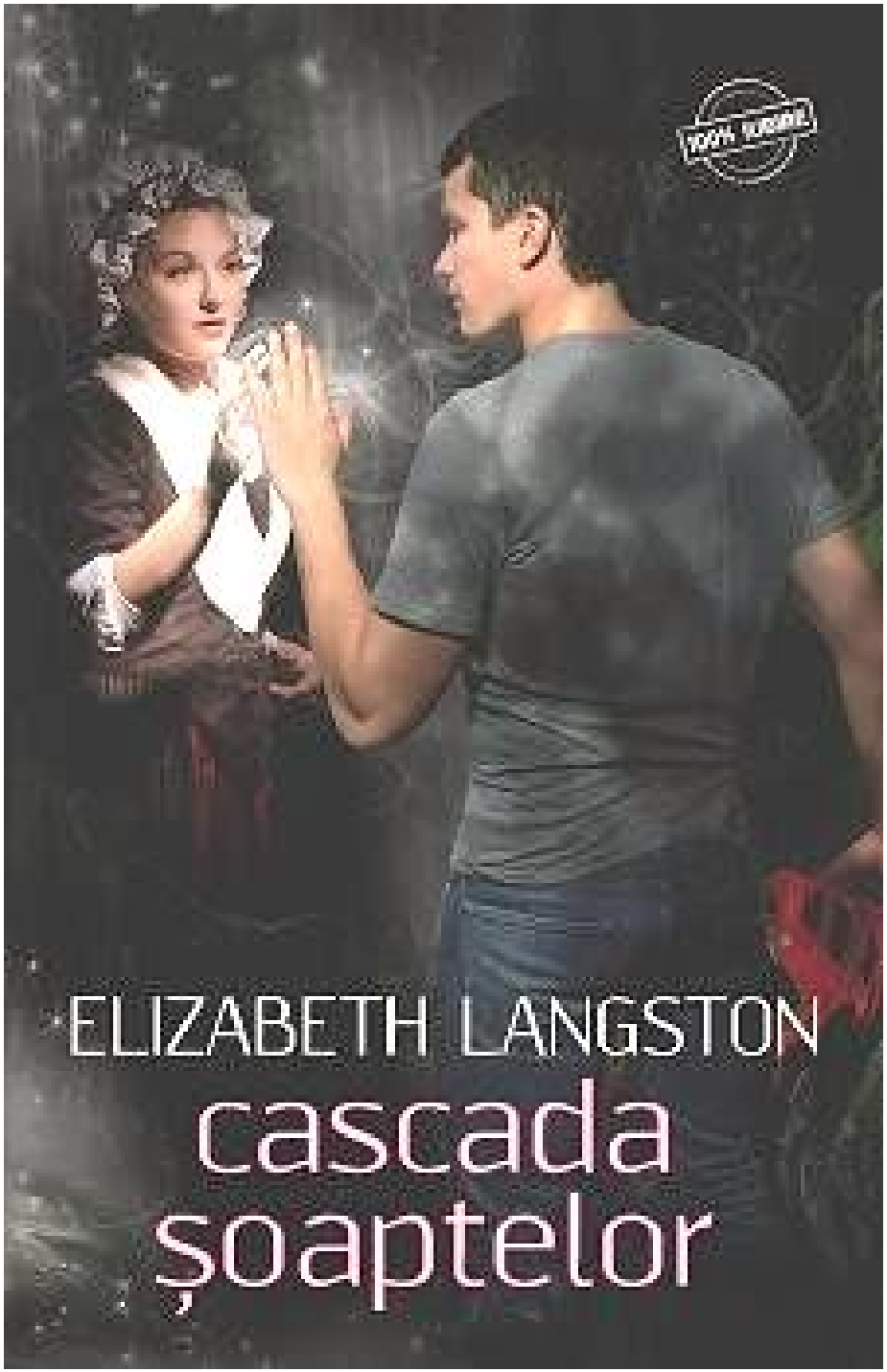
100% iubire
ELIZABETH LANGSTON
cascada
șoaptelor

ELIZABETH LANGSTON

cascada şoaptelor

Traducere din limba engleză şi note de
Carmen Ion

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Cristina Gvinda, Mihaela Ciufu

Elizabeth Langston, *WHISPER FALLS*
Copyright © 2013 by Elizabeth Langston
All rights reserved.

ISBN: 978-606-8723-00-6

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LANGSTON, ELIZABETH
Cascada Şoaptelor / Elizabeth Langston;
trad.: Carmen Ion. —
Bucureşti: Corint Books, 2015
ISBN 978-606-8723-00-6

I. Ion, Carmen (trad.)

821.111 (73)-31=135.1

Pentru Norah şi Charlie…
Nu v-am uitat.

CAPITOLUL 1
UN LOC DE PIERZANIE

Stau cocârjată pe un scăunel, în colţul sufrageriei, cu coşuleţul pentru cârpit haine la picioare şi o pereche de nădragi rupţi în poală. E bine că sunt nevoită să stau cu spatele la ei. Dacă stăpânul mi-ar putea vedea mâinile, şi-ar da seama că stau nemişcate.

O bătaie cu încheieturile degetelor în masă mă trezeşte din reverie.

— Vino aici, Jedidiah, zice stăpânul, e timpul să-ţi faci lecţiile. Deborah şi Dorcas, haideţi şi voi încoace. Şi aduceţi-vă cu voi lucrurile de cusut.

Aud scaune, bănci şi picioare târşâindu-se în timp ce clanul Pratt se strânge în salon.

Îndes nădragii în coş şi mă grăbesc să strâng masa, nerăbdătoare să termin cu treburile pe seara asta. Prin zdrăngănitul vaselor, vocea domnului Pratt, care citeşte din Sfânta Biblie, se ridică şi coboară. Trec în vârful picioarelor prin faţa uşii de la salon şi stăpânul se opreşte şi-şi plimbă privirea de la mine la fiul mai mare, transmiţându-i un mesaj fără cuvinte.

În seara asta o să mă urmărească.

Soarele a început deja să coboare când traversez curtea spre clădirea unde se află bucătăria. Cât ai clipi din ochi, spăl farfuriile, mătur podeaua şi sting focul. Mâncarea de mâine arde în oalele cuibărite printre cărbunii din vatră.

E oare posibil să-mi termin treburile înainte ca fiul

stăpânului să le termine pe ale lui? Arunc o privire spre corpul principal de clădire.

— Susanna? se strecoară spre mine pe după uşa din spate a bucătăriei o voce răguşită.

Mă răsucesc pe călcâie şi inima îmi tresare în piept. În graba de a termina mai iute cu treburile, am uitat cu totul de sclav. Câtă nepăsare din partea mea!

— Hector, ai venit pentru cină?

Dă din cap şi îmi azvârle un zâmbet sfios.

— Îmi pare rău, încă nu e gata, acum mă apuc să o pregătesc.

Tai turta de mălai şi între timp mă gândesc cu ce altceva aş putea să-l servesc. Familia Pratt a dat gata toată tocana.

— Ce e pe foc? mă întreabă el. Miroase tare bine.

— E pui.

Hector n-a mâncat carne de multe zile. Aş vrea să-i pot oferi aşa ceva în seara asta, dar oare o fi fiert îndeajuns? Ridic capacul greu de pe oală, rup o bucăţică de carne şi o gust. Da, e făcută. Aşez o aripioară şi un cartof dulce fiert pe fundul de lemn şi îl împing spre Hector.

— Poftim.

Zâmbeşte din nou, ia mâncarea, coboară scările de-a-ndăratelea şi o ia la fugă spre grajd.

Acum pot şi eu, în fine, să-mi iau pauza de seară, dar de sperat să rămân singură nu mai am cum. Jedidiah şi-a terminat, fără îndoială, lecţia la latină şi acum pândeşte undeva, din umbră.

Mai am numai o oră până la căderea întunericului, aşa că gonesc pe poteca îngustă din pădure şi mă îndrept direct către Cascada Şoaptelor. În spate aud crenguţe trosnind şi frunze foşnind în chip nefiresc.

Ajunsă pe culmea malului abrupt, mă las în genunchi şi mă târăsc pe după un bolovan, apoi mă balansez pe deasupra pintenului de granit şi mă agăţ cu mâinile şi picioarele de peretele stâncii. Nu-mi ia decât o clipă ca să ajung jos. Mă strecor în grota din spatele cascadei, cu inima bătându-mi atât de tare în piept, încât tremur din tot corpul.

Pe deasupra mea, Jedidiah se furişează în tăcere prin iarba înaltă şi pantofii lui scot un zgomot înăbuşit. Mă afund în adâncimea mucegăită a grotei, lipită de peretele umed, şi-mi încordez auzul ca să-mi dau seama unde e.

Zgomotul înăbuşit de târşâit încetează.

Niciun alt sunet nu pătrunde până la mine în afară de murmurul creaturilor pădurii şi de şoaptele cascadei. Ce Dumnezeu face acolo?

Poate că m-a zărit dispărând pe după marginea malului. Ar fi prima mea greşeală în atât de multe săptămâni de când jucăm jocul acesta îngrozitor de-a şoarecele şi pisica. Ce face? Aşteaptă să fac eu prima mişcare?

Trebuie să mai rămân ascunsă.

Aud pietricelele căzând şi sfărâmându-se cu un tunet ca de împuşcătură de stânca de granit înainte de a se opri cu o bufnitură în pârâiaşul de la picioarele mele. Îmi acopăr gura cu palma ca să-mi înăbuş icnetul.

— *Susanna!*

Mormăitul frustrat pluteşte pe deasupra mea şi se pierde în briza caldă de mai.

Nu ştie unde sunt.

Uşurarea ameninţă să-mi înmoaie genunchii, dar mă opun din răsputeri. E prea devreme să mă bucur că am scăpat, deşi simt că aşteptarea se va sfârşi în curând. Lui Jedidiah îi e frică să umble prin pădure în întuneric.

Îmi ţin răsuflarea. Pentru binele lui, chiar că ar trebui să se întoarcă acasă.

Îşi târâie picioarele pe pintenul stâncos.

Ne pândim unul pe celălalt. Niciunul din noi nu vrea să se recunoască învins.

O bufniţă ţipă.

Jedidiah icneşte panicat. Îl aud tropăind pe poteca ce duce spre sat. Scot aerul din piept cu un şuierat, mă apropii de gura grotei şi arunc o privire afară. Îi văd capul blond săltând în depărtare, printre copaci.

Picioarele îmi cedează şi mă las să cad pe un bolovan acoperit de muşchi. A fost cât p-aci. Acum chiar pot să mă

calmez şi să mă bucur de pauză – din fericire, sunt singură. Stăpânul nu a înţeles niciodată de ce aş avea nevoie de o oră de linişte, o oră fără îndatoriri şi corvezi. Îşi închipuie că am un iubit pe care îl ţin secret, şi nimic din ceea ce îi spun nu-l poate convinge de contrariul. Şi ar fi tare furios dacă ar afla cât de uşor am scăpat de însoţitorul meu. Nu că eu sau fiul lui i-am povesti vreodată aşa ceva. Jedidiah şi cu mine avem o înţelegere tacită: el să nu aducă niciodată vorba de talentul meu de a mă ascunde, iar eu de incompetenţa lui de spion.

Dar de ajuns cu toate astea. Ora mea de libertate, atât de greu câştigată, deja ticăie şi nu vreau să mai pierd nicio secundă preţioasă. Ies din adăpostul grotei, îngenunchez pe o stâncă plată şi îmi ridic faţa către negura răcoroasă a cascadei. Nu am altceva de făcut decât să las grijile zilei să dispară. În seara asta mă voi lăsa legănată de iluzia cea mai dragă inimii mele şi voi visa la momentul când voi părăsi pentru totdeauna casa stăpânului. Perioada mea de ucenicie va lua sfârşit când voi împlini optsprezece ani. În ziua aceea mă voi scula în zori, îmi voi strânge puţinele bunuri pe care le am şi voi porni pe jos, în călătoria de o jumătate de zi către Raleigh.

Stăpânul meu îmi ştie planurile, care îl înfurie. Domnul Pratt urăşte Raleigh. E un loc de pierzanie, aşa zice.

Ce ademenitor sună. Mă face să fiu şi mai nerăbdătoare să ajung acolo.

Scârţ.

Un sunet neobişnuit mă trezeşte din reverie. Mă îndrept de spate şi-mi încordez privirea: mă uit prin vălul limpede al Cascadei Şoaptelor. Pe celălalt mal pădurea huruie şi vâjâie. Umbrele se clatină şi se mişcă. Un tânăr se iveşte dintr-odată printre copaci. Poartă straie străine şi călăreşte o fiară mecanică ciudată.

Sar în picioare, cu sângele pulsând mai iute în vine. Raţiunea îmi spune să plec. Curiozitatea mă mână să stau.

Tânărul se rostogoleşte la vale cu o viteză înfricoşătoare pe o cotigă pe două roţi făcută din bare metalice subţiri. Stă cu picioarele îndoite şi prinde viteză în capătul potecii, apoi se loveşte de malul abrupt şi se prăbuşeşte la pământ.

Clatină ameţit din cap, se ridică şi-şi sprijină braţele de genunchi, trăgând de câteva ori aer adânc în piept. Apoi, dintr-o singură mişcare lină, îşi ia maşinăria de pe jos şi îşi aruncă un picior pe după şaua aceea ciudată.

Curiozitatea învinge. O să mai zăbovesc pe aici.

CAPITOLUL 2
TOT FELUL DE CIUDAŢI

Ziua Eroilor[1] nu a decurs deloc aşa cum mi-am planificat. Rezolvarea problemei cu slujba de vară ar fi trebuit să fie mult mai simplă.

Scopul meu era să găsesc suficienţi clienţi cât să-mi acopăr cheltuielile cu cursele de mountain bike. Cum eu intrasem deja în vacanţa de vară – care la şcolile de stat n-avea să înceapă decât peste două săptămâni –, aveam un avantaj competitiv pe care nu voiam să-l pierd. Toţi cei şase clienţi ai mei de anul trecut se declaraseră de acord cu continuarea colaborării şi câţiva dintre ei mă recomandaseră şi altora. Şi asta urma să-mi asigure de lucru exact cât aveam nevoie.

Aşa că în dimineaţa asta am ieşit pe uşă convins că în două-trei ore o să termin. Vezi să nu! Uitasem cât de importante sunt curţile pentru unii oameni. Iarba trebuie să fie uite aşa de deasă. Şi uite aşa de verde. Toată vorbăria asta despre iarbă mi-a dat ameţeli.

Unul din clienţii cu recomandările, doamna Joffrey, s-a dovedit a fi extrem de preocupată de gazonul ei. Cinci minute am fost nevoit să o ascult perorând numai despre înălţimea firelor de iarbă. Iarba trebuie să aibă fix nouă centimetri înălţime – nu zece şi nici opt.

— Ai înţeles, Mark?

— Da, doamnă. Nouă centimetri.

— Bine. Începi de mâine, da? La opt fix?

Dau din cap hotărât, ca un antreprenor experimentat ce

sunt.

— Opt fix.

Doamna Joffrey aruncă o privire impacientată spre ceas şi dispare rapid în casă.

Mă uit şi eu la ceas. Fir-ar să fie. Pentru după-amiaza asta îmi propusesem un antrenament foarte lung cu bicicleta. Şi în schimb îmi pierdusem aproape toată ziua discutând despre iarbă.

Pedalez spre casă şi mă năpustesc în sus pe scări, spre dormitorul meu. Un morman de pantaloni şi tricouri de ciclism curate stau frumos întinse pe pat. Îmi azvârl pe mine echipamentul şi cobor în fugă scările.

Un miros îmbietor mă face să mă opresc la uşa garajului. Strecor o privire în bucătărie.

Mama stă în faţa aragazului şi aruncă brânză rasă în oala în care fierbe broccoli. Alături bolboroseşte la foc mic o altă oală.

— Friptură înăbuşită? o întreb.

Dă din cap că da.

— Cu cartofi la cuptor.

Al doilea fel de mâncare pe lista mea de favorite. Ce decizie grea – să rămân să mănânc sau să plec cu bicicleta?

— Când e gata?

— Acum, se scuză mama zâmbind. Am crezut că ai terminat cu antrenamentul pe ziua de azi.

Aşa şi intenţionasem. Dar cum nu-mi pot permite să pierd nici măcar o zi, mâncarea va trebuie să mai aştepte.

— Poţi să-mi pui porţia să fiarbă la foc mic? O să iau la mine un baton proteic ca să-mi ţină de foame.

Îi cade faţa.

— Bine.

Mă uit mai atent la ea. Pare mai supărată decât mi-am dat seama iniţial.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu tocmai. Se întoarce cu spatele la mine. Ce-ar fi să stai cu mine cât timp îţi mănânci batonul?

Nu prea aş vrea, dar n-o pot refuza.

— Sigur, mamă.

Până să vină lângă mine la masă, termin batonul şi mă holbez ostentativ la ceasul de pe perete.

— Mark?

— Ăăă… da?

— Ai mai vorbit cu sora ta?

Ah. Despre asta e vorba. Vrea să discute cu mine despre Marissa.

— Mda, vorbim aproape zilnic.

— La telefon sau pe mail?

— Ambele.

— Nu-mi răspunde la telefon când o sun, zice mama cu voce tremurătoare.

Cu toate că sora mea s-a mutat la Denver acum trei săptămâni, a rămas, aşa cum mă aşteptam de altfel, principalul subiect de discuţie în casă. Înainte de a pleca, Marissa a pus pariu cu mine pe douăzeci de dolari că până de Ziua Eroilor mama o să mă cicălească *pe mine.* Ştiam c-o să câştig pariul. Obsesia pentru Marissa a devenit pentru mama un stil de viaţă. Şi nimeni nu renunţă aşa uşor la obiceiurile proaste.

O văd că se apleacă peste oală şi amestecă mâncarea cu furculiţa.

— Şi-a făcut prieteni?

— Câţiva.

— S-a înscris la cursurile de vară?

— Nu.

Îşi ridică ochii spre mine şi mă priveşte încruntată.

— Cum aşa?

Fir-ar să fie. Marissa i-a minţit pe ai mei în legătură cu motivul mutării în Colorado. Şi ea ar trebui să fie cea care să le spună adevărul.

— Întreab-o pe ea.

— Dar de ce nu poţi să-mi spui tu?

— Mamă, te rog.

Înţeapă cu furculiţa o bucată de carne de vită.

— Îmi împrumuţi mobilul tău?

— Nu.

Cum poate să-mi ceară aşa ceva?

— Chiar dacă ar merge o dată, a doua oară Marissa nu mi-ar mai răspunde la telefon nici *mie.*

— Ai dreptate.

Mama are ochii umezi.

Îmi face rău s-o văd plângând, mai ales în zilele când se dă cu rimel pe gene. Mi-ar prinde bine un pic de ajutor.

— Când se întoarce tata de la San Francisco?

Îşi suflă nasul într-un şervețel.

— Peste două săptămâni.

Nasol. Dacă tata, inginerul din familia noastră, ar fi aici, atunci *el* ar fi nevoit să o asculte pe mama văitându-se, după care i-ar explica, logic şi pas cu pas, cum să treacă peste necazuri. Dar cum nu pot beneficia de sprijinul lui, îmi revine mie sarcina să fac față situației.

Poate c-ar trebui să îndrept discuția spre un subiect mai sigur.

— Cum te descurci cu slujba cea nouă?

— Ce faci? Încerci să-mi distragi atenția?

— Da.

— Ei bine, funcționează. Adaugă o bucățică de unt în oala cu broccoli. E greu. Şi am multe de învățat.

Mama şi-a schimbat specializarea din îngrijirea pacienților cu traume la cea a bolnavilor internați în aziluri chiar în săptămâna în care Marissa a plecat de acasă. O sincronizare nu tocmai fericită.

— De ce zici că e greu?

— Pentru că la azil nu încercăm să salvăm pacienții, ci să le facem viața cât mai uşoară. E un concept total diferit. Nu m-am aşteptat să fie atât de dificil…

O las să vorbească. Şi când se întrerupe ca să ia o înghițitură de mâncare, îi pun câte o întrebare. Chiar sunt atent la o parte din ceea ce-mi spune, cu toate că trag cu ochiul şi spre ceas.

Tata ne salvează pe amândoi sunând. În timp ce mama umblă de colo-colo prin bucătărie cu telefonul la ureche, o zbughesc spre garaj.

Am întârziat, aşa că trebuie să schimb traseul. Nu mă pot antrena prea departe de casă când stă să se întunece. Din

fericire, la marginea cartierului nostru există un drum verde care leagă Umstead State Park de alte piste pentru bicicliști și pietoni care duc spre Raleigh. O iau pe drumul spre Umstead.

Îmi pun casca de protecție și pedalez către spatele curții, trec prin poarta de lemn și ies pe trotuarul lat. Nimeni pe stradă – e ora cinei. Îmi plac potecile astea. Liniștite. Pustii. Fără oameni sau câini de care să trebuiască să te ferești. E ca și cum aș fi proprietarul unui tunel printre copaci, întunecat și răcoros.

După vreo patru sute de metri, din drumul verde se bifurcă o pistă de zgură care pătrunde într-o pădure deasă de pini. Mă pregătesc să intru off-road și mă angajez pe drumul desfundat, sar peste două rădăcini de copac și mă avânt pe panta ce coboară spre malurile Pârâiașului dintre Stânci. Deasupra capului aud Cascada Șoaptelor susurând în timp ce se prăvale de pe malul abrupt în pârâiașul puțin adânc de jos. Tot malul e înclinat. E o pantă abruptă, dar nu groaznic de abruptă.

Nu încetinesc și mă năpustesc de-a lungul bazei dealului. L-am studiat pe un alt ciclist – un tip care a câștigat o mulțime de curse –, care obișnuiește să atace pantele frontal, ca și cum ar vrea să doboare dealul. Astăzi vreau să încerc și eu tehnica asta.

Atac în forță, o roată se agață într-o piatră și-mi pierd echilibrul.

Bun, de data asta n-a mers. Din fericire, pe jos e destul compost cât să amortizeze căzătura.

Încerc din nou și de data asta reușesc să ajung ceva mai departe.

— Ce prostie.

Șoapta plutește în aer către mine, atât de slabă, încât mă gândesc că e posibil să mi se fi părut. Mă uit în jur. Mă urmărește careva? Și crede că arăt ca un idiot? Nu că mi-ar păsa. Pentru a mă antrena ca lumea, trebuie să-mi exersez anumite abilități, ca acum, ceea ce implică și căzături în fund. Nu e nimic deosebit în asta.

Deși mă enervează ideea că cineva ar fi putut să asiste la căzătura mea.

Îmi iau bicicleta în braţe, cobor dealul şi mă opresc la poale. Pârâiaşul dintre Stânci bolboroseşte câţiva paşi mai încolo, punctat la intervale neregulate de pietre. Când eram mic, îmi plăcea să încerc să sar peste el fără să mă ud. Rareori reuşeam.

Cascada e locul cel mai grozav de pe drumul verde, şi zic asta nu numai din cauza perdelei de apă de doi metri şi jumătate lăţime. Mai e şi grota. Nu-i foarte înaltă, şi nici adâncă, dar are un aer ca din altă lume. E plină de pietre acoperite de muşchi. Locul ideal să te ascunzi, să-ţi tragi sufletul şi să fii complet singur chiar în mijlocul oraşului.

Ceva pluteşte pe lângă gura grotei, în spatele cascadei. Un dreptunghi de pânză pare să sclipească în lumina difuză a înserării.

O umbră tremurătoare se mişcă. E o fată cam de vârsta mea. Poartă nişte haine aiurea – o bluză maro cu mâneci lungi, o fustă până la glezne şi un şorţ de un alb fantomatic. Stă în loc tăcută şi se zgâieşte la mine prin foaia de sticlă lichidă.

Îmi zic că e rândul meu să vorbesc.

— Ai spus ceva?

Nu-mi răspunde imediat. Iar când o face, vocea îi e joasă şi răguşită.

— Te porţi prosteşte. Dacă vrei să ajungi mai repede pe culmea dealului, poate c-ar fi mai bine să cari în braţe maşinăria aia ciudată.

Poftim, o interpretare complet greşită a unei tehnici absolut rezonabile. Totuşi, simt o nevoie irezistibilă să mă explic.

— Nu vreau să ajung repede în vârf. Vreau să urc dealul cu bicicleta.

Nicio reacţie din partea ei. Se mărgineşte să se uite la mine cu ochii ei negri şi mari pe faţa palidă şi ovală.

Ce prost mai sunt. Ar trebui s-o las moartă. Se înserează şi eu îmi pierd vremea înfruntându-mă din priviri cu o fată Amish.

Leg lanţul bicicletei de un copac şi sar din piatră în piatră pe fundul pârâiaşului, până la stânca cea mai apropiată de cascadă, dar suficient de departe cât să nu mă stropesc.

— Nu te apropia, că ţip.

Mă opresc şi o privesc mai atent. Stă în picioare pe o piatră plată, în spatele cascadei, la numai câţiva metri distanţă, cu faţa inexpresivă şi braţele de o parte şi de alta a corpului, cu pumnii încleştaţi. E cu un cap mai scundă decât mine şi slabă, deşi nu atât de slabă cât să pară că ar avea probleme de nutriţie, iar părul întunecat la culoare îi e ascuns sub o bonetă. Pe sub tivul fustei maronii i se ivesc picioarele goale.

Nu mă pot abţine şi zâmbesc. Nu are niciun motiv să se teamă de mine.

— N-ai de ce să ţipi. Nu-ţi fac nimic.

— Zău? Şi de ce te-aş crede?

— În primul rând, pentru că bicicleta aia e una incredibil de scumpă. Şi n-am de gând să plec şi s-o las acolo.

— Bicicletă? Aşa se numeşte maşinăria aceea ciudată?

De parcă n-ar şti cum arată o bicicletă.

— Exact. Aşa îi spune: bicicletă.

Nu-şi mişcă nimic. Nici faţa şi nici corpul. Doar buzele şi ochii.

— Pot să-ţi pun o întrebare necuviincioasă? spune.

— Sigur.

— Porţi nişte haine tare neobişnuite. De unde eşti de loc?

La naiba, ce mai ciudăţenie de fată. Părinţii ei or fi ştiind pe unde umblă? N-ar trebui s-o lase să hălăduiască de capul ei.

— Şi eu voiam să-ţi pun aceeaşi întrebare.

— Dar tu eşti străin de satul nostru, nu eu.

— Vezi să nu.

Ce-o fi vrând să spună cu chestia asta cu satul? Ce sat e ăla cu o jumătate de milion de locuitori?

— Sunt născut şi crescut aici, în Raleigh, îi răspund într-un târziu.

Bărbia îi zvâcneşte în sus. E prima reacţie puternică pe care o văd la ea.

— Minţi. Raleigh e la câteva mile bune distanţă, şi nici nu exista atunci când te-ai născut.

— Ce tot spui?

Mă mut de pe un picior pe celălalt, cu ochii pe malul înalt de deasupra capului ei, în aşteptarea apariţiei altor ciudaţi în

costume caraghioase. Dar nu văd pe nimeni.

O pală de vânt rece mă izbeşte în faţă. Totul e din ce în ce mai straniu, de parcă m-aş afla pe platoul de filmare al unui reality show de proastă calitate, numai că nu zăresc în jur nicio cameră de luat vederi.

— Suntem în Raleigh. Oraş întemeiat prin anii 1700.

— Aşa e. În 1794, ca să fim mai exacţi. Adică acum doi ani.

CAPITOLUL 3
MĂ SCALD ÎN ÎNDOIALĂ

Cine să fie străinul ăsta chipeş? Şi de ce încearcă să mă mintă cu atâta neruşinare?

Are mâini subţiri şi moi, ca de gentleman, dar corpul slăbănog al unui muncitor. Vorbeşte ca un nobil, dar se poartă prea familiar. Niciun gentleman adevărat nu s-ar adresa atât de direct unui servitor.

Şi în plus mai are şi maşinăria aceea misterioasă. Poartă o cămaşă verde dintr-un material mătăsos, croită strâns pe piept. O pălărie ca un castron spart. Pantaloni negri lucioşi tăiaţi deasupra genunchilor, fără ciorapi. În viaţa mea nu am văzut un bărbat cu picioarele goale. E o privelişte prea interesantă ca să mă simt jenată.

— E o nebunie, zice el şi-şi îngustează ochii. Spune-mi cine eşti.

Nu văd niciun motiv să nu-i dezvălui cum mă cheamă.

— Susanna Marsh.

— Şi-n ce an îţi închipui tu că suntem?

Îmi închipui? La ce se aşteaptă? Să inventez ceva?

— Suntem în 1796.

Se uită în jos, spre apă, şi pe faţă nu i se citeşte nimic.

— Cine e preşedintele ţării?

— Domnul Washington.

Mă jigneşte cu întrebarea asta. Oi fi trăind eu într-un sat, dar asta nu înseamnă că n-am habar de ceea ce se întâmplă în lumea largă.

— Dar tu, domnule? Tu cum te numeşti?

— Mark Lewis.

— Şi ce cauţi aici, în Worthville?

— Worthville? Îşi mută iute privirea spre mine. Glumeşti sau ce?

— Cum adică glumesc?

Zău dacă nu-i ciudată conversaţia noastră. Băiatul ăsta o fi nesănătos la cap? Dintr-odată mă cuprinde neliniştea. Sunt singură şi departe de casa stăpânului. Dacă ar fi să ţip, nu m-ar auzi nimeni. Arunc o privire peste umăr, măsurând din ochi distanţa până la stânca din spatele meu. Dacă tânărul ăsta e nebun – şi dacă încearcă să sară aici, în grotă, după mine –, cât timp mi-ar lua să mă caţăr sus pe mal?

— Ţi-am răspuns sincer la întrebări. De ce crezi că glumesc?

— Pentru că *nu* suntem în anul 1796, îmi spune scrâşnind din dinţi, de parcă ar fi convins că-mi bat joc de el.

— Dar în ce an zici tu că suntem?

— Nici pe departe în 1796.

Ocheşte podul de pietre care leagă, prin spatele cascadei, cele două maluri ale pârâiaşului. Sare pe primul bolovan, apoi pe al doilea şi al treilea. Şi la un moment dat se face nevăzut. Mă aştept să se ivească de cealaltă parte a perdelei de apă, acolo unde mă aflu eu, şi mă pregătesc să o iau la goană, dar nu-l zăresc nicăieri.

Reapare în raza mea vizuală şi mă priveşte cu ochi mari.

— Unde ai fugit aşa iute?

— Nicăieri. Nu m-am mişcat din loc.

— Foarte, foarte ciudat. Face un pas în lături, dispărând iarăşi, dar după o clipă se iveşte din nou. Promiţi să nu te mişti din loc?

Dau din cap.

— Promit.

— Bun. Îşi scoate castronul acela bizar pe care îl poartă pe cap pe post de pălărie, îl aşază pe un pinten de stâncă uscat şi se întoarce cu faţa către mine. Vin acolo, zice lăsându-se pe vine, gata să-şi ia avânt ca să sară.

Fac un pas în spate, mă împiedic de jupon şi mă prăbuşesc

cu o bufnitură surdă. Frica mă cuprinde, inundându-mi mădularele. Mă sprijin în genunchi, mă salt de la pământ şi mă agăţ de stâncă, pipăind cu degetele de la picioare, în căutarea unui punct de sprijin.

Clipele trec, dar nicio mână nu mă prinde şi nu mă trage înapoi spre grotă. Mă opresc cât să arunc o privire peste umăr, dar la vederea scenei din spatele meu încremenesc pe loc.

Tânărul n-a reuşit să traverseze cascada. Apa s-a îndoit şi l-a învăluit într-o mantie cristalină, trăgându-l încetişor înapoi spre bolovanul de unde a pornit. E un spectacol ireal, şi totuşi atât de frumos de urmărit.

— La naiba!

Clipesc mărunt la auzul blestemului. Pentru o clipă a uitat de mine şi măsoară din ochi cascada, de sus până jos. Mormăie frustrat şi sare din nou, cu acelaşi rezultat de neînţeles pentru mine.

Se uită înciudat la cascadă, împingându-şi furios bărbia înainte. Loveşte apa cu pumnul şi perdeaua nu se sparge, doar se îndoaie în faţă.

— Ce se întâmplă? şopteşte, dar vorbele îmi ajung cu claritate la urechi.

Uit de frică şi mă întorc la piatra mea preferată, la o distanţă respectabilă de forţa apei. Cascada pare cumva diferită. E orbitoare.

Fascinată, fac un pas în faţă, apoi altul. Când degetele de la picioare mi se prind de marginea stâncii, mă uit în jos şi mă clatin de uimire. Apa izbeşte cu putere pietrele, iar pârâiaşul pare să spumege ca într-un cazan încins.

Să risc sau nu?

Tânărul mă urmăreşte atent şi mă întărâtă cu sprâncenele lui înălţate. Prudenţa mea i se pare poate o copilărie? Asta nu-mi place. Nu mi place deloc. Îmi îndrept umerii şi întind mâna în faţă, până ce despic cascada cu degetele. Apa mi se prelinge peste vârfurile degetelor, care rămân totuşi uscate. Iar când îmi retrag mâna, mănuşa aceea sclipitoare dispare.

Sunt atât de vrăjită, încât nu mai iau seama la tânăr şi la pietre şi la pietre și la pârâul care clocotește. Mă joc în curentul

de apă şi mă minunez de felul în care se încolăceşte în jurul degetelor mele răşchirate ca nişte funde din mătase fină.

Domnul Lewis îşi ridică încet mâna şi şi-o aşază peste a mea, palmă peste palmă, deget peste deget.

Mă înfior de plăcere. E necuviincios din partea noastră să ne atingem în acest chip, dar nu-mi retrag mâna. Nimeni nu m-a atins niciodată pentru că aşa am vrut eu. Ba nu, greşesc. Am fost înghiontită, împinsă sau lovită. Dar mângâiată? Niciodată. Este atât de fascinant.

Întinde şi a doua mână, iar eu îi vin în întâmpinare şi mi-o apăs pe a mea, la început timid, apoi cu mai mare curiozitate, fermecată de căldura palmei lui. Ne atingem prin bariera aceea sclipitoare – perdeaua mătăsoasă de apă care nu ne udă.

— De unde vii? îl întreb.

— Din secolul al douăzeci şi unulea.

Cuvintele se izbesc de urechile mele cu un sunet dogit. Secolul al douăzeci şi unulea? Nu se poate. A greşit sau poate n-am auzit eu bine, ori…

Îmi smucesc mâna înapoi.

— Ce vrei să spui?

— Că dacă e adevărat că tu trăieşti în anul de graţie 1796, atunci vor trece două sute de ani până să mă nasc eu.

Două sute de ani?

Mă retrag până ce mă proptesc cu spatele în peretele stâncii. Totul nu poate fi decât o farsă şi o mică dovadă de prostie din partea mea că stau să-l ascult, din moment ce ceea ce-mi spune e imposibil. Nu vreau ca domnul Lewis să mă mintă.

— Vrei să mă necăjeşti, asta e.

— Ba nu, zice, gesticulând cu mâna undeva, în spate. Vezi maşinăria aia despre care ai spus că e ciudată? Bicicleta a fost inventată în jurul anului 1820.

— Nu se poate, scutur eu din cap cu hotărâre.

— De acord cu tine. E complet lipsit de sens.

Aşa a tunat din amvon şi domnul Worth, duminica trecută. *Tot ce nu are sens vine cu siguranţă de la Satana.*

Să fi avut dreptate domnul Worth? Nu-mi vine să cred. Domnul Mark Lewis e prea politicos, prea amabil şi prea uluit

el însuşi pentru a fi un demon.

Dar ce altă explicaţie aş putea găsi?

Poate că am mâncat pui stricat. Da, de aici trebuie că mi se trage visul acesta incredibil. Sunt bolnavă şi sleită de puteri. Am nevoie de odihnă.

— Trebuie să plec.

Pipăi stânca, în căutarea crăpăturilor de care m-am agăţat ca de o scară. Mă sforţez să mă salt peste pintenul care ascunde intrarea în adăpost.

— Aşteaptă.

Continui să mă caţăr, fără să iau în seamă vocea catifelată a demonului meu din vis. Străbat în goană porţiunea de teren cu iarbă înaltă şi mă afund în pădurea întunecoasă, înaintând spre casa stăpânului.

În spatele meu, cascada susură: *întoarce-te.*

*

Familia Pratt se retrage întotdeauna în dormitoare la căderea întunericului. Lumânările sunt un lux pe care stăpânul zice că nu şi-l poate permite.

Casa e complet cufundată în tăcere, cu excepţia sunetelor pe care le fac din când în când veveriţele când zgârie pe acoperiş. Urc treptele înguste spre pod, mă dezbrac, rămânând în cămaşă, şi mă târăsc până la aşternutul de paie din colţişorul meu de sub streaşină.

Somnul nu vrea să vină. Amintirea străinului mă bântuie. Dumnezeule milostiv, e atât de chipeş, părul lui e de un castaniu intens, iar ochii în nuanţa chihlimbarie a mierii. Cum ar putea Satana să aibă un chip aşa de fermecător sau o purtare atât de caldă?

Imaginea zâmbetului său se pierde în bezna din pod şi mă lasă scăldată în nesiguranţă. Bun înţeles, diavolul poate lua o înfăţişare atrăgătoare. Ce alt mijloc mai bun de a te duce în ispită?

Mă răsucesc pe spate şi mă foiesc ca să-mi găsesc poziţia cea mai confortabilă.

Deasupra mea, streaşină se înclină brusc. Întind mâna şi

dau deoparte o scândură desprinsă din acoperiş. Aerul proaspăt se strecoară înăuntru şi parfumul de caprifoi îmi gâdilă nările. Ca nişte găuri albe mititele, stelele sfredelesc ţesătura neagră a cerului înnoptat.

Întoarce-te.

Cascada a fost cea care a strigat după mine? Sau el?

Se poate vorbi de dincolo de veacuri?

Şi dacă da, atunci de ce tocmai eu să fiu cea care aude?

Poate că întâlnirea asta n-a fost decât o farsă. Solomon Worth e în stare de o asemenea ispravă. Anul trecut, când i-am refuzat cererea în căsătorie, a explodat de furie şi a declarat că lipsa mea de recunoştinţă e semn de nebunie. O fi vrut să mă facă să-mi pun sub semnul îndoielii propria judecată? Şi l-o fi angajat pe străinul acesta ca să-şi ducă până la capăt planul de răzbunare?

Sper că nu. Mark Lewis mă intrigă. Mi-a vorbit de lucruri din viitor. Mi-aş dori ca totul să fie real, nu un vis.

Un căscat îmi întrerupe reflecţiile. Răsăritul se apropie. Trebuie să mă scol înaintea clanului Pratt, ca să le pregătesc micul dejun, şi dacă nu adorm cât mai curând nu vor avea parte nici de păsat şi nici de pâine prăjită.

Scândura desprinsă cade la locul ei, blocând vederea cerului înstelat şi parfumul de caprifoi. Zâmbesc de una singură în locşorul meu de sub streaşină şi mă rog să am vise frumoase.

CAPITOLUL 4
FETE ŞI BICICLETE

Nu mi-am făcut antrenamentul planificat pentru seara asta, dar oricum nu contează. Nu mai pot continua. Mi-am pierdut concentrarea din cauza scenei cu fata.

Pe drumul verde nu au rămas decât doi trecători şi umbrele lor alunecă printre copaci precum nişte siluete fără cap. Mă îndrept spre casă pedalând în ritm lent şi constant. Nimic nu este însă lent şi constant în gândurile care mi se învălmăşesc prin cap. Şi care, total scăpate de sub control, dau năvală, făcându-mă să reiau în minte, iar şi iar, cele întâmplate.

Ceva s-a întâmplat, asta e sigur. Doar nu-s nebun. Dar ce anume? Oare când am căzut prima oară m-am izbit la cap şi mi-am pierdut cunoştinţa?

Nu cred. Nu m-am lovit aşa de tare.

Dar cum aş putea explica ce s-a întâmplat cu apa? M-a luat în stăpânire şi m-a învârtit ca pe o jucărie. Asta n-a fost în închipuirea mea.

Sau poate da?

Şi fata? Dacă am visat cascada, atunci înseamnă că am visat-o şi pe ea. Dar de unde să-mi fi venit un asemenea vis?

În semestrul trecut am văzut *Vrăjitoarele din Salem*[2], despre care am studiat la cursul de Literatură americană. Să-mi fi rămas în minte, aşteptând să iasă la suprafaţă, imaginea acelor costume coloniale?

Tot ce se poate. N-am cum să ştiu.

Intru în garaj şi-mi verific atent bicicleta, hotărât să-mi şterg

complet din cap ultima oră. Şi să mă concentrez asupra unor lucruri mai importante. Ca de pildă să am grijă de bicicletă. Şi de *mine.* Mi-ar prinde bine nişte calorii.

În bucătărie îmi pun în farfurie o porţie de friptură înăbuşită cu cartofi şi mă aşez să mănânc. Dar gândul la Susanna nu-mi dă pace.

Oare e posibil ca ea să fie reală, chiar dacă apa e doar o născocire a minţii mele?

Nu e o idee de lepădat. Susanna e reală, în timp ce apa e produsul imaginaţiei mele, şi amândouă mi s-au amestecat în cap.

Mda. Pentru moment cred c-o să merg pe teoria asta.

Am cunoscut o fată ciudată. Am avut o conversaţia interesantă cu ea. Şi nu m-ar deranja să discutăm din nou, asta dacă am putea învinge bariera timpului.

Bineînţeles, primul lucru pe care ar trebui să-l fac va fi să-mi cer scuze. I-am văzut teama din ochi atunci când am încercat să sar pe celălalt mal al Cascadei Şoaptelor şi-mi pare foarte rău că am speriat-o. M-a zăpăcit prea tare apa aia sclipitoare ca să îmi pun problema că fata s-ar fi putut simţi ameninţată.

Ar fi trebuit să-mi cer imediat scuze, numai că atenţia mi-a fost distrasă. Când Susanna s-a împiedicat, aiureala aia de bonetă i-a căzut din cap, dând la iveală un păr castaniu superb, lung până în talie. Nu ştiu prea multe fete care să poarte părul atât de lung, ceea ce e păcat, pentru că e al naibii de sexy.

Fir-ar să fie. Trebuie neapărat să vorbesc cu cineva care să mă asigure că nu mi-am pierdut minţile.

Îmi caut mobilul şi-i trimit un SMS lui Carlton, invitându-l la o sesiune de mesaje instant. Nu mai ştiu nimic de el de câteva zile, de când a plecat la mare, să stea în casa de pe plajă a tatălui său. Dacă îşi face timp în seara asta, am putea sta de vorbă.

Cu o prăjitură într-o mână şi o sticlă cu apă în cealaltă, urc în fugă cele două rânduri de scări până în camera de recreere. Carlton nu e încă on-line.

Aştept şi între timp tastez „Worthville" pe un motor de

căutare. Găsesc câteva linkuri. În districtul nostru a existat în secolul al optsprezecelea un sat cu acest nume. Avea o moară de grâu, o sală de întruniri, un magazin general şi câteva ferme. Nimic deosebit. Caut şi nume de familii din sat şi dau peste Worth, Pratt şi Foster. Nicio referire la Marsh.

N-am idee cum să mă documentez mai departe. Sora mea ar putea să-mi fie de ajutor. Marissa are o diplomă în istorie. M-ar putea îndruma cum să procedez ca să aflu mai multe.

Grozav, văd că e on-line. Oricum aveam şi alt subiect de discutat cu ea.

EU: *imi datorezi douazeci de dolari*
MARISSA: *nu a trecut ziua eroilor*
EU: *nimic nu se mai schimba in astea ultime 3 ore*
MARISSA: *ha-ha*
EU: *nu vrei s-o suni pe mama?*
MARISSA: *ca sa discutam ce?*
EU: *facultatea*
MARISSA: *nu mersi, n-am chef sa ma piseze*
EU: *o sa-si dea singura seama ca nu te-ai inscris la cursuri*
MARISSA: *daca imi iau o slujba n-o sa aiba de ce sa-mi faca morala*
EU: *ba da*
MARISSA: *mai taci*
EU: *de ce ma bagati tu si cu mama in povestea asta? e treaba voastra, nu a mea*
MARISSA: *uneori ajungi sa fii bagat in ceva doar pentru ca esti prin preajma*
EU: *nu-mi vine sa cred ce spui*
MARISSA: *hai sa schimbam subiectul*

Cum cererea mea politicoasă nu a dat rezultat, va trebui să vin cu altceva – asta dacă reuşesc să pun la cale un nou plan. Până atunci o să încerc să trag foloase de pe urma diplomei ei în istorie.

EU: *cum aflu date despre un sat din anii 1790?*

MARISSA: *la asta chiar ca nu m-am asteptat. nimic util pe web?*
EU: *nu*
MARISSA: *incearca la arhivele statului sau la societatea de istorie, du-te personal, n-o sa-ti imprumute documente acasa*

Primesc mesaj de la Carlton – e on-line acum. Scuza perfectă ca să îmi iau la revedere de la soră-mea. În plus, am nevoie de mai mult timp ca să mă gândesc la un mod de a le face pe mama şi Marissa să discute între ele.

EU: *mersi, am ceva de vorbit cu carlton. pa*
MARISSA: *ok*

Înghit ultima bucăţică de prăjitură, o dau pe gât cu apă şi mă şterg pe mâini. Sesiunea asta de mesaje instant cu Carlton ar putea dura ceva vreme.

EU: *cum e la plaja?*
CARLTON: *super*
EU: *vreun rechin?*
CARLTON: *nu dar am văzut o echipa de filmare*
EU: *ce film?*
CARLTON: *unul cu gabrielle stone. am auzit ca s-ar putea sa vina la noi la scoala pentru ultimul an de liceu*
EU: *pe bune?*
CARLTON: *da. Desi neuse academy e cam ciudata. l-au refuzat pe fiul senatorului stanton*
EU: *asta de unde ai mai scos-o?*
CARLTON: *lumea vorbeşte. ce mai stii de alexis?*

Alexis? De ce mă întreabă de Alexis? Doar ştie că e ultima persoană de pe lume despre care aş vrea să discut.

EU: *las-o moarta*
CARLTON: *eram si eu curios*
EU: *nu mai fi*
CARLTON: *ok. cum a mers antrenamentul azi?*

EU: *bine. numai ca pe drumul verde s-a petrecut ceva ciudat*
CARLTON:?
EU: *am vorbit cu o fata imbracata în costum colonial*
CARLTON: *si ce-i cu asta?*
EU: *zice ca suntem în 1796*
CARLTON: *si?*
EU: *tu ce crezi despre asta?*
CARLTON: *ca iei steroizi şi ca te-au zăpăcit de cap*
EU: *altceva? B*
CARLTON: *ca tipa e o fantoma*
EU: *tot ce se poate*
CARLTON: *desi pana si fantomele ar trebui sa stie ca nu suntem în 1796*
EU: *atunci de ce zice asta?*
CARLTON: *pentru ca nu e în toate minţile*
EU: *se poate. alta idee?*
CARLTON: *face pe nebuna*
EU: *cum adica?*
CARLTON: *poate ca a platit-o halligan ca sa-ti puna bete în roate*

Să fie Keefe Halligan atât de înnebunit să câştige cursa Carolina Cross-Country încât să-mi joace o festă ca să mă facă să renunţ? Hm, poate, deşi pare prea de tot.

EU: *şi care ar fi scopul costumului colonial?*
CARLTON: *intreaba-l pe el. mie mi separe o tâmpenie*
EU: *dar de ce acum? cursa e abia pe 30*
CARLTON: *poate c-ar trebui sa te astepti la astfel de porcarii in următoarele doua luni*
EU: *poate*
CARLTON: *la naiba, lewis. te las sa te gandeşti si singur, tre sa plec*
EU: *ok. salut*

Discuţia asta cu Carlton nu mi-a fost de niciun ajutor. Nu mi-e greu să mi-l imaginez pe Keefe punând la cale cine ştie ce

tâmpenie, dar nu văd cum ar fi putut să o implice pe Susanna în planurile lui. Mi-e mult mai la îndemână să-mi închipui că tipa a scăpat din ghearele unui cult, dintr-alea care îţi spală creierii, decât că ar lucra pentru Keefe.

OK, trebuie să recunosc, e mai mult decât atât. De fapt, nu-mi doresc ca Susanna să fie o impostoare.

*

Antrenamentele la ciclism sunt cel mai indicate dimineaţa. Imediat cum se luminează de ziuă, ies din casă şi accelerez prin Umstead Park pe pista de biciclete. Sunt complet singur. Şi în jur e linişte totală.

Mă rog, poate că nu chiar *totală.* Nişte zgomote, ca cele ale schimbătoarelor de viteze, tot răzbesc până la mine. Sau foşnetul vântului. Sau suflul propriei respiraţii. Sunt însă sunete benefice, dintr-acelea care mă stimulează să mă antrenez cât mai bine.

După trei mile, părăsesc parcul şi mă îndrept către potecile care înconjoară Lacul Crabtree. Traversez podul pentru biciclete de pe I-40 şi huruitul traficului de pe autostradă îmi perturbă solitudinea. Mai jos văd câteva faruri albe alunecând spre est. În direcţia opusă, sute de semnalizatoare roşii se aprind şi se sting pe măsură ce circulaţia către vest devine tot mai aglomerată, chiar de la această oră timpurie.

Poteca coboară în pantă, dă ocol unui pinten de stâncă, după care se abate într-o adâncitură ierboasă. Zgomotul traficului de pe autostradă începe să se estompeze.

Potecile de pe malul nord-estic al Lacului Crabtree sunt relativ uşor de străbătut. Încep de acolo. Mă gândesc să-mi pun la încercare corpul prin porţiunile mai grele mai târziu, după ce nu voi mai fi foarte odihnit.

Ajung în colţul sudic al lacului şi zăresc alţi ciclişti pedalând în faţă, accelerând pe dealuri şi prin zonele mlăştinoase. Pistele din zona Crabtree sunt de obicei plăcut de parcurs în viteză, însă acum prezenţa altor ciclişti mă obligă să le atac mai încet. Mă îndrept spre nord pentru a-mi completa distanţa propusă, dar fără să fi atins viteza preconizată. Tura de

antrenament din seara asta va trebui să fie mai dură.

Ajung acasă şi o găsesc pe mama aşezată la masa din bucătărie. Mă urmăreşte din ochi. E genul de persoană care umple cu prezenţa ei o încăpere chiar şi atunci când nu zice nimic.

Strâmbă din nas la vederea hainelor mele transpirate. Dau din cap fără să mă opresc şi-mi văd de rutina zilnică pe care mi-am impus-o pentru dimineţile din vara asta. Duş. Îmbrăcat hainele de lucru. Coborât la parter. Stă în acelaşi loc, ţinând în mâini o cană de cafea. Se uită la mine pe sub sprâncene. Nu-mi dau seama dacă e supărată sau nu, aşa că îmi prepar micul dejun şi mă întreb cât timp va rezista fără să-mi vorbească.

— Mark?

N-a durat mult.

— Da? zic, muşcând dintr-o chiflă prăjită.

— Ai vorbit aseară cu Marissa?

Îmi simt toţi muşchii încordându-se.

— Ne-am trimis mesaje instant.

— De ce nu mi-ai spus?

Pentru că n-am ştiut că ar fi trebuit să-ţi spun. Dau din umeri, în speranţa că va abandona subiectul. Nu vreau să întârzii la doamna Joffrey.

— Ştie că vreau să discut cu ea?

— Da.

— Bun. Mama mea intră pe pilot automat în programul de curăţenie. Se ridică de pe scaun, cotrobăie într-un sertar după o cârpă şi se apucă să adune firimiturile de chiflă de pe masă. Oftează în chip exagerat şi aruncă cârpa în chiuvetă. Se plânge de mine? întreabă în cele din urmă.

Reflectez dacă ar fi înţelept din partea mea să-i spun adevărul.

— S-ar putea.

— Şi ce anume are să-mi reproşeze?

— Zău aşa, mamă. Mă trag mai aproape de uşa garajului. Nici nu mă gândesc să repet vorbele Marissei. Marissa e sora mea, mamă. Şi conversaţiile dintre noi sunt particulare.

Mama îşi umflă nările.

— Trebuie să ştiu ce are de spus împotriva mea.

— N-ai decât s-o întrebi pe ea.

Ce a apucat-o pe mama? Pare gata-gata să explodeze.

— De ce nu vă rezolvaţi voi problemele între voi – să mă lăsaţi pe mine în pace?

— N-am cum, din moment ce refuză să-mi vorbească.

Iese în trombă din bucătărie. Înşfac o şapcă cu cozoroc şi ochelarii de soare şi mă grăbesc să ies pe uşă înainte să se întoarcă şi să mă piseze cu alte întrebări la care nu vreau să răspund.

Prind de mountain bike remorca în care ţin echipamentul şi pedalez cale de două cvartale spre prima curte de pe listă. Ajung la câteva minute după ora planificată. Doamna Joffrey stă în picioare pe verandă. Poartă o rochie portocalie şi pantofi cu toc portocalii şi învârte în mână un lanţ de chei.

— 'Neaţa, doamnă, spun în timp ce împing maşina de tuns iarba pe aleea circulară.

Mă priveşte încruntată şi gura îi brăzdează faţa ca o tăietură roşie, iar cheile i se rotesc în mână ca un cerc hula-hoop.

Mă opresc în capătul aleii pentru a mă gândi la următoarea mişcare. E a doua femeie pe ziua de azi care e supărată pe mine. Şi, tot pentru a doua oară pe ziua de azi, nu din vina mea. Dar nu am încotro, am cinci curţi de aranjat, aşa că sunt obligat să dreg lucrurile.

— Scuze.

— Bine, Mark. Dar să nu se mai repete. Prinde cheile în podul palmei şi gesticulează spre o masă de răchită. Ai cecul acolo.

Grozav. Înapoi pe teren sigur.

— Mersi.

Coboară tropăind treptele din lemn şi-mi face semn cu degetul.

— Mai am pentru tine câteva instrucţiuni despre care n-am apucat să discutăm ieri. Vino după mine.

Intră în garaj şi arată spre o mătură prăpădită.

— Nu vreau să foloseşti aspiratorul de frunze. Mătură aleea înainte de a strânge gunoiul în saci.

— OK.

Dumnezeule, de ce?

— Şi când vei tăia tufele de ilice…

Tăierea tufelor nu a făcut parte din înţelegere.

— … foloseşte foarfeca de mână.

Foarfeca de mână?

Bate cu degetul în ceasul de la mână.

— Mă întorc într-o oră.

— Voi fi aici.

Gata să-ţi explic cum trebuie formulate cererile speciale, adaug în gând.

Doamna Joffrey mă ocoleşte şi se strecoară în Volvo-ul ei.

Termin de tuns gazonul şi de aranjat curtea din spate şi mă concentrez pe curtea din faţă, încercând să nu mă gândesc la cât de tare îmi dau programul peste cap sarcinile astea suplimentare. Din fericire, ceilalţi clienţi ai mei din ziua de marţi au serviciu, aşa că nu le pasă la ce oră ajung la ei acasă, atâta timp cât îmi fac treaba.

Aproape că am terminat cu tunsul gazonului, când remarc trecând pe stradă o maşină; e imaginea familiară – şi deloc bine-venită – a unui Mini Cooper. Se opreşte scrâşnind din roţi în spatele remorcii mele.

Nu-i a bună. Alexis ar trebui să ştie că nu-i în regulă să mă urmărească atunci când sunt la muncă.

Aud portiera trântindu-se.

— Mark?

Opresc maşina de tuns iarba, mă îndrept de spate şi încerc să nu iau în seamă gheara care mi s-a pus în piept.

Alexis studiază firele de iarbă proaspăt tăiate şi nu tocmai potrivite ca să se avânte pe ele cu tenişii ei cei albi ornaţi cu paiete. Treaba ei. N-am de gând să mă apropii nici cu un milimetru.

Rămâne pe bordura trotuarului.

— Ai primit mesajele mele?

Îmi scot ochelarii, îmi şterg faţa transpirată cu poalele tricoului şi-mi pun ochelarii înapoi pe nas. Da, i-am văzut cele opt mesaje. Şi nu, nu le-am citit.

— Ce doreşti?

— Mi-e dor de tine. M-am gândit că poate vrei să vii pe la mine diseară. Ai mei sunt plecaţi, adaugă, zâmbind încet.

La naiba.

Am aceeaşi senzaţie care mă încearcă de câte ori sunt pe cale să mă izbesc de un obstacol pe pistă. Bicicleta o să cadă. Şi mă voi lovi la aterizare. Iar vânătăile şi zgârieturile n-o să dispară zile în şir. Dar pe moment stau suspendat cumva în aer, înfricoşat la gândul impactului inevitabil şi simţind doar detaşare.

— *Tu* eşti cea care s-a despărţit de *mine,* Alexis. Aşa că nu înţeleg ce vrei.

— Să stăm de vorbă.

Vezi să nu. Nu vrea doar să stăm de vorbă.

— Nu cred că-i o idee prea bună.

Îşi trece limba peste buzele lucioase şi roz de la glossul cu aromă de căpşune. Îmi amintesc perfect de gustul lor.

— Am greşit, Mark. Vreau să ne împăcăm.

Pe bune? M-a părăsit la balul de sfârşit de an, în mijlocul ringului de dans, şi acum îmi spune că a *greşit*? Imaginea cu ea îndepărtându-se ţanţoşă de mine va fi probabil una din cele mai urâte amintiri din viaţa mea. Am rămas acolo, în mijlocul nenorocitei ăleia de săli de bal plină de colegi, încremenit şi mort pe dinăuntru.

— Nu ne împăcăm.

— Mark, te rog să vii încoace. Mi-ar fi mai uşor să stau de vorbă cu tine dacă n-aş fi nevoită să strig.

Clatin din cap. Nici vorbă să mă apropii.

— Bine. Atunci o să-ţi explic de aici cum stă treaba.

Se apleacă pentru a îndepărta, chipurile, un fir de praf de pe picioare şi îmi dezvăluie chiloţeii care abia dacă-i acoperă fundul. Mă simt stânjenit la gândul că în urmă cu numai două săptămâni priveliştea asta m-ar fi dat peste cap.

Se îndreaptă de spate şi-şi încrucişează braţele la piept.

— M-am mai gândit şi cred că e în regulă cu vacanţa din iulie. Nu trebuie să stai cu noi toată săptămâna.

— Mersi frumos, dar deja te-am refuzat.

— E de ajuns să vii în Florida pentru weekend.

Dă din cap, ca şi cum totul ar fi stabilit.

— Nu.

Ce conversaţie ciudată. Nu înţelege că totul s-a terminat între noi? Doar n-o să rămână mult timp singură. E sexy şi foarte populară. Toţi tipii de la Academia Neuse o doresc. Va găsi precis pe altcineva înainte de începerea ultimului an de şcoală.

În cele două săptămâni care au trecut de la bal, mi-am revenit după despărţire şi mi-am canalizat energia pe mountain biking. Plasarea pe un loc bun în grupa mea de vârstă în cadrul competiţiei nu e de la sine înţeleasă. Trebuie să mă antrenez serios în fiecare zi. M-am simţit uşurat că am putut să încalec pe bicicletă oricând am avut chef, fără să am remuşcări că o neglijez pe Alexis. Dacă a avea o relaţie presupune să aleg între ciclism şi fete, poate c-ar trebui să renunţ să-mi mai dau întâlniri.

— Te rog, Mark. Nu mă deranjează antrenamentele tale. Şi nu-ţi face griji pentru restul verii. Dacă o să-mi spui ce calendar de pregătire şi competiţii ai, o să mă pliez.

Îmi zâmbeşte larg, cu un aer hotărât, cu buzele alea roz date cu gloss cu aromă de căpşune.

— Termină, Alexis.

Cu atâtea antrenamente şi cu jobul meu de vară, îmi rămâne prea puţin timp liber. Poate că Alexis îşi închipuie că mai spre sfârşitul verii lucrurile se vor îndrepta. Numai ca programul meu nu se va relaxa până după Carolina Cross-Country. Dacă voi reuşi să ocup un loc bun la concurs, voi avansa cu o categorie. Şi după aceea voi începe pregătirea pentru competiţiile de toamnă.

De ce nu mă lasă în pace? Nu se va mulţumi niciodată să fie pe locul doi în viaţa mea, şi la mai mult de atât nu poate spera.

— Nu ne împăcăm.

Renunţă, în fine, la atitudinea trufaşă.

— De ce nu?

Scutur din cap. Ştie foarte bine de ce. Mi-a dat un ultimatum în faţa tuturor. Fiecare din noi şi-a susţinut

opţiunea pe ringul de dans. Şi repetarea argumentelor ar fi prea dureroasă.

Se clatină şi fundul îi aterizează pe capota maşinii. Îşi trece o mână tremurândă prin păr, ciufulindu-şi vârfurile aurii.

— Nu-mi vine să cred că între mine şi bicicletă alegi bicicleta.

Răsuflarea îmi redevine egală şi regulată, ca şi cum aş urca panta lungă de dinaintea unui finiş. A fost o scenă neplăcută, dar e pe terminate.

— Alexis, n-avem cum să îndreptăm lucrurile. Îmi pare rău.

— Mda, şi mie. Îşi scoate ochelarii. Are ochii umezi. Şi-i tamponează cu vârfurile degetelor. O să mă asigur că următorul meu iubit nu practică un sport de toate sezoanele, adaugă.

— Ce drăguţ.

Tocmai când începuse să-mi pară rău pentru ea, a trebuit să strice totul cu remarca asta tâmpită. Ar trebui să-i fiu recunoscător totuşi. Furia reprezintă un sentiment mult mai convenabil pentru a pune punct unei scene melodramatice. Îmi înfăşor degetele în jurul mânerului maşinii de tuns iarba şi îl strâng atât de tare, încât e de mirare că nu se îndoaie.

— Pa, Alexis.

— Stai un pic…

Mă uit la ceasul de la mână şi scot o înjurătură. Doamna Joffrey trebuie să se întoarcă din clipă în clipă. Ultimul lucru de pe lume pe care mi-l doresc e să mă prindă la taclale cu o fată în loc să muncesc. Pornesc maşina. Zgomotul acoperă restul propoziţiei lui Alexis.

Cotesc pentru a porni pe următorul rând de iarbă şi o văd pe Alexis stând în continuare pe trotuar, cu mâna la gură şi cu tenişii ei sclipitori în picioare. Dar când mă întorc pentru ultima oară cu faţa spre stradă, Mini Cooperul a dispărut.

CAPITOLUL 5
UMILINŢĂ PREFĂCUTĂ

M-am răsucit şi m-am foit pe aşternutul meu de paie până târziu după miezul nopţii. Dar când somnul m-a prins, în fine, în mreje, visele mi-au fost tare dulci – pline de mantale cristaline, brize răcoroase şi de atingerea blândă a unui străin chipeş. Un străin care nu contenea să-mi surâdă cald.

Trebuie să te trezeşti.

Îi zâmbesc la rândul meu.

— Dar nu vreau să mă scol.

Râde, întinde mâna şi mă strânge de degetele de la picioare…

Mă strânge de degetele de la picioare?

Deschid brusc ochii. Nu vocea lui am auzit-o, ci pe cea a unei fete.

— Susanna, trezeşte-te, te rog.

Mă salt iute în şezut şi dau cu capul de streaşină. Dumnezeule milostiv, cum de-am putut dormi atâta?

— Cât e ceasul, Dorcas? întreb în timp ce mă rostogolesc afară din aşternut.

— E ora micului dejun, îmi răspunde ea. Tata e supărat.

— Vin imediat.

Îmi leg peste mijloc un jupon ţesut în casă şi-mi strâng şireturile corsetului, de care îmi prind un corsaj de stambă. Cu mâini tremurătoare îmi ridic părul în vârful capului, înşfac o bonetă şi mă grăbesc să cobor scările.

Stăpânul stă pe scaunul cel înalt din capul mesei. Pe faţa-i

aspră se citeşte nemulţumirea.

— Unde mi-e păsatul?

Las privirea în pământ. Poate că dacă mă prefac umilă nu mă va pedepsi prea sever.

— Îmi pare rău, domnule. Vi-l aduc în câteva minute.

— Grăbeşte-te. Te aşteptăm.

Glasul lui măsurat mă sperie mai mult decât orice izbucnire de furie.

— Da, domnule.

Alerg spre bucătărie şi mă opresc în prag, mirată să găsesc încăperea ocupată. Stăpâna stă aplecată peste vatra din piatră şi-şi face de lucru cu ceainicul. Ceaiul n-are cum să fie gata la timp pentru micul dejun, dar mă abţin să-i spun asta. Îmi trag pe mine un şorţ curat, iau o cârpă cu care prind mânerul fierbinte al ceainicului şi o împing uşor deoparte.

— Daţi-mi voie mie, doamnă Pratt.

Face un pas în spate şi pantofii ei eleganţi din piele scârţâie pe lemnul negeluit al podelei.

— Unde e laptele?

De când l-au cumpărat, în urmă cu patru ani, băiatul sclav lasă întotdeauna laptele în acelaşi loc. Cum de nu-l ştie? Arăt spre uşa din spate a bucătăriei.

— Hector îl lasă într-o ulcică, pe scara care duce la beci.

— Domnul Pratt vrea lapte la păsat.

— Desigur.

Cum aş putea să uit un asemenea amănunt? îmi zic în sinea mea.

Pufneşte, dar nu se mişcă din loc.

— Soţul meu e foarte nemulţumit de tine.

— Da, mi-am dat seama de asta adineauri, când mi-a vorbit.

Aşez ceainicul pe foc, după care iau oala cu ovăz de pe cărbuni şi o aşez pe masă. Traversez încăperea şi scot din dulap o tavă şi şase boluri. Doamna Pratt se trânteşte pe o bancă şi mă urmăreşte din ochi, murmurând ceva în barbă.

Împart iute păsatul în cele şase boluri. Adaug pe tavă o bucată de brânză şi un urcior pentru cidru.

— Mai durează mult?

Falca mi se încordează de iritare. Oricât de mult aş prefera să-mi văd singură de treburi, un ajutor din partea ei sau a fiicelor ar fi mai mult decât bine-venit astăzi. Poate că nici celelalte soţii din familiile cu pretenţii nu ridică un deget, numai că ţin mai mult de o servitoare pentru o casă cu opt persoane.

— Nu, doamnă. Câteva minute.

— Nu-mi place să-mi pierd vremea în bucătăria asta. E prea mică şi miroase a carne arsă, zice doamna Pratt, căscând zgomotos. Niciodată n-o să mă pricep foarte bine la gătit. Ce-o să ne facem după ce pleci?

— Veţi găsi alţi servitori, doamnă.

Trântesc urciorul pe tavă şi cidrul se revarsă din el. Acum va trebui să şterg farfuriile. Alt motiv de întârziere, de data asta datorat numai mie.

— Doamna Pratt, micul dejun e aproape gata. Poate c-ar fi mai bine să aşteptaţi în sufragerie.

— Mda, cred că da.

Cu un foşnet al fustelor de muselină, se repede şi iese din bucătărie.

Curând, micul dejun e servit. Stăpânul şi stăpâna, împreună cu cei patru copii mai mari, se adună în jurul mesei şi mănâncă în tăcere. Singurele sunete care se aud sunt clinchetul lingurilor în boluri şi bufnitura surdă a ceştilor trântite pe masă.

Mă joc într-un colţ al camerei cu cei doi copii mai mici ai familiei. Dinah stă lângă mine, agăţată de genunchiul meu, în timp ce bebeluşul John dă din mâini în braţele mele şi chicoteşte jucându-se cu cârlionţii care mi-au scăpat de sub boneta legată în grabă. Scot degetul mare din gura lui Dinah şi râd când îl vâră la loc.

Zgomot de târşâit de scaun.

— Vino cu mine, Susanna, zice domnul Pratt.

Toţi ceilalţi încremenesc. O sărut pe Dinah pe frunte, o iau de mână şi mă ridic de pe scaun, cu John atârnându-mi greu pe un şold. Răsuflu adânc, încercând să-mi păstrez cumpătul, şi-i duc pe cei doi copilaşi la sora lor mai mare. Ies din casă în

urma stăpânului şi micul John scânceşte după mine şi-şi agită braţele durdulii.

Domnul Pratt se opreşte în faţa unui copac ca să aleagă o creangă. Mă duc în spatele bucătăriei; de mult am aflat că e mai bine să evit să văd băţul. Stau cu faţa spre grădina de zarzavaturi şi aştept.

— Ridică-ţi poalele.

Creanga şuieră prin aer şi mă pocneşte peste gambă. Ca de fiecare dată, nimic nu mă poate pregăti pentru prima durere sfâşietoare. Gâtul mă doare de efortul de a-mi stăpâni geamătul.

Trosc.

Degetele mi se încleştează pe jupon. Dar nu mă clatin. Nu ţip. Rămân nemişcată şi studiez grădina.

Trosc.

S-a copt grâul.

Trosc.

Ardeii graşi împodobesc tulpinile ca nişte globuri mari şi roşii.

Trosc.

Când termină să mă lovească, o tăcere grea se aşterne. Sângele se scurge dintr-o tăietură şi mi se prelinge într-o dâră subţire pe gleznă.

Se apleacă şi-mi şopteşte la ureche cu o voce joasă şi răguşită:

— I-am spus mereu tatălui tău că e nebun să te înveţe atâtea, dar Josiah Marsh n-a vrut să mă asculte. Mi-e milă de tine. Fetele n-au nimic de câştigat dacă primesc educaţie, au parte numai de decepţii. Învăţătura te amăgeşte şi te face să te crezi mai bună decât eşti. Iar tu, Susanna, nu eşti nici pe departe atât de deşteaptă pe cât te crezi. Chiar şi după şapte ani, nu rezişti mai mult de o lună fără să faci greşeli. Ai noroc cu un stăpân care nu pregetă să ţi le corecteze.

Băţul aterizează pe pământ, la picioarele mele.

Îmi ţin capul sus, mută şi dispreţuitoare. Dacă domnul Pratt se aşteaptă la o reacţie din partea mea, atunci va fi crunt dezamăgit.

— Munca e cea mai bună cale de a vindeca lenea. După ce termini cu treburile tale, du-te să-l cauţi pe negru. Ajută-l să cureţe grajdul de bălegar.

Scârţâitul cizmelor domnului Pratt dispare pe după colţ, amestecându-se cu celelalte sunete.

Aştept ca să mă asigur că a plecat şi mă las să cad pe o buturugă. Mă uit în faţă şi în spate, apoi îmi concentrez privirea spre pădure, pretinzând că sunt departe de aici, poate în grota mea. Ce mult mi-ar plăcea să fiu acum acolo, ascunsă în adâncurile ei umede şi mucede şi urmărind apa prăvălindu-se de sus. Doar gândindu-mă la Cascada Şoaptelor şi simt deja un pic de alinare. Timpul pe care îl petrec la cascadă e ceva cu totul special pentru mine. E sfânt. Ferit de ochi iscoditori şi rele intenţii.

Sudoarea îmi picură pe picior, amestecându-se cu sângele, şi rănile mă ustură. Revin cu picioarele pe pământ. Mă ridic de pe buturugă şi, ignorând durerea, intru iute în bucătărie. Nu m-a bătut atât de tare încât să nu-mi mai pot îndeplini îndatoririle, dar îmi va lua mai mult timp. Dacă adaug şi munca suplimentară în grajd, astă-seară va trebui să sar peste pauza mea zilnică – o pierdere pe care o resimt mai puternic decât suferinţa loviturilor încasate. Dacă domnul Pratt mi-ar oferi o nouă porţie de lovituri în schimbul orei mele de libertate, aş accepta cu bucurie.

Mai mult ca orice, regret că am pierdut ocazia de a-l revedea pe domnul Lewis. Nu-mi pasă dacă e diavolul în persoană. N-are cum să mă chinuie mai mult decât demonul în a cărui casă locuiesc.

CAPITOLUL 6
UN PIC NERVOASĂ

Potrivit meteorologilor, indicele de confort termic va ajunge la începutul după-amiezii la o sută. Cu cât voi reuşi să mă antrenez mai mult în cursul dimineţii, cu atât va fi mai bine. Mă scol devreme şi pe la ora şase a.m. sunt deja pe bicicletă şi pedalez, pentru variaţie, pe drumuri mai lăturalnice.

Scopul pregătirii de azi este îmbunătăţirea rezistenţei la efort.

După vreo două dealuri cu pante moderate şi o bucată de drum drept care traversează câmpul, trec de faza în care muşchii protestează. Sunt hidratat mai mult decât suficient. Şi deocamdată nicio crampă. Sunt în grafic.

Gândurile îmi fug spre scena de la Cascada Şoaptelor. După câteva zile în care am avut timp să meditez la asta, mi-am format o părere bazată pe argumente relativ solide. Toată povestea a fost un fel de iluzie complicată. Una reuşită, recunosc. Fata, costumul, chestia cu dispariţia – totul trebuie că e rezultatul unei tehnologii de ultimă oră de control la distanţă, un soi de film de animaţie foarte realist proiectat pe cascadă.

Dar cine se ascunde în spatele acestei farse?

Pe Alexis o exclud din start. Dacă şi-ar fi propus să se răzbune pe mine, ar fi făcut-o într-o manieră mai curată, mai meschină şi mai directă. Şi n-ar fi implicat-o pe Susanna. Lui Alexis nu-i place să împartă luminile rampei cu o altă fată.

Keefe? E la fel de hotărât ca mine să iasă pe primul loc în

cursa rezervată grupei noastre de vârstă, programată în iulie. Poate că vrea să încline balanţa în favoarea lui. Iar Carlton poate că a avut dreptate cu avertismentul lui. Keefe e capabil s-o angajeze pe Susanna. Nu că o astfel de şmecherie i-ar aduce vreun avantaj, aşa cum poate că speră. Dimpotrivă, n-ar face decât să mă enerveze şi să mă îndârjească şi mai tare.

Totuşi, în teoria asta cu Keefe pe post de mare maestru diabolic există trei fisuri peste care n-am cum să trec cu vederea.

În primul rând, e vorba de chestiunea timpului. Două luni înainte de cursă e prea mult. Mi-ar oferi un răgaz suficient ca să-i dejoc planurile.

În al doilea rând, fata. Susanna e o alegere ciudată în chip de actriţă. Se purtase practic ca o statuie, aproape fără schimbări de atitudine.

Nu în ultimul rând, mi-e imposibil să-l cred pe Keefe atât de inteligent încât să pună la cale scamatoria aia cu apa. A fost o treabă excelent făcută – ce senzaţie avusesem când o lăsasem să mi se scurgă printre degete, alunecoasă şi caldă. Mai caldă decât ar trebui să fie apa dintr-o baltă. Şi mă săltase de două ori de la pământ şi mă împinsese înapoi pe stâncă învăluit într-un cocon vibrant.

Apa *nu* fusese falsă.

O maşină trece şuierând pe lângă mine, atât de aproape încât aproape că-mi şterge mâna cu oglinda laterală. În timp ce mă pierdusem în gânduri, traficul devenise mai intens pe drumurile lăturalnice. Şi astăzi aveam parte de câţiva şoferi agresivi. Cum nu circul pe pistă, nu-mi permit să mă las distras. Trebuie să fiu mai concentrat.

Scopul pregătirii de azi este îmbunătăţirea rezistenţei la efort *şi* evitarea şoferilor tâmpiţi.

Scap ca prin urechile acului de alte două tamponări şi pornesc spre casă. Însă în loc să o iau pe ruta cea mai directă, mă îndrept către drumul verde şi Cascada Şoaptelor. N-ar fi rău să verific dacă sunt semne ale unei scamatorii pe acolo.

E devreme şi totul e încă tăcut. Peste noapte a căzut o ploaie uşoară. Alunec pe poteca noroioasă şi leg bicicleta cu lanţul de

un pom. Cascada arată perfect; ca într-o carte poştală ilustrată.

Cu inima bătându-mi tare în piept, înaintez încet pe podul de piatră din spatele cascadei, dinspre partea mea spre partea ei. Stau în acelaşi loc în care cred c-a stat şi ea şi nu văd nimic neobişnuit în jur. Pietrele dinăuntrul grotei n-au fost mutate, muşchiul e la fel de des şi de verde. Nimeni n-a trecut pe aici în ultima vreme, nici măcar o fată nebună cu haine caraghioase şi un zâmbet frumos, dar care i se iveşte prea rar pe faţă.

Sub impulsul momentului, îmi scot mănuşile, mi le îndes în buzunar şi-mi trec încetişor mâna prin apă. Nicio scânteie. Nicio manta sclipitoare. Apa e udă, transparentă şi cât se poate de normală.

Îmi retrag mâna. Mă simt ca un prost. Asta e Cascada Şoaptelor. Am fost aici de sute de ori. Nu e decât o cădere de apă. Apă şi atât, buna şi vechea apă, atât de anostă. Şi nu cine ştie ce portal bizar spre vremuri trecute.

De ce m-am întors aici?

Mă urc pe bicicletă şi mă îndrept spre casă, sătul de cascadă şi de fată. Scena aceea nu a fost un renghi jucat de cineva. Dar nici n-are cum să fi fost reală.

Deci ce a fost, la urma urmei?

Din câte îmi amintesc, e pentru prima oară în viaţă când îmi doresc ca o lovitură la cap să-mi fi provocat halucinaţii.

*

Fac un duş, mă schimb şi cobor în goană scările spre bucătărie. Mama stă la blatul de lucru detaşat şi aşază mâncarea pe o farfurie. Mi-o întinde.

— Ţi-am pregătit micul dejun.

— Mersi.

Două ochiuri jumări. Pâine din cereale integrale. Gem de piersici. Afine proaspete. Echilibrul perfect între proteine şi carbohidraţi, şi în plus e delicios.

Ca să fiu sincer, acest mic dejun mă ia prin surprindere. Din când în când i-am vorbit mamei despre micul dejun ideal pentru perioadele de antrenament. Fără să-mi dau seama că mă asculta cu atenţie. Poate că iese din faza cu deplângerea

cuibului părăsit şi acum e rândul meu să fiu cocoloşit.

Înfulec. Mama mă priveşte rezemată de blat.

— Mark?

Are un ton ezitant, ca şi cum ar fi pe punctul de a-mi pune o întrebare neplăcută. Ceea ce înseamnă că urmăreşte ceva. Întrebarea e, ce anume?

— Mda.

— Bunicilor le-ar prinde bine un pic de ajutor în curte.

E o cerere aparent inofensivă. Sau poate că mai e o altă şmecherie la mijloc? Înghit îmbucătura înainte de a răspunde.

— Am vorbit ieri cu bunicul. Nu mi-a zis că ar avea nevoie de ajutor.

— Nu el mi-a spus. Ci bunica.

Poate că mama vrea să-şi spioneze părinţii. Îşi face griji că sunt prea bătrâni ca să locuiască singuri în casa de pe malul lacului. Deşi eu am impresia că se descurcă bine.

— Şi când ar trebui să mă duc pe la ei?

— Cât de curând.

E bine că se exprimă atât de vag. Dacă lasă alegerea datei pe seama mea, n-are cum să se supere dacă o să întârzii câteva zile. Mi-am programat un antrenament de după-amiază. Şi dacă termin până la căderea întunericului, poate c-o să dau din nou o fugă la cascadă.

Operaţiunea Salvarea Bunicului poate avea loc vineri, ca să am suficient timp la dispoziţie s-o anunţ pe bunica de vizita mea. Iar ea să aibă timp să-mi prepare prăjitura preferată. Da, bună treabă.

— Sigur, mamă. Tuns gazonul şi toate celelalte?

— Mărgineşte-te la toate celelalte. Dacă te apuci să tunzi gazonul, o să-l jigneşti pe bunicul…

Bunicul se va simţi jignit orice aş face.

— … Şi nu cumva să accepţi bani.

Replica asta mă face să-mi ridic ochii din farfurie. Glumeşte, nu-i aşa? Doar nu-şi închipuie că părinţii ei mi-ar vârî bani în mână cu de-a sila. Ori că eu i-aş accepta? Pe bune, unul din cele mai mari avantaje atunci când ai bunici e să-ţi vezi mama enervându-se atunci când bătrânii te răsfaţă.

Zâmbesc.

— Promit să nu le *cer* bani.

— Bun. Şi dacă vezi ceva…

Telefonul ei mobil sună şi o întrerupe în mijlocul frazei. Îl înhaţă, se uită la numele apelantului, surâde şi răspunde.

— Bună, zice pe tonul acela jos şi vesel pe care îl foloseşte atunci când vorbeşte cu tata.

Se grăbeşte să iasă din bucătărie şi să intre în sufragerie.

Termin de mâncat şi o aud în camera de alături trecând de la vorbărie la tăcere şi înapoi. Pun farfuria în chiuvetă şi-n clipa următoare se întoarce în bucătărie.

— Poftim, zice, întinzându-mi telefonul. Tata vrea să-ţi vorbească.

— Salut, spun eu în telefon.

Tata îmi răspunde încet:

— Mama te poate auzi?

— Ăăă… da.

— Du-te în altă parte.

Urc treptele două câte două spre dormitorul meu.

— OK, acum sunt singur.

— Cum ţi s-a părut că se poartă mama în ultima vreme?

— A fost cam nervoasă. Şi tăcută.

Adică exact aşa cum se poartă atunci când tata şi Marissa nu sunt prin preajmă.

— Unul din pacienţii ei preferaţi a murit.

— O! Nu mi-a zis nimic.

Atunci când mama îşi schimbase specializarea în îngrijirea bolnavilor din aziluri, ne asigurase că e o alegere bună, având în vedere calmul şi imparţialitatea ei. Poate că slujba asta nouă se dovedeşte a fi mai grea decât se aşteptase.

— Mama e destul de necăjită, să ştii. Ce-ar fi ca-n seara asta să o scoţi undeva în oraş la cină şi să stai mai mult cu ea?

— Sigur că da.

— Mersi. Îţi decontez eu cina când mă întorc.

— Nu e nevoie.

Închid şi cobor la parter ca să-i dau mamei telefonul. Dar nu suflu nimic despre cină. Ar fi prea bătător la ochi. O s-o sun

mai târziu.

Schimbare de plan. În seara asta, în loc să mă duc la Cascada Şoaptelor, o s-o investighez on-line pe fată. Ca în cazul în care reapare, să fiu pregătit.

CAPITOLUL 7
SEMNIFICAŢIA UNEI EXPRESII

Nu mi-a convenit că am ratat marţi seara pauza. În următoarele două zile mă străduiesc din greu să fiu cea mai bună slujnică de pe lume, ca să nu-i dau stăpânului motive să-mi refuze alte ore de linişte absolută.

Reuşesc să trec de o nouă zi fără a mi se administra corecţii.

Familia Pratt zăboveşte în seara asta mai mult la cină. Stau în colţul meu, cos nasturi la vesta cea verde a stăpânului şi-mi înghit oftatul de nerăbdare. Când stăpânul se retrage în cele din urmă în salon împreună cu toată familia, strâng farfuriile şi mă grăbesc spre bucătărie.

Îmi ia puţin timp ca să termin treburile. Aşez resturile de tocană pe două funduri de lemn, spăl farfuriile şi mătur podeaua. De cum îi voi servi lui Hector jumătatea lui de cină, voi fi liberă să plec. Scot capul pe uşă şi arunc o privire spre grajd, dar nici urmă de Hector.

Iau fundul de lemn şi-l duc la coliba sclavului. E goală. Las fundul de lemn pe un butuc dinăuntru şi mă îndrept spre grajd.

— Hector? strig eu.

— Da?

Iese din boxa calului şi trage ivărul în urma lui.

— Ţi-am lăsat mâncarea în cameră.

Dă din cap.

— Te duci să te plimbi prin pădure?

— Da.

— Singură?

Zâmbeşte şi ridică dintr-o sprânceană.

— Da. Jedidiah e prea obosit ca să mă urmărească astă-seară.

— Atunci ne vedem mâine.

Hector nu are pauză de seară, dar nu l-am auzit niciodată plângându-se. Poate că nu simte nevoia de singurătate, aşa ca mine. Oricum îşi petrece majoritatea timpului de unul singur.

Mă strecor nevăzută printre copacii din spatele proprietăţii şi pornesc să mă plimb pe malul Pârâiaşului dintre Stânci. Oare străinul va apărea în seara asta? Un gentleman aşa ca el ar prefera compania unei fete din clasa muncitoare?

Îmboldită de un amestec de curiozitate şi emoţie, mă opresc la cascadă şi cobor stânca. Ajung la grotă şi mă uit peste apă, de partea cealaltă, partea domnului Lewis. Pădurea e întunecoasă şi deasă.

Mă las pe vine şi mă aventurez în adâncurile reci şi umbrite ale grotei. Inima mi se mai linişteşte după ce mă caţăr pe un bolovan acoperit de muşchi şi mă pun pe aşteptat.

Îmi place mult ascunzătoarea mea. În faţă, cascada care susură, legănându-mă cu cântecul ei. Pentru puţină vreme, pot sta aici nemişcată, fără să scot vreo vorbă, fără să muncesc pentru alţii.

Timpul trece. Şi el nu se iveşte.

Pe măsură ce lumina zilei păleşte, dezamăgirea mea creşte. Nu mi-am dat seama până acum cât de mult mi-am dorit să vină; Absenţa lui strică plăcerea momentelor de tihnă.

La fel s-a întâmplat şi ieri. De două seri îmi petrec ora de pauză singură. Trebuie să accept realitatea. A avut un anume motiv să vină aici prima oară, atât şi nimic mai mult. Domnul Lewis nu se va mai întoarce.

Reflectez asupra situaţiei şi decid că circumstanţele sunt fericite. De acum sunt convinsă că tânărul şi maşina lui cea ciudată nu există. Imaginaţia mea o luase razna. Sau poate că de vină a fost puiul stricat.

Mă ridic, gata de plecare.

Un licăr ca de mişcare apare în vârful dealului. Şovăi şi

speranţa înfloreşte în mine.

Domnul Lewis se rostogoleşte în jos pe pantă, leagă maşinăria căreia îi zice „bicicletă” de un copac şi-şi croieşte drum printre bolovani. Se apropie şi se uită cu atenţie, încercând să desluşească ceva prin perdeaua apei.

Azi poartă alte haine. Pantaloni dintr-o ţesătură groasă, albastră. Cămaşă galbenă cu un şir de nasturi şi mâneci care se opresc mult deasupra cotului. Arată bine.

— Susanna?

Păşesc în faţă. Îmi strunesc emoţia şi-mi iau o expresie calmă de bun-venit.

— Aici sunt.

Zâmbeşte.

— Bună.

Ce cuvânt simplu. *Bună.* Nu l-am mai auzit. O fi o prescurtare de la *bună ziua*? Sau poate o nouă formulă de salut, folosită în capitala statului nostru.

— Bună.

Întinde degetele spre cascadă, dar nu poate străpunge perdeaua de apă. Îşi retrage mâna şi-mi întâlneşte privirea.

— Eşti de-adevăratelea?

— Aşa cred.

— Poţi să străpungi apa cu mâna?

— Încerc.

Mă apropii cât îndrăznesc de mult de marginea stâncii şi-mi las degetele să se plimbe pe sub curentul de apă. Lucrurile se petrec exact la fel ca luni. O mănuşă caldă, înspumată îmi învăluie mâna. Şi de această dată cascada va ridica o barieră între noi, de parcă ar fi o sticlă lichidă. Pentru moment, perspectiva asta mă linişteşte.

— OK, am câteva întrebări să-ţi pun. Scoate din buzunar o plăcuţă neagră de ardezie, nu mai mare decât o scrisoare împăturită. Se holbează la ea încruntat. Cine este guvernatorul în funcţie al statului Carolina de Nord?

— Domnul Ashe.

— Când a fost admis statul Carolina de Nord în Uniune?

— Aveam unsprezece ani. Cred că în 1789.

Dă din cap în chip de încuviinţare.

— Câte state are acum Uniunea?

— Cincisprezece.

— Şaisprezece, mă corectează şi ochii îi fug de pe plăcuţă către mine. Tennessee a fost primit în 1796.

— N-am ştiut.

Îşi atinge plăcuţa de ardezie.

— Mda, a fost admis pe data de… întâi iunie.

— Şi astăzi e trei iunie.

— Exact. Strânge din buze. În lumea mea veştile circulă mult mai rapid. Vâră plăcuţa de ardezie înapoi în buzunar. Mă bucur c-ai venit, zice.

Afirmaţia lui mă umple de fericire, dar în acelaşi timp mă minunez de sinceritatea de care dă dovadă. În satul meu lumea vorbeşte foarte rar atât de deschis. Iar eu niciodată. O opinie exprimată cu francheţe se poate întoarce împotriva ta şi poate fi folosită pe post de armă de către duşmani.

Presupun că e plăcut să-ţi poţi expune părerile fără să-ţi faci griji. Aşa că fac o încercare.

— Chiar crezi că între noi sunt două sute de ani?

— Fie asta, fie cineva mi-a strecurat în paharul cu apă nişte droguri tari. Cercetează din ochi cascada, începând din vârf, continuând cu poteca arcuită şi terminând cu pârâiaşul de la poale, apoi spune: Nimeni dintre cei pe care îi cunosc n-ar fi putut trece un asemenea test. La mijloc sunt prea multe necunoscute. Nu cred că dispunem de tehnologia necesară pentru a contraface o cădere de apă – cel puţin deocamdată. Şi pe de altă parte, sunt destul de sigur că nu mi-am pierdut minţile. Aşa că mă voi mulţumi cu teoria „Cascada Şoaptelor e un portal spre vremuri trecute". Pentru moment.

Vorbele lui n-au niciun sens. Lucru care, cu siguranţă, nu face decât să-i întărească punctul de vedere. Dau din cap.

— Vreau să fii de-adevăratelea. Aşa că renunţ la îndoieli.

— Îmi place logica ta. Râde. Vii aici în fiecare seară?

— Cât de des îmi permite stăpânul.

— Stăpânul? Se încruntă. Eşti sclavă?

— Nici vorbă.

Ce ciudat. Nu ştie mai nimic despre muncitori, altfel nu m-ar fi confundat cu o sclavă.

— Sunt legată de stăpân printr-o înţelegere.

— Ce fel de înţelegere?

Şi mai ciudat. Poate că în secolul lui copiii nu sunt daţi altora prin astfel de înţelegeri.

— Sunt slujnică obligată să lucrez un timp pentru stăpân.

Se uită în jos, de parcă ar studia vârfurile pantofilor negri neobişnuiţi pe care îi poartă în picioare.

— Obligată? Dar credeam că munca silnică era numai pentru răufăcători.

Ce-şi închipuie, că sunt o criminală? Comentariul lui mă irită. Nu pot să-l las să treacă de la sine.

— Nu, nu. Înţelegerile astea se fac de către toţi cei care…

Fac o pauză ca să-mi caut cuvintele. Adevărul e că înţelegerile sunt un mod obişnuit prin care părinţii încearcă să reducă numărul copiilor din familie. Tatăl meu vitreg nu a vrut să-şi bată capul cu cheltuielile necesare pentru creşterea mea. La cinci luni după ce s-a căsătorit cu mama m-a dat familiei Pratt. A fost unul din ultimele lucruri pe care a mai apucat să le facă, pentru că la scurt timp a murit. Mi-ar fi jenă să recunosc în faţa acestui gentleman că mama s-a măritat cu un bărbat care m-a părăsit şi m-a dat altora.

— O înţelegere poate fi semnată de către oricine vrea să înveţe o meserie.

— E un fel de ucenicie deci?

— Exact.

— Şi ce meserie înveţi tu?

— Îngrijirea casei.

Fruntea i se încreţeşte.

— De ce ai ales tocmai asta?

— Domnul Crawford, tatăl meu vitreg, a ales, nu eu.

— Dar ţi-a cerut părerea?

— Nu l-a interesat părerea mea câtuşi de puţin.

Fac un efort ca să-mi maschez tonul de dispreţ din voce.

— Şi cât va trebui să mai slugăreşti?

— Până împlinesc optsprezece ani.

— Şi când va fi asta?

— Pe întâi octombrie.

Un colţ al gurii îi zvâcneşte în sus într-un zâmbet pe jumătate.

— Eşti cu două luni mai mare decât mine.

— Sau cu două secole.

— Aşa-i.

Ne măsurăm din ochi cu precauţie. Mă întreb dacă faptul că ne-am întâlnit se va dovedi a fi o binecuvântare ori un blestem. Gesticulează spre piatra de lângă mine.

— Nu vrei să stai jos?

— Ba da. Mulţumesc, domnule Lewis.

— Spune-mi Mark.

Asta ne pune pe picior de egalitate. Păcatul mândriei îmi umflă pieptul, dar mi-l reprim, amânând să reflectez asupra emoţiilor ori consecinţelor sale. În schimb, mă mulţumesc să dau din cap şi să mă las să cad pe piatră, cu o mişcare complet lipsită de eleganţă.

Se aşază şi el, cu gesturi iuţi şi graţioase.

— Deunăzi am trecut pe aici ca să caut dovezi că cineva îmi joacă feste, dar n-am găsit nimic.

— Cine ar vrea să-ţi joace feste?

Ridică din umeri.

— Poate prietena mea. Sau mai bine zis, fosta.

Prietenă? Vreau să lămuresc ce înţelege prin acest cuvânt.

— Eşti prieten cu o fată?

— Da. Adică… Strânge din buze şi cade pe gânduri. În secolul meu, băieţii *se pot* împrieteni cu fetele. Dar când spun prietenă, mă refer la persoana cu care ies.

— Cea căreia îi faci curte?

— Cam aşa ceva. Clatină apoi din cap. Sau nu. Nu sunt prea sigur.

— Vrei să te căsătoreşti cu fata asta?

— Să mă căsătoresc cu Alexis? *Nu.* Face ochii mari, înfiorat. Oricum, ea e cea care a pus capăt „curţii", cum îi zici tu.

— Şi asta te-a întristat?

— Da, la început, dar acum mi-am revenit. Ieşitul nu mai

înseamnă acum neapărat că vrei să te căsătoreşti. Ne distrăm. Ne despărţim. Pe urmă o luăm de la capăt cu altcineva.

— În secolul meu a face curte presupune prea multe reguli de urmat pentru a fi o îndeletnicire plăcută.

— Ce fel de reguli?

— Bărbatul este cel care trebuie să se adreseze primul femeii. Ceea ce nu-i deloc corect.

Mark dă din cap, ca şi cum ar fi de acord cu mine.

— Şi voi aveţi regula asta? îl întreb.

— Oarecum. Fetele pot şi ele să facă primul pas, dar de obicei băiatul e cel care îl face.

— Înţeleg.

Peste două sute de ani, fetele vor avea libertăţi de care nu vor dori să se folosească, îmi zic eu în gând. Ce lucru extraordinar. Poate că libertatea asta nu e un lucru atât de agreabil pe cât am crezut.

— Cuplul nu are voie să se atingă ori să rămână singur, continui eu cu explicaţiile.

— Regulile astea nu mai există acum. Putem rămâne în doi. Cât despre atingeri…

Se opreşte şi se uită în jos.

— Ce e cu atingerile?

— Avem parte de ele din plin. Se înroşeşte la faţă. Spune-mi, te-a curtat vreun bărbat?

Dau din cap afirmativ, dar nu-mi scapă roşeaţa din obrajii lui. Mi ar plăcea să aflu mai multe despre treaba asta cu atingerea.

— M-au curtat doi gentlemeni. Pe unul l-am respins eu. Pe celălalt stăpânul meu.

— Stăpânul l-a respins în locul tău?

— Până ce împlinesc optsprezece ani, nu mă pot mărita decât cu consimţământul lui.

Solomon Worth şi Reuben Elliott îmi ceruseră pe rând mâna. Domnul Pratt a refuzat să rupă înţelegerea şi să mă elibereze din îndatoriri pentru a mă căsători cu Reuben. În cazul lui Solomon făcuse însă o excepţie. Şi asta pentru că n-avusese încotro. Tatăl lui Solomon e unchiul domnului Pratt. Şi

domnul Pratt nu-şi permite să jignească familia Worth. Eu fusesem cea care îl refuzase pe Solomon. Îl cunosc încă din copilărie. Tata i-a fost dascăl. Căsătoria cu Solomon Worth ar fi fost tot un fel de slugăreală forţată – numai că nu s-ar fi sfârşit niciodată.

— Câte prietene ai avut până acum?

— Alexis a fost prima.

— Şi cu câte prietene mai ai de gând să ieşi până ce te însori?

— Nu ştiu. Zece. Douăzeci.

— Aşa de des faci alegeri neînţelepte?

Râde.

— Probabil.

Uşurinţa cu care vorbeşte mă ia prin surprindere. Alegerea soţului sau soţiei trebuie tratată cu toată seriozitatea şi respectul cuvenite.

— De ce ai ales-o pe ea să-ţi fie prietenă?

— Alexis este cea care m-a ales pe mine.

— Şi de ce ai fost de acord?

Îşi încreţeşte fruntea, concentrat.

— La noi la şcoală toată lumea o consideră o fată nemaipomenită. Când mi-a spus că vrea să iasă cu mine, am fost foarte flatat.

— Asta înţeleg. E într-adevăr un lucru flatant ca cineva să te dorească, chiar dacă tu nu-l doreşti la rândul tău.

A existat un moment – unul scurt, ce-i drept – când atenţiile lui Solomon m-au umplut de mândrie.

— De ce spui că e nemaipomenită fata asta?

— Pentru că e deşteaptă. Şi e hot.

Mă încrunt.

— Adică are febră?

— Nu, hot înseamnă că e drăguţă.

— Dar de ce să însemne hot că e drăguţă?

— Habar n-am. Se face roşu ca para focului. Scarmănă cu pantoful în pământ. N-ai vrea să discutăm despre altceva?

— Bineînţeles.

— Cool.

Mă uluieşte câte vorbe fără sens scoate pe gură.

— Dacă hot înseamnă drăguţă, cool înseamnă urâtă?

Râde.

— Nu, scuze. Cool înseamnă foarte bine. Mă studiază prin părul castaniu căzut pe frunte. Am făcut cercetări. Satul tău chiar a existat.

— Ce uşurare, din moment ce locuiesc în el.

— Deşi prea multe informaţii nu am găsit pe web.

— Web?

— Îhî. Nu prea ştiu cum să-ţi explic…, zice ridicând din umeri. Webul e un fel de bibliotecă imensă, plină de cărţi, de hărţi şi de imagini. Şi uneori şi de minciuni.

— Şi unde este biblioteca asta?

Tace, semn că-i e greu să-mi răspundă la întrebare.

— Avem maşinării speciale cu care ne uităm în bibliotecile astea. Am acasă o asemenea maşină.

— Ce fel de cărţi cuprinde biblioteca?

— De toate felurile. Mă priveşte gânditor. Tu mergi la şcoală?

— N-am cum. Am prea multe îndatoriri de îndeplinit pentru familia Pratt.

— Ştii să scrii şi să citeşti?

Pufnesc.

— Sigur că da. O învăţ şi pe Dorcas.

— Ce cărţi citeşti?

— Sfânta Biblie.

— Nimic altceva?

— Nu.

Nu e tocmai adevărat ceea ce-i povestesc lui Mark. Tata m-a învăţat să citesc de mică. Ca dascăl al oraşului, deţinea multe volume. M-a încurajat să studiez geografia, istoria şi filosofia naturală. Spunea adesea că sunt cel mai bun elev al lui. Chiar şi acum am ascunse în colţişorul meu din pod două din cărţile lui – preţioasa moştenire lăsată de tata.

— Stăpânul meu nu ţine în casă decât Sfânta Biblie, continui eu. Nu e de acord cu romanele. Zice că sunt misive ale diavolului.

— Deci nu citeşti deloc ficţiune?

— Nu. Mă încrunt, surprinsă de tonul lui Mark, care sugerează că în viaţa lui n-a auzit ceva mai barbar. Câte volume sunt în webul acela al tău? îl întreb.

— Miliarde.

Clatin din cap, derutată.

— Miliarde?

— Miliardul e o cifră uriaşă, ceva cam ca… Se opreşte preţ de o clipă şi-şi freacă fruntea. E ca şi cum ai încerca să numeri stelele.

Să numeri stelele? Arunc o privire în sus, spre cerul albastru-neguros catifelat, ornat cu stele sclipitoare şi cu o felie mică de lună. Când a căzut întunericul fără ca măcar să observ? Tresar şi mă ridic în picioare. Nu mă aşteaptă nimic bun dacă stăpânul mă vede revenind acasă noaptea.

— Mi-a făcut plăcere conversaţia noastră, dar acum trebuie să plec.

— Şi mie mi-a făcut plăcere.

Se ridică şi el în picioare şi îşi împinge o mână prin cascadă. De data aceasta, braţul îi pătrunde până la cot.

— Hei, ia te uită, exclamă. M-a lăsat să străpung apa mai mult ca înainte.

— Aşa e, îi răspund.

— Cascada mă crede demn de încredere. Pe drept cuvânt.

Să mă încred şi eu în judecata apei? La urma urmei, nu l-a considerat neprimejdios decât până la cot, o parte a corpului destul de inofensivă.

— Da, apa s-a dovedit o damă de companie excelentă.

— Mai degrabă un bodyguard, zâmbeşte el. Ne vedem mâine?

— Poate.

Îi iau mâna în mâinile mele şi o strâng încetişor. Nu e deloc un gest cuviincios din partea mea, însă Mark Lewis e obişnuit cu atingerile.

— Ar fi mult mai uşor dacă ai trăi în lumea mea. Atunci am putea fi prieteni.

Îi las mâna să cadă iute, ca şi cum ar fi un cărbune încins. La

auzul cuvântului „prieten” gândul îmi fuge imediat la viaţa mea din Worthville – o lume plină de reguli şi cu un făcător de reguli căruia trebuie să mă mai supun încă patru luni.

— Nu-mi spune prietenă. E interzis.

— Ţi-e interzis să ai prieteni?

— Da. Bâjbâi după scara din granit. Domnul Pratt zice că voi deveni neglijentă dacă mă concentrez pe orice altceva în afară de familia lui şi de îndatoririle de slujnică.

— Domnul Pratt pare un nemernic obsedat de control.

Nu cunosc semnificaţia expresiei, dar dacă aş şti ce înseamnă bănuiesc că aş fi de acord cu Mark Lewis.

Mă caţăr pe marginea stâncoasă care străjuieşte intrarea în grotă şi mă răsucesc cu faţa spre el. Îl zăresc prin vălul de apă; stă în locul unde l-am lăsat.

— Noapte bună… Mark.

— Stăpânul tău nu trebuie să afle despre noi, Susanna. Ăsta poate fi micul nostru secret.

Înalţ o mână în semn de rămas-bun, mă răsucesc pe călcâie şi pornesc în fugă înapoi spre casă – numai că de data aceasta alerg cu zâmbetul pe faţă, căci am un prieten secret. Mark ar putea fi omul cu care să pot discuta şi râde. Omul cu care să mă aflu pe poziţii de egalitate – chiar dacă numai câte o oră pe zi. Omul pe care domnul Pratt nu ar avea cum să mi-l ia.

CAPITOLUL OPT
RADARUL INTERIOR

Chiar dacă vinerea nu am programat niciun client, voi munci şi astăzi. Încarc echipamentul pentru îngrijirea curţilor în spatele camionetei şi ies din oraş, pornind spre sud-vest. După patruzeci şi cinci de minute pătrund pe aleea de o jumătate de milă ce duce către cabana de lemn a bunicilor, pe malul Lacului Jordan.

Bunicul stă pe verandă, dezleagă cuvinte încrucişate şi bea cafea. Îmi face semn cu mâna. Mă apropii prudent, fără să ştiu dacă a fost avertizat de sosirea mea şi, dacă da, în ce măsură este supărat pe mine.

— Ce cauţi ici? mă întreabă, privindu-mă cu asprime pe sub sprâncenele zburlite.

— Am venit să lucrez în grădină.

— Nu-mi amintesc să te fi rugat să vii.

— Nici n-ai făcut-o.

— Dar cine te-a rugat? Mama ta?

— Da, domnule.

Se încruntă şi mai tare.

— A pus la cale planul ăsta de una singură?

— Bănuiesc că a vorbit cu bunica.

— Atunci du-te şi întreab-o pe bunica ce vrea să faci. Bate darabana pe revista de cuvinte încrucişate. Şi poţi să-i spui din partea mea că m-a scos din sărite.

— Nu cred c-o să fac asta.

— Pentru că eşti un băiat isteţ.

Intru în casă. E linişte, cu excepţia zumzetului aerului condiţionat. Mă uit în sus, la tavanul salonului ce se întinde pe două niveluri. Nici urmă de bunica.

Ştiu însă unde a fost – în bucătărie. A gătit în dimineaţa asta. O tavă cu melcişori cu scorţişoară, cu glazură dulce şi untoasă, stă pe masa de lucru. Prăjitură cu drojdie de bere făcută la cuptor. Bunica a ştiut de venirea mea.

Rup o bucată de melcişor dintr-un colţ al tăvii şi merg s-o caut pe bunica. O găsesc în baie, uitându-se încruntată la vasul de toaletă. Nu vreau să aflu de ce.

— Bună, bunico. Am sosit.

— Mark.

Oftează fericită şi mă îmbrăţişează. Capul îi ajunge până la jumătatea pieptului meu.

— Te-ai întâlnit cu bunicul?

— Da.

— Şi te-a luat la rost?

— Nu.

— Minţi. Zâmbeşte. Vrei să guşti ceva înainte să te apuci de lucru?

— Am refuzat eu vreodată melcişorii tăi cu scorţişoară?

Râde şi mă împinge în hol.

Pe peretele de vizavi de uşa de la baie e agăţată o fotografie imensă cu mama şi sora ei. Mama avea atunci zece ani şi mătuşa Pamela cinci. Mama stă în spatele surorii ei, ţinând-o protector cu braţele pe după umeri, iar Pamela o strânge de mână.

Întotdeauna zâmbesc când o văd pe mătuşa Pamela ţinând-o pe mama de mână, dovadă inconştientă a modului în care depinsese de sora ei mai mare. Relaţia dintre ele se transformase radical atunci când crescuseră. Mama devenise sora medicală cea blândă, iar Pamela ofiţerul de armată forţos care te avertiza pe un ton calm dar ferm să nu te pui cu el.

Mătuşa a fost persoana care m-a ajutat cel mai mult în generală, când eram luat în râs din cauza kilogramelor în plus. De fiecare dată când suna sau îmi trimitea mailuri, mă sfătuia să fiu puternic şi să nu cedez.

— Bătăuşii sunt nişte proşti, Mark, obişnuia ea să-mi spună. O să vezi, n-o să treacă mult şi vor face greşeli. Tu stai şi aşteaptă şi fii pregătit când se va întâmpla asta.

Mi-am făcut din vorbele ei mottoul meu în viaţă. Am trecut pe un regim de mâncare mai sănătos şi am început să-mi caut un sport pe care să-l pot practica. Tata a fost cel care mi-a făcut cadou prima mountain bike. Mi-a plăcut la nebunie să alerg pe piste în tovărăşia lui – şi am ajuns să fiu destul de bun la asta. Pe măsură ce muşchii mi s-au dezvoltat, încrederea în mine a crescut. Şi, exact aşa cum prevăzuse mătuşa, atunci când bătăuşii au făcut o prostie, m-au găsit pregătit. Şi-au primit „răsplata" fără ca eu să ridic măcar pumnul.

Dacă e să fi învăţat ceva de la mătuşa mea cea războinică, am învăţat că „mic" nu însemnă neapărat „lipsit de apărare".

După ce mătuşa Pamela a murit în Afghanistan, bunica a mutat fotografia cu cele două fiice ale ei în locul acesta, unde poate să o vadă de câte ori iese din baie. De ce a făcut asta? Amintirile nu-i provoacă şi aşa destulă suferinţă? Pe mine, unul, mă doare ori de câte ori văd poza, şi nu-s decât nepotul Pamelei.

Mă opresc în bucătărie şi înfulec vreo doi melcişori cu scorţişoară. După al doilea mic dejun pe ziua de azi, o sărut dulce pe obraz pe bunica şi ies din casă.

Bunicul mă aşteaptă pe verandă. Şi-a tras pe mâini mănuşile de grădinărit.

— Cu ce vrei să începi, Mark?

— Cu aranjarea straturilor de flori.

— Bună alegere.

Mă uit la mănuşile lui.

— Ce-ai de gând să faci?

— Să te supraveghez.

— Şi de ce ai nevoie de mănuşi pentru asta?

— Chestie de respect de sine, zice, făcându-mi cu ochiul.

Mă duc în spatele camionetei, îmi pun mănuşile şi ochelarii de protecţie şi scot extirpatorul de buruieni. Mă apuc să smulg buruienile dintre flori, în timp ce bunicul greblează resturile şi-mi scoate pe nas flecare greşeală, profitând din plin de statutul

său de supraveghetor.

Termin cu aranjatul straturilor de flori şi iau o pauză ca să mă şterg de transpiraţie.

— Ce mai e nou, bunicule? zic între două înghiţituri dintr-o sticlă cu apă.

— Mai bine spune-mi tu care e treaba cu fata aia.

Mă crispez.

— Cine? Alexis?

Mormăie în chip de răspuns.

— Ne-am despărţit acum două săptămâni.

Se sprijină în coada greblei.

— Îţi lipseşte?

Fosta mea iubită nu reprezintă un subiect pe care să vreau să-l discut. Mă şterg pe faţă cu prosopul, bucuros să-mi ascund ochii.

— Nu sunt foarte sigur.

Bunicul mormăie din nou.

— Adu aspiratorul de frunze. Şi hai să curăţăm veranda şi aleile.

Termin de băut apa din sticlă şi scot aspiratorul din camionetă, uşurat că nu m-a bătut prea tare la cap cu Alexis. Îmi plac conversaţiile eficiente.

După ce sfârşesc cu toate sarcinile date de bunicul şi înfulec un prânz grozav, din felurile mele favorite, mă întorc acasă, nerăbdător să strecor în programul de azi o şedinţă de antrenament înainte de vizita la cascadă. Fordul SUV negru parcat lângă bordură, în faţa casei, îmi strică planurile.

Parchez camioneta, respir adânc şi cobor. Keefe mă aşteaptă la jumătatea aleii.

Se uită pe lângă mine, nu în ochii mei. Şi-a tras cozorocul şepcii pe sprâncene şi pare cam agitat.

— Ce vrei, Halligan? îl întreb eu.

Pare la fel de nemulţumit să mă vadă pe cât sunt şi eu la vederea lui.

— Cum merge antrenamentul?

De parcă aş fi dispus să-i ofer detalii.

— Bine.

— Alexis ţi-a dat papucii.

Radarul meu interior se declanşează în forţă. Ce-i pasă lui?

— În momentul ăsta nu ies cu nicio fată.

Se foieşte.

— Vrei să te împaci cu ea?

— Nu-i treaba ta.

Ştie că n-are cum să obţină informaţii de la mine. De câte ori mă uit la el, îmi amintesc de generală şi de momentele când zăceam întins la pământ, înconjurat de bătăuşi care mă loveau cu piciorul, metodic şi tare. Pe terenul de fotbal. În spatele cantinei. Puştiul gras şi neajutorat, aflat la cheremul unor băieţi de treisprezece ani. Faţa lui Keefe apărea întotdeauna undeva, într-un colţ al imaginii. Fusese un simplu observator sau conducătorul care îi urmărea pe ceilalţi făcând treaba murdară în locul lui?

— Tot o mai doreşti. Keefe îşi învârte pe degete legătura cu chei şi-şi strânge buzele într-un rânjet superior. Dar eu o să câştig.

— Mai vedem noi, spun eu pe un ton neutru.

La ce se referă? La Alexis sau la concursul de mountain bike?

Dă din umeri şi o ia înapoi pe alee, îndreptându-se spre maşină.

— N-o să rămână singură mult timp. Tipii stau deja la coadă ca să-i câştige favorurile.

Îmi sare ţandăra. Deci de asta a venit. Ca să mă anunţe că o să se aşeze şi el la coadă. Îmi vine să-l înjur, dar mă stăpânesc. Mătuşa Pamela zicea că amabilitatea faţă de duşmani e cea mai bună cale de a te răzbuna.

— Atunci îţi urez mult noroc cu Alexis.

— Vezi să nu te cred.

Zâmbesc la gândul că ei doi s-ar putea cupla. Pretenţiile lui Alexis i-ar da lui Keefe peste cap programul de antrenament.

— Vorbesc serios, să ştii.

Se uită suspicios la mine, pe sub sprâncene.

— Da-da. Bine. Ne vedem la cursă.

Sare în SUV şi demarează în scrâşnet de anvelope.

Conversaţia mi-a lăsat un gust amar în gură, de care nu scap nici după douăsprezece mile de pedalat la viteză maximă. Mă întorc acasă, îmi pregătesc iute un sandviş cu unt de arahide şi gem şi mă grăbesc direct spre cascadă. O găsesc pe Susanna stând în picioare, calmă, pe latura cea mai înaltă a grotei.

Trebuie să găsesc o cale de a o face să-şi schimbe mai des expresia de pe chip.

— Bună.

— Bună. Mă studiază îndelung. Ai avut o zi ciudată, nu-i aşa?

— Da, spun şi mă las să cad pe o piatră, făcându-i semn să se aşeze şi ea. Dar cum de ţi-ai dat seama?

— Se vede pe faţa ta. Se aşază pe mijlocul pietrei, departe de marginea stâncii, cu picioarele strânse sub fustă. Ce ai făcut azi?

— Am fost la bunici.

Dar faţa ei ce exprimă? îmi spun. Dacă limbajul trupului înseamnă, aşa cum se spune, şaptezeci la sută din comunicare, atunci în ceea ce o priveşte pe Susanna aş putea să mă consider practic surd.

— Bunica a gătit un prânz special pentru mine, adaug.

— Cum adică special?

— A făcut quiche.

Se încruntă şi clatină din cap.

Măcar gestul ăsta îl înţeleg. Va trebui să-i explic din nou termenii pe care îi folosesc şi asta ar trebui să mă irite, numai că nu-i deloc aşa. De fapt, chiar mă amuz să dezvălui astfel de mistere unei persoane care chiar este curioasă să afle tot.

— Quiche e o plăcintă cu ouă, brânză şi şuncă.

— Şi e o bucurie pentru tine?

— Absolut.

Zâmbesc la amintirea plăcerii pe care o încercasem. Când bunica scosese tava din cuptor, aproape că leşinasem de atâta bucurie. Singura mea problemă fusese că nu putusem da gata tot quiche-ul. Bunicul îşi ceruse şi el partea.

— Dar pe tine ce te bucură? o întreb.

— Să mănânc pe săturate.

Fir-ar a naibii de treabă.

Ce chestie deprimantă. Şi ea îmi spune asta pe un ton cât se poate de pragmatic, de parcă e ceva foarte normal.

Zâmbetul mi se şterge de pe faţă când mă uit la ea. O privesc cu mare atenţie. Nu pare nemâncată, dar adevărul e că faţa ei este întotdeauna calmă şi atât. Cum e să simţi că îţi doreşti ceva ce nu poţi obţine? Mintea se poate deprinde să nu ia în seamă nevoile stomacului? Eu nu mi-am făcut niciodată griji că n-aş avea ce mânca. Mereu am avut mâncare din belşug pe masă şi în frigider.

Un lucru ştiu de acum. Atâta timp cât voi fi eu prin preajmă, Susanna nu va mai duce lipsă de mâncare.

— Hai să vedem. Dacă ar fi să-ţi aduc ceva bun de mâncare, ce ţi-ar plăcea?

Furişează o privire spre mine, apoi în pământ. Se uită lung la apa care curge înspumată pe lângă piatra pe care şade.

— Mi-ai aduce orice ţi-aş cere?

— Da.

— Îngheţată.

Genele îi acoperă ochii ca nişte pete negre.

— Stăpâna a avut o dată îngheţată la masă. Şi mi-a plăcut cum sună cuvântul.

— Data viitoare o să-ţi aduc îngheţată.

Buzele îi zvâcnesc uşor.

— Cascada Şoaptelor ţi-a permis să-ţi strecori braţul prin apă, dar îţi va permite să strecori nu numai braţul, ci *şi* mâncare?

— Mda, asta ar putea fi o problemă.

O să încerc totuşi, îmi spun în sinea mea. O să încep probabil cu îngheţată de vanilie, o porţie cât de mare îşi doreşte.

Îşi schimbă poziţia picioarelor. De sub fustă i se ivesc gambele şi gleznele murdare.

— Mergi întotdeauna desculţă?

Ochii i se înalţă sfios spre mine.

— Da.

Aştept, dar nu adaugă nimic. Bunicul, căruia îi place că nu vorbesc prea mult, ar adora-o pur şi simplu pe Susanna.

— N-ai pantofi?

— Am o pereche, pentru iarnă.

Îşi şterge de pe gambă nişte noroi uscat.

Stai aşa. Mă uit cu mai mare atenţie.

Nu e noroi. Ci sânge uscat. Câteva dâre subţiri de cruste, destul de proaspete, îi traversează gambele, şi alte multe cicatrice sugerează existenţa unor răni mai vechi.

Îmi dau seama de câtă forţă a fost nevoie pentru a provoca astfel de răni. Îmi simt gâtul arzând de furie şi amărăciune.

— Cum de-ai căpătat semnele alea pe picioare?

Încremeneşte, şi numai ochii i se mişcă în cap. Nu se uită la mine, dar îi văd privirea care se plimbă de-a lungul gambelor. Apoi îşi trage iar, încet, picioarele sub ea şi le acoperă cu fusta.

— M-a bătut stăpânul.

Înghit cu greu şi o întreb pe tonul cel mai calm cu putinţă:

— De ce te-a bătut?

— Am făcut o greşeală.

Toată stăpânirea de sine mi se evaporă dintr-odată.

— Te-a bătut la sânge pentru că ai făcut o greşeală?

Of, Doamne, are atât de multe semne pe picioare. Chestie care îmi aminteşte de mine. Şi eu am încasat-o de multe ori, dar niciodată chiar aşa.

— Ce greşeală ai făcut? o întreb.

Îşi cuprinde picioarele cu braţele, îşi sprijină bărbia de genunchi şi închide ochii. Într-un târziu, când îmi răspunde, o face cu o voce slabă, aproape visătoare.

— Nu m-am trezit la timp. Şi am întârziat cu micul dejun.

Îmi încleştez maxilarul atât de tare, încât e de mirare că nu-mi sparg dinţii.

— Cât de des te bate?

— Cam o dată pe lună.

Sar în picioare, prea indignat ca să mai pot sta locului. Stăpânul ei e un nenorocit. Un nemernic. Un bătăuş. Cum se poate s-o lovească?

— Ce poţi face ca să-l opreşti?

Îşi îndreaptă umerii, îşi lasă genunchii în jos, ridică bărbia şi rămâne cu braţele aşezate în poală.

— Nimic. E dreptul domnului Pratt să mă pedepsească aşa cum crede de cuviinţă.

Răspunsul mă uluieşte aşa de tare, că pe moment uit de indignare. E *dreptul* lui s-o bată?

Nu se poate!

Şi de ce nu e furioasă pe chestia asta? În orice secol ar trăi, nu cred că bătaia e o treabă legală. Mă răsucesc cu spatele la ea şi spumeg cu faţa spre copaci. Trag aer adânc în piept de câteva ori, apoi mă răsucesc la loc.

— Nu pot să cred că te bate fără a suporta consecinţele.

— Cui aş putea să mă plâng?

— N-aveţi poliţişti sau primar sau pe altcineva care conduce satul?

— Cum să nu. Şi mi-e de mare ajutor, ce să zic. Magistratul nostru e *unchiul* domnului Pratt.

La naiba. Asta nu face decât să complice şi mai mult lucrurile. Poate că totuşi se dă prea repede învinsă.

— Dar i-ai cerut măcar ajutorul unchiului lui?

— Domnul Worth mi-a văzut rănile şi nu a făcut nimic. N-o să mă umilesc mai tare cerşindu-i ajutorul. Se ridică în picioare, cu obrajii îmbujoraţi, faţa îndârjită şi mâinile în şolduri. Nu cred că în lumea ta stăpânii nu-şi bat servitorii.

— În America nu mai avem acum stăpâni. Avem angajatori. Iar dacă guvernul află că-şi lovesc muncitorii, îi aruncă în închisoare.

Pufneşte din nas.

— Nu cred că oamenii s-au schimbat în asemenea măsură. Cei puternici vor face întotdeauna rău celor slabi şi niciodată justiţia nu va putea să-i oprească.

Ne înfruntăm de o parte şi de alta a cascadei, răsuflând din greu. Respirând la unison.

E prima care-şi fereşte privirile şi-şi lasă braţele pe lângă corp. Faţa îi revine la expresia familiară, impasibilă.

— În lumea mea n-am unde să fug. Şi am învăţat să accept asta. Dar cum neputinţa mea de a reacţiona te jigneşte, am să

plec.

Vorbele ei, rostite greu şi încet, mă lovesc ca un duş rece ca gheaţa. Ce naiba e cu mine? Mă cert cu victima? De parcă nu aş şti cum se simte?

— Stai, Susanna. Aşteaptă. Mă arunc spre cascadă, dar apa mă opreşte la încheieturile mâinii. Te rog. Îmi pare rău.

Ezită, apoi îşi lipeşte mâinile de ale mele. Are palmele aspre şi roşii şi unghiile murdare şi rupte.

— Lumile în care trăim sunt foarte diferite, zice pe un ton plat. Cascada mă împinge înapoi pe stâncă, departe de Susanna, de parcă ar proteja-o de stupiditatea mea. Ce idiot sunt. Până şi cascada pare dezamăgită de mine.

— N-ar fi trebuit să ţip la tine. Dar urăsc gândul că omul acela te bate.

— Nici mie nu-mi place să mă gândesc la asta. Aşa că nu o fac. Se întoarce cu spatele la mine şi începe să înainteze pe stâncă.

E uimitor s-o urmăresc cum se caţără. Cu atâta graţie şi forţă totodată. Îmi doresc să revină aici mâine şi poimâine şi în fiecare zi. Chiar am stricat totul cu gura mea mare?

— Nu pleca şucărită.

— Dacă şucărită înseamnă supărată, nu-ţi face griji.

Îmi surâde de sus, de pe stâncă. E un surâs mic şi trist.

— Nu mai sunt de mult şucărită.

CAPITOLUL 9
SEMNE SUPĂRĂTOARE

Cearta cu Mark îmi umple gândurile şi-mi creează o stare de nelinişte şi confuzie. Mă scol cu mult înainte de ivirea zorilor şi mă strecor în vârful picioarelor către bucătărie.

Las păsatul şi ceaiul la cald, pe plită, şi încep să adaug bucăţi de carne de porc în oala cu fasole, când huruitul unor roţi şi un zgomot de copite de cal mă opresc din treabă. Mă îndrept de spate şi mă răsucesc pe loc. Domnul Pratt stă în prag. Sclavul aşteaptă tăcut în curte, lângă şaretă.

Domnul Pratt aruncă o cârpă mare şi aspră pe masa de lucru.

— Pune nişte pâine şi brânză pentru negru.

E prea devreme pentru micul dejun al lui Hector. Şi prea devreme pentru stăpân să se scoale.

— Hector se duce undeva în vizită?

— L-am vândut.

L-a vândut? Strâng din buze ca să-mi înăbuş exclamaţia de surpriză şi ochii îmi fug spre Hector. Se uită în pământ, cu umerii gârboviţi.

— Grăbeşte-te, Susanna. Stăpânul se răsuceşte pe călcâie şi iese cu paşi mari din bucătărie. Când trece pe lângă Hector, îi spune: Ai grijă de cal până mă întorc.

De cum dispare în casă, mă duc iute la uşă ca să mă uit mai bine la Hector. Are o tăietură nouă pe gât, acoperită de o crustă de sânge abia închegat.

Nu pot să-mi închipui ce a făcut ca să merite o asemenea

pedeapsă.

— Ştii unde te duce?

Dă din cap.

— La domnul Jasper Bell.

Cunosc familia Bell destul de bine. Locuiesc la vest de oraş, la distanţă de o jumătate de oră de mers pe jos, pe drumul spre Hillsborough. Au deja doi sclavi la fermă.

— Domnul Bell e un om bun.

Băiatul îşi înalţă privirea solemnă către mine.

— Da.

— Creşte cai. S-ar putea să-ţi placă acolo.

— Da.

Zâmbesc.

— Mă duc să-ţi pregătesc mâncarea.

Aşez o pâine rotundă şi o bucată de brânză în mijlocul cârpei şi mă încrunt exasperată. Pare atât de meschin acest mic dejun şi un rămas-bun aşa trist. Furişez o privire prin uşa bucătăriei. Domnul Pratt nu a ieşit din casă. Mă strecor în cămară şi înşfac câteva mere uscate şi o halcă de şuncă. Scobesc o gaură în mijlocul pâinii şi îndes bunătăţile înăuntru, ca stăpânul să nu le vadă.

Înfăşor totul în cârpă, pe care i-o întind băiatului. Îmi aruncă un zâmbet conspirativ.

Domnul Pratt iese în grabă din casă şi se îndreaptă cu paşi mari şi iuţi spre noi.

— Urcă.

Hector dă din cap şi se caţără în spate în şaretă.

— Să nu serveşti micul dejun până nu mă întorc, îmi zice domnul Pratt, smucind din frâu.

Aştept ca cei doi să dispară şi mirarea mi se transformă treptat în nelinişte. De ce vrea stăpânul să vândă sclavul? Hector e un băiat puternic şi priceput. S-a ocupat de grădină şi de animale şi a ajutat de multe ori la moară. Cine va face toate treburile astea în locul lui?

Ora micului dejun vine şi trece. Cât de curând stăpâna va trimite pe careva să afle ce se petrece.

Un pas săltat de fată se apropie.

— Susanna, mă strigă Dorcas cu glas cântat.

— Bună dimineaţa şi ţie, îi fac eu semn să vină spre mine. Ce cauţi aici?

— Mama vrea să servească ceaiul. E gata?

— Sigur că da, însă tatăl tău nu s-a întors de la treburi, aşa că va trebui să mai aşteptăm.

— O, ce ciudat. Se luminează la faţă. Unde s-a dus?

— Sunt sigură c-o să vă spună el.

Şareta trece zgomotos prin faţa bucătăriei. Dorcas aleargă spre uşă şi se uită cum se opreşte lângă grajd.

— Tata a fost plecat cu şareta?

— Da.

— Mă duc să-i spun mamei.

Fuge cât de iute poate spre casă, trântind uşa în urma ei.

Până ca domnul Pratt să se întoarcă în curte, pregătesc tava cu mâncare. O ia înaintea mea şi intră în casă, direct în sufragerie. Discuţiile din jurul mesei încetează brusc.

Dorcas reuşeşte să-şi ţină gura până ce mâncarea e servită şi se spune rugăciunea. Dar imediat după aceea nu se mai poate stăpâni.

— Tată, spune-ne unde ai fost. Icneşte şi se întoarce spre sora ei mai mare, ca s-o boscorodească. Nu mă mai ciupi, Deborah.

Domnul Pratt îşi drege glasul.

— L-am vândut pe negru. Azi-dimineaţă l-am dus la domnul Bell.

Stăpâna îşi aşază ceaşca de ceai în farfurioara delicată şi-i aruncă soţului un zâmbet prefăcut.

— Şi, mă rog frumos, de ce ai făcut asta?

— Era cazul, răspunde el. Şi până ce voi face alte aranjamente, vom avea cu toţii îndatoriri suplimentare.

Dorcas se foieşte încântată pe scaun.

— Pot să adun ouăle? Mi-ar plăcea mult o asemenea sarcină.

— Bine, Dorcas, aşa să faci. Domnul Pratt îşi măsoară din ochi fiul cel mare. Jedidiah, tu şi cu mine ne vom îngriji de animale. Şi tu vei ajuta şi la moară.

— Dar, tată…, se bâlbâie Jedidiah.

Mama lui îl bate uşurel pe braţ, făcându-l să tacă. Doamna Pratt se uită încruntată în jos, la faţa de masă, apoi îşi arcuieşte sprâncenele.

— Jedidiah se duce dimineaţa să ia lecţii cu dascălul din sat.

— Va trebui să se trezească mai devreme. Stăpânul îşi mută privirea spre mine. Tu o să te ocupi de grădină. Dinah şi Delilah sunt suficient de mari ca să te ajute.

Dau din cap în semn de încuviinţare şi-l strâng atât de tare pe bebeluşul John în braţe, încât scoate un scâncet de protest. Slăbesc strânsoarea şi în acelaşi timp încerc să-mi pun ordine în gânduri. Zilele mele sunt şi aşa pline. Cum aş putea să fac faţă altor sarcini?

Buzele doamnei Pratt se subţiază.

— Şi cât timp vor dura îndatoririle astea noi?

— Până ce voi face alte aranjamente, repetă soţul ei.

— Ce-ar fi să-mi explici de ce l-ai vândut pe negru?

Domnul Pratt se uită lung şi impasibil la soţia sa. Noi, ceilalţi, ne ţinem răsuflarea. Trec câteva secunde bune până ce doamna Pratt îşi fereşte ochii.

Domnul Pratt ia lingura în mână.

— Tată, dar Deborah ce o să facă? întreabă Dorcas. Ei nu i-ai dat nicio însărcinare nouă.

Domnul Pratt îşi mută privirea spre fiica cea mai mare.

— Deborah va învăţa să toarcă.

— O să învăţ să torc? Ce bine, spune Deborah şi buzele ei se rotunjesc intr-un surâs tremurat. Dar cine o să mă înveţe?

— Cea mai iscusită torcătoare din tot ţinutul. Mama ta.

Toţi ochii se întorc spre stăpână. Ea se uită în jur, mai întâi surprinsă, apoi foarte măgulită.

— Ei, poate nu chiar cea mai iscusită.

— Eşti prea modestă, zice domnul Pratt. Azi o să mă duc să dau jos din pod roata de tors.

Stăpâna îşi coboară ochii în farfurie. Domnul Pratt dă din cap satisfăcut şi atacă în forţă micul dejun. Copiii îi urmează imediat exemplul.

Să fiu eu singura care a remarcat că stăpânul nu a oferit

nicio explicaţie la decizia de a-l vinde pe Hector?

*

Din toate însărcinările pe care ar fi putut să mi le dea stăpânul, îngrijirea grădinii este cea care mă deranjează cel mai puţin. Îmi place să stau în aer liber şi grădina e unul din locurile mele preferate. Pot să mă plimb în voie printre tulpinile de porumb şi să mă gândesc la ale mele. E un spaţiu plin de culori şi de forme din cele mai diferite. Ardei graşi şi dovlecei. Pepeni şi mazăre. Fiecare altfel. Fiecare perfect în felul său. O adevărată desfătare pentru ochi şi limbă.

— Poftim, micuţelor, le zic eu celor două ajutoare ale mele.

Îi dau fiecăreia dintre fetiţe câte un ştiulete şi le arăt sacul pe jumătate plin. Recolta este slabă astăzi. Mijesc ochii şi mă uit în zare, în speranţa unei ploi cu tunete, dar cerul rămâne la fel de splendid şi lipsit de nori.

— Susie? mă strigă o voce familiară. Unde eşti? Am nişte piersici pentru tine.

Îmi croiesc drum printre şirurile de porumb până ce ajung în capătul grădinii. Sora mea Phoebe mă caută din priviri, apărându-se de soare cu o mână şi cu cealaltă strângând la piept o găletuşă cu fructe coapte şi catifelate.

O măsor din cap până în picioare. Are tenul curat, deşi un pic prea întunecat, iar părul îi atârnă în bucle aurii pe corsajul bleu pal. Cu un zâmbet plin de mândrie, mă îndrept spre ea.

— Piersicile par delicioase. Tu le-ai cules?

— Nu, mama. Clipeşte vag în lumina puternică, apoi se trage la adăpostul tulpinilor de porumb. Mi-a zis să le dau la schimb la magazinul domnului Foster, dar nu vreau să mă duc în sat. Oamenii se uită după mine.

— Pentru că eşti uimitor de frumoasă.

Sora mea a moştenit frumuseţea femeilor din familia noastră. Iar doamnele din sat n-au cum să n-o observe şi s-o invidieze.

— Îţi acordă o atenţie binevoitoare, adaug, sperând că nu mă înşel.

— Nu-mi pasă de ce se holbează la mine. Nu-mi place,

orice-ar fi. Rămâne bosumflată, dar numai pentru o clipă. Crezi că familia Pratt va vrea piersicile?

Le trag pe cele două mici ajutoare mai aproape şi le întreb cu falsă candoare:

— Tu ce zici, Delilah? Am vrea să luăm piersicile, Dinah?

Două căpşoare blonde se înclină afirmativ la unison.

— De acord, îi spun eu lui Phoebe. Le luăm. Nişte piersici proaspete sunt tocmai nimerite pentru sfârşitul de săptămână.

Am câteva monede pe care le ţin ascunse intr-un borcan în beci. Fără ştirea domnului Pratt, stăpâna îmi dă din banii ei de cheltuială pentru a face cumpărături speciale, atunci când este cazul. A trecut ceva vreme de când nu mi-a mai dat bani, dar nu am apucat să-i cheltuiesc pe toţi. Mai am destui cât s-o plătesc pe Phoebe.

— Vrei să te plătesc în bani? o întreb.

— Mama mi-a zis c-ar prefera legume şi pâine.

— Foarte bine.

Ridic de jos sacul cu porumb. Dinah şi Delilah mi se agaţă de poalele juponului şi tropăie din picioruşe în spatele meu.

Sora mea îşi potriveşte pasul după noi.

— Susie, care e îndatorirea care îţi place cel mai mult?

— Să am grijă de copilaşi. Sunt aşa de drăguţi.

Zâmbesc indulgent către cele două mici ajutoare ale mele şi mă încrunt la Phoebe. La doisprezece ani, dă în continuare semne supărătoare de neatenţie.

— Ai grijă, te rog, Phoebe. Ţi-a căzut o piersică.

Se opreşte pentru a-şi îndrepta greşeala, după care se grăbeşte să ne ajungă din urmă.

— Crezi că mie mi-ar plăcea să am grijă de copii?

— Ai stat cu fratele nostru Caleb până ce soaţa i-a născut pe nepoţeii noştri. Cum ţi s-a părut?

— Nu mi-a plăcut deloc, se cutremură Phoebe. Poate că faptul că au avut gemeni a înrăutăţit şi mai mult lucrurile.

Nu-i aşa. Lucrurile se înrăutăţiseră din cauza surorii mele. Care adormise atunci când trebuia să îi supravegheze pe gemeni. Şi care îl rănise pe unul din ei lăsând să-i picure pe picior ceară de la lumânare. Niciunul dintre fraţii noştri nu va

mai avea vreodată încredere s-o lase pe Phoebe singură cu copiii lor.

— Nu cred că ţi-ar plăcea să ai grijă de copii. Dar de ce mă întrebi?

— Pentru că s-ar putea ca în scurt timp să fiu nevoită să am grijă de cinci. Cam mulţi, nu-i aşa?

Întrebarea mă ia pe neaşteptate. De îngrijorare, inima porneşte să-mi bată mai tare în piept. Îi tai drumul, făcând-o să se oprească.

— Mda, sunt destui. Cine ţi-a băgat în cap prostia asta?

Se uită la mine în tăcere şi buzele îi tremură.

— Răspunde-mi iute. Ţi-a găsit mama vreo slujbă de dădacă?

Scutură din cap.

Răsuflu uşurată şi continui să urc panta spre bucătărie.

— Susie, nu fi supărată pe mine. Mamei nu-i place ideea, dar domnul Shaw tot insistă.

— Domnul Anthony Shaw? Mă opresc iar şi mă încrunt la sora mea. Ce treabă are el cu asta?

— Îi face curte mamei.

Vestea mă uluieşte.

— Cum aşa? Mama vrea să se mărite din nou?

Phoebe încuviinţează din cap.

De ce ar vrea mama să se mărite din nou? Nu i-au fost de ajuns doi soţi? Tata fusese un om bun, însă a doua oară mama nu şi-a ales bine soţul. Tatăl meu vitreg mânca mult şi muncea puţin. Şi când s-a săturat să aibă atâţia copii în jur, m-a dat să slujesc pentru altul.

— Nu cred c-ai auzit tu bine. Domnul Shaw abia şi-a îngropat soţia acum două luni.

— A spus că amână căsătoria după o perioadă decentă de doliu.

Dar de găsit o înlocuitoare nu aşteptase o perioadă decentă. Chiar n-are pic de ruşine?

— Toţi cei cinci copii ai lui au mai puţin de şase ani.

— Adevărat.

— Şi unul din ei abia s-a născut.

Domna Shaw murise la naşterea ultimului copil.

— Da.

— Mama a acceptat propunerea?

— Nu încă.

N-o cred în stare de o asemenea prostie.

— Dar dacă nu au stabilit că se căsătoresc, de ce au discutat despre tine?

— Sora domnului Shaw locuieşte acum cu el, dar cât de curând se va întoarce la ea acasă. Aşa că domnul Shaw va avea nevoie de cineva care să aibă grijă de copii. Dacă mama va continua cu spălatul rufelor pentru alţii, nu va avea timp pentru copii. Şi domnul Shaw zice că-mi va încredinţa mie sarcina asta.

Faţa lui Phoebe se schimonoseşte de groază şi fata adaugă:

— Mă sperie ideea de a avea grijă de copii.

Are dreptate sora mea să-şi facă griji. Când are de îndeplinit îndatoriri care nu-i sunt pe plac, se poartă stângaci şi e uşor distrasă, cusururi grave la o fată căreia i se încredinţează copii în grijă. În schimb, poate fi de ajutor într-o casă normală. Mă îndrept întins spre bucătărie, încercând să nu-i arăt cât de neliniştită mă simt.

— Dacă ai fi în locul mamei, ce m-ai pune să fac?

— Să croieşti. Arunc sacul cu porumb prin uşa din spate a bucătăriei şi-mi şterg fruntea cu mâneca de la cămaşă. Ai talentul de a scoate tot ce-i mai frumos din ţesături şi aţă.

— E drept, îmi place să cos, zice, încreţindu-şi fruntea. S-ar putea să mă pricep şi la tors. Ce părere ai?

— Ar fi o îndeletnicire tocmai potrivită pentru tine. Eşti aşa de îndemânatică.

Car sacul în beci, în timp ce Phoebe se aşază pe scara din spate împreună cu cele două ajutoare ale mele şi începe să discute voioasă cu ele despre viitoarea ei carieră de cusătoreasă. O ascult numai pe jumătate, în rest preocupată de noutăţile pe care tocmai le-am aflat.

Căsătoria cu domnul Shaw ar fi o soluţie practică pentru el, dar mamei nu i-ar aduce niciun folos. În calitate de văduvă, are control total asupra proprietăţilor şi copiilor. Dacă s-ar

mărita cu domnul Shaw, el ar căpăta controlul. Şi cum este mai tânăr decât mama şi sănătos, foarte probabil că pământul pe care mama l-a moştenit de la tata ar trece în mâinile lui. Mama e datoare fraţilor mei – şi memoriei tatei – să păstreze ferma în familia Marsh.

Mama nu mai gândeşte limpede. Are puţin de câştigat şi mult de pierdut dacă ar face un asemenea pas. N-ar fi greu să-i prezint argumentele logice. Mâine o să mă întâlnesc cu ea la biserică şi o s-o conving să renunţe la idee.

*

După masa de prânz au rămas o duzină de piersici. Pun o parte din ele în şorţ şi mă duc în sat, nerăbdătoare să refac proviziile micşorate din cămară.

Prăvălia e goală când păşesc înăuntru. Domnul Foster îşi face apariţia de undeva din spate şi îşi încetineşte mersul când mă vede.

— Bună ziua, Susanna. Cu ce-ţi pot fi de folos?

Aşez fructele pe tejghea şi dau iute din cap.

— Vreau să schimb piersicile pe sare şi piper şi zahăr.

Ia piersicile şi le pune într-un coş de pe un raft din spatele tejghelei, apoi scoate un registru şi notează ceva în el.

— Nu pot să mai fac niciun schimb cu voi. Nu-mi mai permit să prelungesc creditul pentru familia Pratt.

Meditez încurcată la afirmaţia lui, fără să ştiu ce să răspund.

— Îmi pare rău să aud asta.

Fără condimente, mâncarea n-o să mai aibă gust, îmi zic în gând.

— Spune-i lui Jethro Pratt că trebuie să-şi regleze contul. Piersicile astea nu ajută prea mult.

Aud bocănit de tocuri în spate. Arunc o privire peste umăr şi dau cu ochii de văduva Hinton, care intră în prăvălie. Nu-mi pot permite să continui conversaţia de faţă cu martori. Dau pentru ultima oară din cap spre proprietarul prăvăliei şi-i spun:

— Voi transmite mesajul, domnule Foster.

M-a surprins discuţia. Stăpânul e foarte atent cu afacerile

lui. Ceva s-a întâmplat de are dificultăţi în achitarea datoriilor. Dar ce anume? Doar moara merge bine, nu-i aşa?

Sigur, a apărut o nouă moară, la Ward's Crossroads, dar e la o jumătate de oră de mers cu şareta, dacă nu mai mult. Prea departe ca să afecteze afacerea domnului Pratt. Totuşi ceva e în mod cert în neregulă. Stăpânul nu mi-a spus nimic. Şi nici stăpânei nu i-a zis. Mi-aş fi dat seama; ea nu-i în stare să-şi ascundă simţămintele.

Mi-e groază să discut cu el, dar nu am încotro.

Stăpânul nu se întoarce de la moară decât la vremea cinei. Aştept să se retragă singur în salon înainte de a-l aborda.

Stă la birou, cu picioarele răscrăcărate şi cu haina scoasă. Cămaşa albă şi vesta verde atârnă pe el, îmbibate în sudoare. Ţepi negri îi umbresc bărbia. Înfăţişarea lui mă miră. Întotdeauna a fost foarte grijuliu cu hainele pe care le poartă.

— Domnule Pratt, pot să vă spun o vorbă? îl întreb eu din pragul uşii.

Înmoaie condeiul în călimară şi mâzgăleşte ceva în registru.

— Ce-i?

— Suntem pe terminate cu proviziile.

Mâna i se opreşte în aer, însă nu-mi răspunde. Poate c-ar trebui să fiu mai explicită.

— Făină, mălai…

— Da, da. Ştiu ce-s alea provizii. Îşi scarpină vârful nasului. Eşti sigură?

— Ce-avem acum n-ajunge decât pentru o săptămână sau două.

— Luni, când mă întorc de la moară, o să le înnoiesc. Oftează, lasă condeiul să-i cadă din mână şi se uită peste umăr cu o privire mânioasă şi nerăbdătoare. Altceva?

Doamna Pratt se mândreşte cu alegerea pe care a făcut-o luându-l de soţ. *Înalt, chipeş, deştept – toate calităţile unui bărbat de vază,* aşa obişnuieşte ea să-l descrie. După părerea mea, i-a supraestimat destinul. Căutătura mereu încruntată nu face impresie bună. Cât priveşte manierele, în ciuda faptului că şi-a petrecut primii ani de viaţă ca fiul cel mai mic al unui plantator, nu sunt deloc plăcute sau rafinate.

Plec capul şi continui să insist.

— Domnule, avem nevoie şi de zahăr şi…

— Bine-bine, mă întrerupe el. Luni mă duc la prăvălie.

Mesajul pe care trebuie să-l transmit o să-l înfurie pe stăpân. Dar cât de tare? Şi câtă vină îmi va arunca în cârcă? Îmi îndrept umerii.

— Îmi pare rău, domnule, dar domnul Foster mi-a spus să vă zic că trebuie să ne reglăm socotelile înainte de a mai cumpăra ceva de la el.

Domnul Pratt sare de pe scaun. Traversează camera din doi paşi, mă prinde de încheietura mâinii şi mă smuceşte spre el.

— M-ai bârfit?

Face spume printre dinţii încleştaţi.

— Nu obişnuiesc să bârfesc.

Îmi ţin respiraţia ca să nu trag în piept mirosul acru al corpului său năduşit.

— Atunci cum de-ai ajuns să stai de vorbă cu domnul Foster?

— M-am dus la prăvălie după provizii.

— Asta e sarcina nevestei mele.

Doamna Pratt nu şi-a îndeplinit această obligaţie de luni de zile, dar n-am de gând să-i spun eu asta. Rămân tăcută şi-mi aţintesc privirea pe lavaliera care-i atârnă la gât, roasă şi prost înnodată.

— Ai un ton insolent. Îţi dai cumva aere?

— Nu, domnule.

— Bine. Ştii că nu-mi plac slujitorii care-şi dau aere în faţa mea. Îmi împinge mâna cu forţă, izbind-o de perete. Îmi înăbuş geamătul şi mă dau cu spatele spre sufragerie, pentru a pune mai multă distanţă între noi.

— Susanna?

Pentru un moment nu răspund.

— Da, domnule?

— Ţine-ţi gura, dacă eşti fată deşteaptă.

CAPITOLUL 10
PRIMUL PAS PE TEREN MINAT

Susanna n-a venit în seara asta.

Poate că mă evită, ceea ce ar fi de înţeles, având în vedere cât de urât mă purtasem cu ea. Sau poate că a reţinut-o stăpânul.

Ori poate cascada nu-şi mai face magia.

Trebuie să mă liniştesc, altfel o s-o iau razna. O să apară ea. Nu trebuie decât să am răbdare.

Ca să-mi distrag atenţia de la atâtea întrebări, urc în camera de recreere şi încerc să-mi găsesc o ocupaţie. Sunt o mulţime de modalităţi de distracţie aici: o masă de biliard, o maşină de pinball demodată, un televizor imens, un laptop ataşat la toate terminalele cunoscute omenirii.

Mă holbez la toate astea vreo două minute, îmi dau seama că n-am chef de jocuri şi mă aşez în faţa computerului.

Clienţii mei au nevoie de facturi. Doar administrez o afacere legală. Mă loghez, aduc la zi datele contabile şi le transmit pe mail facturile.

Cool. Am omorât zece minute.

Starea de agitaţie revine.

Poate că lucrurile ar merge altfel dacă aş avea prietenii prin preajmă. Cum însă Carlton e nevoit să-şi petreacă o parte din vacanţa de vară cu tatăl lui, voi fi singur până la sfârşitul lui iunie.

Ce plictiseală!

Computerul bâzâie. Un mesaj video de la sora mea. Apăs pe

butonul ACCEPT.

Marissa îşi împinge bărbia în faţă, cu un aer hotărât.

— Spune-mi care mai e treaba cu fata.

— Bună şi ţie!

— Mă laşi? Tacticile astea diversioniste tâmpite nu merg la mine.

Mă strâmb la cameră.

Drept răspuns, sora mea scoate limba la mine. Cât de matur din partea ei!

— OK, Marissa. Despre ce fată e vorba?

Cască ochii mari.

— Cu câte fete te vezi?

— Cu niciuna.

Nu-mi vine să discut cu ea despre Susanna. Ar fi ca şi cum aş păşi pe un teren minat. În plus, există şi o altă problemă: *oare portalul mai funcţionează?*

La naiba. N-ar trebui să mă mai gândesc la asta. S-a terminat. E cazul să-mi şterg totul din minte.

— Înţeleg că povestea cu Alexis e de domeniul trecutului.

Ce bine ar fi dacă *discuţiile* despre Alexis ar fi de domeniul trecutului.

— Ai vorbit la telefon cu bunicul.

Marissa îşi dă capul pe spate.

— De ce nu mi-ai spus că v-aţi despărţit?

Stau cu cursorul deasupra butonului ÎNCHIDE CONVERSAŢIA. Să apăs, să nu apăs? *Vai, mă scuzi, am greşit.*

— Nu ţi-am spus pentru că nu am considerat că este important.

— Ba e important. Se apropie cu faţa mai mult de cameră şi mă fixează din priviri ca o pisică obsedată. Alexis a fost prima ta iubire. Bunicul şi cu mine ne facem griji că suferi.

— Alexis n-a fost prima mea *iubire.* Şi n-ai de ce să-ţi faci griji din pricina mea.

— Bine. Atunci povesteşte-mi despre cealaltă fată. Promit că n-o să-i spun nimic mamei.

— Păi nici nu vorbeşti cu mama.

— Nu contează.

Cântăresc propunerea. S-ar putea să m-ajute să discut cu cineva despre Susanna, iar sora mea e foarte, foarte departe. Am butonul ÎNCHIDE CONVERSAŢIA la îndemână, în caz de urgenţă, şi mai sunt şi foarte, foarte supărat pe Marissa. Iar şantajul e tocmai potrivit în astfel de situaţii.

— Dacă mă torni, o să le spun mamei şi tatei despre Fletcher.

Strânge din buze.

— Ştiu deja de Fletcher.

— Mda, dar nu ştiu care-i treaba.

Părinţii noştri ar fi interesaţi să afle că Marissa trăieşte cu iubitul ei, că *el* merge la facultate iar *ea* îl întreţine.

— Nu cred c-ar fi bine să afle, zice Marissa, mijind ochii şi aruncându-mi o privire urâcioasă.

— Dacă o aud pe mama rostind numele Susannei, următorul cuvânt pe care o să-l scot pe gură va fi *Fletcher.*

— De-acord. Deci o cheamă Susanna? se repede Marissa să mă întrebe.

— Îhî.

E plăcut să discut cu cineva despre Susanna. O face să pară mai reală.

— Şi îţi place de ea?

— Susanna e prietena mea.

Se dă pe spate în scaun.

— Aha, e ceva serios.

— Nu tocmai. Suntem amici. Serios nu e cuvântul potrivit.

— Dar care ar fi cuvântul potrivit?

— E importantă pentru mine.

— Şi cum arată prietena asta importantă?

Imagini cu Susanna îmi trec acum ca fulgerul prin minte. Susanna căţărându-se pe peretele stâncos. Susanna stând nemişcată ca o statuie pe bolovan. Plimbându-şi degetele prin apa cascadei, fericită ca un copil.

— Nu seamănă cu niciuna din fetele pe care le cunoşti.

— Am mai auzit placa asta.

Dacă ar şti ea!

— Susanna e foarte tăcută.

— Şi asta e bine?

— Mda.

E grozav că e aşa de tăcută. E unul din lucrurile care îmi plac cel mai mult la ea. Tot ce spune e interesant. Sută la sută. Nu-şi pierde vremea cu prostii.

— E sexy?

Mă încrunt.

— Presupun că da.

— Presupui?

Mă gândesc cum arată Susanna. Sunt multe lucruri sexy la ea. Are un păr superb, dar ca să zici despre cineva că e sexy trebuie să-i vezi şi corpul. Ceea ce ar fi cam dificil, din cauza straturilor de haine pe care le poartă.

Şi pe urmă mai e şi zâmbetul ăla al ei, care e uimitor, dacă nu fantastic.

— Susanna e drăguţă. Deşi cuvântul nu e suficient de potrivit pentru a o descrie.

— Uau, văd că ţi s-au aprins rău de tot călcâiele, râde Marissa. Câţi ani are?

Să-i amintesc surorii mele că Susanna şi cu mine nu suntem decât amici, sau mi-aş răci gura de pomană?

— Şaptesprezece.

— E de vârstă cu tine. La ce şcoală e?

La naiba, gata, am păşit deja pe teren minat.

— Nu merge la şcoală.

— A absolvit liceul mai devreme?

— Nu. A renunţat la studii.

Nu din proprie voinţă, deşi n-am cum să-i explic asta Marissei.

Îşi încreţeşte nasul.

— Şi de când ieşiţi voi doi împreună?

— Ne-am cunoscut acum câteva zile. Şi nu ieşim împreună.

— Bine-bine. De câte ori v-aţi întâlnit?

— De câteva ori.

— Şi asta e tot?

N-aş putea să schimb subiectul fără ca Marissa să devină suspicioasă? Nu, probabil că nu. Mai bine m-aş strădui să-i

explic care e treaba cu stăpânul Susannei, deşi nu-mi va fi deloc uşor să prezint situaţia unei persoane care trăieşte în secolul al douăzeci şi unulea.

— Patronul ei e un nemernic.

Urmează o pauză.

— Ce vrei să spui?

Oare pot avea încredere în sora mea? Poate că mi-ar fi de folos să pot discuta cu cineva. Mi-e imposibil să accept că Susanna nu poate face nimic în privinţa domnului Pratt.

— O brutalizează.

Altă pauză, de data aceasta mai lungă. Când se decide, în fine, să vorbească, o face pe un ton moale şi incredul.

— O maltratează?

— Îhî.

Ce cuvânt oribil, îmi spun. Dar sora mea are dreptate. O loveşte? O brutalizează? De ce am folosit astfel de termeni? Adevărul e că domnul Pratt o *maltratează* pe Susanna.

— Dar ce serviciu are?

Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine înainte de a mă apuca să-i povestesc lucrurile astea Marissei, deşi e mai bine că pot discuta cu ea şi nu cu mama. Marissa e foarte, foarte departe.

— Cred că se ocupă cu îngrijirea copiilor.

— Mark, zice ea, aplecându-se atât de aproape de cameră, încât nu-i văd decât partea de sus a feţei, de la nas încolo. Trebuie să faci ceva. Du-te şi reclamă-l.

Afirmaţia ei îmi răsuceşte un cuţit în rană.

— Nu pot. Susanna n-ar fi de acord.

— I-ai văzut…?

Flutură din mână, în căutarea cuvântului corect.

— Cicatricele şi rănile? Mă uit în jos, la pumnii mei încleştaţi. Da. Pe ambele.

Icneşte lung, şocată.

— Trebuie neapărat să faci ceva.

Să fac ceva? Ce? Dacă cetăţenilor din Worthville nu le pasă de astfel de practici, ce aş putea să fac eu, la distanţă de două sute de ani?

— E complicat. Există circumstanţe atenuante.

— Nu pot să cred ce aud.

— Te rog, Marissa. Crede-mă, ştiu ce vorbesc.

De ce m-am lăsat oare convins de resemnarea Susannei? Dacă Fletcher s-ar purta urât cu sora mea, l-aş bate măr înainte de a-l preda poliţiştilor. În timp ce cu Susanna mă dădusem mare, o acuzasem că nu ripostează şi pe urmă o abandonasem. Cum de renunţasem aşa de uşor?

Tot amalgamul ăsta de emoţii îmi face rău.

— Vreau să fac ceea ce trebuie, dar nu ştiu cum să procedez. Trebuie mai întâi să studiez legile, şi după aia… of, e foarte complicat.

— Ce-i aşa de complicat? se încruntă Marissa la mine. Mă priveşte apoi cu ochi mari şi rotunzi. Susanna e imigrantă ilegală? Nu poţi să te duci să-l reclami pe patronul ei la poliţie pentru că ar deporta-o?

— Cam aşa ceva. Îi arunc un zâmbet de nepătruns şi iau mouse-ul. Ţin cursorul deasupra butonului ÎNCHIDE CONVERSAŢIA. Scuze, surioară. Trebuie să închid. Pa.

Clic.

Conversaţia cu sora mea m-a făcut să mă simt vinovat şi m-a impulsionat să acţionez. E cazul să apelez la browser. Şi să declanşez o mică anchetă. Dar de unde să încep? Cum aş putea să-i explic unui motor de căutare ce doresc să aflu? Sunt atâtea cuvinte-cheie din care aş putea alege. Legislaţia muncii+epoca post-revoluţionară. Abuz+perioada colonială. Ţinutul Wake +sec. 18. Slujitori+muncă silnică+sfârşitul anilor 1700.

Poate c-ar trebui să încerc cu asta din urmă.

Dau peste sute de linkuri, majoritatea referitoare la munca silnică impusă *foştilor condamnaţi la închisoare în Anglia.* Nimic de genul *hei-iubito-hai-să-dăm-copilul-la-muncă-şi-să-scăpăm-de-el.*

Oare toţi servitorii obligaţi printr-o înţelegere să lucreze la stăpân semnau un contract standard? Şi pe aceeaşi perioadă de timp?

Va trebui să cercetez şi asta.

OK, acum voi tasta *Ţinutul Wake sec. 18.*

După ce deschid cinci linkuri, descopăr ceva care-mi

captează atenţia. Un lucru total neprevăzut. Şi care nu e menţionat în celelalte articole.

La recensământul din anul 1800 făcut în Ţinutul Wake, apare localitatea Worthville, cu rezidenţii săi.

La recensământul din 1810 nu se mai pomeneşte de Worthville.

În primul deceniu al secolului al nouăsprezecelea, Worthville dispare cu totul din documentele oficiale.

CAPITOLUL 11
UN PĂCAT CHINUITOR

Dimineaţa de duminică ne amăgeşte cu un vânticel blând, dar nu trece mult până să ne dăm seama că n-a fost decât o glumă crudă. Pe măsură ce ziua înaintează, soarele începe să arunce săgeţi de foc printre vârfurile copacilor şi căldura devine înăbuşitoare până şi la umbră.

Merg în spatele familiei Pratt pe cărarea ce duce în sat şi cu fiecare pas făcut îmi simt stomacul zvârcolindu-se. Sala de întruniri, un loc întotdeauna neplăcut pentru servitori, va deveni de nesuportat cu mult înainte de încheierea slujbei religioase.

Ieşim din pădure şi ne alăturăm oamenilor din sat care se îndreaptă în grupuri spre biserică. În depărtare, siluetele vagi ale mamei şi surorii mele, gătite în hainele cele mai bune, înaintează încet pe Raleigh Road, stârnind în urmă mici vălătuci de praf.

Mă apropii în grabă de stăpână.

— Doamna Pratt, îmi daţi voie să vorbesc cu rudele mele?

— Bineînţeles. Dar nu sta mult.

— Da, doamnă.

Fug spre mama şi sora mea, nerăbdătoare să-mi fac cunoscută părerea.

— Mamă?

Ochii ei îi întâlnesc pe ai mei pentru o clipă, apoi se feresc. Aşa se întâmplă de fiecare dată. Prezenţa mea pare să o stânjenească, deşi nu sunt prea sigură de ce. Poate că se

ruşinează că un membru al familiei Marsh a ajuns să muncească silit pentru un stăpân. Poate pentru că se simte vinovată. Nu-mi va mărturisi niciodată de ce se comportă aşa. Iar eu n-o voi întreba niciodată.

Îmi potrivesc pasul cu ea.

— Aş vrea să discut ceva cu tine, mamă.

— Sigur.

Sora mea înaintează în paşi de dans în faţa noastră.

— Phoebe mi-a spus că vrei să te recăsătoreşti cu domnul Shaw.

— M-a cerut de soţie. Încă nu m-am decis.

— Phoebe a înţeles că domnul Shaw plănuieşte să se mute cu familia la noi acasă. Şi să o pună pe Phoebe să aibă grijă de copiii lui.

— Da, asta intenţionează domnul Shaw.

— Crezi că Phoebe e în stare să se îngrijească bine de nişte copii?

Mama scutură din cap enervată.

— O să înveţe.

Stupiditatea absolută a răspunsului mă lasă mută.

— Eşti dispusă să rişti sănătatea şi siguranţa copiilor domnului Shaw cât timp Phoebe va învăţa să îngrijească de copii?

Nu răspunde şi încetineşte pasul în timp ce ne apropiem de curtea sălii de întruniri.

Mă grăbesc să-i spun, cât mai am timp, tot ce am pe suflet.

— Ştii la fel de bine ca şi mine că adevăratul talent al lui Phoebe stă în lucrul cu acul. E capabilă să coasă delicat şi se pricepe la culori şi modele.

— Adevărat, e foarte îndemânatică.

— N-am putea găsi pe cineva care să o înveţe să toarcă şi să ţească?

— Doamna Drake e singura femeie din Worthville care poate da lecţii de croitorie, dar nu poate s-o ia pe Phoebe ucenică.

— Ai întrebat-o?

— Da.

Ne oprim amândouă deodată şi o urmărim pe Phoebe cu privirea. Stă în apropiere şi vorbeşte cu fiicele domnului Foster, gesticulând rapid. Revine la noi după ce scoate o exclamaţie de încântare.

— Mamă, familia Foster ne-a invitat la ei la masă după slujbă. Putem să mergem?

— Sigur, ar fi foarte plăcut, spune mama şi zâmbetul i se şterge de pe faţă în timp ce se uită după sora mea, care o ia iute din loc. Ai dreptate, Susanna. Phoebe e prea mică, e încă un copil, dar nu ştiu cum aş putea să îl conving pe domnul Shaw. Vrea ca ea să se implice în treburile casei.

Îmi înghit furia care ameninţă să mă gâtuie.

— Domnul Shaw nu are dreptul să-i aleagă viitorul atâta timp cât nu e tatăl ei vitreg. Nu i-ai acceptat propunerea. Poate c-ar trebui să-l refuzi.

Privirea ei fuge spre locul unde sora mea stă în cerc, ţinându-se de mâini cu prietenele ei şi pălăvrăgind cu ele în tot acest timp. Faţa mamei se îmblânzeşte.

— Poate că ai dreptate.

O ia înainte şi se apropie de familia Foster şi de Phoebe. O urmăresc din ochi, sperând că logica mea a avut efect asupra ei.

Familia Pratt tropăie deja, încolonată pios pe două rânduri, pe trepte, după care străbate nava până la strana din faţă – strana lor, căci nimeni altcineva nu îndrăzneşte s-o ocupe. După părerea mea, nimeni nici n-o râvneşte, căci se află drept în faţa amvonului. Şi domnul Worth scuipă atunci când predică.

Îmi ocup locul în spate, acolo unde servitorii angajaţi prin înţelegeri stau în picioare pe tot parcursul slujbei. Chiar dacă Tatălui nostru din Ceruri îi place egalitatea între oameni, congregaţia Lui nu pare să-l împărtăşească opinia.

Mă pregătesc pentru slujba care dă să înceapă, rezemându-mă de zid şi dezmorţindu-mi picioarele, în timp ce privirea îmi hoinăreşte pe deasupra capetelor enoriaşilor. Dau imediat cu ochii de familia Foster, în aceeaşi strană cu cosiţa blondă-argintie a mamei şi cu buclele săltăreţe ale lui Phoebe.

Cineva se strecoară lângă mine.

— Bună dimineaţa, Polly, spun eu.

— Bună dimineaţa, Susanna.

Îmi aruncă un zâmbet obosit. Faţa ei rotofeie e palidă.

— Nu te simţi bine? Să mă duc s-o caut pe doamna Butler?

Mă prinde cu degete fierbinţi de încheietura mâinii.

— Te rog, nu. Nu-i spune nimic stăpânei.

Se uită la mine cu ochi mari, disperaţi.

— Bine.

O strâng de mână, o strânsoare scurtă. Nu vreau să atrag atenţia celorlalţi prelungind contactul. Nici Polly şi nici eu nu ne dorim aşa ceva. Totuşi îmi propun să stau mai mult de vorbă cu ea după ce se termină slujba.

La uşa sălii de întruniri se iscă zarvă. Văduva Drake intră grăbită, înaltă şi cu mersul drept, îmbrăcată de la gât până în vârful picioarelor în negru foşnitor. O fată cam de vârsta mea o urmează, frumos gătită într-o rochie verde în nuanţa muşchiului de copac şi cu şorţ şi bonetă albe din pânză.

Oare doamna Drake are o nouă ucenică? De asta n-are timp s-o înveţe croitorie pe Phoebe?

O văd cum îi şopteşte ceva la ureche fetei, apoi continuă să înainteze singură spre strana din faţă. Fata ocupă locul aflat de cealaltă parte a lui Polly şi se uită în jur curioasă.

Îi întâlnesc privirea şi facem schimb de saluturi din cap. După niciun canon nu ar putea fi considerată o frumuseţe, dar are un zâmbet plăcut şi păr negru mătăsos.

Slujba ajunge la partea cu predica, când tăcerea este spartă de un geamăt jos, repede înăbuşit, al lui Polly. Întorc capul spre ea şi-mi muşc buzele ca să nu scot o exclamaţie. Buzele îi lucesc cenuşii pe faţa pământie. O pată roşie i se întinde în jos pe jupon.

— Polly, îi şoptesc eu chiar în clipa când se reazemă cu toată greutatea de mine, hai să te scot de aici.

Credincioşii murmură şi se foiesc, dar nimeni nu întoarce capul ca să vadă ce anume a provocat dezordinea. O prind pe Polly pe după mijloc. Servitoarea cea nouă face acelaşi lucru de pe cealaltă parte. O scoatem din biserică.

Latrina e primul loc unde ne oprim, dar duhoarea ce se înalţă din ea în toiul arşiţei din miezul zilei o copleşeşte pe Polly. O ajutăm să înainteze spre Pârâiaşul dintre Stânci. Se încovoaie deasupra apei şi vomită în stufărişul de pe mal. Cu paşi nesiguri se ghemuieşte în pârâul puţin adânc şi se stropeşte pe faţa asudată.

Îi vorbesc în şoaptă însoţitoarei doamnei Drake.

— Mă cheamă Susanna Marsh şi ea e Polly Young.

— Mary Whitfield. Mi-e teamă că…, se încruntă fata.

— Da, spun eu, căci am văzut destule avorturi la stăpână ca să pot recunoaşte semnele. Casa doamnei Drake nu e departe, îi spun eu fetei. Poţi să dai o fugă să aduci un jupon curat şi nişte cârpe?

Se retrage şi se face repede nevăzută. Mă ghemuiesc pe o piatră lângă fata cea amărâtă şi mă gândesc ce aş putea face mai departe.

Apa, care îi ajunge până la genunchi, se învolburează în valuri purpurii. Strigă şi se prinde cu mâinile de burtă, iar umerii i se cutremură.

— Polly, domnul Butler e cel care te-a forţat?

Încuviinţează din cap.

— Acum cât timp?

— De două luni n-am mai sângerat, geme ea de durere. Sunt distrusă.

— N-ai decât cincisprezece ani, îi spun eu, dându-i de pe frunte şuviţele de păr umede. N-ai avut cum să te opui. E stăpânul tău.

Închide ochii. Lacrimile îi curg pe obraji, lăsând în urmă dâre murdare.

Încerc să o alin cu vorbe liniştitoare rostite mecanic, deşi indignarea arde în mine ca un fulger alb şi fierbinte. Nişte zvonuri asemănătoare, repede înăbuşite, se răspândiseră şi pe seama slujnicei de dinainte a familiei Butler. Oare domnul Butler n-are pic de onoare? Şi doamna Butler e oarbă?

Servitoarea cea nouă se întoarce curând. O spălăm pe Polly pe faţă şi pe picioare. Mary o ajută să-şi schimbe rochia în timp ce eu o spăl pe cea pătată.

Aud zgomot de paşi.

— Ce se întâmplă aici?

E doamna Butler.

— Polly nu se simte bine, îi răspund eu, privind-o cu îndrăzneală drept în ochi.

Se uită la mine, apoi la Polly şi din nou la mine. Strânge din buze.

— S-a terminat? zice.

Nu e nevoie de explicaţii. Doamna Butler ştie deja totul.

— Da, doamnă.

Expresia i se îndulceşte când se apropie de servitoare.

— Cum te simţi?

— Rău, răspunde Polly printre hohote de plâns.

Mă trag mai aproape de prietena mea şi stau lângă ea cu bărbia înălţată. Ea îşi împleteşte degetele tremurătoare şi fierbinţi cu ale mele.

— Îmi…, dă să zică doamna Butler, fără a-şi duce fraza până la capăt.

Ce a vrut să spună? Că-i pare rău? Poate că-i pare într-adevăr rău, dar nu atât de rău încât să-şi protejeze slujnicele.

Femeia mai vârstnică întinde braţul.

— Crezi că poţi să mergi până la trăsură?

Polly se cutremură, respiră adânc şi-mi lasă mâna să cadă, luând-o pe cea a stăpânei.

— Da, doamnă.

— Foarte bine.

Cele două se ţin de mână şi urcă încet panta lină a malului. Când ajung sus, doamna Butler se întoarce brusc spre mine.

— Te rog, caută-l pe fiul meu Martin şi trimite-l încoace. Şi spune-i soţului meu să aducă trăsura. Trebuie să plecăm de aici cât mai iute.

Slujba s-a terminat la biserică. Sătenii se strâng în grupuri mici la umbra pomilor. Tac cu toţii când mă apropii.

Ştiu şi ei deja.

Îndeplinesc rugăminţile doamnei Butler, mă uit în jur şi-i văd pe membrii familiei Pratt stând singuri la adăpostul unui stejar bătrân.

— Doamnă Pratt…, încep eu.

Stăpânul mă întrerupe.

— Pe unde ai umblat?

Mă uit la el fără niciun chef.

— Servitoarei doamnei Butler i s-a făcut rău. Am avut grijă de ea până ce a venit stăpâna să o ia.

— Foarte rău ai făcut. Ni s-a vorbit în continuare despre cele şapte păcate de moarte. A fost o slujbă foarte frumoasă, adaugă, plescăind din limbă. Astăzi vei sări peste mese, ca să înveţi ce înseamnă cu adevărat foamea. Abia atunci vei pătrunde sensul păcatului chinuitor al lăcomiei.

Fără mâncare tot restul zilei? Ameţesc doar la gândul ăsta. Stăpânul chiar îşi închipuie că nu ştiu ce înseamnă să-ţi fie foame?

Poate că voi reuşi să mă strecor în cămară ca să ciugulesc ceva, cu toate că din experienţă ştiu că dacă voi fi prinsă, pedeapsa va fi mult mai cruntă decât tăierea hranei pe o zi.

Arunc o privire spre doamna Pratt, în speranţa, palidă, ce-i drept, că va interveni în favoarea mea, însă se mărgineşte să-şi ferească ochii.

*

Duminică nu am putut să ajung la grotă. Lipsa hranei şi lista interminabilă de treburi de care s-a ocupat până acum Hector m-au copleşit.

Luni seara am reuşit să-mi termin îndatoririle la timp, dar Mark n-a apărut. Am avut o oră de singurătate deplină, în care am stat în grotă şi am urmărit cum înserarea se lasă peste pădure.

Mi-am odihnit trupul, dar nu şi mintea. Atâtea gânduri mi se învălmăşesc în cap.

Ce se va alege de Polly Young?

Ce probleme are stăpânul de nu şi-a putut achita datoriile la timp?

De ce a luat-o doamna Drake drept slujnică pe Mary Whitfield?

Aş vrea să pot împărtăşi cu cineva toate grijile mele. Aş vrea

să vorbesc cu Mark. Prietenul meu secret. Are o voce minunată, joasă şi foarte expresivă. Nu-l deranjează să-mi explice tot ce-l întreb. Cum sunt obişnuită să fiu mai degrabă tratată cu lipsă de îngăduinţă, îmi face plăcere să fiu eleva unui profesor entuziast.

Prieten. Până la Mark, am ştiut definiţia cuvântului. Acum am ajuns să-i cunosc înţelesul.

Marţi seara cobor peretele stâncos şi dau cu ochii de Mark, aşteptând de cealaltă parte a cascadei. Zâmbesc şi privirea îmi e atrasă de un obiect pe care îl ţine în mâini.

Mi-l întinde.

— Hai să vedem dacă avem permisiunea Cascadei Şoaptelor.

Obiectul apare pe partea cascadei unde mă aflu. Se dovedeşte a fi un castron roşu, acoperit cu hârtie cerată, şi alături o lingură de argint cu mânerul decorat cu lujeri de viţă-de-vie şi trandafiri. Accept darul şi icnesc, luată prin surprindere de senzaţia pe care mi-o provoacă la atingere. E rece ca zăpada şi atârnă greu. În castron se află un soi de budincă albă păstoasă. Emoţia mă învăluie şi-mi face inima să bată cu putere, ca a unei păsări prinse în colivie.

— Mi-ai adus îngheţată?

Dă din cap.

— Haide, mănâncă. Grăbeşte-te, altfel se topeşte.

Ridic lingura la buze şi, ciudat, încep să şovăi. Dacă n-o să-mi placă? Sau, şi mai grav, dacă o să-mi placă prea mult?

Gust cu prudenţă şi nu pot să-mi înăbuş geamătul de plăcere pe care mi-l provoacă această cremă dulce. Textura ei, aşa cum o simt pe limbă, este de-a dreptul remarcabilă. Groasă, catifelată şi delicios de răcoroasă.

Închid ochii şi mă legăn pe picioare, cu toate simţurile concentrate asupra acest deliciu. E mai divin decât mi-aş fi putut închipui. Îl aud pe Mark cum chicoteşte şi deschid ochii.

Roşesc de propria-mi lăcomie. Îi întind castronul.

— Vrei şi tu?

Clatină din cap.

— Pot să mănânc îngheţată oricând am chef. Asta am adus-

o numai pentru tine.

Nu am nevoie de alte încurajări. Îngheţata dispare rapid. O savurez până la ultima înghiţitură şi îmi propun să păstrez gustul în memorie.

Mă holbez la castronul gol cu un zâmbet vinovat.

— Mulţumesc. A fost atât de…

Dintr-odată simt în ochi înţepături de lacrimi.

— Susanna. Mai ştii ce ţi-am spus vineri? Nu…

Scutur cu putere din cap. Nu vreau să mai discut cu el despre pedepsele pe care le încasez.

— Ţi-ai cerut deja scuze. E de ajuns.

Împing înapoi castronul prin apa cascadei pentru a-mi întări spusele şi piciorul îmi alunecă pe piatra acoperită de muşchi. Dau disperată din braţe înainte de a mă prăbuşi în pârâu.

CAPITOLUL 12
O ATITUDINE POZITIVĂ

E ca o scenă dintr-un film prost – eroina, în rochia ei lungă, balansându-se pe marginea prăpastiei înainte de a cădea, totul filmat cu încetinitorul.

Numai că Susanna nu se ridică. Se zbate, în patru labe, în pârâiaşul de la picioarele mele şi ţipă ca un animal înspăimântat, prins în cursă.

— Ajutor! strigă ea.

Mă las pe vine şi o prind pe după umeri.

— Sunt aici.

Se zvârcoleşte şi mă loveşte cu pumnii, îndepărtându-mi mâinile.

— Nu te mai agita atât, Susanna.

Nu pare să m-audă. Se saltă cu greu în picioare, dar calcă pe fusta ei cea lungă şi cade din nou. Mă întind pe burtă pe bolovan şi caut în apă ceva de care să mă agăţ. Îi prind faţa între mâini şi o ridic deasupra nivelului apei.

Împroaşcă apa şi bolboroseşte:

— Ajută-mă, Mark.

Mă strânge de încheietura mâinii cu degetele ei subţiri.

— Linişteşte-te. Te scot eu afară.

Mi-e groază să o văd atât de panicată. Îmi înfăşor un braţ în jurul mijlocului ei şi o trag către bolovan.

— Gata, te-am prins. Totul e-n regulă.

Plânge cu sughiţuri. Se încovoaie şi-şi îngroapă faţa în mâini.

O legăn în braţe.

— Haide-haide, s-a terminat, Susanna. Totul e bine.

Se linişteşte treptat. Când termină cu totul cu tremuratul, o întreb:

— Crezi că te poţi ridica în picioare?

Dă din cap.

— Încet, nu e nevoie să te grăbeşti.

Mă salt şi o trag spre mine, cu braţele înconjurându-i în continuare talia. E încordată şi-şi ţine pumnii strânşi în dreptul obrajilor.

Prin palme îi simt corpul moale şi ud. Tunica i se desface, dând la iveală o cămaşă transparentă care îi stă lipită de sfârcuri. O strâng şi mai tare la piept, blocând vederea lenjeriei.

Răsuflă adânc printre hohotele de plâns.

— Te simţi mai bine? o întreb.

Dă din cap că da.

— OK. Nu ştiu de unde-ţi vine teama asta, dar chiar nu ai de ce să-ţi fie frică de pârâu. Nu e deloc adânc, poţi să stai în picioare.

— Tata s-a înecat în Pârâiaşul dintre Stânci.

La naiba. Nu-i de mirare că-i e frică.

— Îmi pare rău. Cum s-a întâmplat?

Se înfioară.

— Într-o după-amiază a izbucnit o furtună puternică. Şi a început să plouă cu găleata. Pârâul s-a umflat, gata să se reverse peste maluri. Tata a venit până aici ca să vadă dacă apa nu ne ameninţa recoltele şi a căzut în pârâu. Curentul l-a dus departe.

Vorbeşte cu un glas moale, ca de copil.

— Câţi ani aveai?

— Opt.

O simt cum zâmbeşte, lipită de pieptul meu.

— Tata a fost un om bun. Toată lumea îl admira. Era dascălul satului. M-a învăţat tot ce i-a învăţat şi pe băieţi.

Nu-mi vine să cred. Tatăl ei a murit în pârâul ăsta, şi totuşi Susanna vine la cascadă de câte ori are timp.

— De ce vii atât de des aici dacă ţi-e frică de apă?

— E ultimul loc în care domnul Pratt s-ar gândi să mă caute.

Of. Se ascunde într-un loc ce-i aminteşte de o mare tragedie, numai ca să fie singură.

— Eşti în siguranţă acum. Apa abia dacă-ţi ajunge la genunchi.

— Ştiu, dar curentul e foarte puternic, scânceşte ea.

— Tot ce trebuie să faci e să te ridici în picioare şi să păşeşti.

Îi dau părul umed de pe faţă.

— Mark?

— Da?

Îşi încruntă fruntea, îngrijorată.

— Am spart castronul.

— Nu-i nimic.

Îşi smuceşte capul în sus.

— Mark?

— Da?

— Sunt în lumea ta?

— Da.

Perdeaua de apă curge în spatele nostru, sclipitoare şi limpede precum cristalul. Cascada e la fel de greu de descifrat pentru mine pe cât e Susanna. De ce a ales tocmai acest moment pentru a permite unuia din noi să treacă de partea cealaltă? Nu că aş avea de ce să mă plâng. Sunt realmente bucuros că putem sta aşa de aproape. Doar că nu pot să-mi dau seama ce câştigă cascada din treaba asta. Suntem deja prieteni. Ce altceva şi-ar mai putea dori pentru noi?

— Eşti în Raleigh, în secolul al douăzeci şi unulea.

Scoate un oftat adânc.

— Vreau să mă întorc acasă.

N-am de gând s-o încurajez în această decizie. Faptul că o ţin în braţe mă face să mă simt sexy şi puternic ca un erou.

Se smuceşte şi se eliberează din strânsoare, apoi se întoarce cu spatele la mine.

Mă uit în jos, la mâinile mele, acum goale. Susanna avusese nevoie de ajutorul meu, iar eu reacţionasem fără să stau pe gânduri. Mă simt bine. Ba nu, mă simt grozav. Păcat că s-a

sfârşit atât de repede.

— Vrei să verific dacă apa mă lasă să sar de partea cealaltă şi pe urmă să te ajut să treci şi tu dincolo?

— Da, te rog, zice cu ochii în pământ.

Sar pe piatra ei şi rămân nemişcat. Niciun zgomot în jur. Nu tu avioane, nu tu trafic, nu tu drujbe. Numai păsări şi insecte şi susurul cascadei. În aer pluteşte un miros ciudat. De pământ jilav, de muşchi. Şi lumea ei este absurd de luminoasă pentru ora aceasta târzie a serii. Cum pot suporta oamenii aceştia soarele în timpul zilei fără a purta ochelari?

Fir-ar să fie, doar sunt în 1796. În nenorocitul de secol al optsprezecelea. Mă uit peste umăr şi-i arunc un zâmbet Susannei.

— Cascada Şoaptelor are o atitudine pozitivă. A cedat în cele din urmă în faţa noastră.

Mă urmăreşte în tăcere. A revenit la nemişcarea de statuie.

Îi întind mâna.

— Vino. Te ţin eu ca să nu cazi.

Aterizează lângă mine pe piatră şi imediat se face mică – udă fleaşcă, încordată şi ferindu-şi faţa.

Cu ce am greşit?

Mă derutează. Cum e posibil ca o fată să treacă de la starea de bine la spaimă şi pe urmă la catatonie în numai cinci minute?

— Ce s-a întâmplat?

Dă să treacă pe lângă mine. Îi ating braţul şi o văd că ezită.

— Spune ceva, te rog, Susanna. Cum de am devenit atât de repede din prieteni duşmani? Unde am greşit?

— Nimeni nu trebuie să mă vadă supărată. Nu pot permite aşa ceva.

De cum termină de zis asta, îşi acoperă gura cu mâna şi-şi aţinteşte ochii mari asupra mea.

— Atunci e bine că s-a întâmplat când ai fost cu mine.

Cum e să nu-ţi arăţi niciodată emoţiile sau să nu-ţi exprimi părerile? mă întreb eu. Să îţi doreşti atât de mult liniştea, încât să te zbaţi zi de zi ca să o ai? Sunt complet şocat.

Îmi studiază faţa. Aproape c-o aud gândind, scormonind cu

mintea în toate ungherele. Şi pe urmă zâmbeşte, încet şi dulce.

Doamne, toată faţa i se luminează atunci când zâmbeşte.

— Ai dreptate. Sunt norocoasă că tu ai fost martor la asta şi nu altcineva. Îţi mulţumesc.

Începe să-şi croiască drum în sus, pe stâncă.

Încă nu s-a întunecat afară. Şi încă nu sunt pregătit s-o las să plece. Trebuie să vin cu ceva care să-i atragă atenţia.

— Hei, strig eu după ea, astăzi am aflat ceva interesant despre oraşul tău.

— Da?

Se uită la mine peste umăr, cu un picior aşezat deja pe pintenul stâncos.

Acum ştiu cum se simte o pisică atunci când vine să-i ofere stăpânului şoarecele mort. Deşi, dacă stau să mă gândesc mai bine, poate că nu-i cea mai inspirată analogie.

— Worthville a dispărut din recensăminte undeva între 1800 şi 1810.

Clipeşte, ca şi cum ar crede că-i o glumă.

— Worthville a dispărut?

Rahat. Ce-o fi fost în mintea mea? De ce n-am putut să-i dau vestea într-un mod mai delicat?

— Îhî.

Clatină din cap în semn de negare şi se holbează la mine cu ochi mari şi rotunzi. Trec câteva secunde. Se lasă să cadă pe un bolovan şi-şi duce degetele tremurătoare la buze.

— Dumnezeu să ne apere, şopteşte ea îngrozită.

De ce o dau mereu în bară cu ea?

Istoria n-a fost niciodată materia mea preferată; nu sunt decât nişte fapte seci pe care trebuie să le memorezi. Tragediile întâmplate undeva la distanţă sunt înregistrate de creierul meu ca nişte evenimente triste şi atât, fără a încerca să le pătrundă înţelesul profund. Dar lumea asta este lumea ei.

— Îmi pare rău, Susanna. N-ar fi trebuit să-ţi trântesc asta în faţă aşa, hodoronc-tronc.

Privirea îi fuge de colo-colo, de parcă ar căuta răspunsuri printre umbre.

— Când dispare satul meu?

Glasul i se frânge când rosteşte cuvântul „dispare”.

— Nu ştiu cu exactitate.

— Şi cum se va întâmpla?

Mare tâmpit mai sunt. Nu m-am obosit să studiez chestiunea în detaliu. La ce mi-o fi fost mintea? Ca un nemernic egoist ce sunt, m-am repezit să-i dau vestea doar ca s-o ţin lângă mine încă un minut.

— Nu ştiu nici cum s-a întâmplat.

Cu un geamăt surd se răsuceşte pe călcâie, urcă până pe culmea malului şi se opreşte, o siluetă întunecată profilată pe cerul la înserat.

— Deci n-ai aflat şi alte amănunte?

— Nu încă.

— Atunci nici nu căuta. Nu vreau să ştiu mai mult.

CAPITOLUL 13
UN RĂSPUNS NEMERITAT

După plecarea lui Hector, treburile casei mă doboară. N-am nicio clipă liberă ca să mă pot gândi la vestea dată de Mark. E pentru prima oară când mă bucur că am atât de mult de lucru.

— Susanna, am adus ouăle.

Mă răsucesc de la masa de lucru. Dorcas şi Delilah stau în prag, ţinând amândouă în câte o mână toarta coşului cu ouă.

— Bravo, domnişoarelor, spun eu. Aduceţi coşul aici, vă rog. Delilah se caţără pe bancă în timp ce sora ei mai mare vine spre mine.

— E ziua de copt?

Frământ un cocoloş de aluat într-o oală, apoi îl acopăr cu o cârpă.

— Da, e ziua de copt, aşa cum sunt toate zilele de miercuri, spun, ştergându-mă pe faţă cu poalele şorţului.

Dorcas se fâţâie de colo-colo şi fustiţa ei lungă până sub genunchi foşneşte.

— Mi-ar plăcea o tartă. N-ai putea să faci o tartă?

— Ba cred că da, răspund. Mă abţin să nu râd. Dacă ar fi să fac o tartă, cu ce ţi-ar plăcea să fie?

Îşi umflă obrajii, încântată.

— Ce fructe avem în casă?

— Afine şi piersici.

— Oh. Se urcă pe un taburet de lângă masa de lucru şi bate din palme, iar buclele aurii îi saltă pe spate. Ar fi grozavă o tartă cu afine. Tu ce zici, Delilah?

Surioara ei dă din cap entuziasmată.

— Bine. O să văd ce pot face.

Mă duc în cămară şi cercetez proviziile aşezate pe rafturi care se întind de la podea până în tavan. Cantităţile sunt în continuare neîndestulătoare. Ce supărător. Domnul Pratt nu a reînnoit proviziile, aşa cum a promis. Şi până să o facă, voi fi nevoită să gătesc cu mai puţină făină şi mai puţine condimente.

— Ce-aţi zice de o prăjiturică? strig eu din cămară.

— Dumnezeule milostiv, da, îmi răspunde Dorcas.

Râd când o aud cum mă imită, repetând expresia mea preferată. Dorcas e uneori prea atentă la ceea ce spun ceilalţi.

Măsor făina şi cântăresc din ochi borcanul cu zahăr. Nu ne ajunge decât pentru o lună. Trebuie să gospodăresc bine şi zahărul.

O idee îmi vine în minte, e o amintire plăcută cu desertul favorit al bunicii. Cu mult mai bun, după părerea mea, decât o tartă.

Iau un urcior cu lapte.

Dorcas oftează de plăcere când mă vede aşezând ingredientele pe masa de lucru.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, micuţo, îi răspund eu zâmbind.

Dorcas şi-ar vârî probabil mai multe fructe în gură decât ar pune în prăjitură.

— Mi-ar prinde însă bine un pic de conversaţie, adaug.

O umbră se iveşte în prag.

— Conversaţie despre ce?

Deborah ne priveşte suspicioasă.

Strâng din buze, deloc dispusă să-i dau informaţii acestui musafir nepoftit.

— Susanna ne face o prăjitură.

Dorcas îşi aşază coatele pe masă şi-şi prinde faţa în mâini.

Deborah adulmecă.

— Vasul pentru mâncare al lui Jedidiah e gata?

Adaug prăjiturii o porţie dublă de afine.

— E pe bancă.

Deborah ia vasul cu o mână şi pe cealaltă i-o întinde lui Delilah.

— Mă duc acasă la dascăl, ca să-i duc mâncarea fratelui nostru. Vrei să vii cu mine?

Fetiţa se lasă să alunece jos de pe bancă şi o prinde de mână pe sora mai mare. Dispar amândouă pe uşă şi vocea stridentă a lui Deborah se aude de afară.

Mă destind din nou.

— Susanna, nu vrei să ştii ce mai e nou?

— Dacă vrei tu să-mi spui.

Iau un castron şi o lingură de lemn şi o ascult numai pe jumătate. Dorcas nu are nevoie de încurajări.

— Bine. Ai observat că Deborah pare supărată astăzi?

Deborah Pratt pare mai tot timpul supărată, aşa că vestea nu e cine ştie ce.

— Şi de ce e supărată?

— Ieri, acasă la dascăl, Jacob Worth nici n-a băgat-o în seamă. Dorcas oftează. Abia aştept să crească şi să se mărite odată, ca să plece de acasă. Atunci eu voi fi sora cea mai mare.

— N-are decât treisprezece ani. Mi-e teamă că mai ai mult de aşteptat.

— Mama zice că o fată deşteaptă se poate mărita la cincisprezece ani. Dar ai dreptate; doi ani înseamnă vreme lungă, zice Dorcas, rotunjindu-şi a disperare buzele într-un bobocel de trandafir. Mă urmăreşte cum adaug făina şi zahărul. Îţi plac prăjiturile? mă întreabă.

— Foarte mult, răspund eu, întinzând mâna după urciorul cu lapte.

— Şi apuci vreodată să mănânci?

Îmi întorc ochii spre ea; are o privire nevinovată. Nu a învăţat încă regulile. Servitorii n-au parte decât de resturile lăsate de stăpâni.

— Nu foarte des. Copiilor din familia Pratt le plac deserturile.

— Aşa e, şi în plus suntem şi foarte mulţi. Dă din cap şi boneta îi alunecă pe o ureche. După mine mai sunt alţi trei. De când ai venit în casa noastră, ai avut mulţi copii de crescut.

Nu ştiu dacă să râd sau să nu iau în seamă remarca asta. Dorcas adoră să-i spui poveşti din vremea când era bebeluş şi

nu se plictiseşte niciodată să le asculte. Aşa că îi fac jocul – după cum se aştepta.

— Aşa e, am crescut mulţi copii. Când am venit aici, tu abia învăţai să mergi. Şi erai prea ocupată cu asta ca să-ţi pese când căzeai şi te loveai la cap.

— Am fost un bebeluş drăguţ.

— Cel mai drăguţ din lume. Gângureai şi râdeai tot timpul.

— Şi nu ţi-am dat bătăi de cap.

Ridic din sprâncene şi mă prefac surprinsă.

— Nu aşa îmi amintesc eu lucrurile.

Chicoteşte.

— Dar ţi-a fost mai uşor cu mine decât cu sora ta.

— Asta-i adevărat.

Phoebe fusese un bebeluş delicat. Cu toate că la naşterea ei nu împlinisem nici şase ani, le îngrijisem pe ea şi pe mama în timp ce tata şi cu fraţii mei se ocupaseră de treburile gospodăriei. În acea perioadă învăţasem să îngrijesc de copii, o deprindere de care familia Pratt se folosise adesea.

— Sora mea nu s-a născut atât de voinică şi sănătoasă ca tine, o dojenesc eu pe Dorcas.

Icneşte şi se urcă pe masa din bucătărie, uitându-se încruntată la vasul în care pregătesc aluatul.

— Susanna, vezi c-ai turnat prea mult lapte.

Zâmbesc pe deasupra capului ei.

— M-am gândit să fac un *sonker.*

— Ce-i aia *sonker?*

— O prăjitură cu mai mult lapte. E o specialitate din oraşul unde s-a născut bunica. Ea a învăţat-o pe mama şi mama m-a învăţat pe mine. N-am voie să divulg reţeta nimănui.

— E o reţetă secretă? mă întreabă Dorcas pe un ton reverenţios.

— Exact. Mama şi cu mine suntem singurele din ţinut care ştim să preparăm *sonker.*

— Abia aştept să gust. Se dă jos de pe taburet şi-l ocoleşte ca să se apropie de mine. Cu viteza fulgerului îşi vâră degetul în vas, se fereşte cu îndemânare de lingura cu care dau s-o pocnesc peste mână, apoi gustă aluatul. Mmmm. E foarte bun.

— Mă bucur că-ţi place.

Ca să fac economie, pusesem mai puţin zahăr. Sunt încântată că Dorcas nu s-a plâns.

— Phoebe e o fată aşa de norocoasă. Ce mult mi-ar plăcea să fii tu sora mea. Se apleacă spre mine şi-şi încolăceşte un braţ pe după mijlocul meu. Chiar o să pleci după ziua ta de naştere?

Dau din cap cu gravitate.

— Aşa trebuie.

— O să-mi fie foarte dor de tine. O să-mi scrii? Şi o să vii să mă vezi?

Întrebările ei mă iau prin surprindere. Îmi feresc ochii, las jos lingura şi-mi şterg mâinile de şorţ. De şapte ani, stăpânul şi stăpâna mă tratează mai rău decât pe animale. Se aşteaptă să-mi îndeplinesc îndatoririle cu consecvenţă. Să-mi accept pedepsele cu umilinţă. Să mănânc resturile din oală cu recunoştinţă. Să mă mulţumesc noaptea cu un colţişor din pod unde trage curentul, nu mai mare decât un sicriu.

Cum munca e singurul lucru pe care mi l-au cerut vreodată, numai muncă au căpătat de la mine. Nu păreri. Nu gânduri. Nu sentimente. Am păstrat tot ce e mai bun în mine pentru refugiul de la cascadă.

Mai am puţin de stat la ei şi mi-ar fi mult mai uşor dacă m-aş despărţi fără regrete de familia Pratt. Totuşi Dorcas e aşa o scumpă, încât mi-e imposibil să-mi împietresc inima în faţa ei. Iau lingura şi îi surâd.

— O să fiu la Raleigh, nu mai departe. Ne vom vizita. Şi ai trei surori drăguţe care să-ţi ţină companie.

— Nu cred că Deborah e drăguţă. Mă bate tot timpul la cap.

Dorcas continuă să-mi povestească indignată şi în amănunt cum o dată, din cauza lui Deborah, care îşi bagă nasul peste tot, fusese pedepsită să coasă mai mult. Sunt uşurată de schimbarea subiectului şi dau din când în când din cap, în timp ce termin de preparat *sonker*-ul.

Ridic vasul de pe masă şi Dorcas mă împunge cu degetul în coaste.

— Poţi să ţii un secret?

— Cred că da.

Îmi ascund zâmbetul şi mă duc cu vasul spre vatra din piatră. Dorcas are rareori secrete demne de a fi luate în seamă.

— Cred că tata l-a vândut pe Hector pentru că e hoţ.

— Hoţ? clatin eu din cap. Nu cred c-ai înţeles tu bine. Hector nu fură.

— L-am auzit pe tata cum îi spunea mamei că a găsit un borcan cu monede furate ascuns în beci.

Simt un fior rece pe şira spinării. Un borcan cu monede? Pun capacul pe oală, iau urciorul cu lapte şi ies din bucătărie pentru a intra în beci. Borcanul stă pe un raft şubred de lângă intrare. Îl ridic şi-l scutur puţin. E gol.

Oare domnul Pratt a găsit monedele? Stăpâna este cea care mi le-a dat. Hector nu le-a furat. Şi doamna Pratt nu i-a sărit în apărare?

Nu e frumos din partea mea s-o descos pe Dorcas, dar tot o s-o fac. N-am încotro. Revin în bucătărie şi o întreb:

— Ce anume a spus tatăl tău despre Hector? Îţi mai aminteşti?

Strânge din buze.

— Stai să mă gândesc. Cred că a zis aşa: „Oricine ia ceva ce-mi aparţine va fi aspru pedepsit."

*

Stăpânului îi plac prăjiturile cu crustă crocantă. N-o să-l încânte *sonker*-ul meu cu afine.

Pregătesc o tavă cu şase boluri, pun câte o mică porţie de *sonker* în fiecare şi duc mâncarea în sufragerie.

Domnul Pratt şuieră printre dinţi:

— Ce-i asta? Budincă?

— Nu, tată, zice Dorcas. E o prăjitură cu mult lapte.

Dau din cap în semn de confirmare şi-mi ţin ochii în pământ, îmi muşc buzele ca să-mi înăbuş un hohot de râs obraznic.

— Uită-te la mine, spune stăpânul, încreţindu-şi buza de sus.

Privirile ni se întâlnesc şi trăiesc un sentiment ciudat de

putere.

Aşa cum şade, cocoţat pe scaunul lui din lemn de mahon, nu pare nici pe departe înfricoşător. Din unghiul în care stau, văd că părul i s-a rărit şi pielea a început să-i atârne. E doar un bărbat de treizeci şi ceva de ani care îmbătrâneşte urât.

Dar ochii – ochii i-au rămas alerţi. Şi-n clipa asta ard de iritare şi de altceva. Suspiciune?

— De ce ai făcut desertul ăsta deosebit?

Copiii şi cu doamna Pratt urmăresc discuţia nemişcaţi, ca nişte buturugi.

— Lapte avem destul, răspund eu, şi reţeta nu presupune multă făină şi zahăr.

De furie, îşi încordează maxilarul. Nu îi convine comentariul meu despre starea proviziilor din cămară. E una din puţinele mele acte de sfidare, pentru care cel mai probabil voi plăti.

Se bate cu un deget lung şi uscăţiv peste buze.

— O decizie deopotrivă îndrăzneaţă şi chibzuită. Se uită pe rând la membrii familiei. Cine vrea să încerce budinca?

Restul familiei răsuflă uşurată şi se înfruptă din *sonker*, dându-l gata. Anticipând lipsa de interes a stăpânului, am pus deoparte o cantitate mică din tratăţie. O să-l servesc pe Mark cu ceea ce a rămas.

După cină şi după ce îmi termin treburile la bucătărie, Jedidiah se ia după mine şi mă urmăreşte de la distanţă. Din păcate pentru el, de la o distanţă prea mare, care îmi permite să mă furişez în spatele unui tufiş, să-l aştept să treacă şi să pornesc în urmărirea *lui.* Coteşte şi cercetează din ochi luminişul care a început să se întunece. Pufneşte exasperat şi o ia la fugă înapoi spre sat.

Îmi croiesc drum până la cascadă şi cobor stânca ţinând în braţe vasul cu *sonker.* Mă opresc jos şi mă forţez să străpung din ochi perdeaua de apă. Nici Mark şi nici bicicleta lui nu se află de cealaltă parte a cascadei.

Poate că-i prea devreme.

Sau poate că nu va veni.

Abia în clipa când mă întorc cu faţa către grotă îl zăresc în

colţul cel mai îndepărtat.

Zâmbesc încântată şi mă duc spre el.

— Ai avut curaj să te aventurezi în sălbăticia din Worthville.

— Dacă nu mă vrei aici…

Se ridică şi se preface că pleacă.

— Nu, nu, râd eu. Rămâi, te rog.

Râde şi el şi se aşază.

Mă aşez şi eu, la o distanţă cuviincioasă.

— Unde ţi-e bicicleta?

— Astăzi am venit pe jos. Gesticulează vag spre poteca din lumea lui. Nu locuiesc prea departe. De pe creasta dealului coteşti la stânga şi în cinci minute ajungi la drumul verde.

— Ce înseamnă drum verde?

— E o potecă de care se îngrijeşte guvernul. Nimeni nu are voie să taie copacii de-a lungul drumului verde sau să construiască ceva la liziera pădurii. În felul ăsta, drumurile verzi rămân perfecte pentru plimbări pe jos sau cu bicicleta.

— Dar de ce nu puteţi merge pe drumurile obişnuite?

Îmi aruncă o jumătate de zâmbet.

— Oamenii nu pot circula pe jos pe drumuri. Ar fi prea primejdios. Vehiculele pe care le avem acum sunt foarte puternice şi pot fi periculoase.

— Dar cu caii ce faceţi?

Scutură din cap.

— Nu prea mai călărim.

Îmi place să-l aud vorbind despre secolul lui. Efortul pe care îl face ca să-mi explice mă încântă.

— Dar cum altfel folosiţi caii?

— Nu-i folosim deloc. Locuitorii din oraşe nu mai ţin animale de fermă pe lângă case.

— Nu mai ţineţi animale?

— Deloc, cu excepţia pisicilor – cu toate că, oricât de ciudat ar părea, la mine acasă avem un şopron.

Nu mi-ar plăcea să trăiesc într-un loc lipsit de animale de fermă.

— Un şopron întreg pentru o pisică?

— De fapt, tata îl foloseşte ca să-şi ţină jucăriile în el.

Un şopron în care un bărbat să-şi ţină jucăriile?

— Înţeleg.

— Nu, nu înţelegi.

— Ai dreptate. Îi întind vasul şi-i zâmbesc, bucuroasă să mă aflu aici. Ţi-am adus ceva.

— Ce e?

— *Sonker* cu afine.

Adulmecă.

— Tu ai făcut asta? Înmoaie lingura în mâncare şi ia o mică înghiţitură. Dumnezeule, e grozav.

A doua înghiţitură dispare mult mai repede decât prima.

Reacţia lui mă linişteşte.

— Deci îţi place?

— Îhî. Seamănă la gust cu budinca de pâine pe care o face bunica. Termină de mâncat. Acum mă simt prost pentru că tu te-ai străduit mai mult decât mine să-mi oferi trataţia asta. Eu am cumpărat îngheţata de la magazin.

De la magazin? Domnul Foster aduce şi el uneori mâncare gata preparată la prăvălie. Murături. Plăcintă cu carne. Bomboane. Dar nimic atât de fragil precum îngheţata.

— Fac îngheţată la magazin?

— Nu. E îngheţată făcută în Vermont.

Cunosc destulă geografie ca să ştiu care-i distanţa până în Vermont. E o călătorie de săptămâni de zile.

— Din statul Vermont? Eşti sigur?

Dă din cap.

— Avem vehicule care ţin mâncarea îngheţată, chiar şi pe timpul verii.

Mintea mea se căzneşte să ţină pasul cu asemenea noutăţi.

— Aveţi multe invenţii interesante în lumea ta.

— A, nu ştii nici jumătate din ele. Multe lucruri pe care tu le-ai considera magice sunt acum ceva obişnuit pentru noi.

— Ca de pildă?

— Vehiculele alea care ţin îngheţata rece se deplasează singure.

— Cum aşa?

— Ard ulei şi asta le împinge înainte.

Îmi place tonul vocii lui – felul cum îmi vorbeşte. Nu ca unei proaste, ci cu uşurinţa cu care discuţi cu cineva egal cu tine.

— Ce alte lucruri s-au schimbat?

E o plăcere să-l urmăresc atunci când e concentrat. Ochii i se luminează. Fruntea i se încreţeşte. Faţa îi trădează orice emoţie.

— Astăzi în colegii sunt mai multe fete decât băieţi.

— Serios?

— Da.

— Şi câţi ani mergeţi voi la şcoală?

— Vreo douăzeci.

Douăzeci de ani de şcoală. Ce bine sună.

— Şi ce alte schimbări aţi mai făcut?

— Avem un preşedinte negru. Ales pentru a doua oară.

Icnesc surprinsă.

— Negru? Aţi ales un negru preşedinte al Statelor Unite?

— Îhî. Râde de faţa mea uluită. Şi avem şi vehicule care zboară pe cer.

— Ca păsările?

Nu cumva îşi bate joc de mine?

— Ca nişte păsări uriaşe. Li se zice avioane. Scoate din buzunar bucata aceea mică de ardezie. Vorbim la maşinăria asta cu oameni aflaţi departe. Îmi aşază plăcuţa în mână. Se numeşte telefon, adaugă el.

Obiectul ăsta e o maşinărie? Cum se poate? E mai mic decât o felie de pâine, uşor ca un polonic şi n-are mânere sau părţi care să se mişte. „Telefonul" ăsta pare ceva fragil şi nefolositor.

— Cât de departe poţi vorbi cu cineva?

— La mii de mile distanţă. Chiar şi de pe lună. Nu ştiu exact.

— De pe lună? întreb eu şi-i înapoiez telefonul.

— Da. Am ajuns şi acolo.

Îi studiez faţa cu atenţie, ca să văd dacă nu mă necăjeşte. Pare gata să izbucnească în râs din clipă în clipă. Poate că, într-adevăr, mă necăjeşte. Oricum nu-l cred, deşi nu sunt dispusă să recunosc asta. Totuşi îmi place la nebunie să fiu cu el aici,

numai noi doi, şi să-i ascult poveştile imposibile, magice.

— Vorbeşti la telefon cu prietenii tăi?

— Nu prea mult. Îl folosesc mai ales pentru jocuri şi ca să ascult muzică.

— Dar cum poţi să-i îndeşi pe muzicieni într-o cutie aşa de mică?

Clatină din cap.

— N-ai cum să înţelegi.

Tresar de parcă m-ar fi pocnit. Are dreptate, desigur. N-am cum să înţeleg lumea în care trăieşte el. Nici măcar nu pot face diferenţa între adevăr şi glumă. Dar vorbele lui mă dor. Mă foiesc şi mă trag mai departe.

— Da, aşa e.

— Ascultă, n-am vrut să spun asta.

Nu răspund.

Se apropie de mine, până ce genunchii aproape că ni se ating.

— Povesteşte-mi cum te distrezi tu.

N-ai cum să înţelegi. Înghit reproşul nemeritat care îmi stă pe buze şi chibzuiesc la ceea ce i-aş putea spune. Am prea puţin timp de distracţii.

— Mă plimb prin grădină.

— De ce am impresia că mai mult munceşti decât te plimbi?

— Cam aşa e. Dar sunt multe lucruri interesante în natură. Îmi place să stau în aer liber. Şi să studiez plantele. De-asta îmi place să mă plimb prin grădină.

— Ce altceva mai faci?

Privirile ni se întâlnesc. Are ochi frumoşi. Nu pot să rămân supărată pe el când îmi zâmbeşte atât de cald.

— Peste trei săptămâni va fi Ziua Independenţei. În ziua asta nu se munceşte şi sărbătorim cu toţii.

— Cum sărbătoriţi?

— Momentul culminant al zilei e masa pe care o iau împreună toţi sătenii. După-amiaza ne ospătăm şi seara dansăm, îi explic eu, fremătând de emoţie la gândul sărbătorii care se apropie. Deşi, bun înţeles, cursele le ţinem dimineaţa, când nu e încă insuportabil de cald.

— Ce fel de curse aveţi?

Se apleacă spre mine şi-şi aşază coatele pe genunchi.

— Curse de cai şi de alergări. Cel mai mult îmi place să-i urmăresc pe gentlemeni alergând. Tu participi la curse?

— La curse de bicicletă, îmi răspunde el pe un ton gânditor.

— Şi eşti bun la cursele astea?

— Destul de bun. La sfârşitul lui iulie am o concurs important. Ia de jos o rămurică şi o descojeşte, fâşie de fâşie, apoi aruncă cu mişcări agile fâşiile de scoarţă în pârâu. Trebuie să mă antrenez suplimentar pentru cursa asta. Cei mai mulţi concurenţi au început să facă ciclism de când erau mici. Eu nu m-am apucat decât la treisprezece ani.

Rareori l-am auzit până acum vorbind cu un glas aşa de încordat. Subiectul ăsta a produs la el o schimbare ciudată a stării de spirit.

— Dacă îţi place aşa de mult să mergi cu bicicleta, de ce ai aşteptat până la treisprezece ani?

Aruncă în apă altă bucată de coajă de copac.

— Pentru că eram gras.

Înseamnă că s-a schimbat mult în ultimii ani, căci acum are corpul zvelt şi puternic.

— Acum nu mai eşti gras.

— Am avut parte de mult ajutor, zice, întorcând capul spre mine. Mătuşa mea m-a încurajat să încerc mai multe sporturi, ca să găsesc unul care să mi se potrivească. Tatei îi place mountain bikingul şi m-a convins să fac o încercare – şi uite aşa am ajuns să fac ciclism. Mergeam împreună cu el cu bicicleta şi pedalând am dat kilogramele jos. Şi aşa mi-am rezolvat multe probleme.

Dau din cap înţelegătoare. Recunosc privirea asta a lui – apare atunci când retrăieşti amintiri dureroase.

— Ce ciudat. În lumea mea, numai bogaţii îşi permit să fie graşi. E un motiv de invidie, nu de dispreţ.

— Mda, în secolul meu e nasol pentru un copil să fie gras. Toată lumea te tratează ca pe un rahat.

Tresar la auzul vorbelor lui vulgare, dar îmi ţin gura. Iată ceva ce nu s-a schimbat de-a lungul secolelor. Oamenii vor

găsi întotdeauna moduri de a-i pune la punct pe alţii.

Amestecul dintre bogaţi şi săraci e lucrul care îmi place cel mai mult la sărbătoarea Zilei Independenţei. Sătenii umplu uliţele şi toată lumea e pusă pe distracţie. În ziua aceea, viteza cu care aleargă un bărbat sau mâncarea făcută de o femeie sunt mai apreciate decât mărimea pungii.

— Ştii ce-mi mai place la Ziua Independenţei?

— Ce?

— Dansurile populare. Mă ridic în picioare şi-l întreb: N-ai vrea să încerci?

Se ridică şi el.

— Nu.

— Nu-ţi plac dansurile populare?

— Nu. Adică… Scutură din cap. N-am dansat niciodată asemenea dansuri. Dar am încercat un dans dintr-acelea, cu patru perechi care să formeze un pătrat, şi nu mi-a plăcut.

— Dacă-ţi voi fi eu parteneră, ai să vezi că o să-ţi placă dansurile populare.

— Nu cred că are importanţă cu cine dansez.

Are întipărită pe faţă o expresie de băieţaş încăpăţânat. Îi arunc un zâmbet amuzat.

— E de înţeles să te temi că nu te vei descurca bine atunci când încerci ceva nou.

— Poftim? Nu mi-e deloc teamă.

Îmi duc mâna la gură ca să-mi maschez un căscat prefăcut.

— Dumnezeule milostiv, ce obosită sunt. Cred c-ar fi bine să plec.

— Stai, zice şi mă prinde de cot. Poate că…

— Lasă, Mark, îi spun eu cu reproş, în timp ce-mi eliberez uşurel braţul din strânsoare. Nu-ţi face griji. Îmi retrag invitaţia.

CAPITOLUL 14
VISUL ORICĂRUI BĂIAT

De necrezut. Susanna foloseşte psihologia inversă, cu toate că nici n-a fost inventată.

Mai rău decât atât, tehnica are efect asupra mea.

— Mai rămâi, Susanna. Dacă ţii aşa de mult, o să încerc dansul ăsta afurisit.

Se luminează imediat la faţă.

— Excelent. Se uită în jur. Unde am putea încerca?

Grota e prea stâncoasă şi cu denivelări de teren.

— Acolo? fac eu un pas spre pintenul stâncos şi îngust de la baza malului.

Mă prinde de braţ, mă trage mai în umbră şi-mi acoperă gura cu mâna.

— Taci, îmi şopteşte, înghesuită între mine şi zidul umed al grotei.

Nu ştiu cum de-am ajuns să stăm în poziţia asta, dar nu mă deranjează. Îmi sprijin mâinile de peretele stâncos, de o parte şi de alta a capului Susannei, şi mă aplec spre căldura corpului ei.

Trec câteva clipe, apoi aud ceva. Cineva aleargă pe poteca de deasupra noastră. Paşii se opresc pe malul râpei.

Susanna a rămas nemişcată ca o statuie. Bătăile puternice ale inimii ei sunt singurul semn că e încordată.

Zgomotul de târşâit de bocanci şi ramuri călcate în picioare se îndepărtează rapid.

Susanna se destinde.

Nu-mi mişc decât mâinile, pe care le cobor pe antebraţele ei, ca să o sprijin. Măi să fie, dar fata asta are nişte bicepşi bine lucraţi. Nu-i de mirare că pentru ea căţăratul pe stânci e o joacă de copil.

— Mark, zice ea pe un ton de reproş, acum poţi să-mi dai drumul din strânsoare.

— Scuze.

Trebuie să ţin minte chestia cu *fără atingeri*, oricât mi-ar displăcea. Mă retrag şi o las să iasă la lumină.

— Cum de ţi-ai dat seama că era cineva?

— Din cauza creaturilor nopţii, zice, uitându-se în jos spre pârâiaş. Păsările şi insectele îşi schimbă sunetele pe care le scot atunci când se apropie un om.

N-am ştiut asta.

— Ştii cine a fost?

— Fiul stăpânului, Jedidiah Pratt.

Îmi ieşise complet din minte că familia Pratt are copii.

— Câţi ani are?

— Paisprezece.

Studiază malul râpos, de parcă ar vrea să-i măsoare înălţimea.

— Şi cum e băiatul ăsta?

— Ar fi de treabă dacă ar fi fiul altcuiva.

Nu ştiu cum să reacţionez când o aud că spune astfel de chestii. Ar trebui să fiu supărat că are atâtea necazuri, însă Susanna nu pare genul care să accepte cu uşurinţă dovezi de milă.

— Ce căuta pe aici?

— Jedidiah mă spionează. Şi, după cum ai văzut, nu se pricepe prea bine. Tatăl lui îl pune să verifice dacă nu cumva mă întâlnesc cu bărbaţi tineri în timpul plimbărilor.

— Exact asta şi faci.

— Dar ei nu trebuie să ştie, spune, uitându-se peste umăr şi zâmbind cu tristeţe. Poate c-ar trebui să plec.

— Nu. M-ai invitat la dans şi asta vom face.

— Pintenul e prea îngust.

Arăt cu degetul.

— Cărarea de pe partea cealaltă a cascadei are o porţiune plată.

— De pe partea ta?

Îşi muşcă încheieturile degetelor şi se uită bănuitoare la căderea de apă.

— Cine se teme acum?

Pufneşte din nas.

— Hai să mergem.

Trec primul prin apă şi-i ofer mâna ca s-o ajut să traverseze. Se mişcă încet şi cu prudenţă. Mă opresc pe porţiunea cea mai lată a potecii, în timp ce ea rămâne în urmă, pe jumătate întoarsă spre cascadă, şi-şi furişează privirea în lături.

Oricât de mult ar dura, nu contează, sunt dispus să aştept.

— Ce-i cu mirosul ăsta? mă întreabă.

— Ce miros?

— Miroase a gunoi ars. Se freacă pe braţe. Mi-a intrat în piele.

Mie lumea ei îmi miroase a compost. Iar pentru ea lumea mea miroase a gunoi ars.

— Aşa e acum.

— Aveţi atâtea minunăţii în secolul tău, dar n-aţi inventat nimic care să parfumeze aerul? Atunci o să încerc să mă obişnuiesc cu mirosul. Înaintează cu paşi mari şi se aşază în faţa mea. Bun. Acum imaginează-ţi că în jur mai sunt şi alte perechi care dansează.

OK, am fost de acord să dansez, dar nu şi să-mi placă.

— Nu vreau să-mi imaginez asta.

— Şşt. Nu-ţi dau voie să-mi strici distracţia. Îmi aruncă un zâmbet îngăduitor. Te rog, Mark, fă-o pentru mine. Îmi place mult să dansez.

Mă simt ca un ticălos.

— OK. Sunt cu totul al tău. Hai să-i dăm drumul.

— Mulţumesc. Bun, tu vei sta acolo.

Mă retrag câţiva paşi şi-mi încrucişez braţele la piept.

— Bine. Acum suntem gata. Face o reverenţă şi rămâne în poziţia aceea joasă. Mai întâi şi mai întâi va trebui să-mi arăţi respectul.

— Şi cum să fac asta?

— Cu o plecăciune.

Ce prostie.

— Ridică-te.

— Nu. Trebuie să faci plecăciunea.

Nu mă mişc. Stau şi aştept. La fel şi ea.

— La naiba.

N-am încotro, aşa că mă supun şi mă înclin.

— Excelent. Se ridică. Acum ia-mi mâinile. Şi învârte-te spre stânga.

Clop, clop, clop.

— Roteşte-te la dreapta.

Clop, clop, clop.

— Te mişti cu eleganţa unui taur. Ce-ar fi să te străduieşti mai mult?

— O să mă străduiesc mai mult când vom ajunge la partea distractivă.

Îmi oferă versiunea din 1796 a datului ochilor peste cap.

— Acum ne prindem mâinile încrucişat. Învârte-te patru paşi. Schimbă direcţia.

Repetăm paşii de câteva ori. La fiecare rotire ea măreşte viteza şi la final ajungem practic să alergăm.

— Ce părere ai? mă întreabă când ne oprim, fericiţi şi obosiţi şi gata pentru o nouă rundă.

Dansurile astea populare implică prea mult efort fizic. Îmi plac mai mult dansurile din lumea mea.

— E prea puţin contact între parteneri.

— Ba nu. Ne-am ţinut de mână tot timpul dansului.

— În secolul meu, fetele şi băieţii se ating peste tot.

— Peste tot? roşeşte ea.

— Îhî.

Am o a doua şansă să o ţin în braţe. Şi de data asta nu e supărată pe mine. Fac un pas în faţă şi întind braţele spre ea, fără să mai zâmbesc, pregătit să-i arăt ce înseamnă cu adevărat contactul cu partenerul de dans.

— Hai să-ţi arăt cum se dansează în lumea mea.

Se uită lung la mine, cu faţa pe jumătate ascunsă în umbră,

şi-şi lasă mâinile în mâinile mele.

— Da, e corect aşa.

— E un fel de îmbrăţişare, îi explic eu şi-i dau instrucţiunile cu toată blândeţea, stăpânindu-mi impulsul de a o strânge la piept.

Nu vreau să o sperii.

— Bine.

— Pune-ţi mâinile pe umerii mei.

Îi simt atingerea uşoară prin ţesătura tricoului şi o prind de mijloc.

Începem să ne legănăm, aproape iară să ne mişcăm picioarele, şi-i simt balenele rigide ale corsetului. Curios, îmi las degetele să se plimbe pe spatele şi pe coastele ei. Nenorocitul ăsta de obiect pare că nu se mai termină, e ca un gard care apără părţile cele mai frumoase ale corpului unei fete. Pot să pun pariu că pe vremea ei corsetele îi scoteau din minţi pe colonişti.

— Am impresia că dansul ăsta al tău nu e decât un pretext pentru a te îmbrăţişa într-o manieră necuviincioasă, îmi şopteşte Susanna.

— O, da.

Îmi las mâinile să alunece pe şoldurile ei. E cu mult mai bine. Între mâinile mele şi pielea ei nu e decât o ţesătură subţire.

— Mark?

— Ăăă… Da?

— N-ar trebui să-ţi permit asemenea libertăţi.

— Dar o vei face totuşi?

— Da. Mi se pare ceva uimitor.

— Bine. Zâmbesc. Lasă-ţi capul sprijinit de mine şi relaxează-te.

Trec câteva minute bune şi noi continuăm să dansăm îmbrăţişaţi. E ciudat. Şi frumos. Şi nu vreau să se termine.

— Hei? strigă o voce familiară de pe culmea potecii. Mark? Eşti acolo?

Susanna şi cu mine tresărim, ne desprindem brusc din îmbrăţişare şi ne uităm în sus pe deal, unde o siluetă se

conturează pe cer.

— Rahat.

Fac un pas şi mă postez în faţa Susannei.

— Cine e? mă întreabă cu pumnii lipiţi de spinarea mea. Prietena ta?

— *Fosta.* Mda. E Alexis.

— Nu vrei să mă vadă. Plec.

N-apuc să răspund, că sare din piatră în piatră şi trece prin cascadă de partea cealaltă. Dar în loc să se îndrepte direct spre peretele stâncii, se întoarce şi se holbează la mine fără să zâmbească.

Crede că mi-e ruşine cu ea? Nu-i adevărat. Nu vreau ca ele două să se întâlnească, dar nu din cauza Susannei.

— Mark?

Vocea lui Alexis răsună acum chiar în spatele meu.

— Ce?

Îşi încolăceşte braţul pe după braţul meu.

— Cine e fata cu care erai?

— O prietenă.

— O prietenă cu care dansai?

Îmi retrag braţul.

— OK, o prietenă foarte bună, dacă vrei să ştii.

Îşi încreţeşte nasul.

— Unde a dispărut?

Sunt enervat pe Alexis fiindcă mă urmăreşte, însă sosirea ei îmi relevă un lucru interesant.

— Nu poţi s-o vezi?

— Nu. Dar tu?

Susanna stă de cealaltă parte a cascadei şi imaginea ei îmi apare cât se poate de clar.

— Se mişcă foarte iute.

— Mă rog. Mă prinde iar de braţ şi se întoarce cu spatele la cascadă. Unde ai cunoscut-o?

Grozav. Va trebui să născocesc ceva, o jumătate de adevăr pe care să nu-l uit, în caz că va trebui să-l repet.

— Locuieşte în apropiere.

— De unde îşi ia hainele? De la magazinul second-hand al

penticostalilor?

— Nu-i frumos din partea ta, Alexis.

Mă uit spre grotă. Acum e goală. O pornesc în jos pe potecă şi Alexis se ia după mine.

— Văd că în seara asta nu te antrenezi, zice pe un ton acuzator.

— Am terminat antrenamentul mai devreme. Ajungem la drumul verde şi ezit. Nu ştiu cum să procedez mai departe într-un mod politicos. Ştiu însă ce-mi doresc – să merg acasă singur. Unde ţi-ai lăsat maşina? o întreb.

— În parcarea de la intrarea în Umstead. Gesticulează vag în direcţia casei mele. Pot să vin cu tine? Vreau să vorbim.

E aproape incredibil. Alexis McChord n-are nevoie să cerşească. E sexy, bogată şi are părinţi care nu stau tot timpul cu ochii pe ea. E visul oricărui băiat.

— Despre ce să vorbim?

— Despre noi.

— Nu mai există „noi".

O ia înainte, face câţiva paşi mari, îşi aruncă braţele în lături, apoi le lasă să cadă pe lângă corp cu o plesnitură. Se răsuceşte spre mine, cu buzele ei roz şi lucioase strânse într-un rictus.

— Aseară am ieşit cu un băiat.

Ce repede s-a mişcat. Atât de repede, încât mă simt lezat. Nu a trecut nicio săptămână de când mi-a cerut să ne împăcăm. Ce-o fi în capul ei? I-a fost aşa uşor să mă uite? Deşi, pe de altă parte, oricine ar fi tipul, e clar că deocamdată nu a cucerit-o definitiv, din moment ce în clipa asta Alexis e cu mine.

— Mă îndoiesc că i-ar face plăcere să afle unde eşti în clipa asta.

— Nu va şti.

— Sunt convins.

OK, m-am săturat de conversaţia asta. Mă uit ostentativ la ceas, sperând că a priceput aluzia.

— Nu vrei să ştii cu cine am ieşit?

Sigur că vreau, dar n-am de gând să recunosc.

— Nu.

— Keefe Halligan.

E tipul cu care mi-aş dori cel mai puţin s-o văd pe Alexis.

— Ei, mult noroc cu el.

— Keefe e un nesimţit. N-o să mai ies cu el.

Îmi încleştez maxilarul ca să nu zâmbesc. Nu-i treaba mea cu cine iese Alexis, dar mă bucur că nu e Keefe.

Îşi trece degetele prin păr, ciufulindu-l, semn că e pe punctul să izbucnească în plâns şi nu vrea ca eu să observ.

— Ţi-ai schimbat programul de antrenament?

Nu e nevoie s-o întreb de ce vrea să ştie. Mă uit de-a lungul drumului, deşi Susanna a plecat de mult.

— Din cauza prietenei mele, asta ai vrut să zici?

— Da. Ţi-ai schimbat programul de dragul ei?

— Un pic.

Nu m-am gândit până acum la asta, dar are dreptate. Obişnuiam să mă antrenez seara, acum o fac după-amiaza. Căldura nu mă deranjează. Fac orice ca să-mi aranjez programul astfel încât să mă pot întâlni cu Susanna.

Alexis îşi apasă palmele peste ochi, dar lacrimile încep să-i curgă totuşi pe obraji.

— De ce pentru ea te-ai schimbat şi pentru mine nu?

Nu ştiu ce să-i răspund. În schimb, o prind uşor în braţe şi o las să plângă în voie, acolo, în mijlocul drumului verde, cu zeci de oameni în jur, vorbind la telefon sau plimbându-şi câinii.

Îmi pare rău pentru Alexis, dar doar atât.

*

Altă vineri, altă zi liberă. Fără tuns gazonul pentru clienţi plătitori sau bunici. O zi în care pot să fac ce vreau.

Astăzi mi-am propus să culeg informaţii.

Marissa mi-a sugerat că Arhivele Statului Carolina de Nord sau Societatea de Istorie Raleigh ar fi un bun început pentru găsirea de date cu privire la Ţinutul Wake în secolul al optsprezecelea. Îmi iau bicicleta şi mă duc în centru. Îmi ia mai mult timp să ajung decât am anticipat, dar cum pentru maşini nu sunt locuri libere dar au o parcare pentru biciclete chiar în

faţă, a meritat efortul pedalatului.

La ora zece, când se deschide societatea istorică, m-am înfiinţat şi aştept.

După trei minute, un tip cam de vârsta Marissei vine şi descuie uşa.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Da.

Trebuie să-mi dau capul pe spate ca să mă uit în sus la el – un lucru cu care nu sunt obişnuit. E foarte solid. Are alură de apărător de fotbal.

— Caut informaţii despre localitatea Worthville, Carolina de Nord, spun.

— Numele nu-mi zice nimic, omule.

Ridică din umeri şi intră agale în magazinul de suveniruri, strecurându-se pe lângă tocul de uşă deformat.

Îl urmez.

— Worthville era un orăşel din Ţinutul Wake în anii 1800. Pe vremea când George Washington era preşedinte.

Pufăie din buze şi clatină din cap.

— N-am auzit. Stai un pic. Se duce spre o casă a scării îngustă. Mamie, ai auzit vreodată de un loc pe nume Worthville?

O voce feminină strigă înapoi:

— Cine întreabă?

— Un puşti.

Puşti? Vezi să nu.

— Vin imediat, Randall.

Tipul se întoarce spre mine, ridică din nou din umeri şi-şi ia în primire postul de pază la un birou de lângă ferestrele din faţă.

Mă plimb prin magazinul de suveniruri şi cercetez obiectele expuse. Cărţi groase, milieuri croşetate şi decoraţiuni de Crăciun. Nu prea ştiu de ce ar vrea cineva să atârne în bradul de Crăciun un glob cu trenuleţul turistic din Raleigh, dar îl au la vânzare, pentru orice eventualitate.

O femeie mai în vârstă, presupun că Mamie, dă buzna în sală. E la fel de micuţă pe cât e Randall de înalt. Poartă o fustă

roşie de spandex şi o bluză albă simplă şi e coafată în cel mai straniu mod cu putinţă, ca şi cum cineva i-ar fi îndesat un cuib de păsări în vârful capului.

— Bună, zice, rotunjindu-şi buzele roşii strălucitoare. Tu eşti cel care solicită informaţii despre Worthville?

— Da. Nu-mi pot lua ochii de la părul ei. Mă puteţi ajuta?

— Sigur că da. Urmează-mă.

Traversăm magazinul şi intrăm într-o sală de expoziţie. Se îndreaptă spre reproducerea mărită a unei hărţi vechi.

— Uite, aşa arăta Ţinutul Wake la sfârşitul secolului al optsprezecelea.

Studiez harta şi încerc să mă orientez. Râul Neuse taie în diagonală ţinutul. Raleigh apare ca un pătrat mic aproape de centrul hărţii. Urmăresc mai departe spre nord cursul râului până ce dau de o linie subţire şi şerpuită care ar trebui să reprezinte Pârâiaşul dintre Stânci.

Uite-l. Mă înfior.

— Pata aceea întunecată aflată la nord-vest de capitală este Worthville, spune femeia, sfredelindu-mă cu ochii ei căprui. Nu ni se cer foarte des informaţii despre el. Ce anume doreşti să afli?

Poziţia pe hartă este perfect redată. Aşa cum era de aşteptat. E la mai puţin de o milă sau cam aşa ceva de casa mea şi de Cascada Şoaptelor.

— Cum de a dispărut oraşul?

— A fost distrus de o tornadă, zice, trasând cu degetul zona din jurul cascadei. Tornada a lovit oraşul în 1805. Val după val de furtuni cu fulgere. Majoritatea comunităţilor au reuşit să supravieţuiască. Nu şi Worthville. A fost ras de pe faţa pământului. Câţiva oameni au murit în ziua aceea şi mult mai mulţi în săptămânile următoare, din cauza rănilor. Foarte trist.

Faţa lui Mamie se încreţeşte când îmi povesteşte asta cu o tristeţe detaşată.

1805. La nouă ani după 1796. Las să-mi scape un oftat de uşurare zgomotos.

— Câţi oameni au scăpat cu viaţă?

— Nu cred că a rămas vreo familie neafectată. Îşi scoate

ochelarii cu rame violet şi şi-i şterge de poala bluzei albe subţiri, apoi îi aşază înapoi pe nas. În ziare au apărut câteva relatări ale unor martori oculari. Cele mai multe case de pe strada principală, precum şi sala de întruniri au fost complet distruse. La fel şi moara. Presupun că după aceea au fost cu toţii demoralizaţi, pentru că nimeni nu a rămas să reconstruiască oraşul. S-au răspândit care încotro.

E aşa de ciudat să mă aflu aici şi să mă holbez la harta asta. Câţi dintre prietenii şi membrii familiei Susannei vor rămâne în viaţă peste nouă ani?

— N-am găsit on-line cauza dispariţiei oraşului.

— Ziarul *Raleigh Register* nu a fost deocamdată digitalizat total. Se duce spre o vitrină din sticlă şi-mi arată. Avem aici câteva ediţii, dar toate mai noi de 1805. Dacă te interesează, au ziarul pe microfilm la Arhivele Statului.

Mă interesează, chiar mai mult decât mi-am închipuit.

— O să mă duc curând şi acolo.

Mamie mă priveşte fără să-şi ascundă curiozitatea.

— Cum ai auzit de Worthville?

Am anticipat întrebarea şi mi-am pregătit un răspuns vag.

— Merg des cu bicicleta în Umstead Park, aşa că am făcut câteva cercetări despre zonă şi aşa am dat peste numele Worthville.

— Da, ştiu, e fascinant. În 1805 i-au spus furtunii uragan, pentru că nu cunoşteau un termen mai potrivit. Acum suntem aproape siguri că a fost vorba de fapt de o tornadă. Presupun că a fost ceva absolut îngrozitor. Nu au fost preveniţi. Şi pe urmă un zgomot oribil, iscat ca din senin – şi vieţile lor s-au schimbat pentru totdeauna. Mamie se îndreaptă spre o altă vitrină din sticlă, plină cu bare de fier contorsionate. Ai văzut ruinele morii sau cimitirul?

— Nu.

— Sunt în adâncurile pădurii Umstead. Ştiu, parcul e uriaş, dar poţi să ceri unui paznic să te îndrume. Gesticulează în spate, în chip de invitaţie. Te mai pot ajuta cu ceva?

Dau din cap.

— Cum era viaţa servitoarelor date ucenice la stăpâni?

— Unde? În Carolina sau mai la nord?

— Are vreo importanţă?

— Sigur că da. Şi încă una foarte mare. În general, femeile din statul nostru erau mai emancipate decât cele din nord. Duceau o viaţă mai bună, la toate nivelurile sociale. Şi asta e o sursă de mândrie pentru noi, zice Mamie, zâmbind cu mare satisfacţie.

Dacă şaisprezece ore de muncă pe zi şi bătăi regulate înseamnă o viaţă mai bună, nici nu vreau să mă gândesc cum se trăia în nord.

— Despre Carolina vorbesc.

— Ei bine, sigur, judecând după standardele actuale, viaţa servitoarelor date de mici ca ucenice la stăpâni era grea. Poate chiar foarte aspră. Dar sistemul a funcţionat cu succes. Slujitorii primeau educaţie, iar stăpânii lor muncă ieftină.

— Cum erau tratate servitoarele?

— Depindea de la stăpân la stăpân. Unele din cele care au supravieţuit au povestit că au fost bine tratate, altele mai rău.

Mă încrunt şi mă înfior la implicaţiile spuselor lui Mamie.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Un procent inexplicabil de mare dintre servitoare a pierit înainte de a-şi duce la capăt contractele. Practic, şi-au pierdut vieţile din cauza muncilor grele la care erau supuse. În cele mai multe cazuri, stăpânii au avut totuşi interes să le trateze într-un mod rezonabil. Sistemul nu ar mai fi funcţionat dacă majoritatea servitorilor mureau. Pe pagina de web a Arhivelor Statului vei găsi multe documente, în caz că vei dori să afli mai multe detalii.

— Mulţumesc. Mă răsucesc, gata de plecare, apoi ezit. S-au păstrat contractele de muncă ale servitoarelor?

— Sigur că da. Registratura Ţinutului Wake are postate câteva imagini on-line, iar originalele se găsesc la Arhivele Statului.

— Mulţumesc. O să accesez site-ul ţinutului ca să văd ce găsesc.

— Cu plăcere. Mă conduce spre uşa de la intrare. A trecut ceva vreme de când mi s-au pus asemenea întrebări

surprinzătoare. Vrei să prezinţi un proiect pe tema asta la şcoală?

— Nu. Dacă v-aş spune despre ce este vorba, pun pariu că nu m-aţi crede.

*

Primul lucru pe care îl fac când ajung acasă este să accesez site-ul ţinutului. Bingo! Dau de un document care cuprinde lista familiilor rezidente în Worthville la data ultimului recensământ. Apăs pe butonul TIPĂREŞTE. Neapărat o să-i arăt hârtiile Susannei, asta dacă îmi va da voie.

Arunc iute o privire spre ceas şi mă pun în mişcare. Susanna trebuie să ajungă la cascadă din clipă în clipă. Cobor scările în fugă, dar mă opresc patinând pe podea în faţa bucătăriei. În aer pluteşte un miros vag familiar, dar foarte rar întâlnit în casa noastră. Cel de grăsime – de mâncăruri prăjite şi mult mai gustoase decât cele fierte la abur. În cei trei ani care au trecut de când am scăpat de ultimele kilograme în plus, mama a evitat cu lunile să gătească în grăsime, cu toate că e greu de crezut, cu atâtea antrenamente, că m-aş putea îngrăşa la loc. Aşa că sunt surprins şi încântat să adulmec din nou mirosul de grăsime.

Mă apropii pe la spate de mama şi mă uit peste umărul ei.

— E gata masa?

— Peste câteva minte, spune amestecând în oală. De ce? Vrei să ieşi?

— Îhî.

În tigaie sunt cartofi şi imediat alături o bucată de unt foarte promiţătoare. Deschid dulapul şi scot din el două farfurii.

— Cu cine? Cu Alexis?

Mă cutremur. Alexis este ultima persoană de pe lume cu care mi-aş dori să ies.

— *Nu.*

Mama se răsuceşte spre mine şi-şi îngustează ochii într-un mod curios. Probabil că am rostit negaţia mai tare decât aş fi vrut.

— A sunat aseară şi a întrebat de tine.

— Şi tu i-ai spus unde sunt.

Mda, uite aşa am rezolvat misterul, îmi spun în sinea mea.

— E vreo problemă?

— Nu tocmai, ridic eu din umeri.

Poate c-ar fi mai bine să termin odată pentru totdeauna cu subiectul ăsta, ca să previn alte posibile apariţii surprinzătoare ale lui Alexis pe drumul verde, aşa că-i explic mamei:

— Alexis m-a părăsit pe data de douăzeci şi trei mai.

— În seara balului?

— Da. Mă sprijin cu fundul de marginea mesei, cu faţa întoarsă spre mama, şi încerc să nu iau în seamă stomacul care mi se strânge la amintirea momentului. În timpul primului dans am început să ne certăm. Mi-a cerut să merg cu ea în vacanţă. Şi când şi-a dat seama că n-am de gând să accept, mi-a dat papucii şi a plecat.

— Aplecat de pe ringul de dans?

— Şi de la bal.

— Au! Şi ai rămas singur în mijlocul ringului?

— Nu. Mai erau vreo patruzeci de perechi în jur.

Fusese un moment absolut oribil. Nu că mi-aş putea aminti totul cu maximă exactitate.

Mama mormăie în barbă un singur cuvânt, unul vulgar.

Râd.

— Tocmai ai zis „căţea" sau n-am auzit eu bine?

— N-ar fi trebuit să auzi.

Se întoarce la tigaia ei şi amestecă furioasă cu lingura.

Mă duc spre ea, o prind în braţe şi o pup zgomotos pe obraz.

— Bravo, mamă!

Râde şi aruncă bucata de unt în tigaie.

— Eşti supărat că v-aţi despărţit?

— Nu. Of, iarăşi am răspuns pe un ton prea ridicat. M-am împăcat cu ideea, adaug, controlându-mi de data asta vocea.

— Cum aşa?

Rareori am avut o conversaţie aşa de lungă cu mama pe seama vieţii mele sociale, aşa că mă simt un pic stânjenit acum.

— Trebuie să mă concentrez exclusiv pe Carolina Cross-

Country.

— Bine. Îmi pare rău că nu mi-ai spus mai demult. Ne aşteptam oricum la asta. Alexis nu e fata potrivită pentru tine.

— De ce?

Râde.

— E cam egocentrică.

— Credeam că aşa sunt toţi copiii de vârsta mea.

— Da, dar Alexis a dus arta asta la extrem, oftează mama. Oricum, s-a terminat cu şirul ăla nesfârşit de mesaje.

— Mesaje pentru mine?

— Nu, pentru mine.

Scot tacâmurile şi le trântesc pe masă, lângă farfurii, apoi mă încrunt pe la spatele mamei. Nu ştiam că Alexis i-a trimis SMS-uri şi nu-mi face deloc plăcere c-am aflat.

— De ce ţi-a trimis mesaje?

— Ca să afle pe unde umbli tu.

Povestea asta îmi place din ce în ce mai puţin.

— Şi i-ai spus?

— Eram supărată pe tine, aşa că da.

Aha, aşa se explică cum de m-a găsit Alexis marţea trecută, la muncă. În fine, totul e bine când se termină cu bine. Alexis are de unde să aleagă, nimeni n-o să mă mai bată la cap din pricina programului meu de antrenament şi mama va primi mai puţine SMS-uri.

— De ce nu mi-ai spus?

— Dacă ţi-aş fi spus, te-ai fi certat cu ea pe tema asta?

— Probabil că nu. Adulmec, mai interesat de mâncare decât de discuţia despre fosta. Ce avem la masă?

— Pui prăjit. Cu bame prăjite. Şi piure de cartofi. Şi la desert plăcintă de mere cu îngheţată.

Felul meu de mâncare preferat!

— Cu ce ocazie? Iau o lingură de lemn şi gust din piure. Mmm.

— Tata se întoarce mâine din călătoria de afaceri. Trebuie să lichidăm proviziile de mâncare nesănătoasă. Se răsuceşte pe călcâie cu o viteză uimitoare şi mă prinde de gulerul tricoului. Cina asta vreau să rămână un secret între noi doi, ne-am

înţeles?

Să-i suflu vreo vorbă tatei, care e obsedat de alimentaţia sănătoasă? Nici prin cap nu-mi trece.

— O să fiu mut ca un peşte.

Şi bine ar fi ca mama să repete isprava asta cât mai des cu putinţă.

Mâncăm în tăcere. Mâncarea e mult prea gustoasă ca să stricăm momentul vorbind.

Terminăm şi cu desertul şi observ că a început să se întunece.

— Acum o să plec. Pot să iau cu mine copanul rămas?

— Sigur că da. Unde te duci?

Strânge farfuriile murdare şi le aşază în chiuvetă.

— Pe drumul verde.

Vâr sub braţ o lanternă şi printurile, apoi înfăşor copanul într-un prosop de hârtie. Susanna va putea mânca pe săturate astăzi.

— E cam târziu pentru plimbări pe drumul verde, zice mama, mijind ochii la tot ce car după mine.

— O să am grijă să nu mi se întâmple nimic.

Mă uit la ceas şi gem. Alerg toată distanţa şi-mi ţin degetele încrucişate, rugându-mă în gând s-o mai găsesc pe Susanna.

Îi văd silueta conturată prin apa cascadei cu mult înainte să ajung acolo. Îi fac cu mâna şi-mi răspunde. Pe măsură ce mă apropii, figura ei devine tot mai clară.

— Bună.

Sar prin apă şi aterizez de partea cealaltă a cascadei.

Zâmbeşte şi se uită la lucrurile pe care le ţin în mână.

— Ce ai adus?

— Un copan de pui rămas de la cină. Ridic foile de hârtie şi-mi adun toate puterile, căci al doilea dar al meu s-ar putea să nu fie la fel de bine primit. Şi câteva informaţii despre ceea ce s-a întâmplat la Worthville.

CAPITOLUL 15
PERICOLUL CUNOAŞTERII

Trădarea lui Mark mă sfâşie. Nu am cerut nimănui nimic niciodată, însă din partea lui Mark m-am aşteptat, mai mult ca de la oricine, să-mi respecte dorinţele. Dacă a avea prieteni înseamnă să accepţi să fii rănit, mă lipsesc bucuroasă.

— Te-am rugat să nu faci cercetări mai departe. Nu m-am exprimat suficient de clar? Sau poate ai înţeles greşit?

Îşi strânge buzele într-o linie subţire.

— Ba am înţeles foarte bine.

— Atunci de ce ai insistat?

— M-am gândit că o să te răzgândeşti.

— Ei bine, te-ai înşelat, îi spun, enunţând distinct fiecare cuvânt printre dinţi.

— Îmi pare rău, n-o să repet greşeala. Foşneşte hârtiile, le vârâ în buzunar şi-mi face semn spre un bolovan. Nu vrei să te aşezi?

Chiar îşi închipuie că putem continua ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

— Nu, nu vreau să mă aşez.

— OK.

Îşi fereşte privirea şi se uită în jos la pârâu.

Nu ştiu ce să fac mai departe. Nu suport să mă aflu în prezenţa lui. Şi nu suport ideea de a pleca.

— Crezi că sunt simpluţă la minte şi incapabilă să gândesc cu capul meu?

— Cred că nimic nu e simplu la tine. Îşi încleştează şi

descleştează mâinile. În lumea mea fetele obişnuiesc să nu ia lucrurile în serios.

— Poate că aşa se protejează ele de gentlemenii care nu le respectă judecăţile.

— Zău aşa. Ştii bine că nu e cazul, îmi spune pe un ton obosit. Îţi respect părerile. Doar că am vrut să fiu pregătit.

— Pregătit pentru ce?

— Când ieşeam cu Alexis, ea spunea „nu" şi după un minut spunea „da". N-am ştiut niciodată la ce să mă aştept, aşa că m-am gândit să vin pregătit pentru orice eventualitate, adaugă, făcând un pas în faţă.

Mă trag mai în spate.

— Şi ce legătură are asta cu mine?

— M-am gândit că dacă nu vei dori să vezi informaţiile pe care le-am strâns, voi ţine hârtiile în buzunar. Dar dacă te răzgândeşti, o să le am la îndemână.

— Dar ai aflat ce s-a întâmplat cu satul meu. Văd asta în ochii tăi.

— Ai dreptate.

Se uită la mine cu faţa împietrită.

— Soarta satului meu ne desparte. Atâta timp cât tu ştii ceva ce eu nu ştiu, nu putem fi pe picior de egalitate. M-ai obligat să aleg între a primi date pe care nu doresc să le aflu şi a fi mai prejos de tine.

— OK, am înţeles, eşti şucărită pe mine. Nu putem să schimbăm subiectul?

— Ba da. Despre ce ai vrea să vorbim?

Mormăie ceva în barbă. Ceva ce sună suspect de asemănător cu „rahat".

O pală de vânt pluteşte peste ascunzătoarea noastră din granit, aducând miros de lemn ars. În întunericul care se lasă, pârâul şi pădurea sunt reduse la forme şi umbre argintii. Frumuseţea lor este acum diferită.

Mă reazem de peretele stâncii şi închid ochii. Minutele trec încet şi aşteptăm amândoi într-o tăcere dureroasă. Sentimentul de trădare slăbeşte, înlocuit treptat de cel de dezamăgire. Dezamăgirea e oricum o emoţie mai bună. O cunosc atât de

bine. Sunt obişnuită să trec peste ea.

— Hai să vorbim despre prietena ta Alexis.

— Nu-i un subiect pe gustul meu.

— Şi eu am dreptul să nu ţin cont de preferinţele tale, spun, îndepărtându-mă de peretele stâncii şi ridicând bărbia. Prietena ta Alexis a venit să te caute pentru că s-a răzgândit în privinţa a ceva anume?

Se încordează.

— Vrea să ne împăcăm.

— Şi ce i-ai spus?

Aştept răspunsul şi sesizez cu surprindere că sunt neliniştită.

— Am refuzat-o. Sunt prea multe probleme de rezolvat între noi. Pentru mine, Alexis e de domeniul trecutului.

Un sentiment de uşurare mă cuprinde. Când fata îl luase pe Mark de braţ, ghimpele geloziei mă înţepase ca o lamă ascuţită. E o fiinţă frumoasă, cu părul ei cu fir subţire şi pielea netedă şi aurie. Poate că în lumea lui toate fetele sunt la fel de frumoase şi de sigure pe ele. Oare voi avea vreodată curajul să-l ating şi eu aşa, ca din întâmplare?

— Dar noi? Avem şi noi prea multe probleme de rezolvat?

Clatină imediat din cap.

— Nu, Susanna. N-am vrut să te supăr aşa de tare, dar trebuia să aflu ce o să se întâmple.

— Curând mă voi muta la Raleigh.

— Dar ai putea să te întorci în vizită.

Cuvintele rămân plutind în aer, un avertisment la dezastrul ce are să vină. Mark ştie ce şi când are să se întâmple. Ce altceva a aflat? Ce poveşti de viaţă? Mă încrunt pe măsură ce ispita creşte în mine. Nu la asta s-a aşteptat el din partea mea – ca hotărârea să mi se clatine?

Îşi încrucişează braţele la piept.

— E adevărat că în Worthville sunt 30 de servitori ucenici şi sclavi?

Iritarea se aprinde în mine, dar se stinge iute. În ciuda protestelor mele, sunt intrigată.

— Tot ce se poate. Nu sunt atât de mulţi în prezent, dar

numărul lor va creşte, fără îndoială, cu timpul.

— Când ai fost dată servitoare?

— Când aveam zece ani.

— Nasol.

— Nasol?

A mai folosit cuvântul ăsta şi altă dată, aproape ca pe o înjurătură.

— În lumea mea, nasol e un cuvânt din argou.

— Argou?

— Îhî. Argou e atunci când iei un cuvânt care are un anumit înţeles şi îl foloseşti cu un alt înţeles. Uneori opus.

— Vrei să zici că un cuvânt poate însemna altceva decât înseamnă în mod obişnuit?

— Sigur că da, spune şi un colţ al gurii îi zvâcneşte. De pildă, poţi să spui că ceva e grozav, când de fapt nu e deloc grozav.

— Dar un cuvânt în argou poate să-şi păstreze înţelesul original?

— Da.

— Deci dacă spui „grozav", poate să însemne că ceva e „grozav" sau că „nu e grozav".

— Exact.

Mă înfior. Ce dificil trebuie să fie să nu te încrezi niciodată în înţelesul cuvintelor.

— Atunci presupun că în lumea ta unele conversaţii te pot induce în eroare.

— De cele mai multe ori te prinzi ce vrea să zică persoana cu care discuţi uitându-te la ea.

— Dar dacă n-o poţi vedea atunci când stai de vorbă cu ea?

— Atunci eşti futut.

— Futut?

— În argou asta înseamnă că *ai o problemă.* Îşi fereşte ochii. Şi mai înseamnă ceva, dar n-am de gând să-ţi explic.

Voi ţine minte cuvântul ăsta *futut,* şi o să-l întreb altă dată.

— Atunci spune-mi ce înseamnă *nasol.*

— Nasol înseamnă îngrozitor.

— Crezi că e îngrozitor ca părinţii să-şi dea copiii să

slujească în casele altora?

Se uită la mine cu o privire plină de simpatie şi serioasă.

— De la vârsta de zece ani? Da, eu aşa cred.

Atunci suntem de aceeaşi părere. A fost nasol. Nasol când aveam zece ani şi, cu un stăpân aşa ca domnul Pratt, la fel de nasol în fiecare zi de după.

Compasiunea pe care mi-o arată mă face să-mi doresc să fiu mai aproape de el. Am stat prea mult departe. Îi întind mâna.

Îşi împleteşte degetele strâns cu ale mele.

— N-o să-mi mai cer scuze pentru că fac cercetări despre lumea ta. Aş face orice pentru ca tu să fii în siguranţă.

Vocea îi răsună acum tare, fremătând de emoţie.

— Chiar dacă asta înseamnă să te şucăresc.

Îmi reprim pornirea, dorinţa care nu-mi dă pace. Poate că la urma urmei vreau să aflu ce a descoperit Mark. Informaţia este aici, la îndemâna mea. Tot ce trebuie să fac e să întreb şi voi afla care e soarta oraşului, dacă a fost părăsit sau distrus.

Tentaţia e prea mare ca să n-o iau în seamă.

— Când se termină cu Worthville?

— În 1805.

La vremea aceea voi fi de mult plecată, dar mulţi alţii vor fi rămas în oraş. Trebuie să aflu amănuntele.

— Cum?

— O furtună.

A fost probabil o furtună puternică şi devastatoare, dacă a distrus un întreg oraş. Dacă voi citi documentul, voi afla mai multe despre săteni. Ce s-a întâmplat cu fiecare în parte. Voi afla despre căsătoriile şi copiii lor. Voi şti dacă mama s-a recăsătorit sau nu. Dacă sora mea s-a mutat din oraş ori a rămas aici ca să se mărite.

Tensiunea mă prinde ca într-o menghină, până ce aproape că nu mai pot respira. Cum aş putea să dau ochii mai târziu cu oamenii, cunoscându-le soarta?

— Ce fel de informaţii ai acolo, în hârtiile acelea?

— Datele oficiale de la recensământul din 1800.

De peste patru ani.

— Numele meu apare pe listă?

— Nu sunt trecute decât numele capilor familiei, cu numărul membrilor familiei, al sclavilor şi servitorilor. În majoritate nume de bărbaţi.

Îi las mâna să cadă şi mă îndepărtez câţiva paşi, în încercarea de a mă oţeli. E un lucru înspăimântător să-ţi cunoşti viitorul, dar nu mă mai pot opri acum – când am ajuns aşa de aproape.

— Sunt pregătită. Te rog spune-mi tot ce ai aflat.

Trage aer adânc în piept. Îşi foşneşte uşor hârtiile.

— Pe listă sunt douăsprezece familii. Prima e Betsy Drake, cu o servitoare.

Trebuie că e o nou-sosită. Peste patru ani, cel mai probabil Mary Whitfield se va fi măritat cu cineva din afara oraşului.

Dau din cap şi aştept continuarea.

— Următorii pe listă sunt… Reuben Elliott şi soţia lui. Nu au copii.

— Ah.

Cu cine se va însura Reuben? Cu cineva din Worthville? Sau îşi va găsi soaţa undeva mai departe, poate în Hillsborough? Oricum, mă bucur pentru el.

— Urmează Robert Foster cu soţia, doi servitori şi nouă copii.

Acum au opt copii. Majoritatea mai mici decât Phoebe. Şi în curând va veni şi al nouălea.

Dau din cap.

— Jethro Pratt…

Îmi încleştez pumnii şi-mi simt nervii pulsând sub piele.

— … soţie, patru copii, o servitoare cu contract şi un sclav.

Un fior rece îmi cuprinde şira spinării. N-am auzit eu bine?

— Ai zis patru copii?

Verifică încă o dată lista.

— Da. Patru.

— Caută numele lui Jedidiah Pratt. E cap de familie în 1800?

Mark clatină din cap.

— Dar Jacob Worth? E pe listă, cu soţia lui?

— Nu, numele lui nu apare aici.

Smulg hârtia din mâinile lui Mark şi caut numele pe listă.

Jethro e singurul Pratt menţionat, cu patru copii.

— Ce s-a întâmplat, Susanna?

— Domnul Pratt are şase copii.

Vorbele abia îmi ies din gură.

— La naiba.

Să fi murit doi dintre copilaşii mei? Şi care?

Deja pericolul cunoaşterii a lovit, dar de acum încolo nu voi mai ezita să aflu adevărul, nu când la mijloc e soarta copilaşilor mei.

— Poţi să afli numele copiilor?

— O să încerc.

— Te rog. Întind mâna spre peretele stâncii. Vreau să îi văd neîntârziat pe cei mici, să mă asigur că dorm liniştiţi în paturile lor. Până duminică voi fi ocupată şi n-o să mai vin, îi spun lui Mark. Crezi că până atunci o să afli mai multe?

— Nu ştiu. Nu pot să-ţi promit nimic, spune şi vocea i se îndulceşte. Ascultă, ai favoriţi printre copii?

Mă opresc, cu un picior deja urcat pe treapta cea mai de jos a scării tăiate în piatră. Să îi numesc pe cei doi care îmi sunt cei mai dragi? Un lucru devine mai adevărat atunci când îl mărturiseşti cu voce tare?

— Dorcas şi John.

— Şi vrei să-ţi spun ce aflu chiar dacă va fi de rău?

— Nu va fi nevoie să spui nimic. O să citesc totul pe faţa ta.

CAPITOLUL 16
EXERCIŢII DE FORŢĂ PENTRU PARTEA SUPERIOARĂ A CORPULUI

Garajul e puternic luminat în dimineaţa de sâmbătă, la ora şapte, şi pun pariu că înăuntru nu e mama. Nu obişnuieşte să se scoale aşa devreme.

— Tată? strig eu.

Nu era acasă când m-am întors eu aseară, aşa că presupun că a venit din California cu o cursă care a aterizat târziu azi-noapte.

Scoate capul de după uşa de la boxă.

— 'Neaţa, Mark. Ce mai faci?

— Bine.

Dau din cap calm, deşi pe dinăuntru zâmbesc. Totul merge mai bine atunci când tata e acasă.

— Şi afacerea ta cum merge?

— Foarte bine, îi răspund, traversând camera. Am zece clienţi.

Ne strângem mâinile, apoi mă trage într-o îmbrăţişare bărbătească şi mă bate pe spate. E îmbrăcat în echipament de ciclism.

— E OK dacă vin cu tine cu bicicleta?

E mai mult decât OK.

— Sigur.

Scoate bicicleta din boxă.

— Ei, ce planuri ai pentru astăzi?

Îmi salt şi eu bicicleta de pe rastel şi o verific.

— Ce zici de American Tobacco Trail? N-am mai fost pe

pista ATT de ceva timp, dar vremea de azi se anunţă perfectă pentru un antrenament acolo.

— Sună bine.

— Dar nu eşti obosit?

— Am dormit în avion.

Nu cred că a dormit îndeajuns, dar uite că tot vrea să meargă cu bicicleta cu mine.

— Dar mama n-o să-şi facă griji pentru tine când o să se trezească şi o să vadă că nu eşti acasă?

Îşi strâmbă gura într-un zâmbet abia schiţat.

— Mama ştie unde sunt. Apasă pe un comutator de pe perete şi uşa garajului se deschide. Să mergem cu camioneta până la una din parcările ATT?

— Mda, la cea de la ieşirea de pe I-40.

Curând rulăm pe şoseaua interstatală. Tata stă prăbuşit pe scaunul pasagerului.

— Eşti sigur că te simţi bine? îl întreb grijuliu.

— Da. Numai că nu-mi face bine la sănătate să mă uit cum conduci.

— Mersi frumos.

Râde.

Îl las să se relaxeze preţ de câteva minute, înainte de a-mi aduna tot curajul pentru a ataca subiectul care mă doare.

— Tată, vreau să vorbesc cu tine despre mama şi Marissa.

— Cred că e cazul să te opreşti aici. Se îndreaptă în scaun, cu ochii de acum larg deschişi şi braţele încrucişate. Nu vreau să mă amestec între ele.

— Nici eu nu vreau, dar nu mă lasă ele să stau deoparte.

— Ba dacă vrei, poţi. Ai umeri. Ridică din ei.

— Poate că tu poţi să ridici din umeri în faţa mamei, dar eu nu pot.

— Eşti băiat isteţ. O să găseşti tu o cale să te eschivezi.

Vezi să nu.

— Tată, tu n-ai fost acasă în ultimele două săptămâni. Să ştii că a fost destul de rău.

— Şi ce-ai vrea să fac?

— Spune-i că nu vreau să fiu prins la mijloc.

— Ştie deja asta.

— Da, dar dacă îi spui tu, poate că o să te asculte.

Se mulţumeşte să-mi răspundă cu un mormăit impacientat.

Ies de pe I-40 şi intru în parcare. După zece minute pedalăm în ritm lejer în direcţia sudului.

— La ce vrei să lucrezi astăzi, Mark?

— Îmbunătăţirea vitezei. În special la coborâre. La câteva mile de aici sunt câteva pante bunicele.

— Unde sunt? Pe pistă?

— Nu.

— Bine. Soarbe o înghiţitură de apă din sticlă. Poate că nu ştiai, dar când Marissa şi-a deschis contul bancar, mi-a dat şi mie parola.

Interesantă schimbare de subiect. Sunt curios să văd unde duce discuția.

— Și…?

— Am acces la toate tranzacţiile ei. Şi am văzut că nu a completat niciun cec pentru Universitatea Colorado.

— Înţeleg.

— Presupun că ştiai deja.

— I-ai spus şi mamei?

— Nu încă.

— Uite ce e, tată…

— Ajunge. Pedalează concentrat până ce trecem de câţiva pietoni. Sora ta ne datorează nişte explicaţii. E problema ei, nu a ta. Aşa că nu mai vreau să aud nimic. Şi nu mai discuta despre asta nici cu mama.

*

După ce tata şi cu mine ne întoarcem acasă şi facem un duş, mama îl acaparează pentru tot restul zilei. „Momente pentru cuplu", aşa le zice ea. A întocmit o listă lungă cât o zi de post cu lucruri care trebuie făcute şi care pe tata par să-l deranjeze mai puţin decât m-ar deranja pe mine. Implică din partea lui drumuri multe cu maşina, iar din partea ei o mulţime de cumpărături.

Cum Susanna va fi ocupată până luni, în seara asta n-o să

mă duc la cascadă. Downloadez un film şi mă aşez pe canapea ca să îl urmăresc. Nu prea reuşesc să mă concentrez. Mintea îmi aleargă tot timpul spre Susanna. În timp ce eu stau tolănit aici, lenevind, ea presupun că munceşte. Şi ce altceva mai face? Se fereşte de lovituri?

Pe la jumătatea filmului renunţ. Simt nevoia *să fac* ceva.

N-am astâmpăr. Sar de pe canapea şi mă învârt de colo-colo, până ce ochii îmi aterizează pe computer. Aş putea să-mi verific mailurile. Imediat cum intru on-line primesc un mesaj de la Carlton.

Foarte bine, aşa pot să-mi abat un pic atenţia de la Susanna.

CARLTON: *ce mai faci?*
EU: *nimic deosebit*
CARLTON: *cum merge antrenamentul?*
EU: *s-a intors tata si m-a cronometrat azi*
CARLTON: *si?*
EU: *încă nu am* scos *timpul pe care il vreau. tatal tau ce mai face?*
CARLTON: *bine. foarte preocupat de barca lui*
EU: *ai făcut schi?*
CARLTON: *da, un pic. ce mai stii de alexis?*

De ce mă tot întreabă de Alexis? Ca să mă enerveze? Nu am ce altceva să-i spun despre ea. Şi ştie asta.

EU: *am vazut-o joi*
CARLTON: *serios?*
EU: *nu mi-as permite sa glumesc pe tema asta*

Urmează o pauză lungă – nu genul ăla de pauză care înseamnă că tastează mult, ci că nu ştie ce să răspundă. Carlton e mai capabil ca oricine să vină cu replici amuzante. Prin urmare, în clipa asta meditează la ceva serios, ceea ce e ciudat şi interesant totodată.

CARLTON: *zici c-ai vazut-o pe alexis joi?*

EU: *da, asa am zis*
CARLTON: *ai urmarit-o?*
EU: *viceversa. de ce?*
CARLTON: *pentru ca nu e stilul ei*

Mă reazem de spătarul scaunului şi mă zgâiesc la ecranul computerului. Ce naiba se petrece? Carlton a fost singurul prieten care mi-a rămas devotat atunci când toţi ceilalţi i-au luat partea lui Alexis. Cum de ştie care e stilul lui Alexis şi care nu? Şi, mai ales, de ce i-ar păsa? Tot timpul cât am fost cu Alexis s-a plâns de ea că nu-i decât un copilaş răsfăţat pe lângă care eu jucam rolul de babysitter şi ne-a evitat cât de mult a putut. Şi se bucurase când ea mă lăsase baltă.

EU: *de cand stii tu atat de multe despre alexis?*
CARLTON: *de cand am sosit aici la mare imi tot trimite SMS-uri*
EU: *cat de des?*
CARLTON: *zilnic*

Probabil că încearcă să-l descoasă pe Carlton ca să obţină informaţii despre mine. Oricum, tehnica asta n-o să-i folosească la nimic. N-am de gând să-i spun lui Carlton nimic din ceea ce ar putea-o interesa pe ea.

EU: *si ce ti-a spus alexis?*
CARLTON: *despre fata coloniala. sustine ca halligan nu e amestecat*
EU: *alexis a ieşit cu el*
CARLTON: *ti-a spus ea asta?*
EU: *da, din moment ce ştiu*
CARLTON: *mi-a zis ca n-o sa mai iasa cu el*
EU: *nu-mi pasa.*
CARLTON: *alexis a vazut-o pe fata coloniala*
EU: *si?*
CARLTON: *acum stim sigur ca nu e o fantoma*
EU: *stiam asta de mult*
CARLTON: *fata asta coloniala are un nume?*

EU: *are*
CARLTON: *ei?*

Nu vreau să-i spun. Nu fiindcă mi-ar fi ruşine cu Susanna. Dimpotrivă. Nu vreau să-i dau explicaţii lui Carlton despre cascadă sau Worthville. Nu e nevoie să afle atât de multe despre nişte lucruri pe care n-am de gând să le discut cu el.

Dar cel mai mult vreau să protejez prietenia care s-a legat între Susanna şi mine. Prietenie care ar putea avea de suferit dacă vreo persoană nepotrivită şi-ar băga nasul. Şi-n clipa asta nu ştiu cine ar putea fi acea persoană.

De ce am atâtea reţineri faţă de Carlton? Doar e prietenul meu cel mai bun. Dacă ar fi fost aici i-aş fi povestit totul.

Deşi, desigur, dacă ar fi fost aici, eu n-aş fi ajuns să-mi petrec atât de mult timp cu Susanna.

CARLTON: *mai esti acolo?*
EU: da
CARLTON: *cum o cheama?*
EU: *marsh*
CARLTON: o *cheama marsh?*
EU: *asa am spus*
CARLTON: *e sexy?*
EU: da
CARLTON: *nu asta e parerea lui alexis*
EU: *nu-i treaba ei*
CARLTON: *am nişte vesti proaste pentru tine*
EU: *nu ma interesează*
CARLTON: *ba da. Alexis mi-a spus ca halligan concurează peste 4 saptamani la cursa de pe muntele bunicului*

Aşa deci, Halligan s-a decis. Cursa asta e o excelentă oportunitate de antrenament, dar prea aproape de Carolina Cross-Country. Mi-ar fi teamă să mă înham la ea pentru că n-aş avea timp să mă refac între concursuri.

Conversaţia asta e o aiureală totală. Carlton ar fi trebuit să-mi smulgă informaţii. Şi când colo, eu sunt cel care sfârşeşte prin a-l trage de limbă – chestie care nici măcar nu-mi face

plăcere.

EU: *ce-ar fi sa nu mai discutam despre alexis şi halligan?*
CARLTON: *oricum trebuie sa inchid*
EU: *mai vorbim*

Discuţia mi-a lăsat un gust amar în gură. Mi-am pierdut interesul faţă de computer, de film, de orice. Trebuie să fac ceva ca să scap de senzaţia de iritare, însă e prea târziu ca să ies cu bicicleta. Ies din camera de recreere, rămân pe hol şi încerc să mă gândesc la ceva de făcut care să mă liniştească. Uşa garajului se deschide cu un scârţâit, semnalizând sosirea alor mei. N-am chef nici de ei. Mama o să ciripească fericită că s-a întors tata şi n-am starea de spirit potrivită pentru aşa ceva.

Intru în sala de forţă şi mă holbez la echipament. Da, asta este exact ce-mi trebuie – să fac exerciţii. Aranjez greutăţile la una dintre maşinării şi mă aşez.

Obiectivul de azi – exerciţii de forţă pentru partea superioară a corpului.

Greşit. Adevăratul obiectiv este să transpir destul cât să îmi şterg din minte interesul pe care prietenul Carlton îl manifestă faţă de fosta mea.

CAPITOLUL 17
UN NOR ÎNTUNECAT

Veştile date de Mark mă apasă greu pe inimă.

Tot weekendul îi urmăresc pe copiii familiei Pratt cu ochi îngrijoraţi, înspăimântată la gândul că i-aş putea pierde. Cunoaşterea pe care am dobândit-o mă face indulgentă faţă de ei. Mi-e greu să le refuz orice cerere.

În dimineaţa zilei de luni, Dorcas dă buzna în bucătărie cu Delilah după ea.

— Putem să mergem cu tine în sat?

— Sigur că da. Mi-ar prinde bine compania voastră.

Pun mâncarea în vas, pe care îl acopăr cu un ştergar. Astăzi Jedidiah studiază acasă la dascăl, iar eu am sarcina să-i duc mâncarea. În mod normal, lui Deborah îi face plăcere să ducă la îndeplinire treaba asta – şi să profite de ocazie ca să-i arunce o ocheadă mult admiratului Jacob Worth – numai că astăzi a fost nevoită să renunţe. Mama ei şi-a manifestat brusc o pasiune total neobişnuită pentru predarea artei torsului.

Dorcas şi cu Delilah aleargă în faţa mea, săltând şi ţinându-se de mâini. Dacă am merge în pas normal pe drumul cel mai direct, în câteva minute am ajunge în sat. Dar nu vrem să ajungem iute. Este o zi frumoasă, de care merită să ne bucurăm, şi facem tot ce putem ca să lungim drumul. Mai întâi ocolim prin pădure ca să culegem mure din tufişurile pline de ţepi. Pe urmă ne oprim pe podul solid de peste Pârâiaşul dintre Stânci ca să ne uităm la apa ce bolboroseşte dedesubt. Ne mai oprim şi la fântână ca să ne răcorim şi să ne curăţăm

zgârieturile căpătate la cules de mure, după care pornim agale pe partea umbrită a potecii.

Trecem pe lângă casa văduvei Drake şi o siluetă apare în pragul uşii deschise.

— Bună ziua, strigă Mary Whitfield după mine şi-şi flutură mâna. Ce te aduce în sat?

— Mă duc să-i duc mâncarea fiului stăpânului.

— Poţi să te opreşti să stai un pic de vorbă cu mine?

— Sigur. Cu plăcere. Mă întorc spre fetiţe. Nu vreţi să vă jucaţi puţin pe aici?

— Ba da, zice Dorcas.

Delilah dă şi ea din cap în semn de încuviinţare. Cele două aleargă spre un copac şi încep să tropăie în jurul lui, cu Dorcas în frunte.

Mă apropii de Mary, care stă în picioare în umbra tindei.

— Cum îţi place lucrul cu doamna Drake?

— Doamna Drake e foarte drăguţă cu mine. Mă învaţă să torc. Şi după ce voi stăpâni bine meşteşugul, voi încerca să învăţ şi să ţes. Îmi arată râzând mâinile înroşite şi aspre. Ia uite ce mâini am.

— Aşa e. Îmi vâr mâinile în buzunare, sub cămaşă, căci mâinile mele sunt julite şi arată şi mai rău. Ai apucat să-i cunoşti pe săteni?

— Sunt foarte amabili cu toţii. Se leagănă pe călcâie şi vârfurile cizmelor îi ies şi dispar pe sub fustă. Îl cunoşti pe ucenicul dogarului?

— Pe Reuben Elliott? o privesc eu mirată.

Mary e interesată de el?

— Da, îl cunosc. E un bărbat bun.

— E logodit?

— Nu din câte ştiu eu.

Dă din cap.

— Satul mi se pare încântător.

— Mda.

Câţi ani mai are Mary până la terminarea contractului? mă întreb. Reuben va fi dispus să aştepte? Poate că doamna Drake o va elibera mai devreme de contract. Sper ca totul să meargă

bine între ei doi.

— Acum trebuie să plec, Mary. Ne vedem duminică la biserică.

— Negreşit.

Cobor treptele şi intru pe potecă. Le strig pe Dorcas şi Delilah.

Dascălul are patru elevi. De la fereastră îi putem vedea pe băieți aplecați peste hârtii, zgâriind cu condeiele lor. Dau ocol casei până ajung în spate şi ciocănesc la uşa bucătăriei. Soţia dascălului vine și-mi ia încruntată vasul cu mâncare.

Fetele ţopăie în faţa mea pe poteca prăfuită ce înconjoară jumătatea de duzină de clădiri din centrul satului. Ajung la locul unde drumul se bifurcă şi se opresc.

— Cât durează să ajungi de aici la casa mamei tale? mă întreabă Dorcas, arătând spre drumul ce pleacă din sat către est.

— Cam douăzeci de minute de mers pe drumul spre Raleigh.

— Cine locuieşte acolo în afară de mama şi de sora ta?

— Nimeni.

— Şi ce cultivă ele două?

— Au o grădină mică şi mai au un cal, o vacă şi găini. Restul pământului este închiriat de un alt fermier. Haideţi, micuţelor, e aproape ora mesei, le îndemn eu la drum pe fetiţe.

— Ce-ar fi să-i facem o vizită tatei? zice Dorcas.

Surorile nu aşteaptă să răspund şi o iau la goană pe poteca îngustă dintre copacii care ascund vederii moara. Le urmez de la distanţă.

Ajung şi-mi vâr capul pe uşă. E linişte totală – ca şi cum locul ar fi părăsit. Ambele pietre de moară, cea veche, pentru măcinatul porumbului, şi cea nouă, pentru grâu, sunt nemaipomenit de curate. Astăzi n-a venit nimeni la moară.

Fetele trec în goană pe lângă mine şi-şi vâră nasul prin colţuri şi în jos pe scări. Într-un târziu îşi dau seama că moara e goală şi entuziasmul începe să le piară.

— Tata nu-i aici, oftează cu tristeţe Dorcas.

Delilah e şi ea necăjită.

— Poate că are treabă în altă parte.

— Am putea să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea cât îl aşteptăm.

Scutur din cap cu putere.

— Nu e locul potrivit pentru joacă.

Dorcas îşi face mâna căuş, o duce la gură şi îi şopteşte ceva surorii ei mai mici. Ambele fete chicotesc şi ies în fugă pe uşa pe care tocmai au intrat.

— Hei, fetelor, veniţi înapoi.

Râsetele încetează brusc.

Stau în pragul uşii şi cercetez din ochi curtea morii.

— Să ştiţi că nu-i deloc amuzant. Veniţi încoace imediat.

Strigătelor mele li se răspunde cu tăcere.

Starea asta de iritare n-are cum să-mi îmbunătăţească priceperea la căutat. Respir adânc ca să mă calmez şi dau ocol curţii încet, oprindu-mă ca să verific cele mai bune locuri de ascunzătoare. Nu le găsesc pe fetiţe. Să se fi ascuns în spate?

Înconjur clădirea şi mă opresc, cu mâinile în şolduri, ca să arunc o privire în jur. Unde ar fi putut ajunge cele două micuţe?

Până în pădure? Nu cred, e prea departe şi n-ar fi avut când.

Nu mai rămân decât iazul morii şi Pârâiaşul dintre Stânci. Îngrijorarea mă cuprinde ca o ploaie rece. Tăcerea asta oare nu-i de rău augur?

Poate că s-au ascuns în spatele zidului ecluzei. Nu mă apropii niciodată de bunăvoie de locul acesta, atât de teamă mi-e de mugetul apei care se prăvale. Dar dacă fetele s-au rătăcit pe acolo, n-am încotro, trebuie să le caut. Îmi simt pielea de găină în timp ce mă apropii cu paşi şovăitori.

Aud o bufnitură înspre ecluză. Mă strecor în faţă, mă prind cu braţele de zid şi arunc o privire în spate.

Stăpânul îşi înalţă spre mine ochii miraţi.

— Susanna?

— Domnule, dau eu din cap.

Ia de jos o lopată, bătătoreşte cu piciorul o bucată de pământ golaş şi înconjoară zidul, venind spre mine.

— Ce cauţi aici? Ai venit în vizită?

E o întrebare atât de absurdă, încât dacă n-aş fi aşa de speriată aş Izbucni în râs.

— Nu, domnule. I-am dus vasul cu mâncare lui Jedidiah, acasă la dascăl. Şi pe drumul de întoarcere Dorcas şi cu Delilah au insistat să ne abatem pe aici.

— Şi unde sunt acum fetele?

Trebuie să-mi aleg cuvintele cu grijă. Dacă află că fetiţele se ascund de mine, ne va pedepsi şi pe mine, şi pe ele. Şi-n clipa asta nu-mi rămâne decât să sper că le va duce mintea să rămână pe moment pitite.

— Li s-a făcut foame şi au luat-o înaintea mea.

— De ce nu le-ai însoţit? Şi cum se face că ai venit aşa aproape de apă?

— Nu stau chiar aşa de aproape, spun şi îmi strâng buzele.

Îmi cercetează faţa pe îndelete, până ce mă face să mă simt prost.

— Nu ţi-a trecut frica de apă, nu-i aşa? Chiar şi după atâţia ani de când a pierit tatăl tău.

— Mă simt bine.

Îmi fixez privirea în pământ şi cuget. Oare fetiţele sunt în siguranţă? Nu le risc viaţa ca să evit să încasez câteva lovituri?

Nu, Dorcas e prea isteaţă ca să intre în belele. Probabil că în clipa asta s-a ascuns pe undeva prin apropiere şi o împiedică pe Delilah să chicotească, în timp ce stă cu ochii pe tatăl ei şi pe mine. Vreau să o cruţ de o pedeapsă pentru nesupunere.

Şi totuşi dacă mă înşel?

Stăpânul face un pas în faţă şi mă prinde de bărbie cu degetele lui puternice, obligându-mă să îl privesc în ochi.

— Faci treaba asta des? Le dai voie lui Delilah şi Dorcas să umble singure prin Worthville?

Îmi simt gura uscată şi îmi storc creierii în căutarea unui răspuns plauzibil.

— Fetele nu au avut când să se îndepărteze prea mult. Şi m-am gândit să-mi trag un pic răsuflarea aici, la umbră, înainte să le urmez şi eu spre casă.

Continuă să mă privească intens, dar mă eliberează din

strânsoare. Fac o reverenţă de mântuială şi mă răsucesc pe călcâie, gata s-o iau din loc.

— Susanna?

— Da, domnule?

— Aş vrea să rămâi.

Şovăi.

— Când? Acum?

— Nu, în octombrie. M-am obişnuit cu tine. Nu pleca de la noi când ţi se termină contractul.

Să nu plec? A înnebunit? Clatin din cap, prea şocată ca să pot răspunde.

— O să-ţi dăm un salariu corect după terminarea contractului.

Mă cutremur. Chiar nu-şi dă seama cât de mult îmi doresc să plec din casa lui?

— Trebuie să refuz oferta. Voi pleca după ziua mea de naştere, aşa cum am stabilit.

— Nu-ţi vei găsi un loc mai bun.

Îmi stăpânesc cu greu râsul la auzul afirmaţiei lui prosteşti. Deşi este nepotul magistratului oraşului, niciun sătean ori fermier cu mintea întreagă nu şi-ar da copiii să fie ucenici în casa familiei Pratt. *Mai rău* de-atât nu se poate.

— Nu-mi fac griji că nu-mi voi găsi de lucru.

Un nor întunecat îi acoperă faţa.

— Nu mai spune!

Expresia feţei lui mă nelinişteşte. Mă retrag şi rostesc suficient de tare ca cele două fetiţe să mă audă:

— Acum o să plec spre casă.

— Planul ăsta al tău de a te muta la Raleigh e nebunie curată. Nimeni nu angajează fete de vârsta ta fără recomandări.

Oare are dreptate? Nu-mi vine să cred, dar n-am cum să fiu sigură.

— E un risc pe care sunt pregătită să mi-l asum.

— Şi nici la mama ta acasă nu vei fi bine-venită.

Mă încrunt.

— De unde ştiţi?

— Domnul Shaw se va însura în toamna asta cu mama ta. Şi de cum se va muta acolo, în casă nu va mai fi loc pentru tine şi Phoebe.

— Când v-a spus el asta?

— Ieri, după slujba de la biserică. Mama ta l-a convins ca Phoebe să nu se ocupe de îngrijirea copiilor. O s-o dea pe Phoebe ucenică. Domnul Pratt îmi aruncă un zâmbet – un zâmbet perfid, ca de pe care se pregăteşte să-şi înşface prada. Dacă Susanna Marsh ne părăseşte, poate că Phoebe Marsh îi va lua locul.

Un chicotit pătrunzător străpunge aerul. Delilah iese în goană de după stiva de lemne şi aleargă spre noi.

— Tati, vreau ca Phoebe să vină să stea la noi. Se opreşte lângă el şi se uită în sus, radiind de bucurie. Să ştii că mă ascundeam de Susanna.

Dorcas iese şi ea din umbră, cu faţa îmbujorată toată. Se uită la mine cu ochi mari, cuprinşi de panică. N-am cum s-o ajut.

— Şi zici că te-ai ascuns, Delilah? Îi ciufuleşte cârlionţii în timp ce aruncă priviri furioase către Dorcas. Presupun că tu i-ai propus jocul ăsta surioarei tale.

Dorcas dă încet din cap şi buza de jos îi tremură.

— După cină, să mă aştepţi în spatele bucătăriei ca să-ţi primeşti pedeapsa.

Delilah îşi mută privirea de la tatăl ei la soră, scoate un urlet şi se repede spre mine, mi se agaţă de picioare şi-şi îngroapă faţa în fusta mea. O bat pe umăr cu mintea în altă parte. Plânsul ei n-o să schimbe efectul cuvintelor pe care le-a aruncat din neştiinţă, însă mă doare sufletul s-o văd că îşi dă seama ce se va întâmpla.

— Cât despre tine, Susanna, zice stăpânul pe un ton de conversaţie, înţeleg că minţi deseori ca să-mi ascunzi obrăzniciile copiilor, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Atunci o să mă văd şi cu tine imediat după cină. Îşi strânge buzele şi zâmbeşte strâmb. Poate că tu îi vei aplica corecţia lui Dorcas.

— Ba nu, domnule, spun eu pe un ton ferm, ridicând

bărbia. Chiar dacă m-ar ameninţa că mă omoară din bătaie, tot n-am s-o lovesc pe Dorcas.

— Cum vrei. Va fi de ajuns pentru tine să priveşti cum o pedepsesc.

CAPITOLUL 18
NOUĂ SAU UZATĂ

Între tunsul gazonului şi antrenamente, nu mi-a rămas timp să caut numele copiilor Pratt în arhive, cu atât mai mult cu cât nici n-aş şti de unde să încep. Totuşi nu am de gând să mă prezint la cascadă cu mâna goală. Susanna va primi astăzi nişte batoane cu proteine.

Magazinul Whole Foods este arhiplin luni, de parcă toată lumea din zona asta a Raleigh-ului s-ar fi decis brusc să se oprească aici pentru un meniu vegan gata preparat şi încălzit la microunde. Trec de raionul cu delicatese şi mă îndrept spre rafturile rezervate batoanelor energizante. Îmi place să fac provizii pentru cazul în care părinţii ar uita să ia şi mâncărurile mele favorite atunci când merg la cumpărături. Şi începând de azi, Susanna va avea şi ea parte de provizii.

Mi-e greu să-mi dau seama ce i-ar plăcea. Poate c-ar trebui să exclud din start untul de arahide şi ciocolata. Au un gust prea intens. Mai bine fructe. Dar ce fructe? Căpşuni, caise sau smochine?

Iau din fiecare. Dacă nu-i plac, n-are decât să le arunce.

Plătesc, ies din magazin şi mă îndrept către parcarea pentru biciclete, unde las cumpărăturile în rucsac. Chiar când mă pregătesc să desfac lacătul, văd un anunţ cu REDUCERI afişat în vitrina magazinului preferat al mamei, Meredith Ridge Books.

O librărie – locul unde se vând romane.

Misivele diavolului.

O, da. Astăzi Susanna va căpăta mâncare *plus* romane.

Nu-mi ia decât o milisecundă ca să devin obsedat de ideea alegerii romanului perfect. Intru în librărie. Raionul SF iese din discuţie. Poate că cel de bestselleruri pentru tinerii adulți ar fi mai indicat.

Răsfoiesc printre titluri, în speranţa să mă lovească inspiraţia. Eşec total. Nu cred ca Susanna să aprecieze demonii, majoretele sau zombii.

— Pot să te ajut?

O vânzătoare pierde vremea în capătul culoarului, lucru de data asta pozitiv pentru mine.

— Da. Caut un cadou.

— Pentru cine?

— O fată.

— Ce vârstă are?

— Şaptesprezece ani.

— Ştii ce preferinţe are?

Ei, aici e aici. N-am idee, şi asta pentru că nici Susanna habar n-are.

— Locuieşte într-un loc mai ciudat, un fel de avanpost unde nu există librării. Aşa că presupun că e deschisă la aproape orice.

— Fantasy? Poate o distopie?

OK, poate că n-am fost suficient de clar.

— Mai degrabă un roman de pe la sfârşitul secolului al optsprezecelea. Scris cam între 1790 şi 1810.

— A, înţeleg. Asta ai vrut să zici prin *orice.* Își croieşte drum spre partea din spate a magazinului şi se opreşte. Ce spui de Jane Austen? Avem câteva ediţii noi, plus unele vechi.

Îmi vine să mă pocnesc peste ceafă.

— Perfect. Mersi mult.

Aştept ca tipa să plece pentru a studia opţiunile.

Dulapul are şase rafturi, câte unul pentru fiecare titlu al lui Austen. Sunt zeci de exemplare ale aceluiaşi roman, aşezate în ordinea cronologică a apariţiei, de la ediţia cea mai nouă până la cea mai veche şi mai uzată.

Citesc prezentările. *Persuasiune* are câştig de cauză.

Vapoarele au întotdeauna câştig de cauză în faţa castelelor bântuite şi ceaiurilor de după-amiază.

Deci, ce să fie, o carte nouă sau una uzată? Iau de pe raft ediţia cea mai veche. Oare cartea asta i se va părea mai puţin ciudată? Legătura în piele este ruptă. Mă uit la preţ şi mă înec. Nu e deloc ieftină.

Iau cartea, o duc la casă şi o aşez pe tejghea. Vânzătoare îmi zâmbeşte aprobator.

După antrenamentul de după-amiază şi rutina cu spălatul, cobor în bucătărie şi-mi pregătesc un sandviş. Mama intră şi ea în bucătărie venind din garaj. Sau poate că mai corect ar fi să spun că-şi târăşte picioarele. E cenuşie la faţă, de parcă s-ar fi frecat cu peria. Recunosc privirea. Cineva a murit la azil. O persoană de care s-a ataşat.

— Ai avut o zi proastă, mamă?

— Da.

O prind într-o îmbrăţişare în timp ce încearcă să se strecoare pe lângă mine.

— Vrei să-mi povesteşti? rostesc în părul ei.

— Ăăă… nu. Mă sărută pe obraz şi se retrage din strânsoare. Te-ai bărbierit?

— Da.

Cercetez rezultatul eforturilor mele culinare. Sandvişul arată excelent.

Lasă poşeta să cadă pe blatul de lucru detaşat şi se sprijină cu şoldul de masa de lucru.

— Şi văd că ţi-ai pus blugii.

Dau din cap. Remarca e corectă.

— Deci nu ieşi la antrenament în seara asta?

— Mi-am terminat deja antrenamentele pe ziua de azi.

— Ieşi cu vreo fată?

— Nu. Când vine tata?

— Peste vreo oră.

Asta e bine. Înseamnă că nu va fi singură acasă.

Deschid frigiderul şi înşfac o sticlă cu apă. Dar înainte de a-l închide la loc, mama îmi smulge sticla din mână şi ia de pe masă borcanul de maioneză şi farfuria cu friptură. Pe bune, n-

ar trebui să facă asta. Ce exemplu îmi dă? Nu c-aş fi supărat pe ea şi m-aş plânge,

— Te vezi cu Carlton?

— Carlton nu s-a întors, e la tatăl lui.

— A, da, uitasem. Atunci unde te duci în fiecare seară?

Concentrează-te pe sandviş şi nu te uita în ochii ei.

— Pe drumul verde.

— Sunt mama ta. De şaptesprezece ani te urmăresc cum mă minţi. Ştiu când vrei să-mi torni o minciună.

Îi arunc cea mai inocentă privire de căţeluş de care sunt în stare.

— Mă plimb şi stau pe malul pârâului.

— De ce?

— Ca să meditez. Sau să nu meditez.

Pufneşte din nas.

— Şi, mă rog frumos, la ce nu meditezi?

Slavă Domnului, iată un subiect care îmi e la îndemână.

— În mare parte, la Alexis.

— Am crezut că ai trecut de faza asta.

— Da. Şi tocmai de asta nu meditez la Alexis.

— Ah. Se uită la ceasul de la mână. Drumul verde se închide oficial la căderea întunericului.

— Exact. Şi de asta orice întrerupere îmi strică programul.

Îşi dă ochii peste cap şi dispare în sus pe scări.

Ies pe uşa din spate, trec de poartă şi intru pe drumul verde. Rareori mi se întâmplă să fiu pe stradă aşa de devreme şi numărul celor din jur mă ia prin surprindere. Cupluri care împing cărucioare. Joggeri cu căştile pe urechi, complet absorbiţi de alergare. Înaintez pe trotuar cu cartea lui Jane Austen în mână. Mă prefac că a ajuns din întâmplare în posesia mea.

Ajung la Cascada Şoaptelor şi văd că Susanna nu e de partea cealaltă a apei. Încă nu a sosit. Vreau ca în seara asta să-i ofer un cadou adevărat.

Dar pe unde o fi? Cred că mai sunt doar vreo treizeci de minute până la asfinţit.

Rămân pe partea mea şi mă trântesc pe o piatră. Nasol. E

udă. Cascada împroaşcă zdravăn apa. Mă ridic şi o iau înapoi pe cărare până ce dau de un buştean uscat cu vedere bună spre cascadă.

Trec două minute – două minute în care n-am cu ce să-mi ocup mintea în afară de ţânţarii kamikaze şi frunzele care cad. Recunosc, mă plictisesc de moarte. Deschid *Persuasiune* la prima pagină.

Prima frază e incredibil de lungă, de vreo sută de cuvinte, dacă nu mai multe, plină de virgule şi de punct şi virgule. Profesorii de engleză din ziua de azi n-ar aprecia o astfel de construcţie.

Continui să citesc.

O fi pus Jane Austen o tonă de cuvinte în prima frază, dar îşi ating ţinta. Deja sunt convins: tatăl e un ticălos sadea.

Pe la jumătatea celei de-a treia pagini simt cum vântul se întețește şi ridic ochii din carte. Cascada Şoaptelor sclipeşte şi picăturile de apă se risipesc. Să mă anunţe că Susanna se apropie?

Privesc stânca prin fereastra din perdeaua de apă până ce un zgomot de paşi îmi atrage atenţia. Susanna urcă cu greu de jos, de la pârâu, până sus, pe mal. Mă ridic în picioare.

Se uită la mine cu mâinile încleştate în dreptul mijlocului.

— Ai veşti despre copii?

CAPITOLUL 19
UN SECRET SCRIS ÎN VÂNĂTĂI

Sare prin apă cu pachetele în braţe.

— Nu încă.

— Şi când crezi că vei afla ceva?

M-am bazat pe un răspuns şi ideea unei alte nopţi nedormite de atâta îngrijorare mă macină.

— O să încerc să vin cu ceva mâine. Dă din cap în direcţia peretelui stâncii. De ce n-ai venit din partea aia, ca să cobori de pe stâncă?

Nu am de gând să-i povestesc despre bătaia pe care am încasat-o astăzi. Nici nu vreau să mă gândesc la ceea ce s-a petrecut în ultima jumătate de oră şi cu atât mai puţin să-i împărtăşesc lui Mark. Ar schimba momentul pe care îl petrecem împreună şi nu vreau să-l las pe domnul Pratt să-mi strice plăcerea întâlnirii.

— Nu m-am temut că voi fi urmărită, aşa că am mers pe malul apei până ce am dat de o zonă plată şi de acolo am urcat aici.

— Nu te-am mai văzut până acum făcând aşa. Întinde mâna spre mine cu palma în sus. Uite, ţi-am adus mâncare.

Îmi oferă ceva ce seamănă cu trei bare mici învelite într-un material lucios, subţire la pipăit şi foşnitor.

— Asta e mâncare?

— Mâncarea e înăuntru. Trebuie să desfaci ambalajul. Bate cu degetul într-una din bare. Fiecare baton dintr-ăsta e ca un prânz în toată regula.

Serios? Dacă batonul, cum îi zice el, e ca un prânz, atunci ce gust are? Mă înfior numai la gândul ăsta. Este probabil una din invenţiile acelea ale lor, cu toate că nu-mi pot închipui niciun motiv pentru care ar fi fost nevoie de o asemenea schimbare. Mâncarea trebuie să fie o plăcere.

Nu vreau să îl jignesc, aşa că strecor batoanele în buzunare.

— Mulţumesc.

Râde.

— N-ai de gând să le mănânci, nu-i aşa?

— Ba s-ar putea.

— Să ştii că au gust bun.

— Mă bizui pe părerea ta, îi spun zâmbind.

— Ba nu, dar nu contează. Îmi întinde al doilea obiect. Asta o să-ţi placă mai mult. Ţi-am cumpărat o carte.

O cântăresc în palmă. E un volum subţire, care atârnă puţin, legat în piele roasă de culoare neagră. Iar pe copertă sunt fragmente rămase dintr-o pictură veche. O femeie tânără cu o bonetă galbenă pe cap şi o rochie verde stă în picioare pe o stâncă şi se uită gânditoare la mare.

— Ce fel de carte este asta?

— Un roman din vremea ta. Face o mică pauză. Mă rog, aproximativ din vremea ta.

Un roman? Mă înfior. Ce mult mi-ar plăcea să citesc despre locuri şi oameni interesanţi. Şi o asemenea pictură frumoasă nu promite cuvinte frumoase? Dar dacă domnul Pratt prinde de veste că mă delectez cu astfel de plăceri interzise, consecinţele ar fi cumplite. N-ar fi deloc înţelept din partea mea să îi ofer alte prilejuri de a mă pedepsi. Îi dau cartea înapoi fără tragere de inimă.

— Nu pot să-ţi accept darul. N-am voie să citesc romane.

— Citeşte-l în timpul liber.

— Domnul Pratt hotărăşte dacă să-mi acorde sau nu timp liber. Dacă află că citesc romane, o să-mi interzică să iau pauza de seară.

Mark îşi duce braţele la spate ca un băieţel încăpăţânat.

— Îl laşi pe stăpânul ăsta al tău să-ţi controlezi gândurile şi atunci când nu e prin preajmă?

Să-mi controleze gândurile. Nu-mi place ce mi-e dat să aud.

— Domnul Pratt îmi controlează acţiunile. Gândurile mele îmi aparţin numai mie, spun şi deschid furioasă cartea.

În partea de sus a primei pagini e un desen în peniţă al unei case mari, cu o alee lungă în faţă, mărginită de copaci înalţi. O trăsură trasă de un cal se apropie de casă.

Mângâi cu vârfurile degetelor textul, cu un soi de veneraţie. Tata mi-a spus odată că o carte nu e decât hârtie împroşcată cu cerneală până ce mintea unui cititor nu îi dă viaţă. Am uitat emoţia de a porni într-o asemenea călătorie.

— Zău aşa, Susanna. De ce ţi-e teamă?

Să nu fiu descoperită. Dacă domnul Pratt găseşte cartea, mă va bate crunt.

Emoţia şi curiozitatea învinge frica. Va trebui să nu afle niciodată. Citesc cu voce tare prima propoziţie:

— „Sir Walter Elliott de…" Clipesc surprinsă. Unde are loc acţiunea?

— În Anglia. Acum suntem prieteni cu englezii.

— În secolul meu nu suntem prieteni cu Anglia.

Râde.

— Atunci n-ai decât să pretinzi că se petrece în Noua Anglie.

Pufnesc şi reiau lectura.

— „Sir Walter Elliott de la…"

Mă opresc. Urmează un cuvânt ciudat.

— „Kellynch."

Dau din cap.

— „… de la Kellynch, din…"

Mă opresc şi închid cartea. Citirea unui roman englezesc cere prea mult efort.

— Sunt prea multe cuvinte imposibil de pronunţat, mă plâng eu lui Mark.

— Sari peste ele. Până la urmă te vei obişnui.

— Ce mai încurajare! Fără îndoială că până la urmă mă voi obişnui cu ele.

Deschid iarăşi cartea. De data asta citesc în tăcere, sărind peste cuvintele imposibil de pronunţat.

Povestea este captivantă. Trei surori şi numai una dintre ele, cea mai mică, măritată? Ce nenorocire.

Termin primul capitol, strecor volumul în buzunar şi mă uit în lungul pârâului, încercând să-mi golesc mintea de sentimentul de teamă. Voi păstra *Persuasiune*. În bucătărie şi în pod sunt multe locuri de ascunzătoare. Niciunul dintre membrii familiei Pratt nu va afla că citesc romane.

— Ei, ce părere ai? mă întreabă Mark.

Uitasem ce simţi atunci când primeşti un cadou adevărat şi nu resturi dăruite din impuls. Mark a planificat totul cu grijă, s-a gândit mult, a ales şi mi-a făcut acest dar. Emoţiile mă copleşesc, dureros de intense.

— Nu ştiu ce aş putea să spun. E o carte minunată.

— Un simplu *mulţumesc* ar fi de ajuns.

— Mulţumesc. Râd şi-i întind mâna. Nu am nimic să-i ofer la schimb, dar dorinţa de a dărui e prea puternică. Vino cu mine.

— Unde?

— Ca să-ţi fac cunoştinţă cu satul meu, cu Worthville.

Rămâne nemişcat.

— Mă simt bine aici unde sunt.

— De aici nu poţi vedea decât pârâul.

— E suficient.

— De ce te temi? zâmbesc eu ca să mai atenuez din înţepătură.

— Bine. Îşi încrucişează braţele la piept. Cum procedăm? Ne căţărăm pe stâncă sau mergem pe malul apei?

Picioarele mele nu rezistă în seara asta unui urcuş.

— Vom merge pe malul apei.

Îmi face semn să o iau înainte. Înaintăm pe mal şi merge pe lângă mine, protector. Când ajungem la locul unde pământul devine plat, ne oprim pe potecă, în iarba înaltă.

Stă încordat lângă mine. Rămân tăcută şi îi dau timp să se adapteze. În secolul meu totul atacă simţurile mai blând: priveliştile sunt mai plăcute, sunetele mai molcome, mirosurile mai slabe.

Corpul îi stă neclintit, dar ochii îi fug de colo-colo.

Arăt spre est.

— Poteca asta dă în drumul care duce de la Worthville la Raleigh.

— Şi în cealaltă direcţie? dă el din cap spre poteca ce se pierde în pădure la vreo treizeci de metri sau cam aşa ceva distanţă.

— Se opreşte la proprietatea familiei Pratt.

— La proprietatea familiei Pratt? Îmi lasă mâna să cadă şi întoarce spatele lumii mele. Şi dacă apare vreunul din ei? Poate c-ar fi mai bine să plec.

— Eu nu-mi fac griji şi nici tu n-ar trebui să-ţi faci.

— Nu, serios, s-a făcut deja târziu.

Mă legăn pe vârfuri, nerăbdătoare să-l fac să înţeleagă.

— Înainte de a pleca, vreau să te uiţi în sus.

— De ce? Se uită în sus, spre cer, şi face ochii mari. Uau!

Stelele împânzesc cerul ca nişte luminiţe albe ce pulsează pe înalturile negre-albăstrii.

— Nu-i aşa că e minunat?

— Îhî. Milioane de stele.

— Da. În lumea ta pare că nu sunt atât de multe.

Îl privesc din profil şi sper că se minunează şi el, la fel ca mine.

— Mda, nu sunt aşa de multe.

Un zâmbet mic îi joacă în colţurile gurii.

— Ce zi e azi? mă întrebă.

Vocea lui înecată mă ia prin surprindere.

— E luni, treisprezece iunie.

— Aceeaşi dată ca în secolul meu. Şi aceeaşi lună.

Privirile ni se încrucişează.

— Susanna…

Dintr-odată simt o sfială. Are o expresie anume întipărită pe faţă, o încordare a trupului pe care nu am mai sesizat-o la el până acum. Şi deşi n-aş şti cum să numesc emoţia asta, o simt şi eu. Între noi e ceva special. Ceva greu de definit. Ceva mai presus de prietenie.

— Trebuie să plec, spun şi mă salt pe vârfuri ca să-l sărut pe obraz, mirată de moliciunea pielii lui. Îţi mulţumesc pentru

carte.

Mă trage într-o îmbrăţişare scurtă şi oftează.

— Mulţumesc pentru stele.

*

Dacă romanele sunt păcătoase, ar trebui să petrec multe nopţi rugându-mă să fiu izbăvită, căci povestea asta este încântătoare. Cu mare greutate mă despart de *Persuasiune* ca să apuc totuşi să mă odihnesc.

Afară e încă întuneric când mă trezesc şi mă îmbrac. Aranjez tava pentru micul dejun şi pun apa la fiert, apoi intru în cămară şi-mi încordez privirea ca să citesc, ascunsă vederii.

— Susanna? strigă Jedidiah, tropăind în sus pe scara din spate de la bucătărie.

Vâr cartea într-o crăpătură din perete şi mă duc la fiul stăpânului.

— Pune, te rog, laptele pe masă.

Face ce-i spun, după care se întoarce cu faţa spre mine.

— Are dreptate tata să aibă bănuieli în privinţa ta? Îţi dai întâlnire cu vreun tânăr acolo, în pădure?

Jedediah nu a adus niciodată vorba despre problemele mele personale. Adevărul e că abia dacă îmi adresează vreun cuvânt.

— N-am niciun iubit.

— Aşa ziceam şi eu.

Vocea i se frânge la ultimul cuvânt. Păşeşte apăsat spre uşa din faţă. Dar în loc să iasă în curte, se răsuceşte spre mine şi-mi azvârle o privire aspră care îmi aminteşte de tatăl său.

— Să ştii că nu mă deranjează să te urmăresc.

În săptămânile de când domnul Pratt şi-a pus fiul să mă spioneze, Jedidiah şi cu mine n-am făcut niciodată aluzie la micul nostru joc. Mă prefac că nu înţeleg şi mă apropii de vatră.

— Deocamdată nu mi-am dat seama cum de te faci nevăzută. Dar o să pricep eu într-o bună zi, zice şi iese afară.

Termin cu pregătirea micului dejun. Cuvintele lui Jedidiah au rămas plutind în aer. Comentariile lui mă îngrijorează, deşi

poate c-ar trebui să mă bucure. Acum sunt prevenită şi va trebui să găsesc căi noi să-l păcălesc.

Treburile dimineţii se succed într-un ritm ameţitor. Le servesc masa, mă joc cu copiii, spăl vasele şi amestec în tocană. De cum am o clipă de răgaz, iau un coltuc de pâine şi mă strecor în cămară. Peste câteva clipe iau micul dejun şi în acelaşi timp citesc. Nu apuc să termin capitolul, când voci de copii răsună în bucătărie. Ascund cartea, ies din noul meu colţ de lectură şi dau cu ochii de doamna Pratt, împreună cu cei patru copii mai mici. Mă grăbesc să dau din cap şi să îmi fac de lucru cu tocana. Astăzi sosul va fi cam subţire. Nu a plouat de mult şi legumele încă nu s-au copt.

Stăpâna îl aşază pe micul John în picioare şi băieţelul vine imediat tropăind spre mine.

— Salut, uriaşule, îi spun eu şi îl salt cu un braţ, lipindu-mi-l de şold.

Mă bate peste gură cu mânuţa lui durdulie. Îi fac pe plac şi-i pup mânuţa.

— Vrei să te ajutăm? mă întreabă Dorcas.

— Nu, n-aveţi cu ce. Poate că vreţi să ieşiţi la joacă.

Dorcas dă din cap nerăbdătoare şi ţâşneşte pe uşa din spate, cu Delilah pe urme. O ţin pe Dinah de mână şi o ajut să coboare încet şi cu mare grijă scara din spate a bucătăriei.

În spatele meu o aud pe doamna Pratt gemând. Arunc o privire peste umăr. S-a întins pe bancă şi e palidă la faţă.

— Vă e rău, doamnă?

Încuviinţează şi-şi face vânt ca să se răcorească.

— Am poftă de un castravete proaspăt. Cu sare.

Mă opresc din legănatul lui John şi mă holbez la ea cu gura căscată. Castravete cu sare? Nu cere castravete decât când e însărcinată.

Înţeleg implicaţiile şi mă cutremur. Un alt bebeluş.

Șapte copii. Din care în 1800 nu vor rămâne decât patru.

Nu doi, ci trei nu vor mai fi.

Mă reazem de tăblia mesei şi mă las copleşită de tulburare. Care dintre copii nu va mai fi? Trebuie neapărat să ştiu. Când Mark va veni cu noi informaţii, îi voi cere să aud tot. Trebuie

să aflu – şi să ascund ceea ce ştiu.

Un gând mă trezeşte din reverie. Lunile de dinaintea naşterii nu sunt niciodată plăcute şi nu voi fi aici când stăpâna va naşte. Familia Pratt va fi disperată să-mi găsească o înlocuitoare. Chiar dacă stăpâna nu va avea niciodată încredere în Phoebe ca să-i încredinţeze în îngrijire un nou-născut, oare nu ar putea s-o angajeze ca fată în casă?

Mai e o posibilitate pe care trebuie s-o dejoc.

— Doamna Pratt, vreţi să serviţi castravetele la masă?

— Nu, vreau să mănânc acum, pufneşte ea cu arţag, ştergându-şi ceafa cu un şervet.

— Foarte bine.

Îl ridic pe John mai sus în braţe şi traversez bucătăria spre uşa din spate.

De la baza scărilor, Dorcas îmi zâmbeşte cu toată gura.

— Putem să venim şi noi cu tine şi cu John?

— Sigur că da.

— Susanna, strigă doamna Pratt după mine, lasă copilul şi ocupă-te de ce ţi-am poruncit.

Când îl aşez pe John pe podea, lângă bancă, începe să scâncească şi se agaţă de fusta mea.

— Nu plânge, scumpule, îi spun, dându-i un sărut scurt pe frunte. Mă întorc imediat.

Mă opresc în pragul uşii din spate şi observ cu îngrijorare că doamna Pratt şi-a lipit capul de perete şi stă rezemată de el cu ochii închişi.

— Nu mă deranjează să-l iau cu mine, zic eu.

O presimţire rea mă roade pe dinăuntru.

Doamna Pratt bâjbâie cu mâinile întinse în faţă până ce îl apucă de braţ pe John.

— O să te încetinească. Mă ocup eu de fiul meu.

Mă grăbesc să ies în grădină şi îmi croiesc drum printre şirurile de viţă-de-vie de un verde pal. Prea puţini castraveţi par să se fi copt.

— Susanna? strigă Dorcas. Aşteaptă-ne. Nu putem ţine pasul cu tine.

— Nu acum, am treabă.

Înşfac cel mai apropiat castravete şi-l smulg iute, grăbită să mă întorc în bucătărie şi la bebeluş.

— Te rog, Susanna. Delilah şi cu Dinah nu pot să alerge după tine…

E întreruptă de un ţipăt.

John.

Urc în fugă scările şi intru în bucătărie. Doamna Pratt stă încremenită lângă bancă, cu mâinile duse la gură. John urlă întins pe vatră şi sângele îi curge dintr-o rană la cap.

Inima îmi bubuie în piept. O rană, oricât de mică, sângerează mult, dar e posibil ca asta să fie foarte gravă?

— Nu plânge, John, sunt aici, spun cu mai mult calm decât simt şi-l iau în braţe.

Îşi freacă faţa de umărul meu şi sughiţă.

Doamna Pratt se repede spre noi.

— Mama e aici, dragule, şi întinde braţele spre el.

John scutură din cap şi se agaţă de mine. Doamna Pratt strânge din buze furioasă.

Aud tropăitul unor paşi care aleargă în curte şi se opresc în prag.

— Ce s-a întâmplat? răcneşte domnul Pratt.

Stă în uşă şi se uită înăuntru cu ochii scoşi din orbite.

Înspăimântată, doamna Pratt se face mică şi se retrage împleticindu-se până ce dă cu spatele de masa de lucru.

Domnul Pratt scrâşneşte din dinţi de furie, îmi smulge copilul din braţe, i-l dă mamei şi se răsuceşte înapoi spre mine.

— N-ai avut grijă de fiul meu?

— Nu, domnule, eu…

Braţul îi zvâcneşte în faţă înainte să apuc să mă apăr.

Poc.

Obrazul îmi explodează de durere. Cad în genunchi şi clipesc mărunt ca să alung negreala ce ameninţă să-mi cuprindă ochii. Mă sprijin cu braţele tremurânde de podea şi încerc să mă salt de jos.

Aud icnete din pragul uşii din faţă, de unde Jedidiah şi Deborah mă urmăresc. Dorcas stă cu gura căscată lângă mama ei şi lacrimi îi curg pe obraji.

— Fată proastă şi nerecunoscătoare ce eşti. Mi-ai rănit fiul.

Vocea bubuitoare a domnului Pratt răsună cu putere în capul meu, care crapă de durere. Aştept ca doamna Pratt să intervină şi să corecteze neînţelegerea.

Tace.

— Mamă, îi suflă Dorcas.

— Şşt, sâsâie doamna Pratt. Nu-i treaba ta.

— Dar Susanna nici nu…

— Gura! strigă domnul Pratt.

Stăpâna nu are de gând să-şi recunoască greşeala. Era de aşteptat. Se teme, ca noi toţi, de domnul Pratt.

Îmi mişc maxilarul într-o parte şi în cealaltă, ca să verific că nu s-a rupt. Mă doare, dar sunt în stare să vorbesc. Trebuie să îndrept greşeala. Nu pedeapsa nemeritată mă supără cel mai mult. Ci ideea că aş fi putut lăsa ca un accident să i se întâmple dragului de John.

— Nu am greşit cu nimic, domnule.

— Sângele fiului meu pătează vatra şi tu spui că asta nu înseamnă nimic?

Îşi aruncă piciorul în faţă. Închid ochii. Lovitura mă nimereşte în şold şi mă azvârle pe spate.

Curajul mă părăseşte. Durerea e prea mare ca să mă mai pot mişca.

Preţ de câteva clipe, bucătăria rămâne cufundată în tăcere, cu excepţia sughiţurilor lui John şi a fornăitului lui Dinah.

Cineva îngenunchează lângă mine. O mână mică mă mângâie pe păr.

— Întoarceţi-vă în casă, copii.

Bocănitul de cizme traversează încăperea şi dispare în curte.

Jedidiah le ia pe surorile mai mici de mână. Deborah îl ia pe John din braţele mamei şi copiii ies cu toţii – cu excepţia lui Dorcas.

— Susanna, zice ea cu glasul înecat de spaimă.

Degetele ei micuţe îmi mângâie insistent faţa.

Întind braţul şi-mi aşez mâna pe mânuţa ei, oprind-o. Ştiu că mi-a oferit alinare din toată inimioara ei, numai că nu mi-a fost de niciun folos. Buzele îmi sunt umflate şi simt gust de

sânge în gură.

— Cred că pot să mă ridic acum.

Degeţelele mă prind de umeri şi mă sprijină să mă ridic. Rămân nemişcată şi aştept să-mi treacă ameţeala.

— Dorcas, spune mama ei, du-te şi tu în casă.

— Dar…

— Acum.

Îşi târşeşte picioarele fără tragere de inimă de-a lungul bucătăriei, coboară bocănind treptele de la uşa din spate şi iese.

O scândură scârţâie când o pereche delicată de papuci se apropie.

— Susanna?

— Da, doamna Pratt.

— N-am vrut să se întâmple aşa, dar nu puteam să risc să-şi verse mânia pe mine.

— Am observat că sunteţi într-o stare delicată.

Icneşte.

— Atunci înţelegi de ce nu am putut să-i spun adevărul.

— Ba nu, nu înţeleg.

Mă prind de marginile mesei de lucru şi mă căznesc să mă salt în picioare. Am dureri în coaste. Coapsa îmi arde. Vor trece probabil câteva ore bune până să fiu în stare să-mi reiau îndatoririle. Stăpânul nu m-a lovit niciodată aşa de tare.

— Eşti fată deşteaptă. Sigur că înţelegi, oftează doamna Pratt. Poate că ar fi bine să-ţi iei liber restul zilei.

— Accept oferta.

Un răgaz de odihnă e mai mult decât am sperat. Poate că stăpâna se simte totuşi un pic vinovată. Nu încearcă să-mi cumpere tăcerea. Oricum n-am voie să le divulg secretele, cu toate că acest secret anume e scris în vânătăi uşor de observat de oricine.

— Foarte bine. Îşi înclină capul şi mă cercetează din priviri. Prânzul şi cina sunt gata? Poţi să le arăţi lui Deborah şi Dorcas cum să aşeze masa?

O licărire de furie mă cuprinde. De ce mi-a oferit un răgaz, pentru ca-n clipa următoare să mi-l ia înapoi? Şi de ce a

formulat porunca de parcă ar fi o întrebare? Doar ştie că n-am cum s-o refuz.

— O să le aştept aici.

Mă îndrept şchiopătând spre colţul camerei şi mă caţăr pe bancă.

— Excelent. Mă duc să le chem.

Papucii ei lipăie când se duce spre uşă.

— Doamna Pratt?

— Da?

— Peste câteva luni veţi avea nevoie de ajutor cu bebeluşul. V-aţi gândit cât de greu vă va fi să mă înlocuiţi cu o altă fată din sat?

Îmi aruncă o privire peste umăr.

— Nu am intenţia să te înlocuiesc, Susanna. O să te conving să te răzgândeşti.

CAPITOLUL 20
MATERIAL GENETIC

Am lăsat-o destul pe Susanna să aştepte. Vrea date cu privire la copiii familiei Pratt şi am de gând să i le ofer.

Mai mult n-am ce afla din motoarele de căutare. Cum am epuizat toate sursele de pe internet, va trebui să-mi continui cercetările în stilul vechi. Iau bicicleta şi mă duc în centru, unde sunt concentrate clădirile administrative.

Leg bicicleta de clădirea din beton care găzduieşte Arhivele Statului, deschid uşa înaltă din sticlă şi păşesc în holul îngust. Un paznic mă întâmpină, îmi cere carnetul de şofer şi mă îndrumă la etaj.

Sus, controlul este şi mai strict. Primesc un permis de vizitator, mi se ţine o prelegere serioasă cu privire la privilegiul de care urmează să mă bucur şi mi se dă o cheie de dulăpior pentru bagaje, îndes rucsacul în dulap şi intru în Sala de Documentare.

Spaţiul beneficiază de aportul unei instalaţii de aer condiţionat care funcţionează la maximum, în contrast plăcut cu arşiţa şi umiditatea de afară. Miroase a lucruri vechi şi prăfuite şi e linişte – mult mai linişte decât într-o bibliotecă. Nu e decât o mână de oameni. Mă duc spre biroul de primire.

— Cu ce te pot ajuta?

Fata din spatele biroului pare să fie la colegiu, e înaltă şi slabă şi poartă un aparat dentar destul de vizibil.

— Vreau să consult datele recensământului din 1800 din Ţinutul Wake.

— Bine, zice, arătând către o uşă din spatele meu. Sunt păstrate pe microfilm. Va trebui să te descurci singur. Ştii să foloseşti aparatul?

— Sigur.

N-am încercat niciodată, dar sunt suficient de încrezător că o să reuşesc.

M-am înşelat.

După câteva încercări nereuşite şi instrucţiuni rostite în şoaptă de doamna în vârstă de lângă mine, reuşesc să introduc filmul cu recensământul din 1800 în aparat şi derulez până ajung la numele oraşului Worthville. Mă uit cu atenţie pe fiecare pagină. Pe fiecare notă. Pe fiecare anexă.

Am o problemă majoră.

Mă duc la biroul de primire.

— Caut nişte nume de copii.

Fata clatină din cap.

— N-o să le găseşti în datele recensământului. Până în 1850 nu erau înregistrate toate numele membrilor familiilor.

Grozav. Mă aşteptam eu să dau cumva de greu.

— Şi atunci ce să fac?

— Consultă testamentele. Oamenii puneau o mulţime de date în testamente.

Împinge un formular spre mine.

Completez formularul cu numele ţinutului, tipul de document pe care îl caut, deceniul şi semnătura, apoi i-l dau.

— Bun. Aşteaptă puţin.

Dispare prin uşa metalică din spatele biroului.

Aştept şi bat darabana cu degetele, uitându-mă prin sală. Sunt cea mai tânără persoană din încăpere, lucru care nu mă miră defel. În sală mai sunt câţiva oameni în vârstă, aplecaţi peste nişte dosare, cu lupe în mâini sau studiind la aparat nişte fotografii digitale.

— Poftim, zice fata şi-mi întinde peste masă o cutie. Regulile de consultare a documentelor sunt tipărite pe capacul cutiei. Citeşte-le înainte de a o deschide. Dacă ai nevoie de copii, spune-mi.

Mă duc la o masă şi mă aşez pe un scaun greu, tapiţat.

Parcurg în fugă instrucţiunile şi deschid cutia. Conţine toate testamentele înregistrate în Ţinutul Wake în anii 1790. Găsesc un dosar cu numele Pratt. Îl scot şi îl aşez pe masă, dar ezit să-l deschid. Chiar dacă eu nu cunosc personal familia Pratt, Susanna o cunoaşte. Şi ţine la oamenii aceştia, iar doi dintre ei vor muri înainte de vreme.

Deschid dosarul şi în timp ce degetele mi se plimbă peste documente îngheţ. Ştiam că voi avea acces la documentele originale, dar nu mi-am închipuit că voi fi aşa de impresionat. Foile acestea de hârtie pe care le ţin în mână au peste două sute de ani vechime. Mi se pare ciudat ca instituţiile statului să aibă încredere să acorde acces la ele marelui public.

Prima pagină din mapă cuprinde testamentul unui oarecare domn George Pratt. Omul deţinuse suprafeţe mari de teren în partea de sud-est a Ţinutului Wake, plus o mulţime de sclavi, cai şi alte animale de fermă.

Pun deoparte testamentul lui George. Următorul este cel întocmit de Jethro.

E bine că fata de la birou îmi poate face copii, pentru că nu m-am gândit să iau cu mine aparatul de fotografiat. O să-i accept oferta. Deocamdată sunt copleşit de primul meu contact cu stăpânul Susannei.

Testamentul a fost redactat cu un scris puternic, cu înfloriturі, destul de şters dar încă lizibil. Averea lăsată moştenire nu este prea mare. Jethro Pratt a împărţit-o între copii şi soţie. Până şi servitoarea angajată pe bază de contract a primit *suma cuvenită la eliberare,* ce-o mai fi însemnând şi asta.

Dacă un cercetător ar studia documentul, i s-ar părea un testament perfect normal, scris de un bărbat perfect obişnuit. Jethro s-a comportat echitabil cu membrii familiei – un lucru bun pentru ei, dar care pe mine mă scoate din minţi. Singura lui conexiune cu istoria este una pozitivă.

OK, e timpul să aflu informaţia pentru care m-am deplasat până aici. Citesc numele celor patru copii.

Susanna va fi pe jumătate fericită.

*

Umplu rucsacul cu apă, gustări şi copii ale testamentului lui Jethro. Ies din casă suficient de târziu ca să găsesc drumul verde pustiu.

Susanna stă ghemuită în fundul grotei şi arată mai degrabă ca o umbră luminoasă decât ca o persoană reală şi vizibilă. E nemişcată ca o statuie.

Perdeaua de apă s-a subţiat. Lipsa apei a încetinit totul. Până şi pârâul se scurge lent. Arunc mai întâi rucsacul de cealaltă parte a cascadei, ca să mă asigur că o poate traversa. Aterizează cu bine.

Păşesc cu corpul răsucit în lateral prin perdeaua de apă şi mă adăpostesc sub buza grotei. Susanna rămâne aşezată pe piatră, urmărindu-mă din umbră. Tristeţea o învăluie ca o ceaţă. Iar ceea ce îi voi spune va înrăutăţi şi mai mult lucrurile.

— Bună, îi spun şi mă aşez lângă ea.

Tresare uşor.

— Bună.

Întreaga ambianţă este tulburătoare. Grota umedă şi stranie. Amurgul cenuşiu. Tristeţea Susannei, care pare să se fi contopit cu întunericul din jur.

Scotocesc prin rucsac şi încerc să-mi păstrez vocea fermă. Sunt purtătorul unor veşti rele – un rol cu care nu sunt obişnuit.

— Am găsit nişte informaţii care s-ar putea să te intereseze.

— Ce-ai găsit?

Îi întind foile.

— Testamentul lui Jethro.

Se scoală ţeapănă în picioare şi se îndreaptă şchiopătând spre gura peşterii.

De ce şchioapătă? Ceva e în neregulă. Probabil că m-am deprins să-i citesc limbajul corpului, din moment ce, deşi ştiu că e tăcută de felul ei, astăzi mi se pare mai puţin vorbăreaţă decât de obicei. Şi se poartă diferit, deşi nu-mi dau seama în ce fel.

Flutură foaia şi se încruntă.

— Unde ar trebui să mă uit?

Mă apropii, mă proptesc în spatele ei şi arăt cu degetul un

nume scris la mijlocul paginii.

— Uite, aici. Dorcas.

Mâinile i se încleştează şi mototolesc documentul.

— Dorcas trăieşte.

— Da.

Se clatină. Mă trag mai aproape, cu picioarele ferm înfipte în pământ, gata să o prind. Scoate un sunet ca de suspin şi-şi şterge ochii cu marginea cămăşii.

— Asta e bine.

Acum urmează partea neplăcută. Iau foaia din mâna ei şi o netezesc.

— Jethro Pratt menţionează în testament patru copii: Jedidiah, Deborah, Dorcas şi Drusilla.

— Nu şi pe Dinah şi Delilah, spune Susanna cu vocea îngroşată. Şi nici pe John.

— Îmi pare rău.

— Dumnezeule milostiv! Îşi lasă braţele să cadă şi gura i se cască într-un icnet. Copilaşii mei! geme ea tremurat.

Copilaşii *ei.* Chiar îi consideră ai ei? Cu toate că n-am de ce să mă mir. Nu mi-e deloc greu să-mi imaginez că cei doi părinţi nu au contribuit la creşterea copiilor cu mai mult decât materialul genetic.

Aştept în tăcere, urmărind cum umerii i se ridică şi coboară şi fără să ştiu ce să fac ori să zic. Îmi întind de câteva ori braţele spre ea. Ca să o sprijin. Să-i dau putere. Mi-ar accepta atingerea? N-am idee ce simte. Poate că vrea să jelească fără a fi împiedicată de eforturile mele stângace.

Îmi las braţele să cadă.

Răsuflă adânc şi ia din nou în mână documentul.

— Testamentul include şi vreo servitoare?

Mă încrunt, surprins de schimbarea de subiect.

— Mda. Lydia Hinton.

— Asta-i o veste excelentă. Se uită la scrisul şters, face sul documentul şi-l strânge la piept. Mulţumescu-ţi Ţie, Doamne!

Nu ştiu de ce numele Lydia o face atât de fericită, şi pe moment nici n-am de gând să o întreb, pentru că altceva îmi distrage atenţia. Pe umerii cămăşii are urme ca de noroi. Pete

şi picături. Îi dau ocol şi încerc să ignor tensiunea pe care mi-o provoacă aceste pete. Trebuie că sunt picături de sânge, multe picături care îi acoperă toată partea din faţă a cămăşii.

Ridic privirea şi dau să spun ceva, apoi icnesc şocat când îi zăresc faţa în lumina slabă.

— Dumnezeule! Ce-ai păţit?

Strânge din buze. Din buzele umflate şi crăpate.

— Pe umăr e sângele bebeluşului John. Azi-dimineaţă a căzut şi s-a lovit.

John e unul din copiii ei preferaţi.

— Din a cui vină?

— A stăpânei.

Ochii îi strălucesc de lacrimi. Lacrimi pe care nu le lasă să se scurgă, şi doar prin puterea voinţei.

— Numai că eu am fost cea pedepsită.

— Asta văd şi eu, spun, şi furia îmi lasă un gust amar în gură. Şi unde era stăpâna ta în timp ce stăpânul te bătea?

— Acolo. Se uita.

Căţeaua! Tremur de furie, un lucru care nu mi s-a întâmplat niciodată în tot timpul când bătăuşii s-au legat de mine prin preajma şcolii. Şi când o mulţime de copii se uitaseră la noi fără să mişte un deget.

Fusese nevoie de câteva camere de supraveghere bine plasate şi un filmuleţ postat pe YouTube pentru ca bătăuşii să-şi primească pedeapsa. Amintirea acelor fapte mă înfurie şi acum.

— Şi tu ce ai făcut?

— Ce-aş fi putut să fac?

— Susanna…

— Nu am făcut nimic. Se răsuceşte cu faţa spre mine şi ochii îi aruncă scântei. Te dezgust? Am stat întinsă pe podea, cu toată familia în jur, în timp ce stăpânul mă lovea cu piciorul. Ţi-ai fi dorit să ripostez? Eşti dezamăgit că am acceptat supusă pedeapsa?

Hei, ce a apucat-o?

— Nu, nu cred că…

— Am încercat să spun adevărul. Aşa ţi-am promis şi aşa

am făcut. Dar adevărul nu are nicio importanţă atunci când trebuie cu tot dinadinsul găsit un vinovat.

— Opreşte-te, Susanna…

— În secolul tău, probabil că oamenii îşi găsesc mai uşor dreptatea, aşa că să nu îndrăzneşti să mă judeci. Nu ştii cum e să fii prins ca într-o cursă şi să n-ai cui să te plângi. Legea e de partea lui. Şi chiar dacă sătenii n-ar fi acord cu el, n-au încotro, tot trebuie să închidă ochii. Asta e Regula de Aur. Dacă vor să-şi trateze servitorii aşa cum consideră ei de cuviinţă, atunci trebuie să-l lase în pace pe Jethro Pratt.

— Dar nu te judec…

— E groaznic să trăieşti aşa, ca mine, urându-ţi slujba şi fiind tratată ca un animal, spune Susanna şi faţa îi capătă o expresie aspră. Tata şi-a dorit mult mai mult pentru mine. M-a educat alături de băieţi. M-a încurajat să-mi pun întrebări. Dar după aia a murit şi totul s-a schimbat. I-ar fi ruşine să mă vadă cum am ajuns – o servitoare care toată ziua face curat şi găteşte. Dar n-am cum să-mi dau frâu liber mâniei, pentru că dacă mă pornesc, nu mă voi mai putea opri. Şi la ce bun? A doua zi dimineaţa ar trebui să mă scol şi s-o iau de la capăt. Până în octombrie voi fi *proprietatea* familiei Pratt.

Mă înşfacă de tricou cu ambele mâini şi mă smuceşte mai aproape. Ochii îi sunt umezi şi goi, vocea moale şi plată.

— Atunci când mă bate, îmi cere să-mi ridic poalele fustei. Şi urmează o pauză lungă, timp în care se uită la picioarele mele goale şi îşi alege locul unde să mă pocnească şi socoteşte cum să mă învineţească mai tare. Vezi tu, e un joc. Încearcă să mă lovească atât de tare, încât să mă facă să plâng. Numai că eu nu plâng. Nu scot niciun sunet. Ăsta e felul meu de a-l învinge.

Dacă Jethro Pratt s-ar afla pe undeva, pe aici, l-aş bate măr fără pic de remuşcare. Numai că individul nu mi-e deloc la îndemână – e la două sute de ani distanţă.

Susanna se lipeşte de mine tremurând din tot corpul şi lacrimile ei îmi udă tricoul. O prind uşor pe după spate şi-mi storc creierii în căutarea unei modalităţi de a o face să se simtă mai bine. Dar ce-aş putea să-i spun? Ceea ce i s-a întâmplat e

foarte rău. Situaţia în care se află e una imposibilă şi până la ziua ei de naştere nu are nicio cale de ieşire.

— Sunt aici, dacă ai nevoie de ajutor.

Tuşeşte.

— Îmi pare rău, Mark. N-am vrut să ţip la tine.

— Nu te mai scuza atât. Eu nu-s ca familia Pratt. Pe mine poţi să te şucăreşti. N-ai decât să ţipi la mine şi să strigi şi să mă faci cum îţi vine la gură. Pentru că n-o să te părăsesc, orice ar fi.

— Îţi mulţumesc.

La naiba. De cât timp ţine în ea toată furia asta? Îmi las mâna să-i cuprindă mijlocul. Tresare când îi ating şoldul.

— Scuze. Te doare?

— Da.

— Dacă vrei, pot să te ajut.

Dă din cap.

Îngenunchez în faţa rucsacului şi scotocesc prin el până ce dau de cutia cu comprimate de ibuprofen pe care o car mereu după mine, în caz de urgenţă.

— Doctoria asta o să-ţi mai aline durerea.

Un licăr de curiozitate i se aprinde în ochi.

— Ce sunt? Ierburi?

— Nţ, acum avem chestii mai bune. Aproape cu efect garantat.

Se uită în jos la cele două pastile portocalii din mâna mea.

— Şi cum te fac astea bine?

— Nu prea ştiu. Îi întind sticla cu apă. Ţine pastilele pe limbă şi înghite-le cu apă.

Soarbe din sticlă şi dă pe gât pastilele.

— Haide, îi spun, luând-o de mână şi conducând-o spre colţul cel mai îndepărtat al grotei. Vino şi aşază-te în poala mea.

Aproape că o văd roşind în întuneric.

— Nu ştiu dacă…

— Nu-ţi face griji. N-o să ne vadă nimeni. O aştept să se aşeze, apoi o cuprind cu braţele. Va dura câteva minute până ce pastilele îşi vor face efectul, dar ai să vezi, durerea se va

domoli curând.

— Bine.

Treptat se linişteşte.

La început, îşi lasă capul să cadă pe pieptul meu.

Apoi mâinile încetează să i se mişte fără astâmpăr.

În cele din urmă, îi piere încordarea din tot corpul.

— Ţi-e mai bine acum? o întreb.

— Corpul mă doare mai puţin. Dar inima mă doare la vestea pe care mi-ai adus-o. Ce-aş putea să fac pentru cei mici?

— N-ai ce, deja eşti cel mai bun lucru din viaţa lor. Continuă să ai grijă de ei.

O strâng mai tare la piept. S-a lăsat întunericul. Ar trebui să plece, dar în momentul acesta dulce care ne-a rămas, aş vrea să mă bucur de apropierea ei.

— Stăpâna e însărcinată şi tocmai am aflat că va fi o fată. O simt zâmbind uşor. Bebeluşa Drusilla. I-au pus numele mamei.

— Numele mamei?

Ceva mi se aprinde într-un colţişor al minţii.

— Doamna Pratt menţionată în testament nu poartă numele Drusilla.

Înţepeneşte.

— Dar cum o cheamă? Îţi aminteşti?

Dau din cap.

— Phoebe.

CAPITOLUL 21
OFTATURI PLINE DE REPROŞ

Trăiesc un coşmar. Ce bine ar fi dacă aş dormi şi la trezire visul urât să dispară.

După ce toată casa se linişteşte, mă retrag la mine în pod, mă dezbrac şi mă întind pe aşternutul de paie. Dar somnul nu vine, după cum era de aşteptat. Mă încovrig şi mă gândesc la veştile pe care le-am aflat, veşti prea oribile pentru a le putea absorbi cu uşurinţă.

Respir sacadat, mă holbez cu ochii căscaţi în întuneric şi refuz să mă gândesc.

Noaptea se scurge. Aud animalele urlând, acoperişul scârţâind şi mă foiesc, deşi tot corpul mă doare, aşa cum se întâmplă când te scoli amorţit.

Gândurile mă copleşesc, în ciuda eforturilor de a le ţine la distanţă.

Phoebe – sora mea cea dulce şi inocentă – soţia lui Jethro Pratt.

Pun cap la cap fragmentele din povestea care urmează să se întâmple.

La insistenţele mele, mama îl convinge pe domnul Shaw că Phoebe nu e capabilă să aibă grijă de copiii lui. Domnul Shaw caută altceva de lucru pentru Phoebe.

O dă slujnică la familia Pratt. Phoebe devine fata lor în casă.

Doamna Pratt moare după naşterea bebeluşei Drusilla. Phoebe, obligată să rămână la familia Pratt până la împlinirea vârstei de

optsprezece ani, e nevoită să aibă grijă de copii.

Trei din ei mor.

Phoebe se căsătoreşte cu domnul Pratt.

Dar de ce ar accepta sora mea să se mărite cu domnul Pratt? Acum nu are decât doisprezece ani. În 1800 va avea şaisprezece. De ce s-ar mărita cu un bărbat cu mult mai vârstnic şi, pe deasupra, aşa de violent?

Lui Phoebe îi va fi greu ca servitoare. Va fi neîndemânatică şi uitucă. Şi va fi pedepsită la intervale regulate. Cum va reacţiona la bătăi? Şi la vocea aceea şoptită care împrăştie atâta venin?

Durerea îmi înţeapă ochii, nasul, gâtul. Plâng, întinsă pe aşternutul de paie, şi jelesc după viitorul luminos al surorii mele. Traiul cu o asemenea familie o va văduvi de toate calităţile pe care le are. Eu, una, abia am supravieţuit, şi sunt mult mai puternică.

Oare de asta va accepta Phoebe măritişul? Pentru că va fi bătută cu atâta cruzime, încât va ajunge să creadă că nu poate scăpa decât căsătorindu-se?

Sau, şi mai rău, domnul Pratt o va desfigura din bătaie şi nu-i va lăsa altă alegere decât căsătoria cu el?

Şi eu unde mă voi afla când se vor întâmpla toate astea? Şi de ce nu le-aş pune capăt?

Întrebarea asta nu-mi dă pace. Persistă. Neîndurătoare. Limpede. Plină de potenţial. Iată, aici stă puterea cunoaşterii viitorului, în faptul că-l pot schimba. Că pot găsi o cale de a-l împiedica pe animalul acela să-şi pună labele jegoase pe sora mea.

Lacrimile mi se usucă. Îmi simt fierea în gât şi gâtul mă arde. Nevoia imperioasă de a mă mişca mă face să mă ridic din pat şi să mă plimb de colo-colo, ocolind toate nimicurile înghesuite aici de familia Pratt. Cu fiecare pas pe care-l fac, valul de durere păleşte, înlocuit de o hotărâre tot mai fermă.

Fac o descoperire în timp ce mă fâţâi prin pod. Furia nu e fierbinte. Deloc. E rece şi dură precum gheaţa.

Domnul Pratt nu va pune mâna pe Phoebe.

Îmi cântăresc opţiunile.

Evident, nu pot conta pe fraţii mei. Soţiilor lor nu le place s-o aibă pe Phoebe prin preajmă.

Nu pot să pledez cauza lui Phoebe în faţa mamei. O femeie orbită de nevoia de a-şi găsi un soţ nu va dori să rişte să-şi atragă mânia celui căruia i-a promis mâna.

Nici pe domnul Shaw nu pot să-l abordez. De partea mea nu am decât onoarea, ori el a dovedit deja că îi lipseşte această virtute.

Fuga este o posibilitate înspăimântătoare, dar pe care trebuie s-o iau în considerare. Phoebe şi cu mine am putea fugi la Boston ori la New York ori Charleston, în orice oraş mare unde ne-am putea pierde urma. Numai că asta ar însemna ca Phoebe să păstreze secretul. Ceea ce ar fi, probabil, prea mult pentru ea. N-am fi în siguranţă niciunde. Şi nu mi-ar plăcea ca Phoebe şi cu mine să ne ascundem toată viaţa. Pentru că ar veni după noi. Şi dacă am fi prinse, am avea parte de o pedeapsă îngrozitoare – biciuirea, aruncatul în lanţuri şi resocotirea înzecită a săptămânilor lipsă, care să se adauge la termenul din contract. Fuga nu poate fi decât soluţia cea mai disperată.

Cum altfel aş putea să o salvez pe Phoebe?

Nimeni nu va voi s-o angajeze dacă nu are niciun fel de cunoştinţe folositoare.

Ce bine ar fi dacă ar şti să toarcă şi să croiască îmbrăcăminte. Dar până şi cel mai talentat elev nu poate deprinde meşteşugurile astea decât în luni de zile.

Dacă am avea mai mult timp…

Timp. De asta avem nevoie – de mai mult timp.

De acum ştiu ce am de făcut. Phoebe va trebui să înveţe să toarcă, iar eu va trebui să rămân aici atâta timp cât va fi necesar.

*

În liniştea camerei copiilor, cufundată în lectură, îi supraveghez pe cei mici, care trag un pui de somn. Sunt aşa de captivată de carte, încât pierd noţiunea timpului şi a spaţiului.

Nişte paşi se apropie în fugă de uşă.

— Susanna, uite ce ţi-am adus, strigă Dorcas.

— Şşt, îmi duc eu degetul la buze. Ai grijă să nu-i trezeşti din somn pe John şi Dinah.

— Bine, mormăie Dorcas cu voce tare.

Închid cartea iute şi fără tragere de inimă o vâr înapoi în buzunar înainte ca Dorcas să apuce să vadă coperta. Fetiţa intră în cameră şi îmi întinde solemn un bucheţel de flori sălbatice.

— Le-am cules pentru tine.

— Mulţumesc foarte mult. N-ai vrea să-ţi împletesc câteva flori în păr?

— Serios?

Ochii îi strălucesc.

— Sigur că da, îi răspund, făcându-i semn să se urce la mine în poală.

Se caţără în braţele mele, se foieşte şi oftează nerăbdătoare.

— Ceilalţi vor vedea florile din părul meu?

— Da.

— O să fiu cea mai frumoasă fată.

Râd.

— Stai cuminte, prostuţo. N-am cum să-ţi împletesc părul dacă îţi tot smuceşti capul.

Se răsuceşte în poala mea şi mă pupă pe bărbie. Răsuflarea ei miroase a mure.

Sărutul ăsta mă împunge drept în inimă. Membrii mai vârstnici ai familiei nu îşi arată decât rareori afecţiunea unul faţă de celălalt – şi niciodată faţă de mine. La cei nouă ani ai ei, Dorcas ar fi trebuit să înveţe regula asta, însă se pare că nu şi-a însuşit-o. Oare firea ei afectuoasă o să o bage într-o bună zi în belele?

Termin de împletit părul lui Dorcas, o dau jos din poală şi apuc mătura. În timp ce mătur, Dorcas îşi admiră reflexia în fereastră, răsucindu-şi capul ca să-şi admire părul din toate unghiurile.

Un scârţâit îmi atrage atenţia. Dinah a coborât din pat şi clipeşte la mine somnoroasă.

— Doică, susură ea.

Pun mătura jos, o ridic sprijinind-o de şold şi-i dau de pe faţă cârlionţii umezi de transpiraţie.

Un scâncet venit din partea cealaltă a aşternutului îmi spune că **şi** cea de-a doua mică făptură care mi-a fost încredinţată s-a trezit. Îl salt şi pe John în braţe.

Dorcas mă trage de fustă.

— Tata zice că Dinah e prea mare ca s-o mai ţinem în braţe. Zice că una din două fete ar trebui să se apuce să facă treabă în casă.

— Poate c-ar trebui să-i găsim noi ceva de făcut, îi răspund eu.

Dulcea şi nevinovata mea Dinah nu va apuca şase ani. Nu vreau s-o văd trudind.

— Poate că mama ta are nevoie de Dinah s-o ajute la tors.

Dorcas chicoteşte.

— Glumeşti. Mama nu ar lăsa niciodată un copil aşa de mic să se apropie de roata ei de tors. Mi se aşază în drum şi zâmbeşte cu toată gura. Mama mi-a dat o veste excelentă. Mi-a spus că o s-o înveţe să toarcă pe Phoebe.

— Mama ta e foarte pricepută la tors. Îi suntem recunoscătoare.

— Şi mi-a mai spus c-o să rămâi cu noi şi după ce ţi se termină ucenicia.

— Aşa e.

Doamna Pratt s-a tocmit zdravăn ca să ajungem aici, o artă pe care, fără îndoială, a deprins-o de la soţul ei. Phoebe urmează să primească patru lecţii pe săptămână. Doamna Pratt va păstra toate firele toarse de Phoebe şi toate materialele ţesute de ea. Iar eu voi lucra o zi fără plată pentru fiecare lecţie dată surorii mele.

— Deci n-o să pleci de ziua ta de naştere.

— O să fiu aici toată iarna.

— Mă bucur foarte tare că rămâi.

Îngenunchez pe podea şi îi cuprind pe toţi cei trei copii într-o îmbrăţişare. Mi-a fost îngrozitor de greu să îmi amân eliberarea, dar faptul că voi sta mai mult cu copiii îmi mai

alină suferinţa.

*

Soarele a cuprins satul şi dogoreşte necruţător. După-amiaza ies în grădina veştejită de arşiţă. Căldura se înalţă în valuri din pământ şi aduce cu ea miros de bălegar ars şi de viţă-de-vie putrezită. Culeg dovlecei şi mazăre proaspătă. Deşi nici dovleceii şi nici mazărea nu vor potoli foamea familiei.

La cină vor avea dovlecei fierţi înăbuşit cu şuncă şi turtă de mălai. O să am parte de oftaturi pline de reproş, dar n-am cu ce să compensez lipsa de diversitate. Pentru că adevărul e că suntem pe terminate cu proviziile.

Poate că a sosit momentul să scot din ascunzătoare gemul de mere. L-am păstrat pentru ocazii speciale, însă n-ar fi o idee rea să le servesc din el la cină. Va face o combinaţie neobişnuită cu pâinea de porumb, dar sunt convinsă că nimeni nu o să se plângă.

Intru în cămară, cu gândul să iau de pe raft borcanul pe care l-am ascuns.

Cineva bocăne la uşă, în spatele meu. Mă răsucesc ca să văd cine e şi înţepenesc de spaimă.

Stăpânul umple cu silueta lui masivă pragul. Are un sac greu aruncat pe umăr.

Respir uşurată la vederea făinii. Dar nu şi la a lui.

— Mulţumesc, domnule. Mâine o să coc nişte pâine din fainã de grâu.

Lasă sacul să cadă pe podea şi îl împinge mai încolo cu piciorul.

— Am auzit vestea cea bună. Că mai rămâi la noi.

— Da, domnule.

Mă îndepărtez de el şi încep să aranjez celelalte alimente pe rafturi, prefăcându-mă ocupată.

— Mă bucură decizia ta.

Mâinile mi se opresc din lucru.

— Sper să-i fiu de ajutor doamnei Pratt. Mai ales când o să i se apropie sorocul.

Scoate un chicotit gâjâit.

— Minţi.

Roşeaţa îmi cuprinde gâtul şi obrajii. Are dreptate, dar până ce Phoebe nu va scăpa de pericol trebuie să am grijă ca numele ei să nu fie pomenit.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Vreau să spun că ai înţeles că nu suporţi să te desparţi de noi.

La auzul acestei inepţii, un hohot de râs ameninţă să urce în mine din pântec către gât. Tuşesc în pumni ca să maschez zâmbetul ce îmi atârnă pe buze. Cum de se poate minţi aşa de grosolan pe sine însuşi?

— Cu toate că sunt multe avantaje în a avea un loc de muncă stabil, rostesc eu cu glas înecat de râs, intenţionez să plec în primăvara viitoare.

Urmează o tăcere scurtă, apoi păşeşte în faţă în spaţiul mic al cămării şi se sprijină cu braţele de rafturi, de o parte şi de alta a mea, blocându-mă. Râsul mi se opreşte în gât.

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu, domnule.

Fac un pas în spate. Se apropie până ce lavaliera i se atinge de hainele mele. E un bărbat înalt şi puternic, după atâţia ani de ridicat saci mari de grâu măcinat. Se apleacă spre mine şi pieptul lui mă ţine prinsă cu spatele la zid, în timp ce respiraţia-i gâfâită îmi ridică firele de păr scăpate de sub bonetă.

— În ultimele săptămâni ai devenit foarte insolentă şi lucrul ăsta nu-mi place, rosteşte el cu glas încet şi încărcat de venin. Cum îţi explici asta, Susanna?

Mark. Este adevărat, m-am schimbat. Din cauza conversaţiilor noastre, am ajuns să fiu mai puţin rezervată, iar tachinările dintre noi mi-au ascuţit mintea şi limba. Ciudat e faptul că toate aceste îmbunătăţiri m-au făcut să fiu o servitoare mai puţin dorită. Dar n-am cum să-i explic asta stăpânului. Cel mai înţelept din partea mea este să mă prefac că nu înţeleg.

— Muncesc la fel de mult.

— Nu am nimic să-ţi reproşez în privinţa asta. Dar nu

răspunzi la pedepse aşa cum am sperat. Mai mult decât atât, comportamentul tău se înrăutăţeşte pe zi ce trece. Poate c-ar trebui să găsesc alte căi de a te învăţa minte.

Trage de un fir de păr ieşit de sub bonetă, apoi îşi plimbă dosul palmei pe gâtul meu.

Nu cedez. Chiar dacă mă înspăimântă, n-o să las să se vadă asta.

Mă cercetează cu o privire aspră.

— Nu mă provoca, Susanna. Dacă e să purtăm o bătălie, amândoi ştim cine va ieşi învingător.

CAPITOLUL 22
CĂUTARE AVANSATĂ

Susanna vrea să vadă cu ochii ei certificatul de căsătorie al lui Phoebe şi contractul ei de ucenică. Oricât de mult am căutat, nu le-am găsit pe web.

N-am niciun chef să merg din nou la Arhivele Statului, însă se pare că nu am încotro. Cu toate că o altă cursă de opt mile cu bicicleta prin traficul capitalei statului, pe străzi decopertate şi presărate cu gropi şi cu conuri portocalii de semnalizare, ar putea fi un bun antrenament.

Acum e prea târziu să mă duc în centru; voi amâna până mâine.

Internetul s-a dovedit a fi inutil la capitolul ficţiune pentru tineret. Vreau să îi cumpăr altă carte Susannei, dar căutarea a dat mii de rezultate.

Încerc şi pe Wikipedia. Literatura americană din secolul al optsprezecelea. Nici asta nu ajută.

— Bună, Mark.

Vocea mamei mă face să tresar. Până acum nu s-a întâmplat niciodată să se strecoare în camera de recreere fără să o observ. Mă uit la reflexia ei în oglindă. Poartă un tricou lălâu şi cară o valiză veche. Un zâmbet mic îi încreţeşte colţurile gurii, ceva ce n-am văzut la ea de câtăva vreme. O schimbare bine-venită.

— Bună. Ce faci?

Lasă valiza jos.

— Împachetez nişte haine de iarnă pentru Marissa. Mi-a cerut să i le trimit.

— Ai vorbit cu Marissa?

Asta-i o veste bună, îmi zic. Va trebui să iau legătura cât mai curând cu sora mea.

— Nu tocmai, dar pe aproape. Mi-a trimis mesaj. Ce faci aici?

— Caut titluri de cărţi pe web.

— De ce?

— Ştii ceva? Ai putea să mă ajuţi. Doar ai fost şi tu fată.

— Încă mai sunt, din câte ştiu.

Mă încrunt la ea peste umăr.

— Ştii ce vreau să spun. Ai fost şi tu adolescentă.

— Corect. A fost una din multele etape prin care am trecut în drum spre vârsta de cincizeci de ani.

Se uită peste capul meu la ecranul computerului, apoi îşi trage un scaun şi se aşază.

— OK. Am nevoie de un sfat ca să cumpăr cărţi.

Râde.

— Literatură pentru *adolescente*?

— Nu pentru mine.

Of, acum trebuie să-i dau explicaţii. Nu le-am spus nimic alor mei despre Susanna. Oricum şi-au dat singuri seama că mă întâlnesc cu cineva şi că nu am de gând să aduc respectiva persoană acasă. De cum m-aş apuca să le povestesc despre Susanna, m-aş trezi bombardat cu întrebări la care n-aş putea răspunde. Deşi adevărul e că mi-ar plăcea să nu-i mai mint.

— Vreau să cumpăr o carte pentru o prietenă, îi spun eu mamei.

— Ce prietenă?

— Nu o cunoşti.

Nu ştiu cum aş putea să îi descriu mamei relaţia cu Susanna. Prietenie este probabil prea puţin spus. E ceva special între noi, dar termenul „iubită" n-ar fi potrivit. În plus, cum aş putea să-i explic de ce nu o invit la noi acasă, ca să o cunoască? Cei două sute de ani care ne despart dau un nou înţeles expresiei *relaţie la distanţă.*

— Nu suntem decât prieteni, adaug.

— Cum o cheamă?

— Susanna.

— Ce nume frumos. Unde v-aţi cunoscut?

Dacă e să-i amintesc mamei care din noi a început discuţia, o să mă aleg cu un discurs plictisitor despre care din noi e proprietarul casei unde locuiesc.

— Ne-am cunoscut pe drumul verde.

— Câţi ani are?

— Şaptesprezece.

— La ce şcoală merge?

— A absolvit-o deja.

N-o să mai păşesc pe teren minat. M-am învăţat minte de când cu Marissa.

Mama deschide gura ca să-mi mai pună o întrebare, aşa că ridic mâna s-o opresc. Se conformează şi tace.

— Susannei îi place să citească şi nu-şi permite să cumpere cărţi. Aşa că m-am gândit să-i cumpăr eu câteva.

Mama adoptă o expresie gen *deocamdată-mă-abţin-dar-să-nu-crezi- că-scapi-aşa-uşor*.

— Ce anume o interesează?

— Istoria perioadei coloniale. Şi problemele nedreptăţilor sociale din acea perioadă.

Asta din urmă e adăugirea mea.

Mama dă din cap aprobator.

— *The Witch of Blackbird Pond*[3].

— Continuă, mamă. E o sugestie bună.

Verific stocurile de la Meredith Ridge şi pun pe lista de aşteptare ediţia cea mai veche a cărţii.

— N-ai decât să mă linguşeşti, dar trebuie să aflu mai multe despre fata asta. Când ai de gând să o inviţi la noi?

Mă încrunt. Deci nu se dă bătută. E momentul să aplic câteva tactici diversioniste.

— Ai urcat aici, în cameră, cu un scop anume?

— Da.

Îşi încrucişează picioarele, revine la poziţia iniţială, apoi se ridică şi face câţiva paşi.

Mă mir că digresiunea mea a funcţionat aşa de bine. Conversaţia noastră a tulburat-o cumva. Hm. Foarte

interesant.

— Carla se căsătoreşte din nou.

Nu e nimic surprinzător în vestea asta despre cea mai bună prietenă a mamei.

— La al câtelea soţ a ajuns? Al treilea?

— Nu. E la a patra căsătorie. Nunta va avea loc pe Insula Mackinac. Foarte tare.

— Şi ce faci? Te duci?

— Mda. Se opreşte din mers şi mă priveşte neliniştită. Şi vreau ca tata să vină cu mine.

Mama urăşte să zboare cu avionul. Trebuie că-şi doreşte foarte mult să ajungă la nuntă, din moment ce e dispusă să se deplaseze astfel.

— Dacă îl rogi, o să vină. Când e nunta?

— Pe treisprezece iulie.

— Uau. Ei, de data asta măcar te-a anunţat din timp…

Ia stai.

Treisprezece iulie e data cursei mele atât de importante.

E ziua când părinţii ar trebui să mă aclame la *cea mai importantă cursă din viaţa mea.*

— Mamă, ai uitat de Carolina Cross-Country?

— Nu, n-am uitat. Îmi pare rău, dar nu putem veni.

Ţâşnesc de pe scaun.

— Nu se poate să nu veniţi.

— Ştiu, e o coincidenţă neplăcută, dar ce pot să fac?

— Să nu te duci la nunta Carlei.

Îmi aruncă o privire mânioasă.

— Ia ascultă, tinere, să nu-mi vorbeşti pe tonul ăsta.

— Ce ton? Cel cu care îţi amintesc că ai ştiut de luni de zile de cursa asta?

— Nu pot să lipsesc de la nuntă. Sunt doamnă de onoare.

— Mda, pentru a patra oară. Judecând după felul în care Carla trece de la un soţ la altul, vei mai avea şi alte ocazii.

— Ajunge, Mark. N-avem cum lipsi de la nuntă şi gata.

Mă duc cu paşi mari spre uşă, dar mă opresc şi-i arunc o privire încruntată peste umăr.

— Nu pot să cred că o să mă lăsaţi singur, fără nimeni care

să mă susţină.

Scutură din cap.

— N-o să stai singur acasă. Va trebui să dormi în altă parte.

— Ce?

— Nu eşti suficient de mare ca să te lăsăm singur în casă atâta vreme.

Of, Doamne, mai rău nici că se poate.

— Şi unde anume vrei să mă trimiţi?

— Ai grijă cum îmi vorbeşti, Mark, dacă vrei să nu fii pedepsit.

Îşi îngustează ochii şi-şi ia expresia aia a ei urâtă, şucărită.

Să fie o încercare jalnică de a blufa? Tot ce se poate. Dar nu merită să risc. Număr invers de la zece la unu, apoi continui:

— Şi ai vreo sugestie unde aş putea să stau cât sunteţi voi plecaţi?

— Cu bunica şi bunicul.

Nu s-ar putea să luăm ziua asta de la capăt?

— Casa de lângă lac e prea departe. O să am probleme cu programul de antrenament.

Şi n-o să mă mai pot întâlni cu Susanna, îmi spun în sinea mea.

— Atunci du-te să stai la Carlton.

— Nu-mi place să stau la el. Mama lui Carlton obişnuieşte să dea petreceri zgomotoase şi eu am nevoie de somn – mai ales în noaptea de dinaintea cursei.

— Atunci poate c-ar trebui să te gândeşti să vii cu noi la nuntă.

— N-ai să vezi, ies eu ca o furtună, înainte să mă ia gura pe dinainte şi să fiu pedepsit şi mai aspru.

*

Tata e singura persoană de pe lume care o poate face pe mama să se răzgândească. Trebuie să vorbesc cu el şi să-l conving că am dreptate. N-ar trebui să fie foarte greu, din moment ce *aşa* şi e.

Îi trimit un mesaj că vreau să discutăm când vine acasă. Însă când îşi parchează Lexusul în garaj e târziu şi îl aud cum se

duce direct la culcare. Conversaţia va trebui să mai aştepte o zi.

Joi termin cu tunsul gazoanelor destul de repede şi ies pentru un scurt antrenament cu bicicleta. N-a mai rămas mult până să se întunece şi vreau să verific nişte lucruri pentru Susanna, aşa că iau camioneta până la Arhivele Statului. Din fericire, zeii parcărilor îmi sunt de data asta favorabili. În scurt timp intru în fugă în clădire, adun datele care mă interesează şi mă reped spre casă.

După cină, alerg pe drumul verde, alunec pe aleea desfundată şi mă reped să traversez două secole. Susanna nu mă aşteaptă la grotă, dar nişte voci plutesc în sus către mine dinspre mal. Mă opresc şi trag cu urechea.

Nu, e o singură voce şi îi aparţine Susannei.

Mă caţăr pe scara de granit şi strecor cu prudenţă o privire peste culme. Iarba înaltă şi ieşitura de stâncă prăfuită îmi blochează vederea, dar ceea ce aud îmi confirmă prima impresie. Susanna este pe undeva, pe aproape, şi cântă. Ce ciudat.

Mă salt peste marginea malului şi mă târăsc pe burtă până la cel mai apropiat tufiş. Stă la câţiva metri distanţă, din profil faţă de mine, cu mâinile în şolduri, şi intonează un soi de imn. Când termină, se răsuceşte încet pe călcâie şi dă cu ochii de mine. Privirile ni se întâlnesc.

Îşi rotunjeşte gura şi rosteşte pe muteşte:

— Aşteaptă-mă.

Coboară pe poteca ce duce către Raleigh.

După câteva clipe, un băiat de înălţime medie, blond, cu nişte pantaloni caraghioşi şi ciorapi lungi până la genunchi, apare pe după copacii ce mărginesc moşia Pratt. Înaintează iute pe potecă, ghemuindu-se des şi aruncând priviri în toate părţile. Trece de mine şi o ia la fugă de-a binelea, apoi dispare după o cotitură, nu departe în spatele Susannei.

Din ce în ce mai ciudat.

— Bună.

Silueta ei se conturează mai sus de locul unde stau. Se uită peste umăr.

— Nu sta în picioare, îmi spune.

— OK.

Întind gâtul şi cercetez din ochi pădurea. Nicio mişcare.

— Ce se întâmplă aici? o întreb.

— Trebuie să născocesc alte metode ca să îmi derutez spionul. Devine tot mai priceput pe zi ce trece, se încruntă ea. Nu pot să-l las să-mi descopere ascunzătoarea din grotă. În seara asta va trebui să stăm aici, în caz că se întoarce Jedidiah. Radiază victorioasă. Stai bine acolo?

— Da. Doar că mă gândesc ce uşor mi-ar fi ca din poziţia asta să mă uit pe sub fusta ta.

Râde.

— Nu zău? Aşa se distrează băieţii în secolul al douăzeci şi unulea?

— Sunt sigur că aşa s-au distrat şi se vor distra băieţii în orice secol. Mă mişc, în căutarea unui loc unde să mă aşez, şi mă întind pe jumătate pe o lespede plată de granit, cu corpul ascuns în iarbă. Ce-ai făcut azi?

Zâmbetul îi dispare brusc de pe buze. Faţa i se întunecă.

— De când nu ne-am văzut, mi-a fost insuportabil.

— Phoebe?

Îşi muşcă buzele şi eu dau din cap.

Scot din buzunar copiile pe care le-am făcut în după-amiaza asta la Arhive.

— Am informaţii noi. Poate că vom găsi ceva prin ele.

— Am rezolvat deja problema. Phoebe va fi în siguranţă. Nu va fi niciodată slugă la familia Pratt.

Se holbează la pârâiaş, cu braţele încrucişate la piept şi bărbia înălţată.

— Ce spui?

Un fior de teamă mă cuprinde. Oricine a citit o carte despre călătoriile în timp ştie că n-ai cum să te joci cu istoria. Pentru că nu poţi prevedea consecinţele.

Susanna nu a citit despre călătoriile în timp.

— Şi cum ai rezolvat problema?

— Am acceptat să stau peste contract pentru a plăti lecţiile lui Phoebe.

— Dumnezeule, ai înnebunit?

La naiba cu consecinţele istorice. Contează ce se va întâmpla cu Susanna. Sar în picioare. Prin comparaţie, plecarea alor mei la nuntă e o bagatelă. În câteva zile problema asta va fi rezolvată. În timp ce cealaltă problemă, a Susannei, s-ar putea să se prelungească pentru încă… Nici nu vreau să mă gândesc.

— Cum de-ai putut să faci o astfel de prostie?

Se înfioară, dar rămâne de neclintit.

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să o împiedic pe Phoebe să cadă în mâinile domnului Pratt. Dacă asta înseamnă prostie, atunci sunt mândră că sunt proastă.

— Înţeleg ce ţi-ai propus, dar trebuie să existe şi alte căi.

— Nu, altă opţiune n-am. Dacă Phoebe se va dovedi folositoare, domnul Shaw îi va permite să stea la mama. Acum, fie te ascunzi, fie cobori în grotă. Nu vreau ca Jedidiah să te vadă, în caz că se întoarce.

Mă arunc din nou cu burta la pământ şi mă lovesc la cap, ceea ce mă enervează şi mai tare.

— Şi cât de mult va trebui să stai peste termenul din contract?

— Probabil până la primăvara viitoare.

Îmi înăbuş ţipătul de frustrare. Ce idioţenie. Ce nerozie nemăsurată. Ce…

La naiba, mi-am epuizat sinonimele pentru prostie.

— Nu-ţi dai seama că în felul ăsta i-ai înlesnit domnului Pratt s-o vadă pe Phoebe?

— Phoebe va lua lecţii în timp ce el este la moară.

— Şi dacă se întoarce mai devreme de la moară?

— Stăpâna nu îi va permite să intre la ea în salon în timp ce toarce. Phoebe va fi mai în siguranţă ca oriunde în cameră cu doamna Pratt.

Susanna s-a gândit la toate, dar eu tot am un presentiment urât. Sunt o mulţime de alte lucruri care o pot lua razna.

— Ai semnat vreun document?

— Nu s-a făcut niciun contract. Am discutat cu stăpâna şi am ajuns la o înţelegere.

— Bun. Asta înseamnă că nu eşti obligată legal să respecţi

înţelegerea.

Chiar nu ştiu ce aş putea face de acum încolo. E posibil ca înţelegerea să fie ignorată şi ca istoria să se întoarcă acolo unde a fost?

— Viitorul surorii mele depinde de mine. Trebuie să-mi îndeplinesc promisiunea.

Închid ochii şi număr până la zece în franceză, asta pentru că în franceză totul sună mai bine. Susanna se încăpăţânează să nu cedeze.

— De ce n-ai aşteptat ca să te sfătuieşti mai întâi cu mine?

— E treaba mea. Şi o s-o rezolv singură.

— Suntem prieteni. Se presupune că prietenii se ajută între ei.

Se uită în jos la mine încruntată.

— Ai vreo idee mai bună?

— Nu dacă mă iei aşa, pe neaşteptate. Dar îţi amintesc că nu cu mult timp în urmă te-ai înfuriat pe mine pentru că nu ţi-am luat ideile în seamă. Atunci de ce n-ai aşteptat să le auzi şi tu pe ale mele? Am adunat nişte informaţii, spun, fluturând hârtiile. Poate că pe aici, pe undeva, există o altă posibilitate.

— Soluţia mea e acceptabilă. Mă asigur ca Phoebe să capete cunoştinţe folositoare. Dacă va deprinde meşteşugul torsului şi ţesutului, domnul Shaw va putea să vândă pe un preţ bun ce-i va ieşi ei din mână.

— Şi dacă nu va fi în stare să deprindă meşteşugul?

— Va fi.

— Mă bucur că ai încredere în sora ta. Bun, atunci să presupunem că se va descurca bine. Dar dacă i se întâmplă ceva? Dacă îşi rupe degetele? Dacă nu va reuşi să-şi vândă produsele şi domnul Shaw o va da ucenică?

— Nu se poate, se încruntă Susanna, cântărind această posibilitate.

— Ba da, se poate.

După cum mă aşteptasem, Susanna nu luase în calcul toate posibilităţile.

— Ascultă, continui eu, se poate ca sora ta să înveţe ceva ce nu-i va fi niciodată de folos. N-are nevoie să ia lecţii. Ceea ce-i

trebuie e să-şi găsească de lucru oriunde altundeva în afară de Worthville înainte ca mama ta să se căsătorească.

Susanna clatină din cap.

— Mama n-o să-i dea voie să plece. Se apropie de mal şi se aşază, cu picioarele bălăngănindu-i-se pe deasupra apei. Mama îl va convinge pe domnul Shaw s-o ţină pe Phoebe, adaugă pe un ton mohorât.

— Bine, atunci să sperăm că ai dreptate.

De ce-mi mai bat capul, doar văd că a luat deja o decizie? Nu are de ce să-mi pese că s-a legat de familia Pratt pentru alte câteva luni. E treaba ei.

Sfârşitul contractului fusese aşa de aproape. Sperasem să îi fiu alături şi să numărăm împreună zilele rămase până la eliberarea ei de închisoare. Pentru că asta e. O închisoare.

Mă simt tentat să las totul baltă şi să plec, numai că ceea ce i se întâmplă Susannei e important pentru mine, cu toate că n-am nici cea mai vagă idee cum aş putea să o ajut. Mototolesc foile în mână. Degeaba mă dusesem la Arhive şi făcusem copii. Dacă m-aş fi întâlnit ieri-seară cu Susanna şi mi-ar fi povestit ce planuri are, nu mi-aş mai fi pierdut timpul.

Stai aşa. Netezesc foile şi le recitesc.

— Când ai făcut înţelegerea cu stăpâna ta?

— Ieri-dimineaţă.

Capul mi se înfierbântă şi îl simt plin, ca atunci când, în copilăria mea, tata lăsase o dată paharul de whisky la îndemână. După ce luasem o înghiţitură, vomitasem ore în şir.

— Am aici contractul lui Phoebe cu familia Pratt. Începe din octombrie.

Clatină din cap cu hotărâre.

— De acum va fi altfel.

— Am copiat documentele în după-amiaza asta – la o zi după ce ai acceptat să mai rămâi la familia Pratt, zic eu, târându-mă spre Susanna pentru a-i da hârtiile. Nu ai schimbat istoria.

Se holbează la hârtii ca şi cum ar fi otrăvite.

— Nu se poate. Domnul Pratt nu-şi poate permite să o angajeze atâta timp cât mă are pe mine. Vrea o ucenică sau un

sclav care să lucreze la moară, nu două slujnice în casă.

— Uită-te la contract.

— Nu-mi vine să-mi cred ochilor. E o greşeală. Am acceptat să rămân. Familia Pratt nu ar alege-o niciodată pe Phoebe în locul meu, adaugă cu o voce panicată. Le-am spus că o să rămân ca să pot plăti lecţiile lui Phoebe. Mi-am dat cuvântul.

Asta spune totul. Susanna are în poală documentul prin care Phoebe Marsh este legată prin contract de familia Pratt începând cu data de treizeci octombrie şi până la a optsprezecea aniversare ori până la căsătorie. Hârtia este semnată de Anthony Shaw, Jethro Pratt şi un funcţionar al ţinutului.

— O să înveţe să toarcă până la sfârşitul lui octombrie?

— Nici măcar cea mai talentată elevă nu ar putea să înveţe suficient de mult într-un termen aşa de scurt, geme Susanna şi-şi îngroapă faţa în mâini. Mi-am amânat eliberarea pentru a-mi salva sora şi acum suntem amândouă prinse în capcană, adaugă cu voce îngroşată.

OK, recunosc, nu mai înţeleg nimic – nu mai ştiu dacă istoria a fost sau nu afectată în vreun fel. Dar la dracu cu istoria. Sunt două secole la mijloc, timp suficient ca lucrurile să se îndrepte. Deocamdată, ceea ce mă preocupă pe mine e Susanna.

— N-o să te las să treci singură prin asta. Mai avem timp. O să găsim noi o soluţie.

— Cum?

— Phoebe ar trebui să-şi caute de lucru în altă parte. De pildă la Raleigh.

— Raleigh. Râde, dar un strop de amărăciune i se strecoară în glas. Capitala statului ar fi, într-adevăr, o opţiune excelentă dacă am locui acolo, dar e la opt mile distanţă. La fel de bine ar putea fi şi la o mie. N-am cum să merg cu ea, iar ea nu se va duce niciodată singură acolo.

— O duc eu.

— Tu? Îşi încreţeşte colţurile gurii. Aşa cum arăţi, cu hainele şi manierele tale ciudate, oamenii din Raleigh o să te creadă nebun şi-o să te arunce în închisoare.

— O să mă costumez.

M-am oferit pe negândite, însă cu cât mă gândesc mai mult, cu atât ideea îmi place mai tare. În plus, există şi un alt avantaj, unul pe termen lung pe care urăsc să i-l reamintesc Susannei.

— Dacă Phoebe va locui în Raleigh, spun, înseamnă că nu va fi în Worthville atunci când satul va fi distrus.

Susanna icneşte surprinsă.

— Dumnezeule milostiv, ai dreptate.

Tăcerea se prelungeşte în timp ce reflectează.

— Da, trebuie s-o facem. Raleigh e o idee bună. Atâta doar că mama va trebui să-i dea voie să plece.

— O să-i dea, ai să vezi. E doar o problemă de timp.

— Mama poate fi foarte încăpăţânată uneori.

— Atunci va trebui să fii foarte convingătoare. Mă las să alunec pe marginea malului, cobor treptele de granit şi mă opresc în faţa cascadei. Cât timp am la dispoziţie?

— Au stabilit să se căsătorească la toamnă. Cu o mică strâmbătură a buzelor, sare în picioare şi îşi scutură praful de pe fustă. Domnul Shaw a rămas văduv în urmă cu puţin timp. Ca să te recăsătoreşti trebuie să aştepţi de obicei câteva luni. Aşa că mai devreme de septembrie ar fi de-a dreptul scandalos.

— Până în septembrie mai e mult timp. Bun, deci batem palma?

— Batem palma?

— Mda, adică să încheiem târgul. Tu o convingi pe mama ta s-o lase pe Phoebe să plece. Eu mă ocup să-i găsesc de lucru.

*

Cu toate că am luni de zile la dispoziţie pentru a-i găsi de lucru lui Phoebe, încep imediat căutările. În primul rând, pentru că nu ştiu dacă la vremea aceea se folosea acelaşi proces de alegere a angajaţilor ca acum. În al doilea rând, pentru că dacă apare o slujbă bună în timpul verii, e mai bine să pun mâna pe ea decât să aştept să apară o alta la toamnă.

În după-amiaza următoare, mă concentrez pe căutarea unor oportunităţi de angajare în Raleigh în epoca post-

revoluţionară. De cum termin cu satisfacerea nevoilor clienţilor mei plătitori şi cu duşul, urc la etaj, pregătit pentru un maraton de surfing pe web.

Rezultatele sunt amestecate.

La vremea când avea la dispoziţie mai mulţi bani la buget decât raţiune, bunul nostru guvern a plătit pentru digitalizarea tuturor ziarelor tipărite vreodată în stat (sau în colonie, provincie sau moşie, sau oricum i s-o fi zis de-a lungul timpului). Dacă aş fi ştiut asta cu o lună în urmă, m-aş fi gândit: *la naiba, ce risipă!* Astăzi îmi spun: *ce bine!*

Încep căutarea avansată tastând mai multe cuvinte-cheie. Vara 1796. Anunţuri angajări. Ziar Raleigh.

Simplu, nu?

Greşit. New Bern. Fayetteville. Hillsborough. Toate oraşele astea au propriile lor ziare.

Nu şi Raleigh.

Pe bune? Nenorocita de capitală a statului nu a avut un ziar propriu până în 1799? Ce porcărie. Presupun că treaba asta i-a scos din minţi pe politicienii noştri – ceea ce, dacă stau bine să mă gândesc, nici nu a fost un lucru rău.

Scot la imprimantă prima pagină a primei ediţii a ziarului de Raleigh. Dacă familiile din înalta societate a oraşului locuiau de câţiva ani aici în anul de graţie 1799, poate că-şi angajaseră servitori încă din 1796. Trec cu privirea iute peste texte. Puse laolaltă, dau cumva senzaţia unei pagini de scandal de modă veche. Un articol din partea de sus a paginii îşi bate joc de aleşi. Iar în partea de jos a foii găsesc o relatare detaliată a supeului dat de un senator al statului. La final se servise „un desert nou şi delicios numit *sonker*". Mda, cu asta aş putea fi de acord.

Continui să cercetez on-line cronicile vremii, până ce dau de o ediţie din 1796 a unei publicaţii de reclame —*North-Carolina Minerva and Fayetteville Advertiser.* Cuprinde coloane de text scris mărunt şi fără poze. Scrisori lungi adresate editorilor, o obsesie bizară faţă de încărcăturile vapoarelor, mulţi cai daţi dispăruţi, soţii fugite de acasă (zău?) şi sclavi fugari. Dar niciun fel de anunţuri de angajări.

Ziarele astea sunt o porcărie.

Renunţ şi dau o căutare pe tema servitorilor în casă. Se afişează zeci de contracte de ucenicie. Nu e ceea ce caut, însă mă intrigă şi mă opresc să citesc. Sute de copii daţi ucenici în casă, unii din ei de la vârsta de doi ani. Din câte se pare, conducătorii oraşului acţionau ca un fel de Departament pentru Protecţia Copilului. Hotărau ce era de făcut cu copiii orfani.

Dar nu numai conducătorii oraşului erau de blamat. În vremurile alea, a fi orfan însemna să nu ai *tată,* prin urmare şi mamele îşi puteau da copiii ucenici sau servitori la alţii.

Cum s-or fi simţit amărâţii ăia de copii? Erau daţi unor străini. Li se cerea să trudească ani în şir. Şi cât de ticăloşi erau oamenii ăia fără inimă care îi obligau la sclavie? Adică părinţii lor?

Aşa i se întâmplase şi Susannei, deşi în cazul ei ticălosul lipsit de inimă fusese tatăl vitreg.

Dau clic pe un link. Copia unui document îngălbenit de vreme se afişează pe ecran. Textul e destul de şters, dar încă lizibil. Dacă luate contractele de ucenicie erau identice, Susanna se angajase la multe lucruri.

Să-şi slujească stăpânul cu credinţă.

Să se supună de bunăvoie poruncilor sale legitime precum şi celor ale soţiei lui.

Să nu divulge secretele familiei.

Să se comporte cu demnitatea şi modestia unei servitoare bune şi credincioase.

Să nu se sustragă niciodată îndatoririlor care îi revin fără încuviinţarea stăpânului.

În schimbul respectării acestor promisiuni, stăpânul se angaja să ofere servitorilor casă şi masă, să-i înveţe să scrie şi să citească şi să le asigure iniţierea în „meşteşugul şi misterul îngrijirii casei”.

Misterul? Ce cuvânt fără acoperire. Pentru mine, însărcinările servitorilor par mai degrabă nişte corvezi fără

sfârşit.

Copiez într-un document tot ceea ce ticălosul îi datora Susannei. Pe pagina de web găsesc şi o trimitere la „obligaţiile la eliberare”. Trebuie să ţin minte s-o întreb pe Susanna dacă ştie despre ce este vorba.

OK. E cazul să mă concentrez din nou pe găsirea de slujbe în Raleigh în 1796.

Oricât de mult mă străduiesc, nu dau de nicio informaţie utilă. Asta mă ia prin surprindere. Sunt aşa de obişnuit să fiu bombardat cu date, încât mi se pare frustrant să nu găsesc exact ceea ce-mi trebuie.

Zău aşa. Căutarea unei slujbe este o chestie universală. Imposibil ca procesul să se fi schimbat atât de mult de-a lungul vremii. Trebuie să fi existat locuri vacante şi oameni doritori să le umple, cu atât mai mult într-o capitală de stat aflată în plină dezvoltare. Cum îşi găseau de lucru şomerii dacă nu din anunţurile din ziare? Se prezentau pur şi simplu la locul de muncă, în speranţa de a găsi o slujbă?

Hopa. Asta trebuie să fie.

Dacă vreau să aflu cum îşi găseau de lucru oamenii în vremurile acelea, asta trebuie să fac şi eu. Să mă prezint acolo.

*

Când mă întorc de la antrenamentul de după-amiază, maşina tatei e în garaj. Mă uit la ceasul de la mână. A venit acasă mult mai devreme decât de obicei. Intru în bucătărie şi îl găsesc stând pe un scaun, la blatul de lucru detaşat. E încă îmbrăcat la costum şi cravată şi are laptopul deschis în faţă.

— Bună, tată. Mirat, închid uşa de la garaj. Ce cauţi aici aşa de devreme?

— Caut pe net curse către Michigan. Îşi strâmbă buzele într-un zâmbet resemnat. Te-ai gândit ce-o să faci în lipsa noastră?

Perfect. Mama nu-i acasă şi tata mă invită practic să-mi apăr poziţia. Bine ar fi să nu ratez momentul…

— Vreau să rămân *singur* acasă.

— Convinge-mă.

Pun pariu că e de acord cu mine, numai că nu poate să

recunoască, fiindcă trebuie să dea dovadă de solidaritate cu nevastă-sa. Aşa că voi insista pe nota asta.

Ce anume ar putea să o determine pe mama să se răzgândească?

— Afacerea pe care o am e la casele din apropiere. Nu pot să le ofer clienţilor servicii bune dacă locuiesc departe.

— Bună încercare, dar n-o să rămâi în urmă cu treaba într-un singur weekend prelungit.

— Cineva trebuie să se ocupe de motanul mamei.

— Toby nu suportă pe nimeni în afară de mama. Nu se apropie niciodată de nimeni altcineva decât dacă i se dă de mâncare. Treci pe acasă o dată pe zi şi va fi de ajuns.

— Am şaptesprezece ani. Pot să mă descurc singur un weekend.

— Poate, dacă ne-am duce pe undeva, pe aproape, la plajă. Numai că noi ne ducem în nordul Michiganului. Dacă e vreo urgenţă, n-avem cum să ne întoarcem rapid acasă.

Nicio logică de pe lumea asta nu s-ar putea pune cu o astfel de temere.

— OK. Atunci voi găsi pe cineva dispus să stea aici cu mine.

— O persoană pe care s-o cunoaştem.

Mă încrunt la el.

— Îi cunoaşteţi pe prietenii mei.

— Mama ta crede că ai o iubită.

— I-am spus că nu ies cu nicio fată. Trag un scaun, mă aşez şi decid că e momentul să-i divulg tatei câte ceva despre Susanna. Bun, există o fată, dar nu suntem decât prieteni. Nici nu se pune problema de altceva.

— Nu te-ai gândit să o inviţi aici cât suntem noi plecaţi?

— Nu m-ai lăsa să fac asta.

— Mă bucur că ţi-ai dat seama, zice tata, slăbindu-şi cravata. Pe cine vrei să chemi să stea cu tine?

— Probabil pe Carlton. O să vorbesc cu el peste câteva zile, când se întoarce de la mare.

— Sună bine, spune şi închide laptopul. O să te sprijin. Mai întâi trebuie să obţii acordul lui Carlton şi al mamei lui – şi după aceea s-o convingi pe mama.

CAPITOLUL 23
ÎŞI ROTUNJEŞTE BUZELE, ŞOCATĂ

Focul din vatră şi cuptorul ce arde în ziua de copt pâine fac ca temperatura să crească peste nivelul tolerabil în bucătărie. Las întredeschise uşa din faţă şi pe cea din spate şi stau în curentul slab creat între ele.

Până şi aluatul pare prea nefericit ca să crească.

— Dublaţi-vă, prostuţelor, le mormăi eu tăvilor cu pâine. Creşteţi odată.

Un val de chicoteli răsună în spatele meu. Mă duc la uşa din spate şi văd trei domnişoare care se hlizesc pe butucul de lemn, acoperindu-şi gurile cu mâinile.

— Phoebe, spun eu, încercând să par serioasă, ce se petrece aici?

Scutură din cap şi-şi înăbuşă râsul.

— Şi tu, Delilah, ce-ai păţit? Ai înghiţit cumva o doză de hapuri de râs?

— Nu, Susanna.

Se dă jos de pe butuc şi tropăie în sus pe trepte, spre mine. Mă aşez pe treapta de sus şi o trag în poala mea.

— Bun, acum să faceţi bine să-mi spuneţi de ce râdeţi, domnişoarelor.

Cele două fete mai mari schimbă priviri între ele, apoi chicotesc iar. Phoebe sare în picioare.

— Ai certat aluatul.

Dorcas se ridică şi ea.

— Le-ai spus tăvilor că sunt prostuţe.

Schiţez un zâmbet.

— Aşa am făcut. Credeţi că aluatul o să mă asculte?

Trei capete se clatină la unison.

— Nici eu nu cred. Bine, acum cred că a sosit vremea ca fetiţele să-şi vadă de treburile lor. O trag pe Delilah de cosiţă. Trebuie să te întorci la cusătura ta.

— Nu-mi place să cos, răspunde şi buza de jos îi tremură.

— Cusutul e important pentru o fată. Mă ridic, o iau în braţe şi o cobor pe scări, apoi o aşez jos. Hai, du-te. Dorcas o să aibă grijă de tine.

Dorcas şi Delilah se prind de mâini şi o rup la fugă.

După plecare fetiţelor, mă întorc spre Phoebe.

— Ai făcut lecţia azi cu doamna Pratt?

— Da. Mi-a zis că prind repede meşteşugul. Lui Deborah nu i-au plăcut deloc laudele.

Nu-mi pot înfrâna un zâmbet. Talentul înnăscut al surioarei mele îmi dă satisfacţii.

— Dacă ai terminat, du-te acasă.

— Mai întâi, vreau să-ţi dau o veste.

Tresar.

— E o veste proastă?

— Ba nu, radiază ea, vestea e bună.

Îi fac semn să mă urmeze în bucătărie.

— Vino şi stai jos.

Mă duc spre bancă şi iau un castron de fasole neagră ca s-o curăţ. Phoebe se caţără lângă mine şi-şi bălăngăne picioarele.

— Spune-mi mai iute. Curând va trebui să verific dacă a crescut aluatul.

Sare de pe bancă şi se învârte cu mâinile întinse în lături.

— O să fie o nuntă.

— Cine se căsătoreşte?

— Mama.

Asta nu e o noutate. De mai multe zile am aflat că mama a acceptat cererea în căsătorie a domnului Shaw. Doar dacă…

Noutatea nu poate fi decât *data.* Răsuflu adânc şi întreb pe un ton mai calm decât simt:

— Când e nunta?

Oftează nerăbdătoare.

— Peste trei săptămâni. În duminica de după Ziua Independenţei. Mama zice că va fi o nuntă restrânsă şi liniştită, dar tot va pune masa şi va face un tort.

Strivesc tecile de fasole în pumn. Ne trebuie mai mult timp. E prea devreme, şi ca respectare a uzanţelor, şi pentru mine. De ce n-au putut să aştepte să treacă şase luni de la moartea primei lui soţii?

Îmi plec capul şi-mi feresc ochii.

— Ce motiv au avut să fixeze data aşa de curând?

— Sora domnului Shaw trebuie să se întoarcă acasă în Virginia a doua zi după nuntă. Şi domnul Shaw vrea neapărat ca un predicator baptist să ţină slujba. Pe zece iulie e rândul baptiştilor să-şi ţină slujba în sala de întruniri.

Zece iulie. O perioadă de doliu neruşinat de scurtă pentru răposata doamna Shaw. Am sperat să am la dispoziţie mai multe săptămâni înainte ca domnul Shaw să pună stăpânire pe sora mea. Şi acum am intrat în criză de timp. Nu-mi place să iau decizii pe negândite, însă nu am de ales.

— Ce spune domnul Shaw despre lecţiile tale de tors?

— Că dacă nu mă descurc bine, o să mă dea ucenică în altă parte, să învăţ alt meşteşug, se încruntă îngrijorată sora mea.

Am bănuit eu că aşa se va întâmpla după ce am văzut contractul pe care mi l-a arătat Mark. Dar într-un colţ al inimii tot am nutrit speranţa că ceva era în neregulă cu documentul. Domnul Shaw mi s-a părut întotdeauna genul blând şi anost – insuficient de interesant ca să merite animozitatea pe care o resimt acum faţă de el.

— Mama l-a auzit când ţi-a spus asta?

— Da, dar ea crede că o să mă descurc bine cu torsul şi că domnul Shaw o să mă lase să rămân acasă. Tu ce crezi?

— O să te dea ucenică în altă parte.

Ce proastă e mama, îmi zic în sinea mea – e gata să-şi ia pe cap sarcina îngrijirii altor copii cu riscul de a-şi pierde propria fiică.

— O să am eu grijă de tine, o liniştesc pe Phoebe. Vrei să te ajut?

— O, da, mulţumesc mult, Susie, spune ea, lipindu-se de

mine. Dacă te ocupi tu, n-o să-mi mai fac griji. O să fim împreună?

— Aşa sper.

— Şi o să rămânem în Worthville?

— Nu.

Scuip cuvântul de parcă aş fi înghiţit ceva cu gust rău.

Phoebe tresare la auzul răspunsului meu vehement.

— Mai degrabă mă fac târfă la crâşmă decât să mai muncesc în casa asta.

— Târfă la crâşmă? repetă ea şi-şi rotunjeşte buzele, şocată. Nu se poate.

— Ba da, mâine aş pleca de aici, dacă aş putea.

Mă aşez pe bancă şi atac viguros păstăile de fasole. Din fericire, ele nu mi se pot opune.

— Poate că asta-i chiar slujba pe care o s-o caut de cum ajung la Raleigh, adaug.

Se holbează la mine cu ochi mari şi rotunzi.

— Domnul Shaw nu va fi de acord.

Pentru prima oară de când am auzit de logodnă, încerc să mi-o închipui pe mama alături de cel căruia i-a promis mâna, dar imaginea se suprapune peste cea a primului meu tată vitreg. Amândoi sunt bărbaţi scunzi, cu feţe prelungi şi expresii mereu dezaprobatoare întipărite pe chipuri. Poate că mamei îi plac bărbaţii posaci.

— Mă bucur să îţi amintesc că domnul Shaw nu are nicio autoritate asupra mea.

— Dar mama va încerca să te convingă că are.

— N-o să reuşească.

Bărbia îmi zvâcneşte de furie, furie niciodată pe deplin dispărută şi care acum revine. Mama a fost de partea celui de-al doilea soţ atunci când el m-a dat ucenică la cine a vrut. Şi acum e dispusă să-şi lase şi cealaltă fiică, ultimul dintre vlăstarele ei, să împărtăşească aceeaşi soartă, dând-o pe Phoebe pe mâna unui bărbat care nu merită pic de respect. De acum încolo mama nu se va mai bucura de nicio consideraţie din partea mea.

— Ce ne facem? întreabă Phoebe cu glas gâtuit.

Scutur cu gesturi bruşte tecile goale de pe şorţ.

— O să am eu grijă de tine. Gânditoare, ridic un deget în aer. Cum merge cusutul? Ai terminat vreo faţă de pernă sau şervet? Pentru o fată cu mâini iscusite se găsesc multe slujbe.

— Mă pricep destul de bine la brodat insecte. Aproape că am terminat o batistă cu albine. Vrei să ţi-o arăt?

— Sigur. O să vin cât de curând în vizită. Acum du-te. Trebuie să văd dacă a crescut aluatul şi să pregătesc prânzul.

Iese bocănind pe uşă şi dispare şi numai cântecul pe care îl fredonează rămâne plutind încă o clipă în aer.

Ziua trece cu greu. Trebuie să discut cu Mark. Trebuie neapărat să-l văd.

Seara soseşte, în fine. Termin cu treburile şi, cum Jedidiah e ocupat cu lecţiile, alerg spre grotă fără teama de a fi urmărită. Când Mark apare pe culmea dealului de pe partea lui, îi fac semn să se grăbească.

— Ce faci? mă întreabă, sărind prin perdeaua îngustă de apă. E totul în regulă?

Scutur din cap.

— Trebuie să o scoatem pe Phoebe din Worthville până de Ziua Independenţei.

CAPITOLUL 24
UN DEZASTRU TOTAL

M-aş bucura dacă ar fi o glumă, însă privirea Susannei îmi spune că totul e al naibii de serios.

Mă stăpânesc cu greu şi spun:

— Dar până la Ziua Independenţei mai e puţin peste o săptămână.

Susanna dă din cap cu un aer sumbru.

— Da, ştiu, e cam din scurt.

— Din scurt? OK, recunosc, sunt pe cale să-mi pierd cumpătul. Nu e din scurt, e o adevărată nebunie.

— Va fi probabil dificil, dar nu-i o nebunie.

— De ce e musai s-o scoatem din Worthville atât de repede?

— Pentru că mama se va căsători cu domnul Shaw pe zece iulie.

La naiba.

— Am înţeles. E un motiv foarte bun.

Îşi frânge mâinile în şorţ. E singurul gest care îi trădează starea de agitaţie.

— Ce ai aflat până acum?

— Nu prea mult. Probabil că am înnebunit şi eu, din moment ce am început deja să caut modalităţi de a grăbi mutarea lui Phoebe. Am crezut că am la dispoziţie câteva luni, spun.

— Trebuie să-i căutăm de lucru într-un magazin de croitorie sau într-o casă mare, unde e nevoie de o cusătoreasă pricepută.

— Bun. Şi ce anume trebuie să ştie să facă o cusătoreasă

pricepută?

— Să brodeze, să facă tivuri şi să cârpească.

Pufnesc din nas.

— Cât de mare trebuie să fie o gospodărie ca familia să-şi permită să ţină pe cineva care nu face toată ziua decât să coasă?

— Foarte mare. Şi în mod cert i se vor da şi alte îndatoriri.

— Câte case dintr-astea mari sunt în Raleigh?

Socoteşte încruntată.

— Trei sau patru.

Mă simt ca un personaj din filmele de desene animate căruia îi ies ochii din cap.

— Serios? Ar trebui să fie uşor, din moment ce nu sunt decât trei.

— Sau patru, spune Susanna, fără să-mi ia în seamă sarcasmul. Phoebe e cu adevărat o maestră la cusut. Orice familie avută şi-ar dori-o.

Ăsta e primul efect colateral al faptului că sunt cu Susanna: lucrurile pe care îmi cere să le fac pentru ea. Alexis nu mi-a cerut decât lucruri mărunte. Pe câteva din ele le-am îndeplinit, doar ca să nu ne certăm, dar pe celelalte, pe cele care mă deranjau cu adevărat, le-am ignorat. În schimb, Susanna îmi cere lucruri înnebunitor de importante şi înfricoşătoare, chestii de viaţă sau de moarte pe care n-am cum să le ignor.

— Bun, hai să văd dacă am înţeles corect. Mai întâi, trebuie să-i găsesc surorii tale ultra-talentate o slujbă la o familie bogată, care să locuiască în capitala statului. Şi pe urmă trebuie să o mutăm acolo. Şi toate astea într-o săptămână.

— Exact.

Îmi aruncă genul acela de zâmbet pe care un profesor îl rezervă unui elev idiot care a reuşit, în fine, să dea un răspuns inteligent.

— OK.

Oricât de aiurea ar părea, sunt gata să-mi asum provocarea. Va fi o încercare grea şi nu va trebui să mă dau bătut când voi întâmpina dificultăţi, însă deja energia îmi pompează prin vene.

— Care e planul? întreb.

— Poţi să începi prin a căuta pe reţeaua aceea a ta gospodăriile mari din zonă.

— Pe reţeaua mea? Bună idee. Voi încerca. Scot din buzunar ediţia din 1799 din *Raleigh Register.* Din întâmplare, am găsit deja o astfel de familie. Familia Eton. Par bogaţi. Ai auzit de ei?

— Domnul Nathaniel Eton a fost un mare erou de război. A luptat cu mult curaj şi în curând va servi poporul din Carolina de Nord în cadrul noului guvern.

— Se pare că se distrează pe cinste. Dă petreceri şi serveşte *sonker* la masă.

Susanna clipeşte mărunt.

— *Sonker*? Eşti sigur?

Îmi smulge foaia de hârtie din mână şi parcurge textul în grabă, buzele i se mişcă în timp ce citeşte.

— Cum e posibil?

— Ce anume?

— Nimeni din ţinut nu cunoaşte reţeta, în afară de mama şi de mine, răspunde ea atât de încet, încât sunt nevoit să mă aplec în faţă ca să o aud.

— De unde ştii asta?

— E o reţetă secretă. Îşi ridică ochii spre mine şi zâmbetul îi luminează faţa, făcând-o să arate uimitor de frumoasă. Înţelegi ce înseamnă asta? Că aş putea deveni bucătăreasă la familia Eton.

— Şi asta e de bine?

— Sigur că da.

Se apucă să recitească articolul.

Vestea mă tulbură. Îmi aminteşte că se poate să nu mai avem mult timp de petrecut împreună. Cascada nu va mai curge sau noi nu ne vom mai putea întâlni. Fractura în timp se va vindeca.

Trebuie să-mi scot asta din cap. O să înnebunesc dacă mă voi gândi la viitorul Susannei în loc să mă concentrez pe căutarea unei slujbe pentru Phoebe.

— Am o întrebare legată de logistică. În cât timp se ajunge de aici la Raleigh?

— Într-o oră şi ceva călare, murmură Susanna. Şi în câteva ore de mers pe jos.

— Dar mama ta ce-o să zică? Nu va trebui să-şi dea consimţământul pentru slujba lui Phoebe?

— Ba da. O să mă ocup eu de asta. Împătureşte documentul şi mi-l înapoiază. Sunt foarte hotărâtă s-o conving. Problema mai gravă e cum să ţinem planul secret faţă de domnul Shaw. Voi aştepta până ce vom pune la punct toate detaliile. Cu cât mama va avea la dispoziţie mai mult timp să se gândească la planul nostru, cu atât va creşte posibilitatea să îl discute cu viitorul soţ. Şi asta nu voi permite.

Zâmbetul începe să-i piară şi ochii i se îngustează de teamă.

— Trebuie neapărat să rezolvăm viitorul surorii mele până de Ziua Independenţei, spune. Te rog, promite-mi că ne ajuţi.

Sorţii ne sunt potrivnici. Nu am cunoştinţă de nicio slujbă potrivită pentru Phoebe. E o fată necoaptă la minte, cu o mamă pe post de preş pentru viitorul soţ şi cu un ticălos care îi va fi tată vitreg. Susanna nu poate pleca din Worthville pentru a purta negocieri în numele surorii ei şi eu – care nu am pic de experienţă în privinţa comportamentului oamenilor din secolul al optsprezecelea – voi fi ochii şi urechile ei.

Chiar când am senzaţia că am înţeles cât de gravă este problema, ea devine şi mai gravă. Instinctul îmi spune că va fi un dezastru total. Dar trebuie să învingem.

Cum Dumnezeu o s-o scot la capăt?

Nu contează câte obstacole voi avea de înfruntat. Nu pot să stau deoparte.

— Îţi promit.

*

Demarez vânătoarea de costume imediat ce termin cu clienţii.

Prima oprire e în camera unde ţinem depozitate nimicurile – sau camera de oaspeţi, cum îi place mamei să-i spună. Mă holbez la ţoalele dinăuntrul dulapului până ce simt că încep să privesc cruciș. E plin de costume de Halloween de toate formele şi mărimile, dar nimic nu pare, nici pe departe, din

perioada colonială.

Trebuie să rezolv chiar astăzi problema costumului.

Scările scârţâie. Nu am mai discutat pe îndelete cu mama de când a explodat treaba cu nunta, însă disperarea e un leac bun, mai ales că am nevoie de nişte informaţii pe care ea le-ar putea deţine.

— Mamă, strig eu, dacă ar fi să te duci la un bal mascat, unde ai căuta să faci rost de un costum?

— În dulapul cu nimicuri din camera de oaspeţi.

— În afară de asta?

O aud lipăind mai aproape în picioarele goale. Îşi iţeşte capul în pragul uşii.

— Te duci la un bal mascat?

— S-ar putea.

— Când?

— De Ziua Independenţei.

Mă răsucesc cu faţa la rafturi. Cu ceafa am mai mari şanse să o păcălesc.

— Şi în cine vrei să te deghizezi?

— În George Washington.

Surprinzător, mă sărută pe obraz.

— Încearcă la *Guess Me!*, pe Hillsborough Street. Dacă e să-l găseşti undeva pe părintele naţiunii, atunci acolo e locul.

— Mersi.

Peste cincisprezece minute ajung cu bicicleta la magazin. Mama s-a înşelat. Nu au costum de Washington, dar dau mai multe telefoane şi mă trimit la un alt magazin din centru.

Prăvălia *Sash and Dash* este ascunsă între două buticuri şic. Dacă n-aş fi ştiut adresa exactă, aş fi trecut pe lângă ea. Miroase exact aşa cum mă aşteptam – a vechi, a transpiraţie şi a praf – de parcă din ţesături s-ar fi desprins nişte fibre microscopice în aerul pe care îl respir. Dacă aş fi fost prevenit, aş fi venit echipat cu o mască.

— Pot să te ajut cu ceva, drăguţule?

Aud vocea, dar nu-i văd proprietarul. Glasul vine de undeva dintr-un colţ, aşa că mă îndrept într-acolo. O femeie în vârstă, cu păr lung, cârlionţat şi grizonant şi cu zece cercei în

fiecare ureche, îşi ridică privirea spre mine. E puternic fardată şi are buzele negre. Vopsite.

— Cauţi ceva? mă întreabă cu o voce îngroşată de tutun.

— Mda. Un costum.

Scoate un sunet ciudat – ceva între râs şi grohăit.

— Ei bine, n-ai decât să cauţi. După cum vezi, n-avem prea multe lucruri pe aici.

Se ridică de pe fotoliul beanbag pe care şade. Fotoliul scârţâie. E aproape la fel de înaltă ca mine.

— Te-ai gândit la ceva anume?

— George Washington.

— În chip de general sau de preşedinte?

— De preşedinte. La al doilea mandat.

— Asta îngustează sfera opţiunilor, zice, încreţindu-şi nasul. Te-aş fi văzut mai degrabă în chip de Spiderman. Sau Dr. Frank-N-Furter[4].

— Poftim?

Râde/grohăie din nou.

— George? Hm. Hai să vedem. Se plimbă de-a lungul unui şir lung de haine, coteşte brusc la dreapta, dă deoparte câteva umeraşe, apoi mormăie: Uite, am găsit ceva.

Vine spre mine cu o pereche de pantaloni urâţi, maronii, în nuanţa rahatului de câine. Se leagă peste mijloc, ceea ce e probabil bine, având în vedere că sunt prea largi. Îi răsucesc în mâini ca să îi văd mai bine. Sunt crăpaţi la spate.

— O să mi se vadă fundul.

— Atunci e clar, va trebui să-i coşi.

— Nu-i treaba magazinului să facă asta?

— Ţi se pare că arăt a cusătoreasă? zice şi râsul i se transformă într-o tuse cu flegmă. Ţi-i vând pe zece biştari.

— Bine. Nu contează.

Mama are maşină de cusut. O să se ocupe ea de pantaloni; îmi zic. Va trebui însă să îi răspund la toate întrebările.

— Am nevoie şi de alte lucruri în afară de pantaloni, îi spun femeii.

— Li se spune nădragi. Şi da, aşa e.

Scoate o cămaşă albă. Are manşete uriaşe, cu butoni. Şi e

deschisă până la jumătatea pieptului, dar se leagă cu şnur.

— Ce zici de asta?

Cămaşa pute. A bere şi a corp nespălat.

— Presupun că nu sunteţi nici spălătorie?

— Văd că te prinzi repede. Ţi-o vând cu zece bişţari.

— Dar de închiriat nu închiriaţi?

— Dacă vrei să închiriezi, n-ai decât să încerci la *Guess Me!* pe Hillsborough Street.

— Ei m-au trimis aici.

— Atunci se pare că nu prea ai de ales. Face în total douăzeci de dolari.

— OK.

Dacă aş fi închiriat costumul, aş fi plătit probabil mai mult. Până aici, toate bune şi frumoase.

— Pantofi, tinere Georgie?

— Mda, probabil.

Sunt oribili. Nişte chestii mari, negre, din piele crăpată, cu tocuri groase şi catarame argintii.

— Ei, ce părere ai, drăguţule?

— Cred c-o să zic pas.

— Bine gândit. Nimeni n-o să se uite oricum la picioarele tale.

Mda. Şi chiar dacă se uită, va trebui să se mulţumească cu nişte pantofi sport negri.

— Ce altceva îmi mai trebuie?

— Pălărie. Îmi pasează un tricorn croit din fetru bleumarin. Asta-i din partea casei.

E cel mai urât lucru pe care l-am probat în viaţa mea.

— Bine.

— Jachetă.

Îmi arată, ridicând din sprâncene, o haină din lână albastră cu nasturi mari şi tivită cu auriu.

— Vara? Nici vorbă.

Ridică din umeri şi o îndeasă într-un dulap ticsit cu obiecte la fel de nefolositoare.

— Va trebui să porţi ciorapi.

— De ce?

— Pe vremea aia picioarele goale nu erau la modă.

Îşi smuceşte capul şi îşi croieşte drum prin labirintul prăvăliei, până în faţă.

O urmez.

Îşi lasă degetele să zboare peste casa de marcat antică.

— Ciorapii îi poţi cumpăra de la drogherie. Îţi trebuie dintr-ăia, până la genunchi. De care poartă maică-ta.

— Mama nu poartă ciorapi până la genunchi.

— Atunci bunică-ta. Întinde mâna cu palma în sus şi-şi freacă degetele. Douăzeci de dolari. Dă-i încoace.

*

În drum spre casă, mă opresc la Meredith Ridge Shopping Center şi cumpăr de la librărie *The Witch of Blackbird Pond,* după care intru la drogherie ca să caut ciorapi.

La naiba. Dacă acum o lună cineva mi-ar fi zis că o să-mi neglijez antrenamentele şi afacerea ca să mă duc la Arhivele Statului sau să cumpăr un costum de epocă şi ciorapi, i-aş fi spus că a înnebunit.

Numai că atunci n-o cunoscusem pe Susanna – şi pentru ea aş face orice.

Găsesc destul de uşor raionul de ciorapi. Dar nu m-am aşteptat la atâtea culori. Nu doar negru şi bej. Ci şi roşu, mov, albastru şi *galben.* Pe bune?

Măsurile nu mă ajută nici ele. Mic. Mediu. Mare. Regal.

Serios? Au măsura regală dar nu şi extra-large sau gigantic sau pentru tipe-cu-gambe-mari?

— Bună, Mark.

Vocea lui Alexis. Evident. De ce îşi tot face apariţia în locuri unde mă aflu eu şi unde nu am chef să dau cu ochii de ea?

— Bună, îi răspund luând o pereche de ciorapi şi îndreptându-mă spre spatele magazinului.

Au acolo un panou cu mărimile. Cool.

— Deci…, zice, păşind mai aproape. Ce-ai venit să cumperi?

Mă uit la panou şi pe urmă la pachetul din mână. Mai clar nici că se poate.

— Ciorapi până la genunchi.

Clipeşte nedumerită.

— La ce-ţi trebuie?

— Sunt pentru mama. Care-i mărimea cea mai mare?

O iau spre intrare şi verific din nou culorile. Bej-închis ar fi cea mai potrivită nuanţă.

— Ăăă… Arată spre un alt ambalaj. Mamei tale i-ar veni mai bine mărimea asta.

— Nţ, o să-i iau pe ăştia. Îmi cobor vocea, de parcă i-aş spune un secret. Mama e alergică la înţepăturile de albine. A înţepat-o una în picior. Scot un sunet de explozie înăbuşit. S-a umflat rău.

— A! Se ţine după mine în timp ce mă îndrept spre casa de marcat. Spune-i, te rog, din partea mea că sper să-şi revină repede.

— Îi spun.

Alexis coteşte pe un alt culoar şi eu mă aşez la coadă. Sunt mândru de mine. Conversaţia a decurs bine. A fost foarte politicoasă. Civilizată. Ca între doi oameni maturi.

Când ies din magazin, mă uit peste umăr şi îngheţ.

Stă cu Carlton în faţa vitrinei frigorifice şi-şi aleg câte o băutură rece.

Se ţin de mână.

Carlton s-a întors de la mare duminică. Ne-am trimis mesaje de câteva ori, dar nu am reuşit să ne vedem. Am fost atât de preocupat de Susanna, că nici măcar nu m-am întrebat de ce.

Acum ştiu. Nu din cauza *mea* nu ne-am putut întâlni.

Mă simt gol pe dinăuntru – e un gol mare, care creşte tot mal mult în aşteptarea emoţiei potrivite care să-l umple.

Nu simt pic de gelozie. Din motive strict egoiste, mi-am dorit ca Alexis să-şi concentreze atenţia pe un alt băiat. Pentru că asta ar fi însemnat să nu mai dau peste ea pe drumul verde. Mă bucur totuşi că tipul cel nou nu e Keefe. Chestie care m-ar fi enervat, pentru că a fost amestecat cumva în bătăile pe care le-am încasat când eram gras, iar Alexis ştie asta.

Şi atunci, ce emoţie simt acum? Supărare? Tristeţe?

Mătuşa Pamela mi-a zis odată că cea mai rea formă de trădare nu poate veni decât din partea unui prieten. Până în

clipa asta n-am înţeles cu adevărat ce a vrut să spună.

Carlton îşi răsuceşte capul şi privirile ni se întâlnesc. Muşchii din maxilar i se încordează. Se face roşu ca para focului şi-şi mută ochii pe vitrina frigorifică.

Alexis are în fine un iubit care nu e adeptul sporturilor de toate sezoanele, şi nici măcar nu a fost nevoită să caute mai departe de cel mai bun prieten al meu.

CAPITOLUL 25
SPIRIT SFIDĂTOR

Stăpânul îi face semn fiului său să-şi vadă de lecţii în seara asta, dar schimbul de priviri dintre ei mi se pare că are un aer sinistru.

Pornesc în pauza de seară cu mare prudenţă, însă nici urmă de spion. Cu grota în chip de destinaţie, străbat iute pădurea şi ies la panglica de iarbă ce mărgineşte Pârâiaşul dintre Stânci.

În spate aud o creangă trosnind.

Şovăi. Murmurul creaturilor nopţii mi-a semnalat deja o altă prezenţă. Iar creanga a confirmat-o. Deşi nu a fost decât o creangă. Persoana care mă urmăreşte din umbră e pricepută.

Chiar dacă nu aş şti că Jedidiah a rămas acasă ca să îşi facă lecţiile, tot mi-aş fi dat seama că nu e el. Jedidiah nu păşeşte atât de tăcut.

Cel care mă spionează e stăpânul.

Încă doi-trei paşi, şi mi-aş fi deconspirat secretul. Intenţia mea de a mă duce la pârâu este de acum clară. Orice schimbare de traseu i-ar spune vânătorului că sunt conştientă de prezenţa lui. O să mă duc la pârâu, dar nu la grotă.

Rămân pe marginea malului, deasupra cascadei. Apa curge lin şi pârâul nu e adânc. Îngenunchez şi mă stropesc ostentativ pe faţă şi pe braţe.

Înserarea se lasă iute. Îmi reiau plimbarea pe cărarea care duce către sat. Mă uit drept în faţă şi sper ca Mark să nu mă strige. Pădurea mă învăluie cu mantia ei groasă. Zgomotul de cizme care se freacă din când în când de rămurelele de copaci

căzute mă atenţionează că domnul Pratt n-a renunţat la urmărire.

Cu fiecare pas pe care-l fac spre sat, îndepărtându-mă de Mark, tristeţea mă apasă tot mai tare. Cum nu pot fi cu el în seara asta, atunci o să dau frâu liber gândurilor. Ce-o fi aflat mai nou? Şi oare va reuşi să îi găsească o slujbă lui Phoebe?

Cum voi putea să aştept încă o zi? Vreau ca viaţa surorii mele să fie asigurată chiar de azi. Din clipa asta. Nu voi permite ca Phoebe să sufere la fel ca mine.

Primul an petrecut la familia Pratt a fost cel mai rău. Eram suficient de tânără – şi de proastă – ca să-mi închipui că o să mă impun în faţa lor. Doar eram Susanna cea Neînfricată. Fata care nu se lăsa intimidată de nimeni. Chiar dacă fiica lui Josiah Marsh schimbase decorul, pe dinăuntru nu se schimbase.

Domnul Pratt a avut grijă să mă înveţe repede că nu puteam să rămân la fel atâta timp cât lucram pentru el. *Bătaia e ruptă din rai,* asta era credinţa lui personală. Era pornit să-mi scoată toate ideile din cap, dar fără a mă văduvi de capacitatea de a munci. Dacă îi răspundeam obraznic, mă alegeam cu o palmă peste gură. Dacă mă uitam chiorâş, mă duceam la culcare nemâncată. Orice revoltă era pedepsită cu bătaia – administrată, desigur, seara, ca să am timp să-mi revin peste noapte.

Cu timpul, am devenit maestră la îndepărtarea petelor de sânge de pe haine şi la ascunderea oricăror simţăminte în colţişoarele sufletului. Şi m-am obişnuit cu resemnarea.

După ce l-am cunoscut pe Mark, acceptarea s-a transformat în agitaţie. El să fi cauzat tulburarea, sau doar a redeşteptat-o?

Poate că Mark e vinovat de suferinţa tot mai mare pe care o resimt. Până să-l fi întâlnit, ultimele luni de ucenicie la familia Pratt nu mi s-au părut atât de interminabile. Eram capabilă să-mi îndur timp de opt ani servitutea fără a lua în seamă dorinţa fierbinte de a scăpa de viaţa asta mizeră. Sentimentul acesta pierise, sau doar zăcuse cumva adormit, până ce apariţia lui Mark îl readusese la viaţă?

Oricum, nici nu mai contează. Nu-mi mai pot imagina viaţa fără un prieten – fără Mark.

Termin scurta plimbare prin sat şi mă întorc la moşia familiei Pratt. Intru în bucătărie ca să verific păsatul pentru a doua zi dimineaţa şi aud uşa de la corpul principal de clădire închizându-se cu un scârţâit uşor. Stăpânul şi-a petrecut seara încercând să-mi descopere secretele. Eforturile lui s-au dovedit zadarnice.

*

Sâmbătă a fost una din acele zile liniştite atât de rare. Copiii s-au jucat pe afară, au smuls buruienile din grădină împreună cu mine sau au căutat fructe prin tufişuri. Până seara, când a venit vremea pentru baia lunară, erau cu toţii murdari de sus până jos.

După cină, aşez vana cea mare în mijlocul bucătăriei şi o umplu cu apă încălzită. După ce se spală stăpânul şi stăpâna, vine rândul copiilor. Deborah mă ajută cu cei mici. Eu mă voi spăla ultima.

Se retrag cu toţii în casa cea mare.

Scot acele lungi şi ascuţite care îmi strâng marginile corsetului şi le aşez cu grijă pe masa de lucru. Urmează boneta şi acele de păr.

Mă prind fără chef de marginea vanei şi mă holbez la apa neagră dinăuntru. Mi-e groază la gândul unei alte băi reci şi murdare.

Spiritul meu sfidător revine. Îmi îndepărtez mâna şi dau cu piciorul tare în vană. Se răstoarnă, inundând podeaua bucătăriei, şi apa de baie se scurge printre crăpături.

O să mă îmbăiez sub lună şi sub stele, într-o apă pe care să o împart numai cu pietrele.

E prea târziu ca să ies *şi* e noaptea dinaintea Sabatului. Dar nu-mi pasă. Ajung la mal şi mă uit de cealaltă parte a cascadei, care sclipeşte gri-argintie în lumina lunii, cu toate că ştiu că Mark nu e acolo. Cobor de-a lungul peretelui stâncii, mă dezbrac până la lenjeria de corp şi îmi aşez lucrurile pe un bolovan.

Cascada se revarsă peste pintenul de stâncă în fuioare de apă care se desfac, se împletesc şi dansează separat. Pârâul

arată ca o baltă liniştită şi puţin adâncă.

Trag aer în piept, neliniştită. Cascada nu-mi va zdrobi capul. Curentul nu mă va trage după el. Sunt în siguranţă. În deplină siguranţă. Îmi vâr un picior în apă, apoi pe celălalt, şi aştept. Pârâul clipoceşte în jurul gleznelor mele.

E o prostie că m-am oprit şi că-mi irosesc din timpul atât de preţios. Mă îndrept spre cascadă şi rămân sub jetul său blând şi minunat de răcoros în seara prea caldă.

Revin acasă după mult timp, revigorată şi bucuroasă că am ieşit învingătoare în lupta cu pârâul. Urc pe vârfuri treptele spre pod, fără a întâlni pe nimeni în drum, şi mă rog ca somnul să-mi fie la fel de odihnitor ca ultima oră din zi.

*

Familia Pratt se trezeşte devreme a doua zi dimineaţa, se găteşte cu cele mai bune haine de duminică şi îşi aşteaptă micul dejun simplu, alcătuit din păsat şi cidru. De cum terminăm masa, ne încolonăm pe poteca ce duce în sat – părinţii în frunte, copiii în şir după ei, ca nişte răţuşte, şi eu la urmă, la o distanţă respectuoasă.

Metodiştii sunt cei care vor ţine slujba în duminica asta în sala de întruniri, dar fără predicator. Domnul Worth, cel mai de vază metodist din sat, va conduce slujba. Ne va ţine un discurs pe tema lui preferată, desfrâul şi însoţitoarele sale perverse, păcatul trupesc şi adulterul.

Familia Pratt flecăreşte urcând scările spre sală. Eu rămân în urmă, preferând să stau în umbra clădirii până în ultima clipă. Mary Whitfield mă salută discret şi ochii îi fug de colo-colo, în căutarea cuiva. Fără îndoială, a lui Reuben Elliott.

O mişcare se întrezăreşte printre copaci, şi nu e vântul sau un animal, ci o sclipire albă care contrastează puternic cu trunchiurile copacilor. Un călător păşeşte pe malul pârâului şi se opreşte în locul unde poteca dă în drumul principal. Mijesc ochii. E un tânăr îmbrăcat cu o cămaşă albă şi cu o pălărie închisă la culoare pe cap. Aruncă o privire furişă în direcţia noastră înainte de a se întoarce cu faţa spre Raleigh şi a începe să împingă o maşinărie ciudată.

Mark e aici?

Ameţită de bucurie, o salut pe Mary dând din cap, mă grăbesc spre closet şi mă pitesc în spatele lui. Nimeni nu mă bagă în seamă. Mă reped spre pădure, alergând în paralel cu drumul, până ce cotesc şi ies din raza vizuală a enoriaşilor. Din faţă vine un zgomot slab de conuri de pin călcate în picioare.

— Mark? strig eu pe cât de tare îndrăznesc.

Iese de după copacii aflaţi de cealaltă parte a drumului.

— Bună.

Îşi împinge bicicleta şi mi se alătură în mijlocul drumului.

Îi admir costumul. Nădragii şi cămaşa îi vin bine.

— Arăţi chipeş îmbrăcat aşa.

Se uită mândru în jos la haine.

— M-am străduit mult să fac rost de costum.

— Mă bucur că ai făcut un asemenea efort. Fără el nu ţi-ai fi putut explica prezenţa aici. Fac un gest spre cămaşă, încântată că ne putem purta atât de natural. Poate c-ar fi mai bine să porţi cămaşa pe afară, precum negustorii.

— Negustorii? zâmbeşte el. De ce nu pot să fiu gentleman?

— Dacă vrei să fii gentleman, va trebui să porţi vestă şi jachetă. Niciun bărbat care se respectă nu iese fără ele din casă.

Se încruntă.

— Tipa de la prăvălie nu mi-a zis de vestă.

— Poate că nu vine foarte des în vizită în secolul meu.

Râd, fericită să mă aflu lângă el. Au trecut prea multe zile de când nu mi-am văzut prietenul.

Îşi scoate pălăria albastră, o îndeasă în spatele nădragilor şi-şi trage pe cap pălăria aceea caraghioasă, ca un castron spart.

— Trebuie să plec.

— Unde te duci?

— În Raleigh-ul din secolul tău, ca să evaluez situaţia.

— Pentru ce?

— Pentru găsirea unei slujbe pentru Phoebe.

— Astăzi? Dar e Sabatul.

Ce fac Mark şi ai lui în zilele de duminică? mă întreb în sinea mea.

— Toate familiile care ar putea-o angaja pe Phoebe sunt

acum la biserică, îi explic eu.

Îşi pocneşte pumnul de palma deschisă a celeilalte mâini.

— Ar fi trebuit să-mi dau singur seama. Dar n-o să găsesc pe nimeni prin oraş, ca să mai aflu câte ceva?

Cad pe gânduri.

— La crâşmă e deschis şi vor fi servitori care se ocupă de cai şi de copii. Poate că vei afla de la ei despre familiile care au nevoie de personal în plus.

— Super. Exact asta voi face – voi întreba pe oricine care îmi va zâmbi, până ce voi obţine răspunsuri. Şi de cum voi afla câteva nume, mă voi întoarce în lumea mea şi voi intra în reţea ca să văd care familii sunt mai potrivite.

Inima îmi bate tare în piept, plină de o fericire pe care nu am resimţit-o niciodată. Nimeni până acum nu s-a străduit atât de tare să mă ajute.

— Dar nimeni din lumea ta nu-ţi va observa absenţa?

— Nu voi lipsi mult – şi nu, părinţii nu-şi vor face griji pentru mine. Le-am lăsat un bilet. Îşi trece un braţ pe după mijlocul meu şi mă îmbrăţişează. O să rezolvăm noi treaba aceasta împreună, Susanna. Îţi promit.

— Mulţumesc. Îl sărut pe obraz. Ai grijă de tine.

Îmi dă drumul, apoi se urcă pe bicicletă şi îşi concentrează atenţia pe drumul care îi stă în faţă.

— Unde o să fii în dimineaţa asta?

— La sala de întruniri.

— Cât va dura slujba?

— Trei ore, dacă nu mai mult.

— Păcat.

— Remarca ta e cu atât mai potrivită, cu cât vorbitorul va fi domnul Worth.

Fac un pas în spate, îngrijorată de acum că am lipsit prea mult, dar nedoritoare să-mi iau rămas-bun prima.

— Trebuie să plec. O să te anunţ ce am aflat de cum va fi posibil.

Îşi ia avânt pe bicicletă. În câteva secunde se face nevăzut dincolo de deal.

Mă întorc la sala de întruniri şi bucuria îmi piere, înlocuită

de nelinişte. De ce l-am lăsat să facă asta? Mark nu ne cunoaşte drumurile, felul de ne comporta şi de a vorbi. Dacă se va adresa greşit oamenilor sau dacă va vorbi cu cine nu trebuie?

Sau dacă va păţi ceva?

Sunt singura persoană care ştie de prezenţa lui aici – singura persoană care i-ar putea sări în ajutor dacă lucrurile nu merg bine. Ideea mă înspăimântă.

Chiar dacă nu ar fi zi de duminică, tot mi-aş petrece următoarele trei ore în rugăciuni.

CAPITOLUL 26
UN ALT MOMENT DE PROSTIE

Susanna a zis că pământul de sub tălpile picioarelor mele e un drum. Ce mai glumă! Seamănă mai degrabă cu o pistă pe teren denivelat curăţată de copaci, dar nu şi de cioturi. Îmi pot imagina cum e să călătoreşti într-o şaretă trasă de cai pe un asemenea drum – te simţi ca o minge umană uriaşă aruncată de colo-colo pe o masă de pinball colosală.

Nu că m-aş plânge. Mizeria asta de drum e de fapt o ocazie de antrenament fantastică. E plin de dealuri, vreo două din ele cu pante solicitante. Aşa că îmi suplimentez pregătirea prevăzută pentru astăzi cu exerciţii de rezistenţă. Opt mile până la acea porţiune din Raleigh care exista acum două sute de ani şi încă opt mile înapoi.

Priveliştea e uimitoare. Copacii care mărginesc poteca se înşiră pe mile întregi şi sunt atât de deşi, încât parcă aş pedala pe sub o boltă de verdeaţă, îmbătat de parfumul crenguţelor de pini şi al frunzelor căzute. Mănunchiuri ţepoase de flori sălbatice galbene şi mov stau strânse din loc în loc. Privesc în jur cu admiraţie.

Dinspre pădurea din dreapta vine zgomot de trosnituri şi bufnituri. Trei căprioare traversează în salturi drumul, înaintând în zigzag drept către mine. Totul se întâmplă atât de repede, încât n-am timp să reacţionez. Mă prăbuşesc pe pământul tare. Pic de compost natural care să amortizeze căzătura.

Un val subţire de praf se ridică şi îmi pătrunde pe gât şi în

nas, înecându-mă. Tot corpul mă doare. Echipamentul de protecţie complet pentru bicicletă ar fi fost un lucru greu de explicat şi păruse o precauţie inutilă, aşa că nu port pe mine decât costumul. Înjur căprioarele şi lipsa mijloacelor de amortizare.

Câteva crengi trosnesc în apropiere. Mă arunc pe jos, îmi scot ochelarii de soare şi mă uit înspre pinii de pe latura nordică a drumului. Nicio mişcare.

Trosc.

Sunetul se aude de mai de aproape acum. E semnalul că trebuie s-o iau din loc. Sar în picioare, ridic bicicleta de jos, o încalec şi pedalez cu viteza indusă de suplimentul de adrenalină.

Ceva – sau mai degrabă *cineva* – aleargă prin pădure, paralel cu drumul. Acel sau acei cineva ţin pasul cu mine timp de câteva secunde, după care se îndepărtează. Continui să pedalez în acelaşi ritm alte câteva minute.

Inima încetează treptat să-mi bubuie în piept, dar gândurile mi se învălmăşesc prin cap. Când avusesem ideea de a veni aici, îmi imaginasem totul ca un soi de *reality game* virtual – numai că nu virtual. Trecutul se întinde acum în faţa mea, liniştit, frumos, dar şi sălbatic. Nu că n-aş fi văzut animale sălbatice şi în secolul meu. Sigur că am văzut. Numai că aici e cumva altfel, ca şi cum animalele din vremea mea ar fi devenit mai inteligente şi ar fi învăţat să se ferească de oameni. În timp ce acelea de aici par pur şi simplu agresive.

Experienţa prin care tocmai am trecut mă intimidează într-un mod neaşteptat. Nu-i vorba numai de pădure şi de animale. Cum vor reacţiona oamenii la vederea mea? Şi cum voi reacţiona eu? Ce-ar face dacă şi-ar da seama cât de străin sunt de lumea lor?

După vreo jumătate de oră de înaintat pe un deal ce urcă nu foarte abrupt dar constant, ajung pe culme. Mă aflu la marginea oraşului. Pun frână şi cobor de pe bicicletă ca să mă minunez de prima mea întâlnire cu Raleigh-ul secolului al optsprezecelea. Capitala statului se întinde în faţa ochilor mei, o reţea de drumuri de pământ, clădiri din lemn şi copaci

împrăştiaţi ici-colo. În centru se găseşte o parcelă de pământ golaşă – Union Square, locul unde peste cincizeci de ani se va înălţa clădirea Capitoliului. Acum, tot ce se vede este etajul unei clădiri mari dar necunoscute, având în vârf o cupolă rotundă.

Mă înfior. Locuiesc aici de o viaţă şi totuşi locul îmi e la fel de străin ca o altă planetă. Teama pune stăpânire pe mine. Mă stăpânesc cu greu să nu întorc bicicleta pentru a pedala cu viteză înapoi în lumea mea.

OK, răsuflă adânc. Concentrează-te.

Susanna are nevoie de mine. Am o misiune de îndeplinit şi timpul nu stă în loc. Leg bicicleta, dau pe gât un strop de apă, schimb casca de protecţie cu pălăria şi scot din buzunar o copie a unei hărţi vechi a oraşului.

De pe internet am aflat că o crâşmă din apropiere de Union Square era pe vremea aceea locul de socializare al comunităţii. Cobor dealul, privind din când în când cu precauţie la tufişurile ce mărginesc drumul.

Trec de cărămidărie şi ajung pe o stradă adevărată fără să mă rănesc şi fără să întâlnesc în cale vreun şarpe veninos.

Văzut de la nivelul străzii, Raleigh mă dezamăgeşte. Mă aşteptam la un fel de copie a Williamsburgului colonial. La alei largi şi frumoase, cu suprafeţe netede. La garduri vopsite în alb care să împrejmuiască peluzele şi conacele. La şiruri de prăvălii.

Greşit.

Cu cât mă apropii de centru, cu atât realitatea devine şi mai ciudată.

Străzile scăldate în soare s-au transformat în şanţuri pline de gunoaie şi rahat de cal. Există semne ale unui boom în construcţii, dar totul este cufundat într-o tăcere sinistră. Clădiri neterminate se profilează pe cerul zimţat. În casele nelocuite s-au adunat aşchii din lemn şi rumeguş, iar găurile dintre scânduri anunţă o iarnă grea. Casele cu un singur nivel stau înghesuite între crâşme şi prăvălii şi fumul se înalţă în fuioare din coşurile lor din cărămidă.

E ca şi cum m-aş plimba printr-un parc tematic conceput

fără pic de gust. Prin Historyland.

Mirosul de urină de om îmi înţeapă nările. Îmi acopăr nasul şi încerc să nu-l inhalez. Se pare că nu multe case au dependinţe, din moment ce oamenii îşi fac nevoile pe unde apucă.

Traficul se aglomerează. Trăsuri trec legănându-se pe lângă mine, purtând femei în rochii cu mâneci ample. Pe lângă ele călăresc bărbaţi în jachete închise la culoare şi cu pălării pe cap.

Niciodată n-am dat atenţie zgomotelor de construcţie ori drujbelor. Niciodată n-am dat atenţie maşinilor de intervenţie în caz de urgenţe. Dar aici le simt lipsa. Ce nebunie.

Hainele pe care le poartă oamenii sunt ceva nou pentru mine, însă niciuna nu iese în evidenţă. Toate femeile arată la fel. Chiar dacă nuanţele pastelate ale rochiilor diferă, croiala e aceeaşi. Moda s-a schimbat mult în cele două secole care au trecut. Acum se admite aproape orice. Haine lungi, scurte, largi, strânse pe corp, colorate, uni, banale, provocatoare. Variate. Şi tocmai uniformitatea hainelor de aici mă face să-mi dau seama de asta.

— Fii atent pe unde mergi, fiule, îmi strigă cineva.

O trăsură se îndreaptă drept spre mine. O mână grea îmi aterizează pe umăr şi mă smuceşte deoparte. Mă retrag împleticit câţiva paşi. Trăsura trece exact prin locul unde am stat cu câteva clipe în urmă.

— Mersi.

Mă întorc cu inima bubuind în piept. Un bărbat se uită dezaprobator la mine. E la fel de lat pe cât e de înalt.

— Ai grijă. Se scarpină în barba neîngrijită. Te duci la biserică? mă întreabă, studiindu-mi sceptic costumaţia.

— Nu. Nu astăzi.

— Ce cauţi aici?

— Informaţii.

Nu pare surprins.

— Încearcă la crâşmă. Arată în faţă cu un deget înnegrit. P-acolo.

— Mersi.

A avut dreptate Susanna când mi-a zis de vestă. Toţi bărbaţii poartă veste, iar unii din ei şi jachete, ceea ce trebuie că e oribil pe o asemenea căldură.

Găsesc crâşma şi mă strecor înăuntru. E întunecoasă şi pute a carne arsă şi a grăsime veche. Mese lungi traversează încăperea. Doi bărbaţi stau în capătul îndepărtat, lângă un şemineu mare din piatră, aplecaţi peste nişte căni mari cu capac.

O femeie în vârstă se apropie. E îmbrăcată în gri din cap până în picioare şi poartă un şorţ imaculat. Are ochii obosiţi şi un zâmbet plăcut.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Da.

Alt moment de prostie. Ar fi trebuit să mă pregătesc dinainte, ca să ştiu ce să spun.

— Ăăă…

Fac o pauză. Cum aş putea să mă refer la Phoebe? Ca la prietena mea? Nu, asta ar trezi suspiciuni. Şi nici ca soră, pentru că dacă mi s-ar cere, n-aş şti să o descriu. Mai bine verişoară. E mai vag.

— Verişoara mea Phoebe îşi caută de lucru. Aţi auzit de vreo slujbă pe aici?

— Sigur. Îşi târşeşte picioarele până la intrare şi arată spre o casă din spatele sălii de întruniri. Am auzit că familia Whitaker caută un ajutor la bucătărie. Locuiesc pe strada de dincolo de piaţă.

— Mai sunt şi alţii?

— În fiecare zi se mută în oraş alte familii. Şi multe din ele sunt în căutare de servitori. Îşi lasă capul pe umăr şi se uită la mine cu ochii ei spălăciţi. Câţi ani are verişoara ta?

Habar n-am, aşa că inventez. E o minciună care se poate îndrepta mai târziu.

— Paisprezece.

— Hm, familiile Palmer şi Haywood caută menajere. Coboară vocea şi se apleacă spre mine. Iar Bishopii o spălătoreasă. Dar nu i-aş lua în calcul decât la disperare. Am îndoielile mele în legătură cu felul în care doamna ţine casa.

E grozav. Trei posibilităţi, plus una de ultimă instanţă.

— Mulţumesc pentru informaţii.

— Cu plăcere. Mă priveşte plină de speranţă. Nu vrei să mănânci ceva?

Sunt lihnit de foame.

— Nu astăzi.

— N-ai bani?

Scutur din cap.

Îmi face semn să nu plec şi dispare în fundul încăperii. După o clipă revine cu o felie groasă de pâine în mână.

— Poftim. Rămâne pe data viitoare.

Câtă amabilitate. Pâine e caldă, bine dospită şi grunjoasă. Mmmm.

— Mersi. O să ţin minte.

Nici măcar nu ştiu dacă s-au inventat deja dolarii şi n-am idee cum aş putea s-o răsplătesc pe cârciumăreasă. E o întrebare pe care încă nu i-am pus-o Susannei.

Parcurg repede şi fără probleme drumul de întoarcere. În timp ce urc ultimul deal de dinainte de cascadă, arunc o privire spre poteca pustie care străbate Worthville. Toată lumea e la biserică, nu-i aşa? Susanna mi-a spus că slujba va dura câteva ore.

Ce-ar fi să mă strecor în sat?

Pedalez de-a lungul potecii care duce la cascadă, apoi ascund bicicleta printre copaci. Mă furişez prin pădure, apropiindu-mă de sat.

Poteca e în continuare pustie. Prin ferestrele de la sala de întruniri se întrezăreşte mişcare. Slujba nu s-a terminat.

Transpiraţia mi-a înmuiat părul şi îmi produce mâncărime pe sub haine. Put ca un vestiar întreg – un miros greu şi acru. Mă retrag la umbra unui copac exact în clipa când dinăuntrul sălii răzbate hărmălaie. Zgomot de bănci care zgârie podeaua din lemn. De copii care ţipă. De botine grele care calcă apăsat şi scârţâit.

Prea târziu ca să scap nereperat. Poate c-ar fi mai bine s-o iau din loc păşind încrezător.

O familie iese din sală – soţul, soţia şi doi copii. Sunt

îmbrăcaţi în haine sumbre, maro şi gri. Adulţii discută între ei, până ce dau cu ochii de mine.

Îi salut politicos şi dau să plec.

— Dumneata, domnule, strigă bărbatul după mine.

Gata, m-a prins.

— Da?

— Te-ai rătăcit?

— Nu.

Un bărbat înalt coboară bocănind treptele, la braţ cu o femeie scundă şi supraponderală. În spatele lor se înşiră câţiva copii. Soţul se opreşte de cealaltă parte a potecii faţă de mine, îşi împreunează mâinile şi mă priveşte lung. Soţia, rămasă în urmă, se zgâieşte la mine pe după umărul lui. Din spatele tatălui lor mă studiază un adolescent cu o expresie serioasă pe chip şi o adolescentă cu ochi obraznici.

Susanna îşi face apariţia în pragul sălii de întruniri, cu braţele şi poalele fustei încărcate de copilaşi. Se duce spre locul unde stau bărbatul înalt şi femeia trupeşă şi se uită în direcţia în care se uită şi ei. Mă vede, se cutremură şi-şi fereşte privirea.

Am făcut o greşeală de neiertat.

CAPITOLUL 27
O PÂCLĂ STACOJIE

Ce caută Mark aici? A înnebunit?

Îmi simt gura uscată de spaimă. Ziua asta nu se va sfârşi bine pentru mine.

— Eşti străin de oraşul nostru, zice domnul Pratt. Cine eşti şi cu ce treburi pe aici?

— Numele meu este Mark Lewis.

Dogarul nostru vine lângă stăpân.

— Domnul Lewis declară că nu s-a rătăcit.

Domnul Pratt îşi drege glasul.

— Cu ce motiv te afli în Worthville în duminica asta?

Ridic capul. Mă uit în ochii lui Mark, care îmi aruncă o privire încărcată de regrete.

Stăpânul se înroşeşte la faţă.

— Domnule? Motivul vizitei?

Mark îl priveşte calm.

— Eram în trecere.

Câţiva enoriaşi vin şi se aşază de o parte şi de alta a domnului Pratt.

— Cam ciudată ocupaţie pentru o zi de duminică, spune Solomon Worth pe un ton ameninţător, frecându-şi pumnul.

Dumnezeule milostiv, Mark nu-şi dă seama în ce pericol se află. Trebuie să intervin ca să aplanez tensiunea, înaintea să nu izbucnească vreun conflict.

— Fără îndoială, domnul Lewis e în drum spre casă după o călătorie lungă.

Mark dă din cap aprobator.

— Domnişoara Marsh are dreptate.

Răspunsul lui provoacă o tresărire în rândurile mulţimii.

Domnul Pratt se întoarce şi se holbează la mine.

— O cunoşti pe servitoarea mea, domnule Lewis?

— Ne-am cunoscut. Şi aş dori să mai discut cu dânsa.

— Nici vorbă, domnule Lewis. Nu ai ce discuta cu servitoarea mea.

Mulţimea amuţeşte. Până şi bebeluşii încetează să se agite.

Mark îşi mută privirea de la mine la domnul Pratt.

— De ce nu?

— E ocupată. Are treburi de făcut.

Mark zâmbeşte, un zâmbet de nepătruns, superior.

— Treburi duminica? În Raleigh, noi le permitem servitorilor să-şi ia liber restul zilei.

Mândria îmi umflă pieptul la auzul răspunsului lui Mark. Are un aer de încredere în sine şi de dispreţ, şi nu de deferenţă, aşa cum e obişnuit stăpânul în astfel de situaţii. Îl mut pe John sprijinit pe coapsa cealaltă şi mă forţez să-mi ţin buzele lipite.

— Susanna, poţi discuta un pic cu acest străin, rosteşte stăpânul cu un calm înspăimântător.

Îl las pe bebeluşul John în braţele întinse ale lui Deborah, verific că Dorcas se ţine de mâini cu Delilah şi Dinah, după care înaintez până în mijlocul drumului, având grijă să las o distanţă cuviincioasă între mine şi Mark.

— Nu zăbovi prea mult, mă avertizează domnul Pratt. Nu cred că vrei să pierzi prânzul.

Se îndepărtează şi se afundă furtunos în pădure, urmat de întreaga familie.

Unul câte unul, enoriaşii pornesc spre casele lor. Când nu mai rămâne nimeni în jur care să ne poată auzi, îi spun lui Mark:

— De ce ai venit?

— Îmi pare rău. N-am vrut decât să arunc o privire, dar am dat greş cu sincronizarea. Îşi răsuceşte colţurile gurii în sus. Să înţeleg că tocmai m-ai salvat?

— Cam aşa ceva. Nu vreau să insist prea mult pe greşeala pe care a comis-o, dar nici nu am de ce să-l laud. Ştiu că n-a vrut să facă rău, însă consecinţele le voi suporta eu. Acum suntem aici şi n-avem prea mult timp la dispoziţie. Spune-mi ce ai aflat.

Scoate din buzunar o foaie de hârtie.

— Am vorbit cu o cârciumăreasă. Mi-a zis de patru familii care au nevoie de servitoare. Una pe post de spălătoreasă, a doua ca ajutor în bucătărie şi două ca fete în casă.

O casă care are nevoie de spălătoreasă trebuie că e importantă. Însă munca de fată în casă este cea care îi va distruge cel mai puţin mâinile lui Phoebe.

— Care familii?

Îmi întinde lista cu nume.

O parcurg iute.

— Domnul Haywood şi cu domnul Whitaker sunt oameni de stat, dar aş prefera slujba la domnul Haywood. E mai bine pentru Phoebe să facă curat în casă decât să spele vase ori rufe. Ce spui, o duci pe Phoebe la Raleigh?

— Nu încă. Vreau mai întâi să verific familiile şi să mă asigur că sunt oameni de treabă. În plus, acum, că ştiu ce să caut, poate că voi veni şi cu alte nume. Mă întorc marţi şi atunci ne putem decide asupra datei.

— O să aştept întâlnirea cu tine înainte de a vorbi cu mama.

Mark se retrage.

— Încă o dată, îmi pare rău.

— N-a fost înţelept din partea ta să te arăţi aici, dar mă bucur că ai făcut-o.

Dă din cap, se răsuceşte pe călcâie şi o rupe la fugă.

Din umbra stejarului îl urmăresc până ce dispare pe după o ridicătură de pământ. Sătenii s-au risipit fiecare pe la casele lor, pentru prânzul rece care îi aşteaptă.

Pornesc pe drumul care duce la casa familiei Pratt. În ciuda căldurii, fiori reci îmi cuprind mădularele. Vizita lui Mark se va lăsa cu o pedeapsă pentru mine. Singura întrebare este cât de tare o voi încasa.

Familia e adunată în jurul mesei şi mănâncă supă de fasole

cu pâine. Toată lumea îşi ridică ochii la sosirea mea. Nimeni nu vorbeşte.

Domnul Pratt se lasă pe spate în scaun, cu degetul înfipt în bărbie. Îmi văd de treburi şi torn cidru în pahare. Când ajung în dreptul lui, mă întreabă:

— Unde l-ai cunoscut pe domnul Lewis?

Îi umplu paharul cu cidru şi încerc să aleg între mai multe minciuni.

— L-am întâlnit pe drumul spre Raleigh.

— Când?

— Acum trei săptămâni.

— Cu ce ocazie?

Ridic din umeri, aparent nepăsătoare.

— M-a întrebat pe unde să o ia.

— Dacă nu te-a văzut decât o dată, de ce a vrut să discute cu tine azi?

Scotocesc în minte după un răspuns rezonabil şi nu-mi vine nicio idee. De ce nu am anticipat întrebările?

— Domnul Lewis, rostesc eu încet şi distinct fiecare cuvânt, face o călătorie dinspre Wards Crossroads. I-am arătat drumul către Raleigh.

Domnul Pratt mormăie sceptic.

— Domnul Lewis pare dispus să călătorească fără să cunoască drumul.

Dau din cap vag şi mă îndepărtez.

— E foarte chipeş, intervine Deborah. Are dinţi aşa frumoşi.

Tatăl ei bate cu încheieturile degetelor în masă. Deborah pufneşte pe nas şi-şi lasă ochii în pământ.

Stăpânul mă priveşte încruntat, dar nu zice nimic. Dau ocol mesei ca s-o servesc pe stăpână.

Stăpâna soarbe puţin din cidru.

— Am poftă de prăjitură, Susanna. Mâine trebuie să-mi faci o prăjitură cu ghimbir.

Mă uit peste masă la stăpân. Nu mai avem ghimbir. Şi nici zahăr, şi stăpânei nu-i place mierea.

Cu o fluturare a mâinii, domnul Pratt dă de înţeles că cererea soţiei nu trebuie luată în seamă.

— Susanna n-are de ce să încălzească mâine cuptorul. Vei aştepta până la ziua de copt.

— Dar nu vreau să aştept până miercuri pentru o prăjitură.

— Ba aşa o să faci.

Doamna Pratt îmi aruncă o privire încărcată de resentimente şi se întoarce clocotind de furie la farfuria ei.

După ce termin de servit prânzul, îi duc pe Dinah şi pe John la culcare. Până să mă întorc în sufragerie, restul familiei a terminat cu prânzul.

Ies din casă cu braţele pline de tăvi murdare şi o carafă goală, bucuroasă să revin în bucătărie şi să rămân singură. Las farfuriile în copaie şi mă gândesc la scena din sufragerie. A ieşit mai bine decât m-am aşteptat.

Degete lungi şi aspre mă prind de antebraţ şi mă trag în spate până ce mă lovesc de un corp solid. Cealaltă mână a stăpânului se plimbă peste pântecul meu şi mă lipeşte de el. Şocul îmi trimite în ceafă fiori ca nişte mici păianjeni.

— Domnul Lewis este iubitul tău secret?

— Nu am niciun iubit secret.

Mirosul dezgustător de lână năduşită îmi umple nările. Stăpânul nu m-a pipăit niciodată aşa.

— Ţi-a făcut avansuri?

— Domnul Lewis s-a purtat cât se poate de cuviincios cu mine.

Sângele îmi pulsează în urechi, atenuând sunetele.

— Te-a sărutat?

Răsuflarea lui îmi zgârie urechea.

— Nu.

— Ar face bine să nu se mai apropie de tine. Eşti a mea.

Sunt a lui? Dumnezeule milostiv, sunt sluga lui cu contract de ucenicie, nu sclavă. Stăpânul pare c-a înnebunit. Trebuie să încerc să-l calmez.

— Daţi-mi drumul, vă rog, domnule Pratt. Trebuie să mă duc la copii. O să se trezească din somn din clipă în clipă.

— Nimic altceva nu-mi aparţine în totalitate, continuă el să şoptească, de parcă nu m-ar fi auzit. Am ferma şi moara. Dar Drusilla nu uită să-mi amintească de fiecare dată că au fost

zestrea ei. Vacă grasă şi proastă.

Mă zbat, dar îşi întăreşte strânsoarea de fier.

— Domnule, daţi-mi drumul, vă rog. Nu vreau să-mi faceţi confidenţe.

— Ba ai să mă asculţi, dacă aşa zic eu.

E prea puternic ca să pot scăpa din strânsoare. Panica aproape că mă lasă fără suflare. Suntem singuri. Chiar dacă ţip, n-o să mă audă nimeni.

Mă cutremur de oroare când îl simt întărindu-se ca reacţie la contactul dintre noi. Spaima mea l-a excitat.

Scoate un hohot de râs ca un lătrat adânc şi crud.

— Nu-ţi permit să ai nicio relaţie cu domnul Lewis sau cu vreun alt bărbat.

Nicio relaţie cu Mark? Iată un ordin la care n-am intenţia să mă supun. Va trebui să mă lege cu lanţuri în bucătărie pentru a mă împiedica să-l văd pe Mark.

Odată cu hotărârea asta, mintea mi se limpezeşte. N-am izbutit nimic cu rugăminţile şi nici cu zbaterea. O să schimb tactica. Mă prefac că leşin.

Domnul Pratt mormăie surprins când mă las moale în braţele lui. Mă sprijină încă o clipă, apoi mă lasă să cad. Rămân întinsă pe jos. Mă înghionteşte cu vârful cizmei, apoi păşeşte peste corpul meu. Se îndreaptă bocănind către uşă.

— Nu permit nimănui să fure ce îmi aparţine. Dacă îl mai prind pe domnul Lewis în apropierea ta, o să îi pară rău.

*

Termin de spălat vasele şi pun fasolea la fiert în oală, apoi mă strecor în cămară cu o bucată de brânză în mână şi scot de sub rafturi exemplarul din *Persuasiune.* Recitirea volumului îmi produce aceeaşi plăcere ca prima dată.

— Aici erai, Susanna, zice doamna Pratt din spatele meu.

Cum de n-am auzit-o când a intrat?

Nu mai am timp să ascund cartea sub rafturi. O strecor în buzunar şi nu-mi rămâne decât să sper că nu a remarcat mişcarea mea furişă.

— De ce stai pe întuneric în cămară? Vino încoace. Stăpâna

se grăbeşte spre bancă, se lasă să cadă pe ea şi-şi netezeşte cutele rochiei crem noi peste pântecul rotunjit. Vineri va trebui să coacem din nou.

Poate că e de înţeles de ce stăpânul nu-şi poate plăti datoriile la băcănie. Stăpâna cheltuie sume mari pe haine la modă.

— Vineri, doamnă?

— Toate doamnele din oraş m-au invidiat întotdeauna pentru contribuţia mea la sărbătoarea de Ziua Independenţei, şi anul ăsta nu va fi cu nimic diferit. Îşi face vânt şi gândul la plăcerea pregătirilor care ne aşteaptă îi îndulceşte trăsăturile. Vreau să servesc mâncăruri deosebite. Nimeni nu se va gândi să aducă tartă cu cartofi dulci şi *sonker* de afine.

O urmăresc şi un presentiment urât mă cuprinde. E vremea să afle în ce situaţie dificilă se află familia şi eu sunt cea chemată să îi spun. Cu toate că sarcina asta nu-mi face nicio plăcere şi mă gândesc cu groază la consecinţe.

— Săptămâna asta n-am cum să pregătesc nimic special.

— Cum aşa?

— Nu mai avem zahăr şi mirodenii.

Încetează să-şi mai facă vânt şi mă priveşte lung.

— Cred că te înşeli.

— Nu, doamnă.

Se ridică gemând, trece pe lângă mine şi se repede în cămară. Aud zăngănit de borcane deschise şi închise. Iese din cămară şi-şi încreţeşte buzele, bosumflată.

— Ce prostie să rămânem fără provizii. De ce nu l-ai prevenit pe domnul Pratt?

Nu las insulta să-mi schimbe expresia feţei.

— L-am prevenit în urmă cu două săptămâni.

Îşi umflă nările.

— Voi vorbi cu soţul meu. Sper că nu m-ai minţit. Acum du-te la cumpărături la domnul Foster.

Îmi face semn să ies.

— Domnul Foster nu mai vrea să ne servească.

Îşi mijeşte ochii, nedumerită.

— Pentru ce motiv?

— Poate că soţul dumneavoastră vă va da explicaţiile necesare.

Îmi pot imagina scena. Doamna Pratt îşi va aborda soţul furioasă. El va şti care e sursa informaţiilor şi voi încasa din nou o bătaie pentru că i-am dezvăluit secretul. Poate c-ar fi bine să mă refugiez în grădină.

Faţa doamnei Pratt trece prin diverse expresii, într-o succesiune rapidă, sfârşind cu una de hotărâre fermă.

— Urmează-mă.

Dispare în curte.

Mă uit în jur, în căutarea unei ascunzători pentru carte. Poate în oala cea mare?

— Susanna? pufăie doamna Pratt din prag. N-ai auzit ce-am spus?

— Ba da, doamnă.

Mă grăbesc să o ajung din urmă. Merge legănat, dar cu o agilitate surprinzătoare. Se îndreaptă către prăvălia domnului Foster şi se opreşte afară.

— Aşteaptă aici.

— Da, doamnă.

Urcă greoi treptele din lemn şi trece pragul. Dinăuntru se aud voci când ridicate, când mai joase. După o vreme, stăpâna reapare.

— Poţi să intri să iei zahărul. Domnul Foster o să-ţi dea şi scorţişoară şi ghimbir.

Stă şi mă aşteaptă la baza scării.

Cu buzele strânse, domnul Foster îmi îndeasă proviziile în braţe. O însoţesc pe stăpână înapoi spre casă şi mă gândesc ce altceva, aș putea pregăti pentru cină. Nişte pâine din făină de porumb ar merge bine cu mâncarea de fasole şi poate c-ar trebui să mai caut castraveţi în grădină.

Deborah stă cu cei patru copii mai mici în curte. De cum ne zăreşte, Dorcas o rupe la fugă spre noi.

— Mama?

— Lasă-mă în pace, Dorcas, zice doamna Pratt, apoi se întoarce către fiica cea mai mare. Tata e acasă?

— Da, mamă, înghite în sec Deborah. A zis că s-a întors

pentru cină.

Doamna Pratt dă energic din cap şi intră în casă. Uşa se închide în urma ei cu un mic păcănit.

Deborah îl ia pe John în braţe şi vine după mine în bucătărie.

— Unde a fost mama?

— La prăvălie.

Dorcas îşi vâră capul pe uşă.

— Ce ai acolo?

— Ingrediente.

— Ne faci ceva bun astăzi?

Scutur din cap cu părere de rău şi iau făina de porumb şi un castron.

Din casă se aud ţipete. Dorcas se răsuceşte pe călcâie şi o rupe la fugă. Deborah şi cu mine ne repezim spre uşă.

— Nu înţeleg ce se petrece, zice Deborah şi-l strânge protector la piept pe bebeluşul John.

— Nici eu.

Tremură de spaimă.

— Cred că e timpul să vedem ce fac găinile.

— Bună idee.

Intru înapoi în bucătărie şi mă întreb cât de iute aş putea să mă fac nevăzută în grădină. Din păcate, m-am apucat să fac pâinea. Mă întorc la masa de lucru şi încep să frământ viguros aluatul.

— Delilah, Dinah, veniţi încoace, le strigă Deborah pe surorile ei mai mici.

Fetiţele coboară tropăind treptele din spate şi imediat Dorcas se strecoară pe uşa din faţă.

— Susanna, niciodată nu i-am auzit certându-se aşa de tare. Tata i-a spus mamei că moara nu merge bine în ultima vreme…

M-am gândit şi eu la asta, deşi nu prea are sens. După emoţia instalării unei noi pietre de moară – adusă tocmai din Franţa –, am fost convinsă că afacerea va înflori. Cine ar fi crezut că închiderea morii pentru câteva săptămâni va avea drept efect alungarea clienţilor?

— … şi mama i-a spus să se ducă la fratele lui şi să-i ceară provizii.

Domnul Pratt nu şi-a văzut fratele mai mare de când m-am mutat eu aici, adică de aproape opt ani. Domnul George Pratt locuieşte la o distanţă de numai o zi de mers cu şareta.

— Dorcas, poate c-ar trebui să te duci şi tu la coteţul de păsări, cu surorile tale şi cu John.

— N-am de ce. Deborah se poate ocupa de găini şi fără ajutorul meu. Se apropie în fugă de mine. De ce îl urăşte tata aşa de tare pe fratele lui? I-a spus mamei că mai degrabă moare de foame decât să meargă la cerşit la unchiul George.

— Taci, Dorcas.

Protestul meu este pe jumătate prefăcut, căci în realitate sunt curioasă.

— Nu e frumos să bârfeşti, o dojenesc eu.

— Nu e bârfă dacă e adevărat, spune ea şi feţişoara ei se boţeşte de panică. Mama a zis că o să se ducă ea la unchiul Worth să-i ceară de mâncare. Şi că n-o să-şi lase copiii să flămânzească doar pentru că tata e prea mândru ca să ceară ajutor.

— Bine, acum chiar că e cazul să te opreşti, Dorcas.

Caut tigaia din fier şi mă minunez de îndrăzneala doamnei Pratt. Stăpânul pune prea mare preţ pe reputaţia lui pentru a permite ca domnul Worth să fie abordat. Dar oare situaţia o fi atât de proastă încât să-şi calce pe suflet şi să reia legăturile cu fratele lui înstrăinat?

— Susanna, o să murim de foame?

Aş vrea s-o liniştesc, dar proviziile din cămară sunt pe terminate. Şi cum grădina are de suferit din cauza căldurii şi a secetei, dacă o schimbare nu va interveni curând, vom fi probabil nevoiţi să încercăm cu vânătoarea sau pescuitul.

— Părinţii tăi nu vor permite asta. Sunt convinsă că vor rezolva problema.

— Tata i-a spus mamei că unchiul George i-a furat moştenirea.

Ridic mâna ca s-o opresc.

— Termină, Dorcas.

— Unchiul George e hoţ?

— Să nu cumva să te audă tatăl tău că vorbeşti asemenea prostii, spun, turnând aluatul în tigaie.

Pun tigaia pe tăciunii din vatră şi ţipetele încetează în casă.

Dorcas mă urmăreşte din prag cu ochii mari de îngrijorare.

— Susanna, fugi şi ascunde-te. L-am auzit pe tata cum ţi-a strigat numele.

— Mulţumesc.

Înşfac o găleată şi ies în goană pe uşa din spate. Nu mă opresc din alergat până ce ajung în grădină. Furişez o privire printre tulpinile de porumb şi-l văd pe stăpân ieşind din casă şi mergând cu paşi mari către bucătărie. După câteva clipe iese pe uşa din spate și vorbeşte cu Dorcas. Dorcas clatină din apă. Domnul Pratt se uită insistent prin curte şi porneşte cu paşi apăsaţi spre casă, cu fiica lui urmându-l în tăcere. Mă ghemuiesc şi strâng găleata la piept. Sper că a renunţat să mă caute.

Ardeii graşi şi castraveţii sunt la îndemână. Îi culeg pe cei mai copţi dintre ei, reflectând între timp la vorbele lui Dorcas. Domnul Pratt nu şi-a vorbit niciodată fratele de bine în prezenţa mea. Dar să îl facă hoţ? Este o acuzaţie gravă. Domnul George Pratt e fratele mai mare. Era dreptul lui să primească toată moştenirea lăsată de tatăl lor. N-avea cum să fure ceva ce-i aparţine de drept.

Duc găleata la bucătărie şi o aşez pe masa de lucru. Doamna Pratt va dori să mănânce castravete, aşa că scot un cuţit şi un fund de lemn. Când mă aplec peste tăblia plină de tăieturi a mesei, cartea, pe care am ţinut-o până acum adăpostită în buzunar, se loveşte cu un zgomot surd de marginea mesei.

— Ce-i cu zgomotul ăsta? întreabă stăpânul din pragul uşii.

Fiori reci de teamă îmi cuprind ceafa.

— A zdrăngănit farfuria, răspund eu cu o voce care sună răguşit până şi în urechile mele.

— Ce ai în buzunar?

Mă înghesuie între el şi masă. Cu o mână fierbinte şi scotocitoare, pipăie pe sub fustă şi scoate la iveală cartea, spumegând de furie. Mă îmbrânceşte de mă întind pe jos.

— De unde ai asta?

Mă holbez la el cu o privire încăpăţânată şi buzele strânse într-un protest mut.

— De unde… de unde ai… mizeria asta? De la tânărul ăla?

Îmi ies din sărite la vederea cărţii mele adorate, cu coperţi din piele, în mâna lui. Mă ridic în picioare clătinându-mă.

— Daţi-mi-o înapoi.

O ţine sus, deasupra capului.

— N-ai voie cu aşa ceva la mine în casă.

— Nu o s-o ţin în casa dumneavoastră, mă întind eu după carte.

O aruncă în foc.

— Nu!

Ţipătul meu se prelungeşte în mica clădire într-un ecou prelung și tare. Cadoul primit de la Mark. Urmăresc cu oroare cum flăcările ling coperţile şi îndoaie paginile. Alerg spre vatră, îngenunchez în faţa ei şi întind mâna ca să smulg cartea din foc.

În clipa următoare stăpânul se repede spre mine. Dă cu piciorul în tigaia din fier şi o aruncă din cenuşa vetrei. Tigaia mă loveşte peste braţul întins. Metalul fierbinte îmi arde pielea.

Mă împleticesc în spate şi aterizez în fund, cu ochii holbaţi în șoc la braţul meu.

— Susanna? se aude din prag glasul lui Dorcas.

Stăpânul zice:

— Susanna e bine, Dorcas. Du-te de aici.

— Dar, tată…

— Du-te!

Ridic ochii şi încerc să-mi focalizez privirea, însă o durere cumplită mă orbeşte. Aerul din jurul stăpânului se învolburează într-o pâclă stacojie, apoi totul se întunecă.

*

Mă trezesc pe podea şi mă uit prin ochii întredeschişi la grinzile din tavan, iar durerea din antebraţ e atât de cumplită, încât simt că-mi pierd minţile.

Mă doare aşa de tare, că nu pot plânge. Ori respira. Ori gândi. Mă rog la bunul Dumnezeu să pună capăt suferinţei.

Afară, fetiţele ţipă. În bucătărie domneşte liniştea, cu excepţia focului care trosneşte din când în când în vatră. Mă rostogolesc pe o parte şi zac sfârşită de oboseală, cu obrazul lipit de scândurile aspre din podea şi cu praful gâdilându-mi nările. Îmi simt pleoapele cum cad.

Doamne, nu lăsa copiii să mă vadă în halul ăsta.

Spaima lor ar fi mai greu de suportat decât durerea. Mă ridic cu greu în şezut, apoi rămân în poziţia asta ca să-mi trag sufletul şi capul mi se învârte şi gâfâi zgomotos. Camera se clatină cu mine, după care se îndreaptă. Durerea mă învăluie ca un fum. Mirosul ei îmi umple nările, gustul ei îmi umple gura.

Îmi ţin mâna arsă apăsată pe pântec şi privesc disperată spre vatră. Resturile cărţii se odihnesc, făcute cocoloş, în cenuşă. Inima mi se frânge la vederea lor. Cadoul de la Mark. Cartea mea cea frumoasă.

Mă salt împleticit în picioare şi mă îndrept clătinându-mă spre cămară. Cu mâini tremurânde deschid borcanul cu miere şi scurg câteva picături pe rană.

Durerea persistă. Mierea grăbeşte vindecarea, dar nu domoleşte durerea.

Mark are leacuri. Nişte hapuri mici, portocalii. O să mă duc la el.

Mă grăbesc să pornesc pe poteca bine cunoscută şi sar prin apă pe partea cealaltă a cascadei.

În cele două dăţi anterioare când am fost în lumea lui, Mark m-a însoţit. De data aceasta, când sunt singură, lumea lui mă copleşeşte.

Prea multe zgomote. Gemete mecanice înăbuşite. Râsete ascuţite. Lătratul neîncetat al câinilor. Un fond sonor pe care murmurul dulce al ciripitului păsărilor şi zumzăitului insectelor se pierde.

Mirosuri grele dar nedesluşite plutesc în aer. Vad pini, dar nu le simt parfumul. E ca şi cum miresmele pământului s-au contopit într-una singură. Un amestec.

Culorile şi-au pierdut intensitatea. Obiectele se confundă cu fundalurile.

Secolul ăsta nu are pic de limpezime.

Dar n-am venit în lumea lui Mark ca s-o admir. Am venit ca să-l caut pe el.

Dealul se întinde în faţa mea. Pe culmea lui mă aşteaptă drumul verde. Dealul pare atât de înalt. Nişte umbre trec pe lângă mine, sunt oameni din secolul al douăzeci şi unulea care discută între ei. Oare vor fi prietenoşi cu mine? Şi mă vor ajuta?

Îmi târşesc picioarele pe cărare până ce ajung în locul unde pământul bătătorit se schimbă într-o substanţă necunoscută. Şovăi şi mă încrunt la suprafaţa neagră pestriţă cu miros urât. Ridic piciorul şi o ating cu grijă, apoi îmi retrag iute degetul. Substanţa pişcă şi este foarte fierbinte – prea fierbinte ca să poţi călca pe ea. Şi totuşi Mark mi-a zis că ăsta este scopul ei – pentru plimbare.

Ti-tiiii.

Un clopot în aer liber? Mă răsucesc în căutarea sursei.

— Ai grijă pe unde calci, strigă cineva şi o bicicletă ţâşneşte pe lângă mine.

Fac un salt în spate şi aterizez într-un tufiş. Frunzuliţele şi rămurelele îmi zgârie braţul rănit. Icnesc de durere.

Pâcla stacojie revine.

Ce caut eu aici? Mă uit cu jale în jos, spre cărarea care duce la cascadă. Să mă întorc înainte de a mă răni şi mai tare în locul acesta neobişnuit?

— Hei, domnişoară. Te simţi bine?

Mijesc ochii în direcţia vocii. Un gentleman în vârstă se holbează la mine de pe drumul cel negru.

— Da, domnule, îi răspund şi mă înfior la auzul propriei minciuni neruşinate. Mă scuzaţi, dar locuiţi cumva în apropiere?

— Da, locuiesc în cartierul acesta.

— Atunci, vă rog să-mi spuneţi unde este casa lui Mark Lewis.

— Îmi pare rău, dar nu-l cunosc.

— Înţeleg.

Bărbatul se întoarce, cu gândul să plece, şi panica mă cuprinde. Este singura persoană care s-a oprit ca să-mi ofere ajutor. Fac o nouă încercare.

— Domnule, nu ştiţi de o casă din apropiere care are hambar? Genul acela de hambar în care un bărbat îşi ţine jucăriile?

— Ba sigur că da, arată el în direcţia din care a venit. Încolo. După cotitură. Nu e departe. Întinde braţul spre mine. Să te ajut.

Îi mulţumesc, apoi înaintez pe marginea drumului cu capul plecat şi cu speranţa mânându-mă din spate. Pot să o fac. Pot să continui să merg, casa lui Mark nu e departe.

Multe picioare goale trec pe lângă mine. Toate încălţate cu pantofi, deşi e vară. Pantofi, picioare goale şi nădragi scurţi, care abia acoperă coapsele. Roşesc când văd atâta piele.

Unde e casa lui Mark? Cât de departe e? Durerea din braţ se înteţeşte, până ce aproape că nu mai sunt în stare să fac niciun pas. Răsuflarea mi se taie, sunt mult prea istovită.

Scrutez casele de pe cealaltă parte a drumului şi zăresc un hambar.

CAPITOLUL 28
UN MILIARD DE ÎNTREBĂRI

Când vine vorba de cumpărături pentru casă şi de împărţirea echitabilă a sarcinilor, mama şi cu mine avem o înţelegere care funcţionează perfect. Ea face cumpărăturile. Şi când ajunge acasă, eu sunt cel care le scot din pungi şi le aşez la locurile lor. Mama urăşte aşa de tare chestia cu despachetatul, încât e dispusă să mă scutească de corvezi pentru tot restul zilei, cu condiţia să mă ocup eu de operaţiunea asta.

Cât timp car cumpărăturile din garaj în casă, mama îşi face o ceaşcă de cafea şi se pregăteşte să mă supervizeze.

Mai întâi iau la ţintă frigiderul: ouăle, laptele, brânza.

Atenţia ei este distrasă.

— E cineva la uşa din spate, zice uitându-se pe fereastră, pe deasupra chiuvetei.

Vâr o sacoşă de pânză în cămară.

— O fi vreun tip care s-a rătăcit.

— E o fată.

— Hm.

Nu mă interesează. Stivuiesc conservele pe raftul de jos.

— Pare Amish.

— Amish?

O presimţire rea mă cuprinde. O fi…? Mă reped spre fereastră.

— Fir-ar al dracului.

— Ai grijă cum vorbeşti.

Nu bag în seamă spusele mamei. Zbor pe uşa din spate.

— Susanna? strig în timp ce traversez în fugă curtea.

Faţa i se boţeşte la vederea mea. Ce face? Plânge? Susanna plânge? E de rău.

— Ce-i cu tine aici?

Hohotele de plâns o împiedică să vorbească. Sar peste poartă şi mă opresc în faţa ei.

— Ce s-a întâmplat?

Întinde braţul stâng spre mine. E umflat de la o băşică uriaşă şi urâtă. Trebuie că o doare ca naiba.

— Stăpânul ţi-a făcut asta?

— Da, rosteşte înecat printre suspine.

Lumea din jur dispare şi rămânem noi doi, Susanna şi cu mine, plus rana asta îngrozitoare.

— A făcut-o dinadins?

Dă din cap.

Tot corpul îmi freamătă de o furie atât de mare, încât aş fi în stare să-l ucid dacă ar fi de faţă. Dar am timp să pun la cale o răzbunare. Pentru moment, urgenţa e Susanna.

— Ce se întâmplă aici? întreabă mama din dreptul gardului.

De unde a apărut? N-am auzit-o venind. Am sperat că n-a auzit nimic. Dar nu-mi pare rău că e aici. Meseria ei ne poate fi de folos.

— Susanna s-a rănit.

— Să văd. Îşi ia în serios rolul de asistentă medicală profesionistă. Trage în sus mâneca de la cămaşa Susannei şi studiază rana, plescăind din când în când din limbă. Cum s-a întâmplat?

Susanna dă din colţ în colţ.

— A fost un accident. Mi-am ars braţul… cu o tigaie.

Mama o priveşte încruntată.

— Şi cum a ajuns tigaia să intre în contact cu braţul tău?

Susanna clatină din cap.

— OK, drăguţă. Gata cu întrebările, pentru moment. Îşi continuă inspecţia. Susanna, trebuie să te ducem la spital, la urgenţe.

— Nu se poate, mamă. Nu…

— Mark.

Îmi aruncă privirea aceea gen *nu-te-pune-cu-experta.*

— Aşteaptă o secundă, îi spun eu Susannei, apoi o trag pe mama deoparte.

N-am cum să-i explic care-i treaba cu Susanna – sau cel puţin nu într-un mod credibil, cu toate că este aici, în carne şi oase, şi arată exact a ceea ce şi este, adică o fată din secolul al optsprezecelea. Geme şi mai tare cu fiecare clipă care trece. A venit la mine ca s-o ajut şi n-am să o dezamăgesc. Trebuie să inventez o poveste cu care să închid gura mamei şi să o fac să se pună serios pe treabă. Chiar dacă asta va însemna să mint.

— N-o putem duce la urgenţe. N-o putem duce nicăieri. Prietena mea trăieşte într-una din comunităţile alea ciudate care refuză îngrijirea medicală. Nu ne are decât pe noi. Va trebui să-i acordăm ajutor aici, cum ne pricepem mai bine.

Buzele mamei se strâng pungă, ca reacţie împotriva nenumăratelor întrebări pe care moare de curiozitate să le pună.

Susanna scoate un geamăt.

— Bine, zice mama şi se întoarce spre noua ei pacientă. Hai să te ducem înăuntru, e mai răcoare acolo.

Susanna aruncă o privire către casă. Clatină din cap, cu ochi mari şi neliniştiţi.

— Nu, vă rog.

— OK. Atunci ne vom ocupa de rană aici. Mă descurc eu cumva, spune mama.

Împinge poarta din spate şi se grăbeşte să traverseze curtea.

Mă aşez pe un petic de iarbă de lângă drumul verde, la umbra şopronului, o trag pe Susanna în poală şi încerc să imit sunetele acelea liniştitoare pe care bunica obişnuia să le scoată atunci când eram eu mic.

Trecătorii tac în clipa când se apropie de noi. E cam aşa: zgomot – tăcere – iarăşi zgomot. Nu că i-aş putea învinovăţi pentru curiozitatea lor. Probabil că arătăm destul de ciudat. De fapt, ar trebui să ne fie recunoscători. Le oferim o poveste tocmai bună de spus mai târziu, la o bere.

— Cartea, şuşoteşte Susanna.

Ce-o fi vrând să spună?

— Care carte?

— Cartea pe care mi-ai dat-o cadou. *Persuasiune*, zice şi-şi lasă capul pe umărul meu. A aruncat-o în foc.

Vocea i se sparge când rosteşte ultimul cuvânt.

Un val de vinovăţie mă copleşeşte. E greşeala mea. Susanna ştia că va fi pedepsită dacă va fi prinsă cu cartea, şi eu am luat-o peste picior şi am convins-o s-o păstreze.

— Îmi pare rău. Ai prevăzut că aşa se va întâmpla.

— Nu, te rog, n-ai de ce să-ţi pară rău. Mi-a făcut mare plăcere s-o citesc.

Pare că s-a mai liniştit un pic.

— Şi ce anume ţi-a plăcut cel mai mult la carte?

Devine gânditoare.

— Anne este singura persoană de valoare într-o familie de oameni cu adevărat detestabili şi cu toate acestea nu le permite să o mânjească şi pe ea cu răutatea lor. E o poveste dătătoare de speranţă. Îşi ridică privirea spre mine. Stăpânul a ars cadoul tău.

Rahat. A ars-o pe *ea.* Cartea nu contează.

— O să-ţi cumpăr un alt exemplar. O mie de exemplare. Îţi cumpăr orice vrei tu.

O sărut pe frunte.

— Dar mi-a plăcut aşa de mult cartea aia.

Aud foşnind prin iarbă pantofii sport ai mamei. Aşază pe jos o tavă mare cu instrumente medicale, apoi îngenunchează în faţa Susannei. Se asigură mai întâi că pacienta înghite două pastile de ibuprofen, după care deschide trusa de prim ajutor, îşi trage pe mâini o pereche de mănuşi de cauciuc, ia foarfeca şi taie până la cot mâneca de la cămaşa Susannei.

— Ştiu că asta este împotriva religiei tale, dragă, zice mama în timp ce-şi vede de treabă, dar să ştii că ar trebui să te vadă un doctor. Ai arsuri de gradul doi.

— Mamă.

— Bine. Ziceam şi eu.

Se apleacă deasupra rănii şi lucrează cu gesturi blânde.

La început durerea este probabil atroce. Susanna nu se mai

opreşte din tremurat. Dar treptat şuierăturile agonizante se sting şi micile spasme încetează. Şi când nivelul de suferinţă devine acceptabil, îşi lasă capul pe umărul meu şi amândoi o urmărim pe mama cum pansează rana.

Mama e formidabilă. Nu am avut niciodată ocazia să o văd în acţiune. Este o experienţă intensă.

Când termină curăţarea şi bandajarea rănii, se lasă pe călcâie şi oftează. Îşi studiază pacienta din cap până în picioare, iar privirea i se ascute când dă cu ochii de cicatricele şi umflăturile care brăzdează gambele Susannei.

Susanna îşi trage cu grijă fusta în jos, aşa încât numai gleznele să se vadă, şi se uită calm în ochii mamei.

Mama dă din cap scurt la mesajul nerostit *nu pune întrebări,* îşi aşază instrumentele medicale la loc pe tavă şi-şi scoate mănuşile.

— Bun, cred că am terminat.

— Vă mulţumesc, doamnă Lewis.

— Cu plăcere. Mama ia o sticlă de Propel şi i-o întinde. Trebuie să te hidratezi.

Susanna ia sticla şi se uită nesigură la mine.

— Ce e asta?

Desfac sticla. Poate că aşa voi scăpa de jena de a-i explica mamei că pacienta noastră nu a băut până acum lichide din sticle cu capac.

— Seamănă un pic la gust cu limonada. Probabil că n-o să-ţi placă, dar fă ce-ţi spune mama. Gândeşte-te la ea ca la o doctorie.

Ia o înghiţitură, fornăie, tuşeşte şi zâmbeşte.

— Pişcă la limbă. Cât trebuie să beau?

— Toată sticla, rostim eu şi cu mama într-un glas.

Izbucnim toţi trei în râs, deşi nu prea ştiu de ce. La urma urmei, situaţia nu-i deloc amuzantă.

Susanna bea restul lichidului din sticlă, cutremurându-se la fiecare înghiţitură. Când termină, aşază sticla goală pe tavă.

— Aţi fost foarte amabilă cu mine, doamnă Lewis, dar acum trebuie să plec.

— Mă bucur că ţi-am fost de ajutor. Mama se încruntă. Eşti

sigură că-i bine să te întorci acum… acolo unde stai? Dacă vrei, poţi să rămâi la noi.

Schimbă priviri între ele. A Susannei este plină de durere; a mamei, plină de îngrijorare. Susanna clatină din cap.

— Mulţumesc. Sunt bine. Foarte bine. Dar vă rămân recunoscătoare pentru ofertă.

Mă ridic şi o salt şi pe Susanna de jos.

— Vrei să te conduc acasă?

— Nu. Ar fi mai bine să mă întorc singură.

Mă priveşte cu ochii ei căprui minunaţi, care strălucesc de recunoştinţă şi sclipesc de un alt sentiment – ceva ce face ca prin vene să simt că-mi curge fiorul unei dorinţe pătimaşe de a o proteja. E mai mult decât o prietenă. Mai mult decât iubita mea. A devenit o parte din mine. O iubesc.

Totul capătă sens acum. Schimbarea programului de antrenament. Cărţile pentru fete şi costumaţia caraghioasă. Călătoriile în necunoscut. Toate pentru că m-am îndrăgostit de Susanna.

O iubesc în moduri pe care le recunosc, pline de dorinţă fizică şi de nevoia de a-i fi aproape cât mai des cu putinţă. Dar o iubesc şi în alte moduri, care îmi sunt nefamiliare, şi cu o intensitate care mă face dornic să încerc imposibilul.

— Hei, îi spun eu zâmbind.

Toate îndoielile cu privire la soarta lui Phoebe s-au risipit de acum în mintea mea. O s-o salvăm, iar Susanna va fi următoarea.

— Ne vedem mâine.

— Abia aştept. Îşi smulge cu greu privirea de pe mine. Se răsuceşte către mama şi-i face o plecăciune scurtă. La revedere, doamnă.

După câteva clipe aleargă în capătul opus al drumului verde.

Mama se uită la mine încruntată.

— De ce e desculţă?

— La ei se poartă încălţări numai pe timpul iernii.

O urmăresc pe Susanna până ce dispare din raza noastră vizuală.

— Nu cred că a căpătat accidental rana aceea.

— Mda, ştiu.

— La naiba, mormăie mama în barbă. A mai fost rănită şi altă dată. De ce ai lăsat-o să se întoarcă?

— Are o soră mai mică şi trebuie să aibă grijă de ea. N-o să ne lase să o ajutăm până ce Phoebe nu va fi în siguranţă. Deschid poarta şi o las pe mama să treacă prima. Nu pot să-ţi povestesc mai multe despre ea pentru moment, dar o s-o fac într-o bună zi.

— Dar legea nu poate interveni în comunitatea aia a lor?

— Deocamdată legea e de partea celorlalţi.

Povestea asta cu Susanna a creat o legătură între mama şi mine, ceea ce e bine.

— Să ştii că fac tot ce pot ca s-o ajut, îi spun.

— OK. Nu pot decât să am încredere în tine.

O îmbrăţişez strâns.

— Ai fost grozavă astăzi. Îţi mulţumesc.

*

Nu am găsit pe nimeni cu care să stau cât sunt plecaţi ai mei. Carlton a ieşit, bineînţeles, din discuţie. Nu m-ar vrea prin preajmă şi nici eu nu-mi doresc să dau ochii cu el.

Totul ar fi mult mai simplu dacă Marissa ar fi acasă, numai că nu e. Prin urmare, nu îmi rămâne decât să pun în aplicare planul de rezervă – să apelez la bunici.

Sun.

O voce morocănoasă răspunde:

— Ce-i?

— Bună, bunicule.

Cum ar fi mai bine să procedez? Să intru direct în fondul problemei sau să bat niţel câmpii?

— Ce mai faci, bunicule?

— Nu e nevoie să mă perii. Ce doreşti?

Un adevărat om de acţiune. Pot să respect asta.

— Cât timp mama şi tata vor fi plecaţi în Michigan…

— Vrei să vii să stai la noi.

Trebuie să preiau controlul asupra discuţiei.

— De fapt, speram ca unul din voi să vină să stea aici.

— Nicio şansă. Ne place să dormim în paturile noastre.

OK, rămâne a doua alternativă la planul de rezervă. În dimineaţa concursului voi fi nevoit să mă trezesc cu o oră mai devreme, dar ce altă opţiune am?

— Pot să stau la voi cât timp vor fi plecaţi mama şi tata?

— Sigur că da. Dar are să te coste.

De ce n-o fi răspuns la telefon bunica?

— Cât?

— O lună de tuns iarba şi vreau să cureţi tencuiala din verandă.

Uau. Probabil că mama a moştenit Gena Nerezonabilă de la tatăl ei. Dar măcar opţiunea asta nu implică o micşorare a soldului meu bancar.

— De acord.

— Văd că te-ai grăbit cu răspunsul. Înţeleg că eşti disperat, Mark. Presupun că ai amânat prea mult decizia, în aşteptarea unui aranjament mai bun.

Râsul i se transformă într-o tuse seacă.

— Am auzit că vrei să-ţi cumperi un aspirator de frunze, adaugă.

— Da.

Vreau să-i transform pe toţi clienţii mei în colecţionari de frunze. Chestia asta m-ar ajuta să-mi menţin venitul la un nivel ridicat şi în lunile de iarnă.

— Bine. Vreau să-ţi fac o propunere.

A simţit miros de sânge şi-mi dă ocol, pregătit de atac?

— Ce propunere, bunicule?

— Promite-mi că vei aspira frunzele din curte toată luna noiembrie şi eu nu voi intra în camera de oaspeţi noaptea ca să văd dacă eşti acolo sau nu.

Uau.

Bunicii se duc la culcare pe la ora nouă seara. Până la zece p.m. aş putea fi în Raleigh. Conversaţia se îndreaptă categoric în direcţia bună pentru mine. Atât de bună, încât aproape că nu-mi vine să cred.

— Care-i şpilul?

— Bunica nu trebuie să afle de înţelegerea noastră. Nu trebuie decât să te prezinţi seara la cină. Iar dimineaţa, la ora opt, să primesc un mesaj pe telefon de la tine că totul e în regulă.

Dumnezeule, cum aş putea să refuz?

— De-acord.

— E o plăcere să fac afaceri cu tine.

Clic.

Super!

După mai puţin de o oră, uşa din faţă se trânteşte. Ies din cameră şi cobor în fugă scara, câte două trepte deodată. Tată stă întins pe canapeaua din camera de zi, cu laptopul la picioare şi cu haina de la costum aruncată pe spătarul unui scaun.

— Tată, am rezolvat problema.

Nu deschide ochii.

— Cum?

— O să stau la casa de pe malul lacului.

— Pari foarte încântat. Trebuie să-mi fac griji de ce?

— Nu, n-ai de ce.

— I-ai povestit mamei de planurile tale?

— Nu încă. Dar sunt convins că va fi de acord, zâmbesc eu.

— Şi, mă rog frumos, de ce eşti aşa de convins?

Se saltă în şezut şi-mi aruncă o privire plină de curiozitate.

— Pentru că azi a cunoscut-o pe Susanna. Şi cred că totul e în regulă.

CAPITOLUL 29
FOARTE RÂVNIT

Marţi dimineaţa mă mişc încet şi greu la servitul micului dejun. Nu pot ţine tava pe braţul rănit şi sunt nevoită să fac mai multe drumuri pentru a aduce mâncarea.

Doamna Pratt şi copiii aşteaptă aşezaţi la locurile lor. Când fac al doilea drum, Dorcas sare de pe scaun.

— Mamă, pot s-o ajut pe Susanna?

— Da.

— Vino şi tu cu noi, Delilah.

De cum ajungem în bucătărie, Dorcas arată spre bucata de pansament care îmi iese de sub mânecă.

— Nu am văzut niciodată un astfel de bandaj.

— A trebuit să-l leg cu o singură mână.

Cu cât mint mai des, cu atât îmi vine mai uşor.

— Arată mai bine decât dacă l-ai fi legat cu amândouă.

Surorile se apleacă peste braţul meu pentru a studia mai îndeaproape pansamentul. Delilah e prima care îşi pierde interesul. Îi trasez sarcina de a duce lingurile. E încântată.

Dorcas aşază castroanele pe tavă, ia tava în mâini şi mă urmează la ieşirea din bucătărie. Iuţeşte pasul ca să mă ajungă din urmă.

— Cum te-ai rănit la braţ?

— M-am ars în focul de la vatră.

O tăcere grea se aşterne. Dorcas îşi ridică privirea spre mine şi ochii îi sunt trişti şi atotştiutori.

Intrăm în sufragerie şi văd că stăpânul încă nu a venit la

masă. Aşez un castron în dreptul scaunului său şi mă uit întrebător spre stăpână.

Zâmbeşte afectată.

— Domnul Pratt nu va lua masa cu noi astăzi. Jedidiah, spune tu, te rog, rugăciunea.

Întrebările îmi stau pe limbă, dar mă stăpânesc să nu le dau glas. Dorcas este la fel de curioasă ca mine. Va trebui să am un pic de răbdare.

După ce servesc păsatul şi torn cidrul, mă aşez într-un colţ cu John şi Dinah. Ea pune pietricele una peste alta, John le dărâmă şi pe urmă se uită amândoi la mine, aşteptând să fie lăudaţi. Evident, mă grăbesc să le fac pe plac.

Familia se apucă să mănânce fără să vorbească, însă tăcerea nu durează prea mult.

După câteva clipe, Dorcas oftează zgomotos, se foieşte pe scaun, apoi oftează din nou.

Zâmbesc.

— Vrei să spui ceva, Dorcas? o întreabă mama ei.

— Vreau să ştiu unde e tata.

— În vizită la fratele lui, George.

— Dumnezeule milostiv. Dorcas îmi aruncă o privire înainte de a se întoarce spre mama ei. Ei doi se înţeleg bine?

Deborah îi dă un picior pe sub masă.

— Au! se încruntă Dorcas. Nu-mi mai face semne, Deborah. Vreau să ştiu.

— Sunt fraţi. Sigur că se înţeleg bine, declară doamna Pratt radiind de satisfacţie. Cred că unchiul George o să ne trimită o mulţime de cadouri şi de bunătăţi. Tatăl vostru le va aduce săptămâna asta, la întoarcere.

Îl ciupesc pe bebeluşul John de obraji. Câteva zile fără stăpân?

Nu s-a întâmplat niciodată în cei opt ani de când sunt aici. Mă las cuprinsă de bucurie, ca şi cum absenţa lui ar face ca o briză plăcută să traverseze casa.

Şi mai mult decât atât, fără ochii lui iscoditori îmi voi putea pune planul în aplicare.

Mark nu mă va lăsa de izbelişte. Stăpânul nu va fi de faţă ca

să mă oprească. Vom reuşi.

E o zi frumoasă. În absenţa spectrului mereu dezaprobator al domnului Pratt, râdem cu toţii mai mult, vorbim mai mult între noi şi zâmbim mai mult. Până şi cina şi spălatul vaselor decurg cumva mai uşor. Cum nu mai e nimeni care să-i poruncească să mă urmărească, Jedidiah se apucă mulţumit de lecţii.

În amurg stau şi-l aştept cu nerăbdare pe Mark. Soseşte curând după mine, saltă de pe un bolovan pe altul cu uşurinţa pe care ţi-o dă practica şi sare de cealaltă parte a cascadei. Flutură un vraf de documente.

— Am găsit o altă slujbă de fată în casă.

Chiar dacă n-aş fi fost şi aşa binedispusă, entuziasmul lui este contagios.

— Povesteşte-mi iute.

— Uite aici anunţul din ziarul de Hillsborough. Citeşte de pe foaia aşezată în faţă, fără să-şi ascundă licărul de mândrie. „Familia Jonathan Palmer anunţă că se află în căutarea unei servitoare ucenice, cu vârsta cuprinsă între paisprezece şi optsprezece ani, cu constituţie robustă şi maniere plăcute, capabilă să preia o parte din treburile gospodăriei.”

Vorbele mă inundă ca un duş rece. Doar ştie ce vârstă are Phoebe.

— Sora mea nu are decât doisprezece ani.

— Are constituţie robustă şi maniere plăcute?

— Da.

Entuziasmului iniţial îi la locul dezamăgirea. Familiile de vază din stat au posibilitatea să-şi aleagă cel mai bun personal. Nu s-ar mulţumi cu o fată mai tânără decât au cerut expres.

— Două din trei criterii corespund. Şi o să-i convingem noi cumva să o accepte, chiar dacă e mai tânără.

Din inimă-mi doresc să se poată. Sora mea ar fi în siguranţă deplină în casa unui om de stat important. Dar de ce să o ducem într-un loc unde nu este dorită?

— Va fi dificil.

O să încerc totuşi. Altfel riscăm să intrăm în criză de timp. Îndoaie foaia şi o îndeasă în buzunarul de la spate. Ce zici de

vineri?

Mai sunt trei zile până atunci. Voi merge acasă la mama doar cu o zi înainte, ca să nu-i las timp să-i împărtăşească secretul domnului Shaw.

— Vor fi pregătite pe la jumătatea dimineţii.

*

Joi se dovedeşte a fi o zi uşoară pentru mine. După prânz părăsesc proprietatea familiei Pratt şi pornesc pe drumul principal către Raleigh.

E o zi proastă de mers pe jos. Aerul e umed şi încărcat. Buruieni sfărâmicioase mărginesc drumul şi frunzele ascuţite îmi pătrund în tălpi. Mă trag mai spre liziera pădurii, unde e mai răcoare şi aerul înmiresmat de parfumul pinilor, dar asta îmi încetineşte mersul. După douăzeci de minute cotesc pe drumul crăpat de arşiţă ce duce către ferma mamei.

Când ajung în capătul cărării, mă opresc la umbră şi scrutez proprietatea cu un ochi critic. Casa este înconjurată de o curte din pământ roşu, ars. O grădină neîngrijită se coace în soare. În spatele casei, un cal molfăie iarbă la marginea câmpului şi-şi mişcă leneş coada întunecată la culoare.

Domnul Shaw are multe de îndreptat.

Phoebe iese în goană din câmpul de porumb, cu o găleată în mână.

— Susie? Se grăbeşte spre mine şi mă prinde pe după mijloc. Mă bucur să te văd.

— Şi eu mă bucur să te văd.

O îmbrăţişez strâns la piept şi încerc să-mi fixez în minte atingerea corpului ei subţire. E atât de fragilă. Toată lumea îşi va da seama cât de tânără e. Pare chiar mai mică de doisprezece ani. Îndoielile încep să mă macine.

— De ce ai venit?

O sărut pe frunte.

— Am treabă cu mama. Dar am ceva să-ţi cer.

— Da?

— Mâine am de gând să te iau într-o călătorie. Poţi să fii gata imediat după micul dejun?

Se încruntă.

— Unde mergem?

— E secret. Eşti în stare să păstrezi un secret?

Ochii i se luminează.

— Sigur că da.

— Foarte bine. Mergem la Raleigh. Râd când îi văd zâmbetul nerăbdător. O să fie grozav, îi spun. Poţi să aduci o broderie făcută de tine?

— Poate batista cu albine şi lujeri de viţă-de-vie?

— Bună idee.

— Şi ce o să facem acolo? O să mâncăm la o bodegă adevărată sau trebuie să luăm mâncare la pachet? Mi-ar plăcea să mâncăm într-o bodegă.

Râd.

— Pui prea multe întrebări. Vom stabili toate acestea împreună cu mama.

Mama îşi face şi ea apariţia în prag.

— Susanna?

— Să nu uiţi să păstrezi secretul, îi şoptesc eu lui Phoebe.

— N-o să uit.

Traversez în grabă curtea, apoi tinda cu podeaua înclinată şi intru după mama în odaia cea mare. Tocmai a făcut curăţenie. Un preş nou stă întins în mijlocul podelei proaspăt măturate. Ferestrele au fost curăţate de jegul adunat în zece ani. Bucăţi de materiale alese pentru a coase o pătură sunt aşezate într-un coş, lângă balansoar. E o cameră veselă şi primitoare, care reflectă eforturile depuse de o gospodină harnică – un titlu cu care mama nu s-ar putea mândri. Dar poate că l-a păcălit cumva pe domnul Shaw.

— Ce cauţi aici? mă întreabă fără să zâmbească.

— Am auzit că te căsătoreşti.

— Nu-mi place să trăiesc singură.

— Dar nu eşti singură acum.

Strânge din buze.

— Nu e acelaşi lucru să locuieşti cu un copil sau cu un soţ.

— Mda, presupun că ai dreptate.

O privesc în ochi fără să clipesc.

Se înroşeşte şi-şi fereşte ochii.

— N-ai dreptul să mă judeci. Voi fi o soţie bună. Nu vreau să mă ocup singură de fermă.

— Nici eu n-am vrut să devin ucenică de servitoare, dar domnul Crawford al tău nu a ţinut cont de dorinţa mea. Îmi schimb poziţia, ca să mă poată privi din nou în ochi. Domnul Shaw o s-o oblige pe Phoebe să intre slujnică la străini.

Clatină din cap.

— Greşeşti. Mi-a spus că o s-o lase să rămână aici dacă se va dovedi folositoare în gospodărie.

— Ţi-a făcut el promisiunea asta? Va fi de ajuns ca Phoebe să înveţe să toarcă? Cum se descurcă la lecţii?

Mama oftează.

— Domnul Shaw mi-a zis că doamna Pratt este nemulţumită de progresele lui Phoebe.

— Nemulţumită?

Cuvinte de protest îmi stau în gât, dar mă abţin să le rostesc.

— De unde a auzit una ca asta domnul Shaw?

— De la Jethro Pratt, clatină mama din cap. Sunt foarte surprinsă. Mă aşteptam ca Phoebe să exceleze.

Phoebe e extraordinar de îndemânatică. Munca ei va fi răsplătită cândva. Stăpânul l-a minţit pe domnul Shaw, şi pentru asta nu există decât un singur motiv – ca să o ia el slujnică pe Phoebe. Comportamentul lui abject lucrează însă în favoarea mea. Nu am de gând să las înşelăciunea să treacă de la mine.

O ating uşurel pe umăr. Îi simt oasele sub mână.

— Până ce Phoebe va împlini optsprezece ani, nu va trece o zi fără să te întrebi dacă domnul Shaw o va da sau nu servitoare cuiva. Asta e ceea ce îţi doreşti pentru tine ori pentru Phoebe?

Îşi încolăceşte braţele în jurul mijlocului şi se încovoaie, iar corpul îi rămâne nemişcat. Numai ochii nu au astâmpăr. Îi fug de colo-colo, de parcă ar căuta răspunsuri.

— Nu, şopteşte ea într-un târziu, nu o s-o ia de lângă mine.

— Ba da.

Convingerea mamei se clatină. O să continui să insist.

— Domnul Shaw nu va putea s-o dea slujnică dacă tu îi vei decide altfel viitorul înainte să vă căsătoriţi.

— Se va înfuria pe mine dacă voi lua decizia fără să-l întreb.

— Până pe zece iulie nu are niciun drept asupra ei. E un bărbat nedemn de respect, care găseşte vină unei mame pentru că are grijă de copilul ei.

— Nu ştiu ce să fac.

— Nu ai de ce să-ţi mai faci griji.

Şovăiala mamei îmi pune răbdarea la încercare. Trebuie s-o conving să-mi accepte planul.

— I-am găsit eu o slujbă lui Phoebe, o anunţ.

— Unde?

Dumnezeu să mă ierte pentru minciuna pe care o s-o spun.

— Am aranjat să lucreze în casa domnului Nathaniel Eton.

Cască gura, uimită.

— Domnul Eton, eroul de război?

— Da. N-ar fi o onoare ca fiica ta să lucreze pentru o astfel de familie?

— Ba da. Sunt oameni de vază. Dar nu locuiesc în Raleigh?

— Aşa e. Raleigh e însă destul de aproape, aşa că vei putea să te duci să o vizitezi. Nu se poate ca domnul Shaw să n-aibă drumuri de tăcut la Raleigh din când în când. Vei putea să mergi cu el. Şi în octombrie o să mă mut şi eu acolo.

Se plimbă încolo şi încoace prin încăpere, murmurând în barbă:

— Pot să fac asta?

Când ajunge, în fine, în dreptul balansoarului, se prăbuşeşte în el şi începe să-şi frământe mâinile în poală.

— Nu pot să accept. Îmi va lipsi prea mult ca să o las să plece.

Vorbele ei îmi răsucesc cuţitul în rană. La mine s-a gândit vreodată în acest fel? A protestat când cel de-al doilea soţ m-a dat slujnică în casa altcuiva? Până la ferma familiei Pratt e mai puţin de o milă. Şi totuşi, imediat ce contractul a fost semnat, s-a purtat de parcă soarta mea nu ar fi interesat-o câtuşi de puţin. De ce, după atâta timp, toate aceste lucruri au încă

puterea de a mă face să sufăr? Trebuie să-mi alung din minte astfel de gânduri, de mult îngropate.

— Unde altundeva ar putea să meargă, dacă nu la Raleigh?

Continuă să-şi frământe mâinile în cutele şorţului.

— Poate că n-ar fi o idee rea să intre slujnică la familia Pratt. Domnul Shaw zice că s-au purtat frumos cu tine.

Icnesc şocată la auzul acestor vorbe.

— Ai înnebunit? rostesc cu glas scrâşnit, uitând cu totul de nevoia de a-mi păstra calmul în faţa dezinteresului ei evident faţă de mine.

De când am părăsit casa părintească, a petrecut puţin timp cu mine. Dar nu ar trebui ca tocmai asta să o facă mai atentă la tratamentul la care am fost supusă? N-a observat cum s-au adunat pe pielea mea rănile şi vânătăile?

Fără să mă gândesc, rulez în sus bandajul de sub mânecă şi-i vâr sub ochii îngroziţi braţul rănit.

— Domnul Pratt mi-a făcut arsura asta. A răsturnat o tigaie încinsă pe braţul meu.

Studiază rana şi clipeşte mărunt.

— De ce să fi făcut aşa ceva?

Lacrimile îmi înţeapă pleoapele. Se poate găsi o explicaţie acceptabilă pentru un asemenea gest?

— Pentru că m-a prins citind o carte.

Nu conteneşte să clatine din cap. Stă cu gura căscată, dar fără să scoată niciun sunet.

— Domnul Pratt mă bate, mamă. Mă întorc cu spatele la ea şi-mi ridic poalele fustei. Vezi cicatricele care-mi acoperă picioarele? Rănile cele mai noi le-am căpătat pentru că am dormit prea mult. M-a lovit de cinci ori pentru că am întârziat un sfert de oră cu micul dejun,

— Nu, nu se poate, suspină ea.

Las poalele fustei să cadă la loc şi mă răsucesc spre ea,

— Asta e viaţa pe care mi-ai ales-o atunci când mi-ai încredinţat soarta în mâinile soţului tău. Asta îţi doreşti şi pentru Phoebe?

— Îmi pare rău, Susanna. Nu am ştiut.

Durerea care a stat opt ani ascunsă în mine îmi dezleagă

acum limba.

— Ai fi ştiut dacă mi-ai fi acordat mai multă atenţie. Îngenunchez în faţa ei şi strâng braţele balansoarului. Mamă, fă ceea ce se cuvine pentru Phoebe. Nu lăsa ca un străin să-i hotărască viitorul.

Îşi duce mâna tremurândă la buze. În încăpere e tăcere, dar sunete răzbat de afară. Ciripit de păsări. Cotcodăcitul găinilor. Phoebe fredonând.

Dă din cap, mai întâi încet, apoi cu tot mai multă convingere.

— Când?

— Mâine.

Icneşte.

— Aşa curând?

— Postul nu va rămâne liber mult timp. E foarte râvnit.

Dacă sora mea va reuşi să obţină o slujbă în Raleigh, o vom lăsa acolo. Nu pot risca să o aduc înapoi şi să îl las pe domnul Shaw să intervină. Dar mama nu trebuie să afle toate detaliile afacerii.

— Domnul Eton are nevoie de o servitoare de nădejde în casă. Dau deseori petreceri şi au nevoie de multe haine frumoase. La cât de bine se descurcă Phoebe cu acul, se va face negreşit utilă. Nu e soluția cea mai bună?

— Da, ai dreptate. Se înfioară. O vor trata bine pe Phoebe?

— Fără îndoială.

Am reuşit în cele din urmă, oftez eu în sinea mea. Ar trebui să mă simt vinovată pentru uşurinţa cu care mi-am păcălit propria mamă. Dar nu mă simt.

— Bine, atunci ne vedem mâine-dimineaţă. Să-ţi pui hainele cele mai bune.

Face ochii mari.

— Trebuie să vin şi eu?

— S-ar putea să ţi se ceară să semnezi nişte hârtii.

Se ridică în picioare şi merge la fereastră. Se uită cum mezina ei culege legume din grădină.

— Presupun că trebuie să ţin secretă hotărârea asta faţă de domnul Shaw?

— Da. În faţa faptului împlinit nu va putea să obiecteze şi discuţia cu el va fi uşoară.

Mă uit peste umărul ei la iubita mea surioară. Mâine Phoebe se va muta la Raleigh. Nu e foarte departe, dar oricum îmi va fi tare dor de ea.

Sfârşitul contractului meu de ucenicie nu-mi va aduce numai libertatea. Mi-o va aduce şi pe Phoebe aproape.

*

Ard de nerăbdare să plec spre casa mamei, dar astăzi doamna Pratt şi copiii zăbovesc mult la micul dejun.

Nu reuşesc să duc iute la bun sfârşit corvezile de dimineaţă. Am nervi şi asta mă face să mă port neîndemânatic. Farfuriile nu vor să se usuce. Legumele nu vor să stea locului cât timp le tai.

Din punctul meu de observaţie din faţa mesei de lucru, o văd pe Dorcas ieşind din casă, ţinându-se de mână cu Delilah şi Dinah. În loc să intre în bucătărie, dă ocol clădirii. Arunc legumele tăiate în oala de tocană, acopăr cu un şervet platoul cu pâinea tăiată felii şi-mi schimb şorţul.

Dorcas e la uşa din spate şi mă întreabă:

— Nu vrei să-mi dai o lecţie de scris? Vreau să exersez „z”-ul.

— Astăzi nu pot.

— Pleci undeva?

Pentru întâia dată, firea ei iscoditoare mă irită.

— Mă duc la mama.

Mă măsoară bănuitoare din ochi.

— Dar ai fost acolo şi ieri. De ce vrei să te întorci?

— Mă duc să caut piersici.

Aruncă o privire spre farfuriile de pe masă.

— Dar te întorci până la prânz?

— Bineînţeles. Aşez borcanul cu gem de mere lângă platoul cu pâine. Prânzul va fi gata la timp.

Îşi strânge buzele într-un gest de avertizare.

— Mama îl aşteaptă pe tata să se întoarcă azi.

— O să se bucure să-l vadă revenit acasă, spun eu, ridicând

din umeri cu falsă nepăsare.

Nu ştiu cu precizie unde locuieşte domnul George Pratt, şi prin urmare nu pot aprecia cât timp îi va lua stăpânului să ajungă acasă. Poate, cu puţin noroc, nu va sosi decât la cină. Şi voi fi bucuroasă nu la vederea lui, ci a proviziilor pe care sper să le aducă.

Le alung pe fetiţe din bucătărie.

— Acum, domnişorelelor, afară cu voi. Staţi la umbră şi jucaţi-vă de-a şcoala.

Dorcas se răsuceşte pe călcâie şi le târăşte după ea pe cele două surori mai mici.

— Eu o să fiu profesoara şi voi elevele.

De cum se aşază sub un stejar şi încep să se joace de-a scrierea, mă grăbesc să ajung la poteca din pădure. În câteva minute sunt la cascadă. Sunt sigură că nu am fost urmărită. Când mă apropii, Mark se ridică din iarba înaltă.

— Bună, zice şi îmi zâmbeşte larg. Eşti gata?

— Da. Mă desfăt cu prezenţa lui. Mă simt minunat să fiu cu el în mijlocul zilei şi să discutăm ca doi prieteni, fără să ne ascundem în umbra unei grote. Văd că ţi-ai luat vestă.

Se bate peste materialul în dungi care îi acoperă pieptul.

— E de la mama. Grozav, nu-i aşa?

— Potrivit, mai degrabă. Gesticulez spre potecă. Haide să ne grăbim. Nu vreau să lipsesc prea mult de acasă.

— Bine.

Se pune în mişcare şi pantofii lui negri răscolesc praful de pe drum.

Mă iau iute după el şi reflectez între timp la felul cum va decurge ziua. Sigur, pot apărea probleme, dar m-am gândit la toate. Dacă mama şi sora mea îşi vor face griji la ideea de a călători alături de un străin, o să le liniştesc. Mark le poate fi atât ghid, cât şi protector. Dacă mama va protesta împotriva angajării lui Phoebe la o altă familie în afară de Eton, Mark îi va răspunde că am întârziat prea mult şi postul a fost ocupat.

Orice altă problemă se va ivi, Mark şi cu mine o vom rezolva, pentru simplul motiv că trebuie. Phoebe nu mai poate rămâne în Worthville.

— Mark, sunt câteva lucruri pe care trebuie să ţi le spun despre călătoria de astăzi.

— Nu-mi place cum ai început.

Cel mai bine este să termin cât mai repede cu lucrurile neplăcute şi să evit discuţiile lungi.

— Nu le-am povestit despre tine mamei şi lui Phoebe.

— De ce nu?

— Mi-a fost teamă că vor refuza să vină.

Se opreşte din mers. Eu nu.

— Susanna?

Trag cu urechea ca să-i aud paşii, dar nu surprind nicio mişcare. Nu mă urmează. Mă răsucesc cu faţa spre el.

— Ce-i?

— Ce aveai de gând să faci? Să ne prezinţi şi pe urmă să dispari?

— Da. Altfel nu se poate.

— Ele două trebuie să vină de bunăvoie.

— Dar sunt încântate de călătorie. Vor veni cu siguranţă, îi spun în timp ce continui să înaintez pe potecă.

Mă prinde din urmă.

— Şi dacă te înşeli?

— Eu o să fiu convingătoare, iar tu vei fi fermecător.

— Să sperăm că ai dreptate. Se fereşte de un şarpe care se strecoară iute ca o plesnitură de bici într-o găurică. Ce altceva mai trebuie să ştiu?

— I-am spus mamei că am găsit o slujbă pentru Phoebe la familia Eton.

— Ce? Se opreşte din nou şi de data asta mă prinde de cot şi mă împiedică să mai înaintez. De ce ai minţit în legătură cu o chestiune aşa de importantă? Îşi va da seama când vom ajunge la Raleigh, şi oricum ultimul nume de pe listă este Palmer.

Îmi smucesc braţul din strânsoare.

— N-am avut încotro, a trebuit să mint ca să o fac să vină.

— Grozav. Tu rămâi aici şi mă laşi pe cap cu două femei şucărite.

— Sunt sigură că vei trata problema cu toată competenţa, îi spun şi o iau din loc.

Nu ne ia mult să ajungem la ferma mamei. Phoebe aşteaptă în tindă. Dă să alerge spre mine, dar îşi încetineşte pasul când îl zăreşte pe Mark.

— Nu spune nimic, decât dacă eşti nevoit, îi zic lui Mark încet, ca să nu mă audă Phoebe.

— Nu-ţi face griji pentru asta. O să te las pe tine să vorbeşti.

O iau înainte şi întind un braţ spre sora mea.

— Mă bucur să văd că eşti gata.

Mă ia de mână şi privirea îi poposeşte asupra însoţitorului meu.

— Cine e bărbatul acesta, Susie?

— Un prieten de-al meu.

— Şi ce caută aici?

— E din Raleigh. Ne va fi ghid.

O studiez cu atenţie. Sora mea e pe cale să devină o frumusețe de fată. Am moştenit amândouă ochii mari şi întunecaţi la culoare al tatei, dar asemănările se opresc aici. Phoebe are un păr auriu şi strălucitor şi este micuţă şi zveltă. Poartă un corsaj brodat cu păsări și iederă şi pare mai mare. Poate că nimeni n-o va întreba ce vârstă are. Şi în orice caz n-o să permit ca domnul Pratt s-o vadă aşa cum arată acum, drăguţă şi matură.

— Mark ştie unde locuiesc stăpânul şi stăpâna ta cei noi.

— Mama mi-a spus că mi-ai găsit o slujbă. Se încruntă. E prea devreme. N-am terminat cu lecţiile de tors.

— Este momentul cel mai bun. Multe familii din Raleigh pun acum mare preţ pe genul de abilităţi pe care le ai tu.

— Ar pune un preţ mai mare dacă aş şti şi să torc.

Mă holbez la ea mirată. Până acum sora mea nu m-a contrazis niciodată. Să fie un semn rău pentru restul zilei?

Mama iese în tindă. Poartă o jachetă verde nouă peste rochia cea mai bună pe care o are şi pe cap o pălărie de paie cu fundă albastră. Obrajii îi sunt rozalii de emoţie. Face câţiva paşi în faţă, dar se opreşte la vederea lui Mark.

— Susanna?

Mă forţez să-mi aşez un zâmbet calm pe buze.

— Domnule Lewis, ea este mama mea, doamna Anne

Crawford. Mamă, dânsul e domnul Lewis. Vă va însoţi pe tine şi pe Phoebe.

— De ce?

— Domnul Lewis îmi e prieten, zâmbesc eu încrezătoare. Cunoaşte Raleigh-ul. Cred c-ar fi bine să aveţi cu voi pe drum un bărbat, ca să vă apere în caz de nevoie.

Mark îşi drege glasul.

— Poate că ai dreptate, dă mama scurt din cap. Luăm şareta!

— Sigur. E prea lung drumul ca să mergem pe jos.

— Cine o va conduce? El sau tu?

— El.

— Ba nu, intervine Mark de lângă mine. N-am condus în viața mea o şaretă.

Fiori de nelinişte mi se strecoară pe şira spinării. În secolul lui oamenii folosesc biciclete şi şarete fără cai. E o prostie că nu m-am gândit la asta înainte. Îmi muşc încheieturile degetelor, încercând să mă gândesc cum să procedez în continuare.

Mama pune capăt dilemei cu o fluturare a mâinii.

— Atunci vei conduce tu şareta.

Răsuflu adânc şi mă pregătesc pentru cearta care cu siguranţa va izbucni.

— Nu pot să vin cu voi. Am treburi de făcut.

Phoebe îşi împinge încăpăţânată bărbia înainte.

— Fără tine nu merg. O fi domnul Lewis prietenul tău, dar pentru mine e un străin.

— Sunt de acord cu Phoebe. Trebuie să vii cu noi, zice mama pe un ton ferm, neobişnuit pentru ea.

Strâng din buze şi înghit vorbele grele care îmi stau pe limbă. Nu ar fi înţelept din partea mea să-mi pierd răbdarea cu ele.

— N-am voie să ies din Worthville fără permisiunea familiei Pratt.

— Foarte bine, spune mama, atunci vom merge să le cerem permisiunea. O să ne oprim mai întâi la ei acasă. O să pun eu lucrurile la punct cu Drusilla Pratt.

Îi arunc o privire disperată lui Mark. E o propunere perfect

logică şi pe care trebuie să evit cu orice preţ s-o pună în practică. Dacă doamna Pratt află de aranjamentele noastre, vom fi nevoite să renunţăm la călătoria la Raleigh şi voi rata unica şansă de a o salva pe Phoebe.

Spaima mi se cuibăreşte ca un ghem dureros în piept. Voi merge cu ele, chiar dacă va trebui să mă aştept la consecinţe grave.

— Dacă nu vom lipsi decât puţin timp, poate că va fi în regulă.

— Eşti sigură că…? dă mama să spună.

— Da, mamă, dau eu din cap hotărâtă. Să ne grăbim, altfel ne prinde seara. Mă duc să înham calul.

Mark se ia după mine şi ne îndreptăm amândoi spre hambar.

— Ce-o să păţeşti dacă vii cu noi?

— Nu ştiu.

Acum nu e momentul să mă gândesc la mine. În următoarele câteva ore viitorul surorii mele este tot ce trebuie să mă preocupe.

Drumul cu şareta nu mă ajută deloc la îmbunătăţirea stării de spirit.

Mă plictisesc să mă tot uit la crupa calului. Din cauza şanţurilor de pe drum, mica noastră şaretă e zgâlţâită într-o parte şi în alta și dinţii îmi clănţăne în gură până ce ajung să mă doară. În spate, Phoebe discută cu Mark. Nu desluşesc ce-şi spun şi asta mă irită tare. Dacă s-a codit cumva înainte de a porni la drum, orice îngrijorare i-a pierit deja iute lui Phoebe.

Mama doarme şi îi simt inima bătând lângă umărul meu.

Toată agitaţia asta îmi strică plăcerea călătoriei. Iată-mă într-o pădure frumoasă, sub un cer senin, întovărăşită de mama, de sora mea şi de prietenul meu cel mai drag, ca într-o ieşire la iarbă verde în toiul verii. Prima mea călătorie la Raleigh ar fi trebuit să fie o desfătare, însă presimţirile rele mă învăluie ca într-o mantie de lână înăbuşitoare. Stăpâna se va înfuria că nu m-am întors la timp pentru masa de prânz. Iar dacă nu apar până se întoarce stăpânul, e posibil ca să dea alarma. Şi nu le voi putea oferi nicio explicaţie plauzibilă

pentru absenţa mea.

Ajungem pe culmea unui deal. Raleigh ni se întinde în faţă.

Opresc calul.

— Scoală-te, mamă.

Din spatele şaretei, Phoebe mă prinde pe după umeri şi gângureşte încântată.

— Nu am văzut niciodată un oraş atât de mare.

— Nici eu, zice mama.

Rămân înmărmurită de admiraţie.

Smucesc frâiele şi pornim huruind pe partea dinspre Raleigh a crestei dealului, alăturându-ne oamenilor şi şaretelor ce împânzeau străzile largi. Ne îndreptăm spre centrul oraşului. Peste tot sunt case şi prăvălii în construcţie. Zgomotul este asurzitor: ciocane care bat, căruţe care scârţâie, cai care fornăie. În aer pluteşte rumeguş. Vânzătorii se târguiesc cu doamne care cară coşuri în mâini. Pe o vatră în aer liber se frige carne.

Raleigh este însufleţit şi zgomotos şi mă îndrăgostesc de el la prima vedere.

CAPITOLUL 30
O INTERSECŢIE CIRCULATĂ

Raleigh-ul din secolul al optsprezecelea pe care îl văd acum arată cam la fel ca în urmă cu cinci zile – numai că sunt mai mulţi oameni, mai multe zgomote şi mai multe mirosuri înţepătoare.

Arăt spre capătul străzii.

— Bucata aia de teren golaş e Union Square. Să mergem într-acolo.

Susanna opreşte şareta sub un stejar înalt, lângă sala de întruniri. Cât timp ea priponeşte calul, sar din şaretă şi mă întorc spre Phoebe.

— Pot să te ajut?

— Da, mulţumesc, domnule Lewis. Zâmbeşte veselă când o ridic din şaretă. Unde suntem aici?

— În centrul Raleigh-ului, zic, gesticulând. Majoritatea prăvăliilor şi caselor sunt aşezate, cale de mai multe străzi, în jurul acestei pieţe.

— Şi dumneata unde locuieşti?

Fac un gest vag înspre vest.

— Casa mea e în afara oraşului.

— Familia Eton unde locuieşte?

Minunat, ce să zic. Phoebe pare un copil drăguţ, iar eu sunt nevoit s-o mint în privinţa locuinţei familiei Eton – ca şi cum o minciună în plus ar mai conta.

— Nu prea departe. O să-ţi arăt imediat.

Dă din cap mulţumită şi ochii îi fug spre trecători.

Mama fetelor coboară din şaretă şi-şi face vânt de căldură.

— Eu o să rămân aici, zice. Faceţi voi aranjamentele. Se duce la Phoebe şi o sărută cu blândeţe pe obraz. Eşti pe cale de a face un lucru foarte matur pentru vârsta ta. Slujba e ceva important în viaţă. Sunt mândră de tine.

— Mulţumesc, mamă, şopteşte Phoebe.

Lăsăm calul şi şareta în grija doamnei Crawford şi pornim toţi trei spre sud. Ne oprim la o intersecţie circulată. Ne aflăm în capătul unui bulevard lung şi drept, mărginit pe fiecare parte de clădiri ca nişte dinţi zimţaţi. În 2016, pe Fayetteville Street se înşiră hoteluri, bănci şi un centru cultural. Însă acum admirăm casele nou construite ale câtorva dintre cele mai de seamă familii din Raleigh.

Phoebe se minunează la fiecare lucru pe care îl vede.

— O, Susie, ai văzut ce trăsuri frumoase? Nu-i aşa că sunt foarte elegante?

— Ba da.

Arăt drept în faţă şi îi şoptesc la ureche Susannei:

— Asta e casa despre care am vorbit. Casa lui Jonathan Palmer.

E cea mai mare casă de pe stradă. În spate sunt mai mult clădiri mai mici din lemn şi o latrină. Susanna se îndreaptă spre intrarea laterală. Ne trezim într-o curte traversată de alei pavate cu cărămidă. Pic de iarbă, doar pământ bătătorit şi o mică grădină de legume.

Susanna se opreşte în faţa celei mai mari construcţii din curtea de spate şi se întoarce către mine.

— O să vorbesc eu. Te rog să nu spui nimic.

— Sigur.

Urcă cele câteva trepte şi intră în holul central. Phoebe aşteaptă cu emoţie afară şi strânge la piept un sac de pânză.

O urmez pe Susanna, care se opreşte în faţa unei încăperi mici. O femeie în vârstă stă la o masă de lucru delicată şi scrie ceva într-un registru.

— Bună ziua, spune Susanna, apoi tace şi aşteaptă.

Femeia continuă să scrie.

După un minut, timp în care femeia nu ne bagă în seamă,

îmi pierd răbdarea. Nu are niciun motiv să se poarte cu aşa o lipsă de politeţe.

— Dumneavoastră sunteţi doamna Palmer?

Femeia mă priveşte ridicând din sprâncene. Susanna se încruntă la *mine.*

— Nu, eu sunt doamna Tinsley, răspunde ea. Sunt menajera. Cu ce vă pot ajuta?

Susanna îmi face semn cu cotul.

— Am auzit că aveţi un post liber de fată în casă.

Ochii femeii se aprind de interes.

— Aşa e. Lasă jos tocul, se ridică şi iese din cămăruţă. Îşi întinde gâtul şi o studiază pe Susanna din cap până în picioare. Ai venit pentru slujba asta?

— Nu, n-am venit pentru mine, ci pentru sora mea, Phoebe.

Phoebe păşeşte în faţă şi face o plecăciune.

— Bună ziua, doamnă.

Zâmbetul doamnei Hensley îi îngheaţă pe buze.

— Câţi ani ai, Phoebe?

— Doisprezece.

Menajera clatină din cap.

— Nu acceptăm fete în casă mai mici de paisprezece ani. O priveşte din priviri pe Susanna. Îţi sugerez s-o duci acasă şi să o laşi să se mai joace câţiva ani cu păpuşile.

Phoebe îşi înalţă bărbia.

— Nu mă joc cu păpuşile. Sunt o cusătoreasă foarte pricepută.

Faţa Susannei se face roşie ca para focului. O prinde de mână pe Phoebe şi o trage după ea pe aleea pavată cu cărămidă. Ies pe poartă.

Vizita aceasta s-a soldat cu un eşec. Mă grăbesc să le ajung din urmă.

— Unde mergem de aici?

— La domnul Haywood. Prefer o slujbă de fată în casă pentru Phoebe.

Phoebe se opreşte pe marginea străzii.

— Era menajera familiei Eton? De ce s-a purtat aşa de urât cu noi?

— Am greşit noi casa, Phoebe, îi răspund eu. O să încercăm în altă parte.

Din fericire, am adus cu mine o copie a unei hărţi vechi a oraşului în care am marcat adresele familiilor de seamă din Raleigh. Ne întoarcem în Union Square. În jur, zgomotul ciocanelor confirmă faptul că în noua capitală a statului se înregistrează un adevărat boom în construcţii. Şi primele clădiri ridicate au fost, desigur, cele de cârciumi, căci se întâlnesc la tot pasul.

Mă opresc sub un copac.

— Aceea e casa familiei Haywood.

Traversăm strada şi repetăm scena de la familia Palmer. Menajera lor e şi mai nepoliticoasă. Da, au un post liber. Şi nu, Phoebe e prea tânără ca să-l ocupe.

Nu-i a bine. E aşa de straniu că-mi doresc ca o fată de doisprezece ani să-şi găsească de lucru, şi totuşi aşa stau lucrurile. E mai bine să muncească decât să se mărite peste patru ani cu un pervers care s-o abuzeze.

— Susie, cine e familia asta, Haywood? Şi de ce ne-am oprit la casa lor?

Susanna mă imploră din ochi să-i sar în ajutor.

— Scuze, e vina mea. Cred că m-am rătăcit. Familia Eton locuieşte în apropiere. Mă aplec spre Susanna şi îi şoptesc la ureche: Cârciumăreasa mi-a zis de alte două slujbe. Una de ajutor de bucătăreasă şi cealaltă de spălătoreasă. Deşi nu era foarte sigură că în cel de-al doilea caz stăpâna ţine casa aşa cum trebuie.

— Asta voi decide eu.

Neliniştea radiază din ea ca o febră.

— Dacă nu…?

— Opreşte-te, zice Susanna şi scutură din cap. N-o s-o duc înapoi în Worthville.

— Dar nu putem să o lăsăm aici, în stradă.

— Şşt, mă pune ea la punct pe un ton dur.

Asta trebuie să fie versiunea din 1796 a lui *tacă-ţi fleanca.*

Continuăm să înaintăm şi ne oprim în colţul străzii. Vizavi de noi se înalţă o casă mare – cel puţin judecând după

standardele din 1796. E înconjurată de un gard de ţăruşi albi. O trăsură vine pe alee şi se opreşte în faţa porţii şi din ea coboară o femeie între două vârste, urmată de doi adolescenţi.

Susanna îmi face semn.

— Asta e casa familiei Eton?

Arunc o privire rapidă peste hartă şi dau din cap.

— Da, aşa cred.

O urmăresc cu curiozitate pe femeie. E mai scundă decât Susanna şi poartă haine mai frumoase decât cele pe care le-am văzut până acum în Raleigh.

— Asta ar putea fi stăpâna ta într-o bună zi, îi spun.

— Da, zice Susanna, studiind-o cu atenţie pe femeia mai vârstnică.

Drumul se eliberează şi am putea să traversăm, însă Susanna rămâne locului.

— Susie, asta era doamna Eton?

— Aşa cred.

— Atunci de ce stăm aici?

— Şşt. Mă gândesc la ceva.

— Hai să nu mai aşteptăm, zice Phoebe şi se ia după femeie.

Susanna şi cu mine schimbăm priviri, apoi pornim în grabă după ea.

— Doamnă, vă rog, strigă Phoebe. Dumneavoastră sunteţi doamna Eton?

Femeia se întoarce şi zâmbeşte.

— Da. Cu ce te pot ajuta?

Susanna păşeşte în faţa surorii ei.

— Am venit să căutăm de lucru.

Femeia îşi îngustează nedumerită ochii albaştri sclipitori.

— Nu avem niciun post liber în clipa de faţă.

— Dar, fără îndoială, veţi avea în următoarele luni.

— Probabil că, începând din toamna asta, vom avea nevoie de un ajutor la bucătărie, spune femeia şi privirea ei se ascute. Ai experienţă de lucru în bucătărie?

— E vorba de sora mea Phoebe. Are un talent excepţional la cusut. E o fată foarte drăguţă. Şi dornică să facă pe plac. Nu o să vă dezamăgească.

— Câţi ani are? Doisprezece? Treisprezece? Susanna dă din cap şi expresia doamnei se schimbă într-una de refuz politicos dar ferm, îmi pare rău. Nu angajăm servitori atât de tineri.

Urcă treptele din cărămidă spre uşa de la intrare.

Susanna se holbează în urma ei, aşa de copleşită de cele auzite, încât mă doare să mă uit la ea.

Mă aplec spre ea.

— Am putea încerca la familia Whitaker.

— Lui Phoebe i-ar fi mai bine aici. Dacă eu sunt dispusă să lucrez mulţi ani pentru ei, înseamnă că Etonii sunt o familie bună.

— OK, dacă zici tu.

Femeia aproape că s-a făcut nevăzută în umbra casei.

— Doamnă Eton, spun eu, vă rog, dacă se poate, doar o clipă.

— Da?

Aruncă o privire peste umăr, enervată.

— Vă rog mult, doamnă, zice Susanna cu o voce chinuită de panică. Dacă nu o luaţi dumneavoastră, pe Phoebe o va lua stăpânul meu.

Doamna Eton se uită gânditoare mult timp la Susanna, apoi le face semn copiilor să intre. Când uşa se închide în urma lor, coboară scara şi se opreşte în faţa ei.

— Stăpânul tău este un om crud?

— Da, doamnă.

Respiraţia Susannei se accelerează şi pieptul îi urcă şi coboară atât de tare, încât mi-e teamă să nu intre în hiperventilaţie.

Doamna ia mâinile Susannei şi dă din cap încet.

— Am impresia că stăpânul te-a rănit grav, zice doamna Eton. Ai o rană pe braţ, nu-i aşa?

— Da, doamnă, îşi înăbuşă Susanna un hohot de plâns.

— Lasă-mă să mă uit.

Ridică mâneca de la cămaşa Susannei şi îndepărtează bandajul. Tăcerea se prelungeşte. Într-un târziu, clatină din cap şi o priveşte pe Susanna drept în ochi.

— Stăpânul ţi-a provocat intenţionat arsura.

Susanna confirmă cu o mişcare din cap.

Doamna Eton îşi mută privirea de la faţa ei la gât şi mâini.

— Mai ai şi alte răni, nu-i aşa? Răni care nu se văd?

— Da, doamnă, răspunde Susanna atât de încet, încât abia se aude.

Doamna se uită rând pe rând la noi trei, fără să se grăbească. Trăsurile trec huruind pe lângă noi. Când îşi fixează ochii asupra mea, mă simt ciudat, deşi nu într-un fel neplăcut. E o privire intensă și plină de simpatie.

Uşa de la casă se întredeschide cu un scârţâit. Un bărbat înalt, într-un costum sobru, îşi drege glasul.

— Doamna Eton?

— Vin imediat, Fisk, zice doamna şi-i face un semn lui Phoebe să se apropie. Vino încoace, micuţo. Spune-mi la ce te pricepi tu mai bine.

— Brodez destul de bine, doamnă, face o scurtă reverenţă Phoebe şi un zâmbet timid îi luminează faţa. Sunt tare bună la brodat albine. N-aţi vrea să vă arăt?

— Sigur că da.

Phoebe cotrobăie prin sacul ei de pânză şi scoate ceva. Doamna Eton ia pătratul de pânză albă brodat cu sute de albinuţe şi zâmbeşte larg.

— E într-adevăr o lucrătură remarcabilă. Luni voi merge la balul de Ziua Independenţei. Şi mi-ar plăcea foarte mult să port o batistă brodată cu asemenea măiestrie.

— V-o fac cadou.

— Foarte amabil din partea ta. Doamna Eton îşi mută privirea mai întâi spre mine, apoi spre Susanna. Şi de ce e atâta grabă?

— Mama se recăsătoreşte luna asta.

— Şi soţul ei vrea să o dea pe sora ta slujnică la stăpânul tău?

— Da, doamnă.

— Atunci va trebui să acţionăm repede, spune doamna Etou pe un ton energic. *Avem* o fată în casă nou angajată, dar presupun că la fel de bine se va descurca şi la bucătărie. Prin urmare, sunt dispusă să o angajez pe Phoebe şi să-i ofer

educaţie, casă şi masă. Va lucra ca fată în casă, va broda haine şi lenjerie de câte ori va fi nevoie şi va îndeplini şi alte îndatoriri atunci când i se va cere, până la împlinirea vârstei de optsprezece ani.

Lângă mine, Susanna se clatină şi se prinde de mine ca să o sprijin. Îmi strecor un braţ pe după mijlocul ei.

— Putem să o lăsăm acum aici pe Phoebe? şopteşte ea.

Doamna Eton dă din cap afirmativ.

— Cel mai bine ar fi să încheiem un contract. Eşti pregătită să semnezi documentul?

— Mama ne aşteaptă în Union Square.

— O să îl rog pe Fisk să meargă să-i aducă pe mama voastră şi pe soţul meu aici ca să redacteze şi să semneze contractul. Doamna Eton porneşte să urce scările. Tu, Phoebe, ai să vii cu mine. Mergem să te prezint menajerei. O să te conducă ea la tine în cameră.

Surorile se uită una la cealaltă cu ochi mari, rotunzi şi umezi.

— Acum, Susie? spune Phoebe cu o voce tremurătoare. Chiar în clipa asta?

— Da, spune Susanna, arborând o imitaţie de zâmbet pe jumătate reuşită. O să te las aici doar pentru că ştiu că vei fi foarte fericită la familia Eton.

— Cred că ai dreptate, dar tot îmi va fi dor de tine şi de mama.

— O să venim să te vizităm.

— O să-mi scrii? M-aş bucura să pot primi scrisori de la tine.

— Promit că îţi voi scrie.

Se strâng tare în braţe, de parcă nu ar vrea să se despartă niciodată. Susanna îşi sărută surioara pe obraz şi-i spune:

— Seara, înainte de culcare, când îţi spui rugăciunea, nu uita de mine.

— O, cum aş putea să uit? spune şi lacrimile îi curg şiroaie pe obraji. Le şterge cu vârfurile unghiilor. Domnule Lewis, mi-a făcut plăcere conversaţia cu dumneavoastră.

Zâmbesc.

— Şi mie.

Îşi îmbrăţişează din nou sora mai mare.

— Va fi bine pentru mine. Vorbesc serios. Îţi mulţumesc mult, Susie, că mi-ai găsit slujba asta.

Susanna îşi muşcă buzele, tăcută.

Phoebe intră în casă în urma doamnei Eton. Uşa se închide cu o pocnitură în spatele lor.

Susanna se răsuceşte pe călcâie. Stă cu capul plecat, acoperindu-şi gura cu amândouă mâinile, iar umerii i se zguduie. Tristeţea îi învăluie corpul ca o ceaţă întunecată, pe care nu ştiu cum s-o sfâşii. Vreau s-o îmbrăţişez sau s-o alin cumva, dar am putea isca astfel un scandal pe stradă şi asta ar face-o să se simtă şi mai prost. Aşa că stau şi aştept să-i treacă tremuratul.

După câteva minute, încep să mă întreb dacă nu greşesc nefăcând nimic.

— Hei, te simţi bine?

— Nu.

— Vrei să te ţin în braţe?

— Nu.

Cea mai bună idee mi-a fost refuzată. Cât ar trebui să mai aştept înainte de a face ceva? Urăsc s-o văd atât de tristă.

— Pot să fac ceva pentru tine?

Clatină din cap şi-şi trage nasul.

Poate c-ar trebui să încerc să o determin să vorbească.

— Până la urmă, totul a ieşit bine. Minciuna ta s-a transformat în adevăr.

— Da.

E mai bine. O singură silabă, dar rostită limpede. O să insist.

— Sper ca mama ta să o cunoască pe doamna Eton. Se va bucura să afle că o doamnă atât de drăguţă va fi de acum încolo stăpâna lui Phoebe.

Susanna dă din cap cu fermitate şi se holbează în lungul străzii, spre Union Square, de parcă şi-ar căuta mama din ochi.

— Presupun că va avea ocazia să discute puţin cu ea când **va** semna contractul.

Bun. Formează propoziţii întregi. Am o curiozitate pe care

vreau să mi-o satisfac şi care implică răspunsuri mai lungi decât da sau nu.

— Doamna Eton o va trimite pe cealaltă fată în casă la munca din bucătărie. Este posibil ca asta să fi fost slujba ta?

— Se poate.

Clipeşte mărunt din ochi, dar fără să îi şteargă. Lacrimile i se preling de pe obraji pe stradă şi fac mici băltoace în praf.

— Nu mă mai întreba nimic, Mark. Sau, şi mai bine, nu mal aduce niciodată vorba despre ziua de azi. N-aş suporta să retrăiesc chinul prin care am trecut.

CAPITOLUL 31
URMĂTOAREA MEA RUGĂCIUNE

Mama iese din casa familiei Eton o oră mai târziu şi urcă în şaretă lângă mine, fără să scoată vreo vorbă. Mân calul pe drumul spre Worthville.

E o călătorie lungă, tristă şi tăcută – liniştea e întreruptă doar de ciripitul păsărilor şi de suspinele mamei. Mark stă încovrigat în spate şi pare că a adormit.

Cu toate că i-am interzis să mai aducă vorba despre cele petrecute astăzi, inima îmi este chinuită de întrebări fără răspuns. Oare am făcut ce trebuia? Dacă Phoebe va fi nefericită în casa familiei Eton? Iar ei vor regreta că au angajat-o? Cât de curând îmi voi putea revedea sora?

Mai e şi chestiunea viitoarei mele slujbe. Deşi când Mark m-a întrebat, m-am prefăcut că nu mă interesează, adevărul e că cel mai probabil familia Eton nu va avea un post liber şi pentru mine la toamnă. Va trebui să-mi caut alţi stăpâni. Varianta lucrului într-o crâşmă se conturează tot mai ameninţător.

Cum Phoebe a luat nouă lecţii de tors de la doamna Pratt, va trebui să le plătesc prin muncă. Dar tot voi putea să mă eliberez în octombrie.

Oricât de mult încerc să evit gândurile la pedeapsa care mă aşteaptă, ele nu-mi dau pace. Probabil că domnul Pratt s-a întors deja acasă. Dacă vizita la fratele mai mare a mers bine, oare buna dispoziţie îi va îndulci reacţia faţă de absenţa mea?

Ideea asta îmi place aşa de mult, încât nu mai vreau să zăbovesc asupra subiectului.

Mama nu rosteşte nicio vorbă nici când intrăm pe cărarea care duce la ferma ei. După ce îi dau frâiele calului, Mark şi cu mine parcurgem singuri restul drumului.

E după-amiaza târziu când ajungem la cascadă. Durerea despărţirii de sora mea îmi umple sufletul. Nu mai rămâne loc de alte griji.

Mark şovăie la marginea stâncii, dar, în loc să coboare, mă mângâie pe braţ.

— Ce se va întâmpla cu tine?

— Nu ştiu. Oricum voi afla în câteva minute. N-am chef de presupuneri. E timpul să plec.

— Aşteaptă. Îşi lasă mâinile să cadă uşor pe umerii mei. Orice s-ar întâmpla, nu uita că am reuşit. Phoebe este acum în siguranţă.

— Aşa e. Şi asta e extrem de important.

— Mai important ca orice. Am reuşit. Îmi zâmbeşte. Repetă după mine.

Pare aşa de entuziasmat, încât îi fac pe plac.

— Am reuşit.

— Am reuşit cu adevărat. Trebuie să crezi în asta. Sora ta va fi bine.

— Va fi.

Are dreptate Mark. Phoebe va locui într-o casă frumoasă şi va avea o stăpână cumsecade. Îşi va folosi talentele şi nu va fi obligată să-şi strice mâinile îndemânatice îndeplinind corvezi supărătoare. Şi, mai important ca orice, stăpânul meu nu va putea pune gheara pe ea. E o victorie pe care i-o datorăm lui Mark. Un sentiment puternic de recunoştinţă mi se aprinde în inimă.

— Tu eşti cel care a salvat-o.

— Nu, eu doar am contribuit un pic. Phoebe îţi datorează ţie totul. Mă prinde într-o îmbrăţişare strânsă, mă saltă de la pământ, apoi mă învârte râzând. Am reuşit, am reuşit.

Râd şi eu, gata să sărbătoresc alături de el.

— Am reuşit.

Boneta îmi zboară de pe cap şi părul mă învăluie ca o perdea, dar nici că-mi pasă. Ne purtăm ca nişte copii prostuţi;

ne rotim şi râdem şi ne bucurăm de acest moment magic. Mă simt bine. Indiferent ce se va întâmpla în seara asta, sora mea este în siguranţă.

Mark se opreşte din învârtit, râsul îi piere de pe buze şi rânjetul prostesc dispare.

— Susanna?

Braţul îi rămâne strâns peste mijlocul meu în timp ce mă lasă jos.

— Eşti aşa de frumoasă. Minunat de frumoasă.

Eu, frumoasă?

Alexis este frumoasă, cu părul ei blond superb şi hainele din mătase care lasă la iveală aşa de mult din pielea moale şi aurie. În timp ce eu sunt plină de cicatrici, am pielea înnegrită de soare şi braţele musculoase de la atâta muncă. Port haine cârpite din rochiile pe care stăpâna nu le mai poartă. Părul meu are firul prea gros şi drept pentru a fi pieptănat altfel decât într-o coadă grea.

Mark şi-a pierdut probabil minţile, şi totuşi inima îmi bate cu putere în piept la auzul vorbelor sale, pe care îmi doresc să le pot crede.

Îmi prinde obrazul în palmă şi timp de o secundă rămâne în aşteptare. Ce vrea să facă? Să mă sărute? Aşa sper.

Îşi coboară încet capul.

Ce-ar trebui să fac? Să stau nemişcată? Să mă ridic în vârfurile picioarelor ca să ajung la nivelul buzelor lui?

El a mai făcut asta. Ştie ce şi cum. Închid ochii şi aştept.

Gura lui o acoperă pe a mea. O dată…

De două ori…

Ne sărutăm de atâtea ori, încât pierd şirul. Săruturi lungi, pătimaşe. Săruturi scurte, jucăuşe. Toate dureros de dulci. Atingerea lui mă înfioară şi sunt dispusă să fac tot ce îmi cere, în speranţa să îi ofer tot atâta plăcere câtă îmi dăruie el mie.

E primul care se desprinde din îmbrăţişare şi-şi lasă buzele să se plimbe pe bărbia, pe gâtul meu. Când gura îi ajunge la marginea cămăşii mele, scoate un geamăt.

— Trebuie să ne oprim.

— Ce? murmur eu cu ochii închişi, pierdută de dorinţă.

— Dacă vom continua, vei întârzia cu încă o oră.

Cuvintele lui se prăvălesc pe pielea mea înfierbântată cu răceala adusă de groază. Seara mi se întinde înainte şi pedeapsa care mă aşteaptă îmi e încă necunoscută, deşi sigură. Iar dacă cineva mă surprinde aici, împreună cu Mark, sărutându-ne…

— Dumnezeule milostiv.

Mă cutremur şi-mi las capul să cadă pe umărul lui.

— Susanna? spune, şi mâinile lui îmi mângâie fără încetare spinarea. Nu te întoarce la stăpâni. Vino cu mine.

Clipesc din pleoape şi deschid ochii, ca trezită dintr-un vis. Un vis îndrăzneţ. Un vis imposibil.

— Eşti nebun, îi spun, îndepărtându-mă puţin pentru a-i vedea faţa frumoasă.

Zâmbeşte, strălucind de nerăbdare.

— Ba nu. Mută-te în secolul meu.

Să mă mut? Preţ de o micime de secundă reflectez la propunere. Libertatea mă aşteaptă de cealaltă parte a cascadei. *Libertatea.*

Am încercat deseori să îmi imaginez cum ar arăta o zi de libertate perfectă şi de fiecare dată m-am gândit la toamnă. Libertatea ar fi ca o dimineaţă de toamnă – caldă, dar nu foarte fierbinte. Aş fi înconjurată de copaci aurii şi roşii. De parfumul focurilor de lemne şi al merelor coapte. De haine proaspăt spălate şi lăsate să se usuce la soare. Aş putea să dorm cât vreau şi să mă trezesc odihnită. Să mănânc pe săturate. Să fac numai munci care-mi aduc plăcere. Să râd un pic. Să zâmbesc des.

Asta mi-ar fi dat să găsesc în lumea lui Mark?

Nu, nici poveste. În lumea lui totul e excesiv. Zgomote peste tot. Pocnituri, lătraturi, ţipete. Mirosuri acre, înţepătoare. Reguli fără sens. Mişcări rapide şi hotărâte. Pericole care pe nou-veniţi îi pândesc la tot pasul. Prea multă piele dezgolită.

Singurul lucru după care tânjesc în lumea asta este Mark. Dar ar fi el îndeajuns pentru mine? Iar dragostea simplă pe care i-o port ar fi îndeajuns pentru el? Într-o lume în care maşinăriile fac minuni şi felele sunt egale cu băieţii, cât i-ar lua

până să se plictisească de mine?

Şi cum ar rămâne cu viaţa pe care aş lăsa-o în urmă? Am aici oameni dragi şi priceperi pe care le-aş putea vinde. Oricât de rea pare, asta este o lume pe care o înţeleg.

— Nu pot să mă mut.

— De ce?

— Contractul meu nu se încheie decât la jumătatea lui octombrie.

Flutură din mână, în semn că nu vrea să-mi ia în seamă argumentul.

— Şi ce contează?

— Mi-am dat cuvântul. N-ar fi o faptă onorabilă.

— Stăpânul tău nu e un om onorabil. Să-l ia dracu'.

Îmi pare rău că Mark m-a invitat. Deşi trebuie să refuz oferta – chiar trebuie, n-am încotro –, ea a trezit în mine anumite dorinţe. Dorinţa de a fi în siguranţă. Dorinţa de a pune capăt chinurilor.

Dar fuga nu e o soluţie. Din clipa când contractul meu se va încheia, nu voi avea nevoie de o invitaţie din partea lui Mark. Voi putea alege singură să trăiesc acolo unde vreau şi voi lăsa în urmă trecutul meu în Worthville.

— Îmi place destul de mult secolul meu.

— Al meu îţi va plăcea mai mult.

E atât de înfocat. Fapt fermecător şi înşelător totodată.

— Nu văd cum aş putea face asta, spun şi mă îndepărtez de el.

Îmi prinde o mână şi se apleacă în faţă. Buzele ni se întâlnesc. Sărutul nostru este minunat – e ca şi cum ne-am vorbi fără cuvinte.

Îmi lasă mâna să cadă şi face un pas în spate.

— Ne vedem mâine?

— Poate că nu mâine, dar cât de curând.

— Bine. Atunci aşa rămâne.

Coboară stânca şi sare prin cascadă, într-o fulgerare de apă.

Se face nevăzut.

— Susanna!

Mă răsucesc pe călcâie, îngrozită. Jedidiah, spionul cel

incompetent, stă la marginea pădurii, cu buzele schimonosite în sus, triumfător, şi cu privirea aţintită asupra mea precum o pisică pândind un şoarece.

*

După ce mă împinge în bucătărie, Jedidiah aleargă spre moară pentru a-şi anunţa tatăl de întoarcerea mea. Îmi aranjez ţinuta, netezesc şorţul şi mă aplec peste vatră. Stăpâna a pus pe foc un pui. Gust şi mă strâmb exasperată. Trebuie adăugate condimente. E bine, am treabă de făcut, în loc să mă gândesc la ceea ce va urma.

Intru în cămară şi răsuflu uşurată: după vizita la domnul George Pratt, vom putea mânca iarăşi bine. Avem provizii noi de slănină, ovăz, zahăr şi mirodenii. Saci cu mere, cartofi dulci, ceapă, cartofi, şi un butoi cu şuncă afumată.

Aleg condimentele pentru tocana de pui şi o asezonez. Abia atunci aud o fonfăială cu sughiţuri. Mă reped spre uşa din spate. Dorcas stă cocoţată pe butucul de lemn, cu ochii înroşiţi şi lăcrimoşi.

— Ce faci, micuţo, plângi?

Dă din cap şi buza de jos îi tremură.

— M-au pus să te aştept aici. Acum trebuie să mă duc după tata. E foarte supărat. Se lasă să alunece de pe butuc şi îşi îngroapă capul în fusta mea. Unde ai fost?

— Acasă la mama, îi răspund, rostind cu uşurinţă jumătatea de adevăr.

— Jedidiah a fost acolo. Şi a zis că nu era nimeni acasă la mama ta.

Oftez. Pe drumul de întoarcere mă gândisem la tot felul de poveşti care să sune rezonabil, dar acum nimic nu mai contează. Nimeni nu va crede în ele după ceea ce a văzut Jedidiah.

Îngenunchez în faţa lui Dorcas şi o îmbrăţişez.

— N-am nicio explicaţie pentru absenţa mea, dar acum, uite, sunt aici.

— Deborah a spus că ai fugit. A spus că tata te-a bătut atât de tare săptămâna asta, încât nu vrei să mai stai la noi.

— Sora ta se înşală. Nu am fugit. Nu aş pleca fără să-mi iau rămas-bun.

Şterg cu colţul şorţului lacrimile care îi curg pe obraji.

— Tata te-a bătut prea tare săptămâna asta?

Îmi înfăşor braţele în jurul ei şi-mi umplu simţurile cu atingerea şi cu mirosul şi cu vederea ei. Într-o bună zi o voi părăsi într-adevăr pe Dorcas şi va fi ca şi cum mi-aş abandona propriul copil. Durerea va fi greu de suportat.

— Da, m-a bătut tare. Voi pleca de aici de cum va fi posibil, dar tu o să-mi rămâi veşnic în inimă. O sărut pe frunte şi o înghiontesc. Jedidiah s-a dus să-i spună tatălui vostru că m-am întors. Acum eşti liberă să pleci.

— Tata va veni în curând?

— Aşa cred.

— Vrei să stau cu tine?

Vocea îi tremură de groază.

Zâmbesc în faţa ofertei ei atât de curajoase, ştiind că n-o s-o accept. Indiferent de ceea ce se va întâmpla, de un lucru sunt sigură: că nu vreau să fie martoră.

— Nu, drăguţo. Acum du-te.

Face în fugă câţiva paşi, apoi se întoarce.

— Unchiul George ne-a dat doi sclavi şi un cal.

— Dumnezeule milostiv. Mă uit în direcţia hambarului, dar nu văd niciun semn de vreo activitate. Unde sunt sclavii?

— Frederick e tânăr. S-a dus la moară cu tata. Şi Theophilus, spune Dorcas, poticnindu-se la rostirea numelui, se va ocupa de cai. Are părul alb şi lung.

Acestea fiind zise, fetiţa zboară spre grădină şi dispare printre tulpinile de porumb.

După plecarea ei, tăcerea care se aşterne pare de rău augur. Până şi păsările ciripesc cumva înăbuşit.

Intru în cămară şi verific din nou proviziile. Cât ne vor ţine, cu cei doi sclavi noi de hrănit?

Clatin din cap şi mă forţez să mă gândesc la cină. Cartofii fierţi vor merge de minune cu puiul.

Curăţ cartofii şi mă gândesc la primul meu sărut cu Mark. A fost grozav. Aş vrea să încerc din nou…

Aud zgomot de cizme târşâite pe podea, în spatele meu. Rezist pornirii de a mă întoarce şi a da ochii cu stăpânul. Iau în mână alt cartof.

— Susanna?

Vocea lui este moale. Blândă.

— Da, domnule?

Adaug alt cartof mormanului.

— Lasă cuţitul jos şi vino încoace.

Mă supun fără niciun chef şi rămân atât cât îndrăznesc de aproape de masa de lucru. Răsuflu iute şi greu.

Mă prinde de încheieturile mâinilor şi mă trage spre el.

— Soţia mi-a zis că ai lipsit toată ziua.

Dacă ne-ar vedea cineva, ar zice că ne îmbrăţişăm. Îmi fixez ochii pe nasturii de la vesta lui, scârbită de atingere şi dornică să mă smulg din loc.

— Am lipsit câteva ore.

— Băiatul acela a fost cu tine tot timpul?

Aş putea să-i spun adevărul, cum că mama ne-a însoţit, dar nu vreau ca domnul Pratt să afle aşa curând că am salvat-o pe Phoebe.

— Da.

Stăpânul râde încetişor.

— Of, draga mea Susanna, văd că doreşti să-ţi prelungeşti şederea la noi. Trebuie să recunosc că asta mă mulţumeşte.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Dacă preacurveşti, încalci termenii contractului.

Îmi ridic privirea şocată spre el.

— Nu am făcut aşa ceva.

— Jedidiah v-a văzut sărutându-vă.

— Sărutatul nu e acelaşi lucru cu… Mă opresc, incapabilă să rostesc cuvântul cu voce tare. N-a fost decât un sărut. Nimic mai mult.

— Nu aşa l-a descris Jedidiah. Îmi trage cu forţa braţele la spate şi le ţine în strânsoarea de fier a unei singure mâini. Dacă domnul Lewis îmi mai încalcă vreodată proprietatea, voi pune să fie biciuit.

Mă fac mică, încercând să mă îndepărtez, dar continuă să

mă strângă cu putere.

— Daţi-mi drumul, vă rog, domnule Pratt.

— Numai atunci când o să termin cu tine. Ridică mâna liberă spre corsajul meu şi îmi desface acul cu care sunt prinse marginile. Poate c-ar trebui să văd dacă tânărul acela al tău ţi-a lăsat vreun semn.

O fierbinţeală mă inundă.

— Nu mi-a lăsat semne. Puteţi să mă credeţi pe cuvânt.

— Cuvântul tău nu are nicio valoare pentru mine, zâmbeşte el.

Hârş, hârş, hârş. Marginile corsajului se desfac.

N-apuc să mă gândesc ce să fac mai departe, că mă înghesuie în masă şi marginile ei aspre îmi pătrund în spinare. Degetele lui îmi pipăie mijlocul. Şnurul corsajului se desface.

Groaza îmi dă putere. Dau din picioare cu frenezie şi-l nimeresc în tibie. Geme, se mişcă şi-mi prinde picioarele între picioarele sale.

Îmi sfâşie cămaşa şi se apleacă în faţă.

Umilinţa îmi cuprinde mădularele ca o slăbiciune bolnăvicioasă. Închid ochii şi mă rog să fiu salvată din acest coşmar.

Rămâne tăcut cât timp îmi examinează pielea dezgolită şi răsuflarea lui înfierbântată îmi trece peste sfârcuri. Următoarea mea rugăciune este să pot îndura umilinţa fără a-i cere îndurare.

— Ai sânii plini, ca de curvă ieftină.

Nu-mi vine să cred ce se întâmplă. Ani în şir stăpânul şi-a impus asupra mea voinţa. Regulile jocului erau simple. Dacă mă lovea peste mâini şi picioare până ce sângerau, eu trebuia să mă abţin să plâng. Dacă îmi şoptea insulte mârşave, le ignoram otrava. Dacă îmi oferea laude, nu trebuia să le primesc ori să zâmbesc. Totul făcea parte din joc.

Dar corpul meu îmi aparţinea – asta era singura barieră peste care nu a trecut niciodată. Până astăzi.

Râde pe înfundate.

— Nu văd semne pe corpul tău. Poate c-ai spus adevărul. Fie că nu te-a dezmierdat, fie e remarcabil de priceput pentru

vârsta lui.

Îmi adun toată forţa şi îl lovesc tare cu călcâiul în gleznă. Şuieră surprins şi slăbeşte strânsoarea. Mă eliberez şi fug spre capătul opus al mesei, ţinând cu degete tremurătoare laolaltă marginile corsajului şi decolteul sfâşiat al cămăşii.

Îşi netezeşte vesta, apoi se reazemă de peretele bucătăriei, cu braţele încrucişate la piept. Privirea îmi fuge spre uşa din spate.

— N-ai de ce să fugi, Susanna. Corpul tău nu ar tenta niciun bărbat nobil.

— Vorbele astea nu-mi aduc nicio alinare, căci în odaia asta nu este niciun bărbat nobil.

Calmul prefăcut i se clatină. Mârâie şi se repede spre mine. Alerg către uşă, dar mă opresc brusc când degetele lui mă prind de păr. Într-o clipită gura lui o acoperă pe a mea şi dinţii ni se lovesc.

— Dumnezeu să mă ajute, mormăie el fără suflare.

Tremur atât de violent, încât abia îmi pot controla picioarele.

Dinah şi cu Delilah strigă în grădină şi sunetele se aud tot mai aproape.

Stăpânul mă împinge cu spatele în zid şi se îndepărtează câţiva paşi.

Mă ţin de tocul uşii şi dinţii îmi clănţăne atât de tare, încât nu pot să vorbesc. Nişte picioruşe bocăne în sus pe treptele din lemn.

— Tată, tată, strigă şi chicotesc cele două fetiţe, dând buzna înăuntru.

— Da, scumpele mele, zice el, făcând un pas între mine şi ele şi aplecându-se pentru a le ciufuli părul. Haideţi să mergem în casă. Le face semn să iasă, apoi se uită peste umăr la mine. Sper că te-ai bucurat de orele în care ai fost plecată, căci va fi pentru ultima oară când vei mai părăsi casa asta până ce ţi se încheie contractul.

Capul mă doare îngrozitor. Mă holbez la el, încercând să-i desluşesc spusele.

— Nu înţeleg.

— Pentru nelegiuirile de azi, îţi interzic de acum încolo orice moment de libertate.

CAPITOLUL 32
O FORŢĂ INVIZIBILĂ

Nu regret că am petrecut o zi cu Susanna în Vechiul Raleigh, dar ani ratat antrenamentul. Încerc să compensez cu o cursă extra-lungă în Umstead Park şi Crabtree. Însă curând se dovedeşte că nu va fi un antrenament prea folositor, căci nu reuşesc să mă concentrez. Nu pot să-mi iau gândul de la Susanna şi de la primul nostru sărut.

Corecţie. Nu primul, la singular. Ci primele noastre săruturi.

Când ieşeam cu Alexis, obişnuiam să pierd mult timp întrebându-mă ce gândea ea despre felul cum ne sărutam şi dacă mă descurcasem bine. Cu Susanna e altfel. N-am sentimentul că jucăm un rol. Sărutul a venit ca un pas firesc în relaţia noastră. În parte promisiune, în parte mod de a sărbători.

Enormitatea evenimentelor petrecute ieri mă copleşeşte. Ceea ce am făcut este extraordinar. *Extraordinar.*

Prin comparaţie, viaţa de zi cu zi pare banală. În august, când voi începe ultimul an de şcoală, cea mai mare problemă cu care mă voi confrunta va fi numele profesorilor pe care îi voi avea la cursuri.

Acum toate astea mi se par nişte nimicuri. În timp ce ceea ce s-a petrecut ieri a fost real. Ieri am făcut diferenţa. Diferenţa dintre viaţă şi moarte. Şi am reuşit împreună cu Susanna.

Buf.

Mă împiedic de o rădăcină şi cad – preţul neatenţiei. Cursa

extra-lungă nu va fi probabil, până la urmă, chiar aşa de lungă.

Pedalez spre casă şi o tai prin pădure, pe o potecă abia vizibilă. Ies din pădure în dreptul Pârâiaşului dintre Stânci şi mă îndrept către cartierul unde locuiesc. Nu am străbătut niciodată poteca asta. Ce m-a făcut s-o iau pe aici?

Pe baza poziţiei aproximative în care mă găsesc şi a configuraţiei terenului, presupun că nu mă aflu foarte departe de Cascada Şoaptelor. Doamna de la Societatea de Istorie Raleigh mi-a zis că în parc sunt nişte ruine din Worthville. Oare mă aflu pe aproape?

Leg bicicleta şi pornesc în explorare, urmând cursul pârâului, în direcţia nordului. Ajung într-un luminiş şi dau de un pod îngust de cale ferată peste apă. Îl traversez şi mă îndrept spre vest. După câteva sute de metri se deschide o poiană – zece acri pe puţin de păşune pe care se iţesc câţiva copaci. O pistă de biciclete desparte păşunea în două. Aici presupun că s-a aflat satul Worthville.

Încerc să mă orientez. Unde mă aflu, mai exact? Îmi golesc mintea şi mă întorc cu gândul la locul unde am fost săptămâna trecută, cu pârâiaşul în spate, ascuns după un deal…

Sala de întruniri ar trebui să fie drept în faţă. O iau din loc, păşind încet prin iarba grasă. Traversez pista de biciclete şi continui să merg până ce mă împiedic practic de un şir de pietre aşezate una peste alta. Un al doilea şir se îmbină cu primul pentru a forma un colţ ascuţit şi totul arată mai degrabă ca nişte ziduri prăbuşite decât ca fundaţie a unei săli de întruniri. La mică distanţă se află o duzină de pietre de mormânt – e cimitirul satului. Dacă mă străduiesc, sunt convins că voi găsi şi ruinele morii.

E foarte straniu. Am fost în locul acesta pe vremea când era un sat înfloritor. I-am cunoscut pe câţiva dintre locuitori. Şi acum tot ce a rămas din sat e un morman de dărâmături.

O să revin altă dată, nu pe parcursul unui antrenament.

Ajung acasă, mă spăl şi cobor în bucătărie. Ai mei se pregătesc să ia cina. Somon din Atlantic la grătar cu legume la cuptor. Mda, fetişul tatei cu mâncarea sănătoasă a prevalat.

Mama aşteaptă să-mi umplu pe jumătate farfuria pentru a

lansa întrebările inchizitoriale.

— Ai văzut-o astăzi pe Susanna?

— Nu. Iau o înghiţitură de apă şi mă reazem de spătarul scaunului. Din expresiile de pe feţele lor îmi dau seama că discuţia se va prelungi ceva vreme. Dar ieri am stat toată ziua împreună.

— Şi ce aţi făcut?

— Ne-am fâţâit prin centru.

Deocamdată mă limitez la a spune adevărul şi văd că merge bine.

Tata lasă furculiţa jos şi îmi aruncă o privire mirată.

— Dar credeam că Susanna stă închisă în majoritatea timpului într-un soi de comunitate.

Uau. Mama se pricepe al naibii de bine să-l ţină la curent cu treburile mele. Nu mă pot hotărî dacă asta este o chestie cool sau enervantă.

— E adevărat, aşa că s-ar putea să aibă probleme din cauza zilei de ieri. Nu voi şti decât peste câteva zile. Nu cred că o să se poată strecura afară prea curând.

Tata se încruntă.

— Şi unde se află comunitatea asta?

Fir-ar să fie. Va trebui să merg pe sârmă. Să le ofer suficiente informaţii încât să le închid gura, dar nu atât de multe încât să uit ce le-am povestit, în caz că mă întreabă din nou.

— Pe lângă Umstead Park. Pot să ajung acolo cu bicicleta, dar nu le plac străinii. Am încercat o dată şi n-a fost prea plăcut.

— Autorităţile ştiu de existenţa comunităţii?

Dau din cap şi iau încă o înghiţitură de somon. Mestecatul e o scuză bună pentru a nu vorbi.

Mama intervine înainte ca tata să apuce să zică ceva.

— Când poţi să o aduci la noi ca să-l cunoască pe tata? În plus, aş vrea să mai arunc o privire la arsura aia a ei.

— Nu ştiu exact. O să vedem.

— Pare o fată foarte drăguţă, ceea ce n-aş putea spune şi despre celelalte fete cu care ai ieşit.

— Nu am ieşit decât cu Alexis.

— Ştiu. Îmi aruncă o privire tristă. Susanna e bine-venită aici oricând.

— Mersi, mamă. Dau pe gât restul de apă şi mă ridic de la masă. Cred c-o să ies la o plimbare. Ne vedem mai târziu.

Pornesc spre cascadă – nu pentru că aş spera să vină Susanna, dar simt că aici mi-e locul.

Ziua de duminică nu e cu nimic mai bună. Nimic de făcut. Ai mei se duc la biserică şi mănâncă apoi fără mine. Stau acasă şi încerc să născocesc ceva de făcut.

Nu mă obosesc să aprind televizorul. E o prostie. Şi n-am de ce să deschid computerul. Sunt la zi cu facturile şi conversaţiile cu Carlton au ieşit din discuţie. Mă plictisesc.

Mă plictisesc de moarte.

Poate că o alergare pe teren accidentat mi-ar prinde bine. Îmi pun pantofii speciali şi mă îndrept spre drumul verde. Fac un ocol pe la cascadă. Pentru orice eventualitate.

Susanna nu apare toată ziua. Ştiu pentru că mă duc să verific la prânz, la ora două, la şase şi la opt.

Vine şi ziua de patru iulie. Care debutează ca o zi de luni ca oricare alta. Antrenament, duş, micul dejun. După care apar schimbări. Mama are planuri pentru băieţii ei, planuri care implică lopeţi, pământ de flori şi grădina englezească din spatele casei. Dar nu mă deranjează. Am ceva de făcut.

Dar nici nu mă împiedică să mă gândesc la Susanna. De luni întregi aşteaptă cu nerăbdare Ziua Independenţei. Poate că în clipa asta ţopăie la cine ştie ce dans popular, lucru care nu mă face să fiu foarte gelos, căci tipul ăsta de dansuri nu implică multe atingeri.

În secolul meu, patru iulie se dovedeşte a fi o zi superbă. Un cer fără nori, de un albastru de Carolina din cel mai pur şi cu un vânticel care adie atât cât să îndepărteze fumul de la grătarele vecinilor. După-amiaza pornesc cu maşina împreună cu ai mei spre casa de pe malul lacului. Tata frige nişte fripturi, iar bunica a pregătit îngheţată de piersici. De cum se întunecă, ne suim în barca bunicului şi vâslim până în mijlocul lacului ca să admirăm focurile de artificii.

Ne întoarcem târziu acasă, dar presupun că Susanna nu s-a

dus oricum la cascadă.

A doua zi dimineața mă ocup de afacerea cu gazoanele. Cum temperatura se apropie de treizeci şi şapte de grade, amân recuperarea zilei de luni pentru altă dată. Şi aşa munca la clienţii planificați pentru marţi se dovedeşte a fi foarte grea.

După ce termin cu treburile, iau camioneta şi merg la Arhivele Statului. Trebuie să mă asigur că istoria s-a modificat cu adevărat.

La biroul de primire dau peste aceeaşi asistentă.

— Bună, îmi zice. Te-ai întors foarte curând.

— Mda. Aceeaşi cutie, te rog.

Mă priveşte curioasă.

— OK.

Am devenit expert. Răsfoiesc relativ încordat dosarele cu contractele de ucenicie, îngrijorat de ceea ce aş putea găsi.

Inspir adânc. Şi expir *fericit.* În dosarul rezervat familiei Marsh, dau peste contractul lui Phoebe cu Etonii. Viitorul tată vitreg nu a putut interveni.

Returnez cutia şi completez un formular de acces la certificatele de căsătorie.

Deschid dosarul familiei Pratt şi numele lui Phoebe nu mai apare în certificatul de căsătorie al lui Jethro Pratt – lucru care mă bucură –, în schimb apare un alt nume. Hinton. Domnul Pratt s-a căsătorit cu o fată pe nume Joan Hinton în octombrie 1798.

Completez un nou formular pentru a reverifica contractele de ucenicie.

Într-un colţ al minţii e ceva care mă sâcâie. *Lydia* Hinton e numele servitoarei menţionate în testamentul din 1800 al lui Jethro. Să fie Joan sora ei?

În dosarul de contracte de ucenicie dau peste o mapă marcată Hinton. Joan a fost dată de mătuşa ei servitoare-ucenică lui Jethro Pratt pe data de 1 septembrie 1796.

Întâi septembrie? Cu o lună sau mai mult *înainte* de expirarea contractului Susannei?

Completez al treilea formular, pentru testamentul lui Jethro, şi îl duc la biroul din faţă.

— Văd că te interesează acelaşi individ, zice asistenta.

— Mda, răspund eu.

Nn pot scăpa de sentimentul că ceva este în neregulă. De ce să fi semnat Jethro Pratt un nou contract de ucenicie înaintea plecării Susannei?

Asistenta îmi face o nouă copie a testamentului şi fruntea i se încreţeşte de mirare.

— Aici scrie că soţia lui se numeşte Joan.

— Îhî.

Iau documentul din mâinile ei şi plătesc copia.

— Dar înainte nu scria „Phoebe"?

Cel mai bine este să fac pe prostul.

— Scrie „Joan".

— Dar înainte… Îşi îngustează ochii. Ai umblat cumva la vreunul din documente?

Clatin din cap, cu toate că adevărul este că am umblat. Şi am schimbat datele. Deşi în mod indirect.

— Pentru că dacă ai modificat ceva, să ştii că e un delict grav.

— Măsurile de securitate sunt prea severe ca să fi putut umbla la acte.

— Aşteaptă o clipă.

Aşază documentul originar pe birou, scoate dintr-un sertar un instrument care aduce vag cu o lupă şi se apucă să studieze hârtia. O întoarce pe dos şi o cercetează şi pe spate. Se încruntă, îşi trage pe mâini o pereche de mănuşi şi ridică foaia la nivelul ochilor. Mă priveşte bănuitoare.

— Pare că nu a fost modificat.

— Nici nu mă aşteptam la altceva, dau eu din cap politicos. Mersi.

Ajung acasă şi întind hârtiile pe masa din bucătărie. În testamentul lui Jethro Pratt numele soţiei a fost schimbat din Phoebe în Joan. Bun, istoria a fost modificată.

Ceea ce mă nelinişteşte este însă data încheierii contractului de ucenicie al lui Joan. Contractul se suprapune timp de şase săptămâni cu şederea Susannei la familia Pratt.

Să se fi înşelat Susanna? Poate că familia Pratt nu o ducea

atât de rău. Poate că stăpânul ei avea mai mulţi bani decât a crezut ea.

E posibil să fi angajat două servitoare? Una care să se ocupe de curăţenie şi cealaltă de gătit sau aşa ceva? Poate că afacerea cu moara a început din nou să meargă bine.

Totuşi, Susanna s-a arătat convinsă că aşa ceva era imposibil. Trebuie să mă încred în părerile ei. Şi să plec de la premisa că în casa familiei Pratt a existat o singură servitoare.

După ce am schimbat cursul istoriei şi am scos-o pe Phoebe din ecuaţie, Joan şi-a făcut apariţia pe data de 1 septembrie. Să-i fi permis familia Pratt Susannei să se elibereze cu o lună mai devreme? Ce s-a întâmplat în luna august, de s-a ajuns aici?

Nu are niciun sens.

Nu-mi pot pierde toată ziua holbându-mă la documente. Trebuie să mă ocup de nişte lucruri importante, după părerea alor mei. Ies şi iau corespondenţa din cutia poştală. Nimic important. Verific ghivecele de pe veranda din faţă. Au fost stropite.

Chestiunea cu cea de-a doua servitoare nu-mi dă pace totuşi, Este ca o migrenă care se ţine scai, în chip supărător, de mine.

Mă întorc la masa din bucătărie şi mă zgâiesc la copiile acelor documente vechi şi şterse.

Dacă Susanna a instruit-o pe Joan?

Da, dar timp de o lună întreagă? Joan avea paisprezece ani în 1796. N-ar fi avut nevoie de atâta instruire. Pentru că până atunci s-ar fi ocupat deja de ani de zile de treburile gospodăreşti la ea acasă.

Istoria zice că Joan a venit la familia Pratt în luna septembrie, ceea ce înseamnă că Susanna a plecat de la ei în august. Unde s-a dus?

Piesele de puzzle se învălmăşesc în mintea mea, apoi cad la locurile lor. Rezultatul e oribil.

Trag aer în piept şi simt cum mă cuprinde spaima. Susanna a părăsit Worthville în august 1796 şi-n cap nu-mi vin decât două motive.

Îmi iau casca, sar pe bicicletă şi pornesc spre Umstead. E

momentul să vizitez din nou ruinele satului Worthville şi să mă uit, de data aceasta cu mai mare atenţie, la pietrele de mormânt.

*

Susanna nu apare la cascadă în seara de marţi. Îngrijorarea mă face să fiu aşa de încordat, încât să caut alte modalităţi de a-mi consuma energia.

Miercuri dublez perioada de antrenament, îmi termin treburile cu gazoanele planificate pentru această zi şi recuperez ce nu am făcut luni. După care spăl maşina mamei şi-mi fac curăţenie în cameră.

Mă rog, *e un fel de-a zice,* dar oricum fac curăţenie fără să fiu împins de la spate.

Susanna nu-şi face apariţia nici miercuri seara. Aştept mult timp după ce se întunecă, apoi mă întorc acasă şi încropesc rapid o cină cu pui şi legume prăjite care se dovedeşte a fi rezonabilă. Şi care este răsplătită cu şi mai multe priviri neliniştite din partea alor mei.

Când văd că Susanna nu se arată nici joi, nu mai suport. Trebuie să acţionez. Cum ea nu vine la mine, voi merge eu la ea.

Vineri dimineaţa mă scol, mă îmbrac în costumul de secol al optsprezecelea, îi aştept pe ai mei să plece şi mă strecor afară pe uşa din spate.

Cascada ridică prima barieră în calea planurilor mele. Firul de apă s-a subţiat din cauza secetei. Pârâul abia dacă susură. N-am prevăzut asta. Este perdeaua de apă suficient de lată cât să pot sări prin ea?

Încerc, însă îmi dau seama imediat că am rămas în 2016. La trecerea prin tunelul timpului se simte o uşoară furnicătură, în timp ce acum aici nu e decât umezeală – şi nici aia prea multă.

Nu mă ajută cu nimic dacă-mi pierd firea. Cascada a vrut să-mi mijlocească legătura cu Susanna. Pentru ce altceva ne-ar fi adus împreună? Prin urmare, trebuie să-mi deschidă imediat portalul şi să mă lase să ajung la ea.

Păşesc în spate până la bolovanul meu şi urmăresc cascada

cu atenţie. Întrevăd un tipar. Pic, pic, pic, pleosc. Estimez debitul, urmăresc tiparul, aştept să se ajungă la „pleosc" şi sar.

De data asta, cele două secole se scurg rapid peste mine şi-mi lasă o senzaţie de înţepătură pe piele.

Mă caţăr pe stâncă şi mă uit în jur. Nu e nimeni prin preajmă la această oră. Cu puţin noroc, voi reuşi să ajung la casa familiei Pratt fără să fiu văzut. Mă strecor la adăpostul pădurii şi înaintez în paralel cu drumul de ţară, pitindu-mă pe după tufişuri oricând pot.

Le-o fi mărturisit Susanna cine a însoţit-o la Raleigh? Au aflat deja de Phoebe? Şi au pedepsit-o pentru toate astea?

Să fi ajuns prea târziu?

Ajung la marginea pădurii, mă ghemuiesc în spatele unui stejar bătrân şi cercetez din ochi moşia familiei Pratt. Au o grădină cam veştedă şi un hambar. Bucătăria e probabil în clădirea din care iese pe coş, încolăcindu-se, un fir subţire de fum. Casa şi celelalte clădiri par pustii. Nu văd pe nimeni în jur, deşi aud un plânset de copil mic.

Pe drum am născocit aşa, un soi de plan – bazat mai mult pe speranţă decât pe fapte –, cum să ţâşnesc de la o clădire la alta până să ajung la bucătărie, unde, conform calculului probabilităţilor, ar trebui să dau de Susanna. Planul se duce însă de râpă la faţa locului. Ar trebui să traversez spaţii libere de sute de metri sau mai mult.

Nu cunosc rutina familiei. Au luat deja micul dejun? Copiii vor ieşi curând la joacă? Jethro a plecat la moară?

O uşă se deschide în spatele casei. Susanna iese purtând o tavă încărcată cu farfurii. O fetiţă ţopăie pe lângă ea. Intră amândouă în bucătărie.

Nu pot să risc să apar acolo cât timp are un musafir. Dar după câteva minute fetiţa iese, ţopăind din nou, şi se întoarce în casă.

Să fac o încercare sau să mai aştept?

În timp ce stau şi-mi cântăresc opţiunile, ceva trosneşte în tufişul din spatele meu.

— Bună ziua, se aude o voce blândă.

O fată îşi face apariţia şi îmi zâmbeşte afectat, cu acea

încredere în sine pe care o au fetele care se cred frumoase. O recunosc. Este fiica cea mai mare a familiei Pratt.

Ezit între „cool" şi „fir-ar al naibii". Pentru moment voi merge pe ideea de „cool", pentru că e mai convenabilă.

— Bună, îi zâmbesc şi eu, ca şi cum m-aş bucura că o văd.

Fata asta ar putea fi biletul meu de tren către Susanna.

— Ce cauţi aici? mă întreabă, fluturându-şi genele.

E o întrebare retorică. Fie îşi face iluzii, fie se dă la mie. Poate că un atac frontal ar fi mai indicat.

— Am venit să vorbesc cu Susanna.

Îşi dă ochii peste cap.

— Tata i-a interzis să iasă din curte şi i-a spus că o să te biciuiască dacă te prinde pe aici.

— N-am niciun chef să fiu biciuit, mormăi eu şi arunc o privire peste umărul ei, ca să verific că domnul Pratt cel furios nu ne pândeşte în vreun colţ.

— Nu-ţi face griji. Tata va fi la moară până la vremea cinei. Se înroşeşte. Avem o iapă nouă. E tare frumoasă. N-ai vrea s-o vezi?

Se vede treaba că felul în care o fată se uită la un băiat pe care îl consideră drăguţ nu s-a schimbat mult de-a lungul timpului, căci tipa se poartă de parcă i s-au aprins călcâiele după mine. Cum de s-a întâmplat atât de repede? Nu ne-am văzut decât de două ori.

Deşi, serios vorbind, aş putea folosi pasiunea ei subită pentru mine în propriul avantaj.

— Mi-ar plăcea grozav să văd iapa, dar n-aş putea mai întâi să stau de vorbă cu Susanna? îi arunc eu cea mai bună imitaţie de zâmbet cuceritor de care sunt capabil.

— Poate.

Îşi flutură din nou genele şi se îndreaptă nepăsătoare spre bucătărie.

Susanna iese peste un minut şi aleargă spre pădure, aruncând deseori câte o privire peste umăr. Se opreşte la liziera pădurii și scrutează tufişurile.

— Mark?

— Aici sunt, îi spun din locul în care mă găsesc, la câţiva

paşi de cărare.

Rămâne nemişcată ca o statuie până ce dă cu ochii de mine.

— N-ar fi trebuit să vii.

— Dacă n-ai venit tu la cascadă, am venit eu la tine.

— Nu mai am voie să plec din curte până ce mi se termină contractul.

— De asta sunt aici, ca să schimb lucrurile. Întind braţele spre ea. Vino încoace.

Ne întâlnim la jumătatea distanţei. O strâng în braţe cu putere, savurând apropierea. Îngrijorarea din ultimele zile începe să se evapore. E în viaţă şi pare sănătoasă şi am de gând să fac astfel încât să rămână aşa.

— Mark? Nu pot să respir.

Râde şi icneşte în acelaşi timp.

— O, scuze. Slăbesc strânsoarea. Mă bucur aşa mult că eşti bine. S-a purtat urât cu tine domnul Pratt?

— Îngrozitor. Pe faţă îi trece o umbră, ca de animal hăituit. Dacă ne prinde împreună…, lasă ea fraza neterminată.

— Îmi asum riscul.

Se uită peste umăr, neliniştită, şi vocea i se înăspreşte.

— Acum trebuie să pleci. Te rog. Stăpânul te va bate dacă te găseşte aici.

— Aş vrea s-o văd şi pe-asta.

Avertismentul ei mă readuce totuşi cu picioarele pe pământ. Trebuie să mă concentrez pe misiunea pe care mi-am asumat-o, aceea de a o scoate de aici.

— Susanna, eşti în pericol.

— Cum adică?

Încerc să-i dau vestea cât mai blând cu putinţă.

— Domnul Pratt se pregăteşte să te bată rău de tot. Vreau să vii în lumea mea.

— Mi-ai mai cerut asta o dată şi te-am refuzat. Nu m-am răzgândit. Se răsuceşte şi se uită către curte. Trei fetiţe dau buzna pe pajişte, dansând şi chicotind.

— Du-te acum, înainte ca Deborah să dea alarma.

— Domnul Pratt o să te înlocuiască.

— Ce?

— Peste şapte săptămâni, stăpânul tău va semna contractul pentru o nouă servitoare.

Încremeneşte.

— Nu e adevărat.

— Ba da.

Scot din buzunar o copie a contractului de ucenicie al lui Joan. Îmi smulge foaia din mână şi ochii i se îngustează.

— O angajează ca fată în casă?

— Da. Joan îţi va lua locul pe întâi septembrie.

Îşi smuceşte capul dintr-o parte în alta. Negarea îi răzbate din tot corpul precum o forţă invizibilă.

— Nu, nu se poate, e o greşeală. Domnul Pratt tocmai s-a întors de la fratele lui. A adus doi sclavi adulţi. N-avem cu ce să mai hrănim o altă servitoare. Şi n-au cu ce să întreţină o a doua fată în casă.

— Ai dreptate. Joan va fi singura.

— Şi eu unde voi fi?

— Nu aici.

— Dar nu vreau să fug, nu când mai am aşa puţin până la terminarea contractului.

— Nu vei fugi. Îi arăt o fotografie făcută la cimitir. În secolul meu avem o tehnică specială de pictat. Se numeşte fotografiere. Uite aici o fotografie cu o piatră de mormânt.

— De ce mi-o arăţi?

— Uită-te la nume şi la dată.

Îşi mişcă buzele în timp ce citeşte, silabisind aproape pe tăcute. *Susanna Marsh, 3 august 1796.*

Îşi ridică ochii spre mine şi faţa îi e palidă şi neîncrezătoare.

— Nu se poate. De acum încolo va avea grijă să nu-şi mai piardă controlul.

— Ce vrei să spui? Când şi-a pierdut controlul în faţa ta?

— A fost… Clatină din cap. Nu mai contează. N-o să mai meargă atât de departe.

Într-o bună zi o să mă lămuresc eu până la capăt. Dar deocamdată trebuie s-o scot de aici, chiar dacă ar fi s-o iau pe sus.

— Susanna, fotografia n-are cum să mintă. Jethro Pratt o să

te omoare în bătaie.

CAPITOLUL 33
LUCRURI MARI ŞI GRELE

Îmi disprețuiesc stăpânul. S-a purtat rău cu mine din prima zi când am sosit în casa lui. Iar tratamentul umilitor la care m-a supus săptămâna trecută mi-a demonstrat că are o înclinaţie spre depravare pentru care nu l-aş putea ierta niciodată. Totuşi nu-l cred în stare să îmi grăbească moartea.

— Ştiu, poate fi brutal uneori, dar nu-i un ucigaş.

— Poate va fi un accident. Poate că te va lovi prea tare din greşeală. Dar ce contează? Rezultatul e acelaşi.

Oare are dreptate Mark? Comportamentul domnului Pratt s-a înrăutăţit, într-adevăr, în ultima vreme. Stă ascuns şi mă pândeşte tot timpul ca o pasăre de pradă.

Trăim cu toţii terorizaţi de temperamentul lui imprevizibil. Sosirea lui Theophilus mi-a mai uşurat din sarcini, însă cu toată venirea lui Frederick, afacerea cu moara n-a prins aripi. Chiar şi cu noile pietre de moară pentru porumb şi grâu, prea mulţi săteni îşi duc în continuare grăunţele la măcinat la Ward's Crossroads. Domnul Pratt pleacă zilnic la muncă plin de speranţă şi se întoarce seara clocotind de furie.

Stăpânul e perfect capabil să-şi piardă controlul şi să mă lovească. Îmi pot închipui prea bine o astfel de situaţie. Ar putea să mă trântească cu capul de plită ori să îmi facă vânt pe scări atât de tare, încât să îmi provoace răni ireparabile.

Domnul Pratt o să te omoare în bătaie.

E aşa un lucru de nedescris să îţi contempli propria moarte. Așa s-o fi simţind un condamnat care aşteaptă să fie

spânzurat? Nu ştie cu precizie ziua şi ora, doar că sfârşitul e pe aproape. Cum reacționează? Cu resemnare? Cu neîncredere? Sau cu teamă?

Dacă rămân aici, voi muri. Dacă mă mut în lumea lui Mark…

Măturdin priviri curtea. Fetiţele se joacă în locul lor preferat de sub stejar. Trei surori frumoase, cu păr de aur. Le-am crescut de când s-au născut. Le sunt ca o a doua mamă. Şi mai e şi draga de Phoebe. Aş pierde-o şi pe ea.

— Dacă plec acum, n-am cum să mă mai întorc niciodată, îi spun lui Mark şi inima mi se strânge de durere. Cum aş putea să stau despărţită pentru totdeauna de cei dragi?

— Oricum îi vei părăsi pentru totdeauna pe trei august. Regret, dar trebuie să ţi-o spun verde în faţă: acum ai şansa să alegi să pleci de bunăvoie ori într-un sicriu.

Vorbele lui îmi zgârie urechile. Să mă încred în povestea pe care a descoperit-o? Dacă pictura aceea specială a lui e greşită, ar însemna să abandonez viaţa de aici pentru un loc căruia nu-i aparţin.

Of, de ce-mi pierd vremea stând pe gânduri când ştiu că nu-mi doresc să mor?

— Să mergem.

Mark o rupe tare la fugă prin pădure, în faţa mea. Teroarea mă muşcă de picioare, ca nişte căţelandri, şi mă împinge înainte.

Deborah se afla în curte şi pornise spre noi când ne-am întâlnit. Nu se poate să nu-şi fi dat seama că am dispărut. Şi nu-i va lua decât câteva minute ca să îşi alerteze tatăl.

Vor şti unde să vină să ne caute?

Jedidiah ar putea şti. M-a zărit de pe culmea dealului când eram cu Mark. Cât va dura până să se ia după noi? Zece minute? Cincisprezece?

Dar zece minute sunt de ajuns. Vom fi trecut de partea cealaltă a cascadei înainte să ne dea de urmă.

Nu trebuie să mă mai gândesc atâta.

Şi să mă concentrez pe fugă.

Picioarele mele lovesc pământul denivelat. Am alergat pe

aici de mii de ori, dar niciodată aşa de repede. Niciodată fără să-mi pese pe unde calc. Tufele de măceş îmi zgârie gleznele. Nu iau în seamă durerea şi îl urmez pe Mark.

Ajunge primul la stâncă şi sare jos în două salturi mari. Eu cobor treptele de granit. Când ajung jos, îl găsesc stând pe bolovanul meu, blocându-mi vederea.

— Sari, îl îndemn eu.

— Nu pot.

Are vocea încordată. De nerecunoscut.

Mă uit în jur.

Apa se prelinge.

Ba nu, se prelinge e prea mult spus. Picură.

Picioarele încep să-mi tremure. E un dezastru.

Niciunul din noi nu va putea trece astăzi prin cascadă. Până ce nu va ploua din nou – o ploaie lungă, în averse –, nu va mai fi nicio Cascadă a Şoaptelor.

— Ne vor prinde pe amândoi.

— Hai să încerc totuşi.

Sare spre bolovanul lui şi cascada îl împinge înapoi. Încearcă iar şi iar, tot mai înnebunit. Picături mici de apă îi lucesc pe obraji. Nu reuşeşte să plece din secolul meu.

Mă holbez la picături şi picuri, îmi încleştez şi descleştez mâinile şi furia creşte în mine. Cum de a neglijat Mark un detaliu aşa de important ca starea cascadei? Cum de i-a oferit stăpânului pretextul perfect pentru a-şi ieşi din minţi?

— Dumnezeule, Susanna, îmi pare atât de rău. Pe partea mea, situaţia nu era atât de rea. Nu am verificat cum curge apa în secolul tău.

Mă uit la faţa lui înspăimântată şi mă cuprinde ruşinea. Cum de mi-a trecut prin cap o asemenea idee? Mark a riscat mult ca să mă salveze. Iar eu am fost de acord, fiindu-i complice de bunăvoie. Logica îmi răcoreşte mintea la fel de iute precum mi-a înfierbântat-o.

Pierdem minute preţioase holbându-ne la apa care nu curge. Deja sătenii ne caută probabil. Încerc să îmi alung din minte orice altceva şi să mă concentrez asupra situaţiei în care ne aflăm. Problema trebuie rezolvată. Sătenii nu trebuie să-l

prindă pe Mark.

Îmi ridic ochii. Deasupra mea, apa se prelinge peste marginea stâncoasă.

— Trebuie să te întorci în viitor.

— Nu te las singură aici.

— Nu fi prostuţ. N-avem încotro, îi spun eu.

Ne trebuie mai multă apă, o ţâşnitură, nu mai mult de o secundă sau două, îmi zic în sinea mea. Cum aş putea să fac ca pârâul să producă mai multă apă?

— Ba nu. Să plec ar fi o prostie. Am venit ca să te salvez, şi asta am să fac.

Vocea lui sună înăbuşită, speriată.

— N-ai cum să mă salvezi astăzi, îi răspund.

Trebuie să vin cu ceva, îmi spun, cu un motiv care să îl determine să plece. Şi ce alt motiv mai bun ca adevărul?

— Tu eşti dovada vie că intenţia mea este să fug, continui eu şi îi acopăr gura cu palma când dă să protesteze. Dacă mă vor găsi aici singură, nu vor avea dovada că vreau să fug. Tu vei fi în siguranţă, iar eu nu le voi da motive să mă pedepsească.

Se încruntă, indecis. Insist:

— Ajutorarea unui fugar este o fărădelege gravă. Vei fi norocos dacă scapi cu închisoarea şi biciuitul.

— Vrei să spui că în cel mai bun caz voi fi biciuit?

— Exact. Şi gândeşte-te, dacă vei fi prins, nimeni altcineva nu ne mai poate salva. Du-te înapoi în lumea ta şi întoarce-te să mă salvezi când va ploua.

— Te rog, Susanna…

Nu mai avem timp de discuţii. E momentul să intru în acţiune. Să fac ca pârâul să producă mai multă apă. Alerg spre stâncă şi mă caţăr pe ea.

— Ce faci?

— Stai acolo şi aşteaptă.

Fug către capătul opus al albiei râului, spre băltoacele prăpădite care au fost cândva un curs de apă mândru şi puternic. Acum abia dacă poţi bea o înghiţitură din el.

Adun pietrele, noroiul şi crengile de pe creasta cascadei şi fac din ele un baraj. Trag cu urechea. Şuvoiul s-a mărit, dar nu

îndeajuns. Fac mulţi paşi în spate, de-a lungul albiei, şi îndepărtez prundişul, pietrele şi noroiul, dragând un mic canal. Apa se prelinge spre baraj. Se formează o baltă.

Ce lucru ciudat. Atâta timp m-am temut de Pârâiaşul dintre Stânci, şi acum aş da orice să revină la cursul său iute.

— Ce faci acolo? strigă Mark de jos.

— Rămâi pe stâncă. Când o să-ţi dau semnalul, apa va curge cu tărie pentru câteva clipe.

Din depărtare se aud strigăte: *„Sunt la pârâu."*

E primul semn că au pornit să mă vâneze.

Mă uit la firicelul de apă şi mă încrunt. Nu e suficient de puternic. Nu încă. Tremur atât de tare, încât abia mă ţin pe picioare. O groază aşa cum n-am mai simţit niciodată mă cuprinde. Stăpânul m-a bătut, m-a ars, m-a pipăit şi mi-a spus că semăn cu o târfa. Dar n-a avut niciodată motive să mă târască în faţa magistratului.

Până acum o oră, viaţa mea era suportabilă. Însă în următoarele şapte săptămâni, cât îmi voi aştepta soarta şi înlocuirea cu Joan, va deveni de neîndurat.

Braţele lui Mark mă cuprind pe la spate.

— Susanna, şopteşte el.

Mă întorc şi îl lovesc orbeşte cu pumnii în piept.

— Nu fi prost. Întoarce-te.

— Eşti nebună dacă-ţi închipui c-o să te las singură aici.

— N-ai de ales. Nu va curge suficientă apă pentru amândoi. Fugi.

Nu se mişcă din loc. Pe faţă îi citesc o hotărâre de neclintit, iar braţele îi rămân încolăcite pe după talia mea.

— Eşti nebun?

Îl împing cu toată puterea şi face un pas în spate, şocat. În sfârşit. Poate că acum o să mă asculte.

— Du-te înapoi la grotă. Nu mai avem timp.

— Eu te-am vârât în bucluc, eu am să te scot.

— Bunele tale intenţii nu fac doi bani dacă te prind mai-marii oraşului, îi spun; lacrimi de frustrare îmi înţeapă ochii şi le alung clipind cu furie. Am găsit o soluţie bună şi încăpăţânarea ta îmi pune planurile în pericol. Pleacă. Dacă

nu, vom avea amândoi de suferit de pe urma lipsei tale de acţiune.

— Şi cu tine ce se va întâmpla?

— N-am cum să ştiu. Ceea ce ştiu însă este că pedeapsa pentru că nu mi-am ascultat stăpânul e mult mai puţin gravă decât pentru fugă. Îmi va fi mai bine fără tine.

— Nu ştiu ce să zic…

— Mark, întoarce-te în viitor. Numai aşa poţi reveni aici mai târziu ca să mă ajuţi să scap.

Multe aş mai avea să-i spun. Atât de multe. *O să-mi fie dor de tine. Îţi voi fi veşnic recunoscătoare. Te iubesc.* Însă vorbele acestea vor rămâne nerostite, căci nu vreau să le dau glas cu o voce care tremură de spaimă.

De pe poteca din spatele nostru se aud strigăte.

— Bine, zice Mark şi fuge spre marginea stâncii. O să vin să te salvez când o să plouă.

Privirile ni se întâlnesc. A lui e plină de încredere. A mea nu.

Coboară stânca şi stă în aşteptare pe bolovanul de pe partea mea. E atât de chipeş. Îl cercetez cu atenţie, ca să-mi întipăresc în minte fiecare detaliu. Fiecare detaliu al corpului său înalt şi subţire. Ochii lui strălucitori, de culoarea chihlimbarului.

Sătenii ies în goană din pădure.

Apa se prelinge şi face vârtejuri. Debitul nu e suficient de mare.

— Uite-o!

Au ajuns aproape. Foarte aproape.

Va trebui să ne mulţumim cu apa pe care am adunat-o.

— Fii gata, Mark. Nu vei avea decât o şansă.

— O să mă întorc să te iau cu mine.

Dau cu piciorul şi dărâm barajul.

*

De cum renunţă la căutarea lui Mark, sătenii încep să se certe pe seama mea. Într-un târziu, decid să mă trimită pentru o noapte la închisoare. Domnul Pratt insistă să se ocupe singur de mine. În timp ce eu iau partea sătenilor.

Noaptea de închisoare se prelungeşte la două.

Atmosfera din celulă este cât se poate de neplăcută. Maimarii oraşului nu au gândit spaţiul pentru a fi confortabil. Căldura pătrunde nestingherită prin crăpăturile dintre șipcile de lemn. Locul e atât de strâmt, încât îmi blestem zilele. E mai puţin lat decât înălţimea mea şi nu pot sta dreaptă în picioare. Mă reazem de perete, cu genunchii la piept, şi încerc o simpatie adâncă faţă de oamenii care au fost nevoiţi să stea aici înaintea mea.

Mirosul greu de paie putrezite îmi zgârie nările. Panglici subţiri de raze de soare luminoase dansează de-a lungul pardoselii murdare şi îmi irită ochii. Masa care îmi este strecurată pe sub uşă o dată pe zi nu ar fi nici măcar pe gustul porcilor.

Însă partea cea mai proastă este latrina. Se află la oarecare distanţă. Temnicerul vine o singură dată pe zi ca să mă însoţească acolo. Dacă trebuie să mă uşurez mai des, sunt nevoită să mă ghemuiesc într-un colţ al celulei, ceea ce nu face decât să mărească duhoarea.

Învăţ să mă concentrez pe alte lucruri decât nefericirea mea. Singurătatea şi absenţa corvezilor au şi ele partea lor bună.

Am timp să-mi repet în minte pasajele favorite din Biblie sau să meditez din nou la personajele din *Persuasiune.*

Retrăiesc plăcerea intensă a săruturilor – nu aceea din pedeapsa mârşavă aplicată de domnul Pratt, ci dulcea desfătare împărtăşită cu Mark.

Umplu orele rămase cu întrebări de cea mai mare importanţă,

Oare aici îmi voi găsi sfârşitul?

Istoria se va modifica din cauza încarcerării mele?

De acolo, din viitorul în care se află, Mark îmi cunoaşte deja soarta?

Cineva bate în peretele din spatele capului meu. Mă îndrept de şale.

— Cine-i acolo?

— Ţi-am adus de mâncare, şopteşte o voce de fetiţă.

Strecor o privire printre şipci. Afară, o rochiţă de muselină

înflorată se înfoaie peste nişte picioruşe. A înnebunit?

— Dorcas, o să dai de necazuri dacă eşti prinsă aici.

— Ia mâncarea. Şi pe urmă o să plec repede, fără să mă vadă careva.

O felie de pâine e împinsă cu putere printre şipci, urmată de o halcă de carne de porc, sfârtecată şi împănată cu multe aşchii din lemn. Devorez pâinea şi tânjesc după mai multă.

— Eşti bine, Susanna?

— Da.

— Deborah zice că domnul Lewis a venit să te vadă vineri.

— Aşa a zis?

— Da, dar nimeni altcineva nu l-a zărit. Nici măcar câinii nu l-au mirosit.

Îmi permit un zâmbet de triumf.

— Poate că s-a înşelat, zic, scoţând aşchiile din carne.

— Ba nu, cred că a spus adevărul. Cred că a venit aici ca să te ajute. Oricât de mult îţi voi duce lipsa, îmi pare rău că domnul Lewis a dat greş. E un bărbat foarte curajos. Îşi furişează mânuţa prin gaura de la baza zidului. Poţi să nu-mi spui nimic, dacă aşa vrei tu, să păstrezi secretul.

Îi mângâi uşurel degeţelele cu mâna mea.

— Dorcas, îmi eşti tare dragă.

— Da. Şi tu-mi eşti dragă mie. Dacă vei pleca, când te voi putea revedea?

— Nu ştiu. Nu cred că tatăl tău ne va permite să ne vizităm. Ezit şi îmi aleg cu grijă vorbele, căci ceea ce îi voi mărturisi acum se poate dovedi periculos pentru mine. Ascultă, Dorcas, în apropiere de cascadă există un loc special, un loc în care îmi place să mă duc atunci când simt că am nevoie de linişte. Dacă vei merge acolo, vei simţi şi tu sfinţenia locului, care îţi va aminti de mine.

— Şi unde anume este locul ăsta?

— Nu am să-ţi spun, dar îl vei descoperi singură. Sunt convinsă de asta.

— Atunci n-o să am odihnă până ce nu voi găsi locul ăsta special al tău. Oftează. Vrei să o aduc pe Delilah ori pe Dinah cu mine data viitoare? Le este foarte dor de tine.

— Şi mie mi-e dor de ele, dar nu le aduce aici. Tu ești suficient de mare ca să înţelegi ce mi se întâmplă, dar ele nu. Şi nu vreau să le sperii.

— Bine.

Mânuţa dispare şi rochiţa îi foşneşte Se ridică în picioare.

— Mama e cea care ne găteşte acum, cât ești tu în închisoare. Nu ne place mâncarea ei.

Un zâmbet îmi încreţeşte colţurile gurii când o aud cum schimbă subiectul spre o zonă mai practică.

— Mă îndoiesc că situaţia va mai dura mult.

— Tata i-a spus mamei că vei fi dusă mâine în faţa magistratului, la audiere. Domnul Worth va decide ce pedeapsă vei primi. Tata zice că vei sta la noi mai mult decât ţi-ai propus. Crezi că are dreptate?

— S-ar putea.

Comentariile lui Dorcas îmi amintesc deja contractul meu nu mai are valoare. Nu voi mai zăbovi multă vreme în Worthville. Ceea ce încă nu ştiu este când anume voi părăsi satul.

— E timpul să pleci, Dorcas. Ne vedem cat de curând.

— Aşa sper. Îşi netezeşte poalele rochiei și praful pluteşte înăuntru printre şipci. Ştiu că o să ne părăseşti într-o bună zi şi că te vei duce într-un loc unde tata să nu te mai poată bate. Dar ai promis că o să-ţi iei la revedere. N-o să uiți, nu-i aşa?

— Nu. Îţi promit.

*

Abia se ivesc zorile când nişte voci ridicate mă trezesc din somn. Mă salt în şezut şi încerc să-mi limpezesc mintea.

— Deschide uşa, Joshua Baxter. N-are unde să fugă.

E vocea mamei.

— Nu ştiu ce să zic, doamnă Crawford. Domnul Worth mi-a poruncit să…

— Dacă fuge, n-ai decât să mă închizi pe mine în locul ei. Acum fă bine şi dă-i drumul.

Uşa se deschide şi mama dă buzna înăuntru şi mă cuprinde în braţe. Temnicerul face un pas în spate, dezgustat. Nu îl pot

învinovăţi. Am hainele înmuiate de transpiraţie şi urină. Părul îmi atârnă în laţe lipicioase peste faţă. Furnicile mi-au transformat tălpile picioarelor într-o masă diformă şi umflată.

— Vino cu mine să te speli, zice mama.

Mă trage după ea, aproape pe sus, până la latrină şi de aici până pe malul Pârâului dintre Stânci.

Mă dezbrac până la cămaşă şi ea începe să-mi frece hainele. Păşesc cu grijă într-o baltă puţin adâncă şi oftez uşurată când îmi cufund tălpile băşicate în mâlul răcoros şi catifelat. După ce mă îmbăiez, mama mă spală pe cap. Îl răsuceşte şi îl stoarce ca să scoată apa din el, apoi îl piaptănă cu degetele, desfăcând cu atenţie fiecare zuluf.

Stau docilă ca un copilaş, cu ochii închişi, şi mă las în voia sunetelor care mă înconjoară şi a bucuriei de mult uitate a periatului părului de către mama.

— Domnul Shaw s-a supărat foarte tare când a aflat că am dat-o pe Phoebe slujnică fără să-i cerem voie, zice mama.

O parte din plăcerea momentului piere la auzul vorbelor ei.

— Sper să-şi revină cât mai iute.

— Îi promisese domnului Pratt că i-o va da lui de slujnică, rosteşte mama, pe un ton încărcat de amărăciunea trădării.

Ce ticălos.

— Nu avea niciun drept asupra ei, ca să facă asemenea promisiuni.

— Ai dreptate. Phoebe urma să lucreze la ei în bucătărie şi în schimb domnul Shaw avea să-şi macine grânele gratis la moara domnului Pratt tot anul care vine. Mama se îneacă de supărare. Domnul Shaw m-a minţit.

E timpul să-i spun mamei tot adevărul.

— Nu cred că ar fi pus-o să muncească în bucătărie. Mult mai probabil ar fi obligat-o să toarcă ori să facă haine pe care familia Pratt să le vândă apoi.

Mâinile mamei se opresc în aer.

— Nu se poate. Phoebe nu are astfel de talente.

— Ba da. Surioara mea dă semne foarte promiţătoare. Familia Pratt plănuia să-i folosească talentul în propriul avantaj. Stăpânul l-a minţit pe domnul Shaw.

Mama icneşte.

— Jethro Pratt este un ticălos.

Termină de pieptănat părul, apoi trece iute la împletirea lui cu mâini pricepute. Termină curând.

Mă răsucesc cu faţa spre ea.

— Te-am înşelat, mamă.

— Ai ştiut tot timpul?

— Am ştiut de talentul lui Phoebe, dar nu ţi-am spus nimic, de teamă că n-o s-o laşi să plece la Raleigh. Nu aveam încredere în domnul Shaw.

Ridic bărbia sfidătoare. Nu am de gând să-mi cer scuze. De dragul surorii mele aş face acelaşi lucru de o mie de ori, dacă aş fi nevoită.

Mă priveşte lung, cu buzele strânse. Briza îi flutură peste faţă o şuviţă de păr pe care o îndepărtează cu mâna. Privirea îi e acum şovăitoare.

— Ar trebui să-ţi mulţumesc. Eu, una, *am avut* încredere în el.

— Hei, se aude strigătul domnului Baxter plutind peste luminiş Sunteţi acolo, doamnă Crawford? O să înceapă audierea.

— Da, strigă mama. Venim imediat.

— Te-a strigat doamna Crawford, remarc eu. Nunta nu ar fi trebuit să aibă loc la sfârşitul săptămânii ăsteia?

— Domnul Shaw a amânat-o până ţi se clarifică situaţia.

Ochii ni se întâlnesc. Îşi fereşte privirea. Dintr-odată mi se face milă de ea. Niciunul din cei patru copii ai mamei nu locuieşte cu ea, şi ambele fete din cauza deciziilor proaste pe care le-a luat. Şi faptul că a înţeles, în fine, acest lucru îi provoacă probabil o mare tristeţe.

Nu vreau să mai pun paie peste foc. Oricum e timpul să mergem.

— Cu ce o să mă îmbrac? întreb, uitându-mă cu suspiciune la hainele mele aşezate pe o piatră din apropiere şi din care ies aburi.

Arată spre un loc umbros de sus, de pe mal.

— Ţi-am adus nişte lucruri. Sunt acolo, în spatele

tufişurilor. Mă prinde de cot şi mă trage în sus. Dar nu-mi dă drumul imediat, ci rămâne cu ochii fixaţi pe lenjeria mea de corp. Nu ţi-ai cârpit bine cămaşa.

Îngheţ.

— Cum de s-a sfâşiat?

Mă smulg tăcută din mâinile ei, deloc dornică să-i povestesc istoria. Încă resimt umilinţa ca pe un ghem dureros în pântec.

— Stăpânul tău a avut ceva de-a face cu asta?

Zvâcnesc din cap în chip de aprobare.

Înghite cu noduri.

— Te-a necinstit?

Ochii mă înţeapă.

— Nu, nu a…

Mă înfior şi tac. A fost într-adevăr o experienţă oribil, dureros de umilitoare, însă ar fi putut fi şi mai rău.

— Nu, n-a ajuns atât de departe, adaug.

Mama îşi acoperă gura cu o mână tremurătoare şi se întoarce cu spatele la mine.

— Doamne Dumnezeule, iartă-mă pentru ce i-am făcut fetei mele.

Vorbele îi plutesc pe lângă mine, atât de şoptite, încât mă gândesc că sună doar în închipuirea mea.

Mă strecor în spatele tufişurilor, unde găsesc mormanul de haine curate aduse de mama. Mă îmbrac şi când ies la lumină o văd că ţine în braţe o strachină cu pâine, şuncă şi brânză.

Devorez cu lăcomie mâncarea.

— Mulţumesc.

Dă din cap cu o expresie gravă întipărită pe faţă.

— Te însoţesc la audiere.

În faţa sălii de întruniri s-a strâns deja lumea. Mama şi cu mine intrăm solemn în clădire, fără să luăm pe nimeni în seamă.

— Doamnă Crawford. Domnul Shaw se desprinde din mulţime şi se grăbeşte să ne ajungă din urmă. Unde mergi?

— Intru în sală, cu fiica mea.

— Nu cred c-ar fi prea înţelept.

— Cu toate astea o să intru.

Banca din faţă e aproape plină. În public se află mama, maimarii oraşului, doamna Pratt şi Deborah. Sunt condusă spre un scaun îngust, cu spătar înalt, aflat pe podium. Stăpânul şi unchiul său aşteaptă aşezaţi unul lângă celălalt la o masă.

Domnul Worth îşi drege glasul.

— Domnişoară Marsh, cunoşti motivele pentru care te afli aici?

— Da.

— Prin urmare eşti conştientă că eşti acuzată de încercare de fugă?

Dau din cap.

— Te rog să dai răspunsul cu voce tare.

— Cunosc acuzele care îmi sunt aduse.

Domnul Pratt loveşte cu pumnul în masă.

— E pentru a doua oară când încearcă să fugă.

Domnul Worth se încruntă la nepotul său.

— Când a mai încercat?

— Pe data de întâi iulie.

— Înţeleg.

Magistratul notează ceva în registru.

Mama se ridică în picioare.

— Mă scuzaţi, domnule Worth?

— Da, doamnă Crawford.

— Susanna a fost cu mine pe data de întâi iulie. M-a dus cu şareta la Raleigh şi înapoi.

— Aha. Ştiai că nu avea permisiunea stăpânilor ca să părăsească ferma?

— Avea permisiunea de a-şi vizita mama. Şi asta a făcut.

Mă uit la mama. Deşi par calmă, pe dinăuntru zâmbesc. Ce a apucat-o? Astăzi a făcut pentru mine mai mult decât a făcut în toţi anii de când am plecat de acasă.

— Foarte bine, doamnă Crawford. Am luat act de cele spuse de dumneata. Magistratul mă sfredeleşte acum cu privirea. Susanna Marsh, ai încercat să fugi în urmă cu trei zile?

— Am fost găsită stând pe malul Pârâiaşului dintre Stânci, în apropierea moşiei stăpânului. Dacă aş fi încercat să fug, n-aş fi avut ce căuta acolo.

Domnul Worth îşi mută privirea spre banca din faţă.

— Poate vreunul dintre dumneavoastră confirma spusele fetei?

Mai-marii oraşului dau din cap la unison.

Domnul Worth strânge din buze şi se uită din nou la mine.

— Prin urmare, ai părăsit proprietatea stăpânului în pofida poruncilor sale exprese?

— Da.

Cu fiecare clipă care trece, neliniştea mi se evaporă. În lipsa dovezilor şi cu mai-marii oraşului aflaţi de faţă, domnul Pratt şi unchiul său vor fi nevoiţi să îmi asigure o judecată dreaptă.

— Ştii că asta înseamnă un gest deliberat de nesupunere?

— Da.

— De ce te-ai dus la pârâu?

— Ca să verific nivelul apei. Era scăzut.

Din sală se aud câteva chicoteli.

Stăpânul îşi încordează maxilarul.

— Susanna nu a fugit singură de acasă. A fost ajutată de domnul Lewis din Raleigh.

Domnul Worth ridică din sprâncene dezaprobator.

— Ai fost ajutată de un gentleman?

Este şocant să descopăr cu câtă uşurinţă am ajuns să mint.

— Nu am fugit. Prin urmare, nu am primit niciun ajutor.

— Vrei să spui că domnul Lewis nu te-a ajutat să fugi?

— Domnul Lewis nu m-a ajutat să fug.

— Domnule Pratt, l-aţi văzut pe domnul Lewis împreună cu domnişoara Marsh?

— Nu, spune stăpânul, abia mişcând din buze.

Domnul Worth se consultă din nou cu mai-marii oraşului.

— Vreunul dintre dumneavoastră i-a văzut cumva împreună pe cei doi?

Un cor înăbuşit de negaţii se înalţă în aer.

— Înţeleg, zice domnul Worth, aruncând în jur priviri încruntate.

Stăpânul bate nerăbdător cu degetele în masă.

— Deborah i-a văzut. A venit să mă anunţe înainte să plec de la moară şi eu am pornit imediat căutarea. Dar băiatul nu a

fost nicăieri de găsit.

Îi face un semn din cap fiicei lui şi Deborah se ridică în picioare.

— Erau împreună, zice ea cu glas ridicat şi încordat. I-am văzut pe domnul Lewis şi pe Susanna stând de vorbă la marginea pădurii şi pe urmă au luat-o la fugă pe potecă.

Domnul Worth se trage de barbă, după care mai notează ceva în registru.

— Eşti sigură că persoana era domnul Lewis?

— Da, unchiule Worth, sunt sigură.

— Cum de eşti aşa de sigură? Ai vorbit cu el?

Mă uit curioasă la Deborah. Sigur că a discutat cu Mark. Doar a venit pe urmă şi mi-a spus că Mark mă caută. Stăpânul s-ar înfuria foarte tare dacă ar afla că a vorbit cu un străin.

Deborah îmi aruncă o privire imploratoare.

— Domnule Worth, intervin eu – deşi Deborah şi cu mine nu am fost niciodată în relaţii prieteneşti, nu văd de ce am avea amândouă de suferit –, Deborah nu s-a apropiat de domnul Lewis pentru a putea vorbi cu el. Domnul Lewis a venit la mine în bucătărie. Şi m-am plimbat cu dânsul până la Pârâiaşul dintre Stânci.

Magistratul îşi dă peste cap părul albit ca să se uite la mine cu şi mai mare atenţie.

— Deci recunoşti că domnul Lewis a fost la ferma domnului Pratt?

Tensiunea începe să se acumuleze în mine, dar mă forţez să mă calmez. Oricât de mult aş vrea să nu-l implic pe Mark, n-am încotro, mărturia lui Deborah m-ar contrazice.

— Da, a fost, dar nu m-a ajutat să fug.

— Şi unde se află domnul Lewis în clipa de faţă?

— Bănuiesc că s-a întors la Raleigh.

Magistratul lasă tocul pe masă, îşi împreunează mâinile şi adoptă o expresie severă.

— Domnul Lewis este pretendentul tău?

Întrebarea mă ia pe neaşteptate şi mă face să-mi înghit cu greu un hohot de râs.

— Nu, domnule, nici vorbă. Pentru moment nu am intenţia

de a mă căsători.

— Un lucru pe care i l-ai dat de înţeles şi fiului meu, rosteşte domnul Worth pe un ton leneş, din care răzbate însă resentimentul.

Domnul Pratt surâde batjocoritor:

— Solomon merită oricum o nevastă mai bună.

— Aşa e. Magistratul bate cu palma în masă. Bun, am auzit de ajuns. În lipsa unor dovezi cum că domnişoara Marsh ar fi încercat să fugă…

Stăpânul mă priveşte furios şi cu buzele strânse.

— … singura nelegiuire comisă de acuzată este nesupunerea faţă de porunca stăpânului de a nu părăsi proprietatea. Prin urmare, contractul ei de ucenică-servitoare se va prelungi cu zece zile.

Mă uit la domnul Worth cu un dispreţ calm. Pedeapsa este neobişnuit de aspră pentru o faptă de nesupunere, dar sentinţa nu prezintă niciun interes, căci o pedeapsă mult mai gravă mă aşteaptă înainte de întâi septembrie.

— Domnişoară Marsh, mai ai altceva de declarat?

Să fie acesta momentul meu? Să îndrăznesc să profit de ocazie?

Ei bine, da, o voi face – şi Dumnezeu să mă apere pentru ceea ce se va întâmpla.

— În cei opt ani de ucenicie a mea, domnule Worth, mi-aţi văzut vânătăile, arsurile şi tăieturile. Îmi ridic mâneca stângă a rochiei şi dau la iveală cicatricea roşie şi încreţită, iar sătenii icnesc. Aţi putut vedea dovezi clare şi constante ale cruzimii cu care am fost tratată. Dacă rănile mele nu au fost până acum de ajuns, atunci, nu, domnule – nu mai am nimic de declarat.

Domnul Worth îşi lasă ochii în jurnal. Mâzgăleşte în el ceva.

Stăpânul se uită mânios la mine, cu o privire încărcată de promisiunea pedepselor viitoare.

— Cum rămâne cu prejudiciul meu? N-ar trebui să plătească pentru necazurile cauzate?

— Ajunge, decretează magistratul. Zece zile sunt mai mult decât suficiente.

— Şi cu băiatul cum rămâne?

— Îl declar pe domnul Lewis vinovat de încălcarea unei proprietăţi particulare. Dacă va fi prins, va trebui să plătească o amendă de cinci lire sau să petreacă trei zile în închisoare.

Cuvintele lor zboară în jurul meu precum un roi de albine. Braţele şi picioarele îmi tremură de uşurare. O să plec din sala de întruniri pentru a mă întoarce la treburile mele. Şi voi privi cerul, în căutarea semnelor de furtună, şi voi număra zilele până pe trei august.

Nu voi fi însă biciuită sau aruncată din nou în închisoare. E o sentinţă pe care pot s-o îndur. Mă uit la mama şi dau din cap. Buzele i se curbează uşor în sus. Schimbăm priviri şi mulţumiri tăcute.

Domnul Pratt bate cu pumnul în masă. Toată lumea tresare.

— Unchiule, vreau s-o leg pe Susanna în lanţuri.

— *Nu,* protestez eu răguşit printre dinţi.

Doamne, nu-l lăsa să mă arunce în lanţuri.

Lanţurile sunt lucruri mari şi grele. O singură dată am văzut un sclav prins în lanţuri care îi strângeau gleznele şi îl făceau să meargă cocoşat de durere.

Domnul Worth nu-şi ridică privirea din registrul în care scrie.

— Ce motive ai să ceri aşa ceva?

— Din moment ce mi-a părăsit de două ori proprietatea în mod intenţionat, sunt toate şansele să o facă din nou. Lanţurile o vor împiedica.

Magistratul pufneşte.

— De acord.

CAPITOLUL 34
UNELTELE POTRIVITE

A trecut o săptămână de când am văzut-o ultima oară pe Susanna şi vor mai trece multe. Nu a căzut niciun strop de ploaie şi prognoza meteo nu e deloc promiţătoare.

Mă înnebuneşte faptul că nu ştiu ce face. Abia dacă pot dormi ori mânca. Mă antrenez şi tund gazoanele şi în rest nu fac nimic.

Oare au biciuit-o sau au trimis-o la închisoare? Ori poate că au pedepsit-o în alte moduri? E încă… pe picioare?

Am nevoie de răspunsuri.

— Mark? strigă mama de la baza scării. Cina e gata.

— OK.

Mă holbez orbeşte la ecranul computerului, proptit cu perne de tăblia patului.

— Nu cobori?

— Nu.

Îi aud paşii urcând în grabă scara şi oprindu-se în faţa uşii.

— Mark, trebuie să mănânci ceva.

— Nu mi-e foame.

Urmează o pauză lungă.

— Mai ştii ceva de Susanna?

— Nu.

Intră în dormitorul meu şi se aşază în capătul celălalt al patului.

— Ce poţi face ca să afli ce se întâmplă cu ea?

— Nimic. Pentru moment e imposibil.

Trântesc capacul laptopului şi mă afund şi mai adânc în perne. Cu puţin noroc, mama va pricepe aluzia şi mă va lăsa în pace.

— Nu poţi să te duci la poliţie?

— Nu.

— Sora ei e în siguranţă? Nu poţi lua legătura cu ea? Poate că…

— Mamă, te rog.

— Bine. Am plecat.

Mă strânge de talpa piciorului stâng, gest care-mi aduce, surprinzător, un pic de alinare, şi iese.

Nu mă simt însă mai bine după plecarea ei. Comportamentul ţâfnos faţă de mama nu mă ajută să nu-mi mai fac griji pentru Susanna.

Un singur lucru aş fi putut face, şi l-am făcut deja. Marţi m-am dus la Arhive şi, ignorând privirile bănuitoare ale asistentei, am cerut din nou testamentul lui Jethro şi contractul lui Joan. Documentele arătau la fel ca ultima dată. Fuga nereuşită a Susannei nu a schimbat istoria.

Cum se va întâmpla? Din boală sau din rănire?

Pe piatra de mormânt datele au rămas nemodificate – dar cum aş putea interpreta asta? Că evenimentul a avut într-adevăr loc pe data de trei august? Dar dacă Susanna a fost deja rănită şi acum zace, incapabilă să-şi revină?

Doamne, nici nu vreau să mă gândesc.

În momente ca astea, îmi doresc să fi rămas prieten cu Carlton. N-aş fi putut să-i dau detalii, însă m-aş fi simţit mai bine dacă aş fi putut fi alături de o persoană de încredere.

Poate că n-ar strica să discut cu Marissa. Mi-ar prinde bine, dar numai cu condiţia să nu mă dădăcească şi ea, la fel ca mama.

Unde e ploaia?

Site-ul WeatherNOW nu previzionează precipitaţii în următoarele zece zile şi diagramele pe care le prezintă par să confirme asta fără dubiu. Ştiu pentru că verific prognoza din două în două ore.

Cascada Şoaptelor a ajuns dintr-o picurare ocazională la

stadiul de nimic. Apa nu face decât să bălţească în unele locuri. Aş putea scuipa mai bine de atât. Ştiu pentru că bat zilnic drumul până acolo.

Încerc chiar să montez nişte frânghii şi găleţi cu apă pentru a simula o cascadă. Dar din experiment nu mă aleg decât cu haine ude fleaşcă. Din câte se pare, Cascada Şoaptelor ştie mai bine de unde îi vine apa.

Umflu perna şi mă rostogolesc pe o parte. E momentul pentru revizuirea din fiecare noapte a Planului, seria elegantă de măsuri ce au drept scop salvarea Susannei. De o săptămână meditez la el. Am desenat din memorie harta la scară a zonei cuprinse între cascadă şi proprietatea familiei Pratt. Am vizitat locurile, aşa cum arată ele în secolul meu, şi am cronometrat acţiunea în funcţie de diverse scenarii. Am meditat asupra planului şi l-am ajustat.

Obiectivele sunt relativ simple. Să o iau pe Susanna şi să fugim împreună cât mai iute în anul 2016.

Un singur lucru lipseşte: o furtună de proporţii rezonabile.

*

După trei săptămâni în care nu am văzut-o pe Susanna, ajung să înţeleg perfect cum te simţi atunci când cineva drag lipseşte. Sunt o epavă, o persoană total goală pe dinăuntru, care execută mecanic anumite gesturi şi rezistă numai printr-un amestec bolnăvicios de disperare, groază şi speranţă.

Dar toate astea se vor schimba de mâine. Speranţa va triumfa.

Meteorologii au început să se agite. La noapte vor cădea ploi în averse. Un sistem tropical se deplasează dinspre Atlantic şi Carolina de Nord se află pe traiectoria lui. Chiar dacă Raleigh se găseşte la o sută de mile de coastă, aversele nu ne vor ocoli. Vor fi căderi masive de precipitaţii într-un interval scurt. Vor fi emise avertizări de inundaţii.

Ploaia nu mai reprezintă o chestiune de *dacă.* Ci de *când.*

E douăzeci şi opt iulie. Mai sunt două zile până la Carolina Cross-Country. Şi şase până pe trei august. În dimineaţa asta i-am dus pe ai mei cu maşina la aeroport. Au plecat spre Insula

Mackinac cu mult înainte ca furtuna să ajungă la noi.

Iau bicicleta şi mă îndrept spre Umstead Park, pentru un ultim antrenament pe cărări uscate înainte de venirea ploii. Se dovedeşte o idee atât de bună, încât mulţi alţi biciclişti şi alergători s-au gândit la ea. Pistele sunt deja pline. Renunţ după puţin timp, prea agitat ca să pot gândi limpede.

Accesez site-ul WeatherNOW din oră în oră. Furtuna se apropie, dar nu va lovi înainte de miezul nopţii. Iau cina cu bunicii, urmăresc Canalul Weather şi aştept să vină ora de culcare.

Mama mă sună de cum ajung la pensiunea unde s-au cazat.

— Care e situaţia?

— Deocamdată e bine.

— Ţi-ai spălat rufele murdare?

— Da.

Dar nu şi prosoapele, îmi amintesc eu. Dar o voi face de cum mă voi întoarce acasă.

— Îţi faci griji în legătură cu furtuna?

Nici vorbă, numai că mi-aş fi dorit să vină acum trei săptămâni.

— Mă bucur că o să fie furtună.

Pauză lungă.

— S-a întâmplat ceva?

— Mda.

Vocea i se îngroaşă de îngrijorare.

— E vorba de Susanna?

— Da.

Şovăie înainte să spună:

— Ai grijă, Mark.

— O să am. Noapte bună, mamă.

La câteva minute după ora nouă mă strecor afară din casa de pe malul lacului, sar în camionetă şi o zbughesc spre casă. Dar nu pot să stau, pur şi simplu, în întuneric, în aşteptarea furtunii. Aşa că-mi fac de lucru. Îmi verific din nou echipamentul de biciclist. Spăl prosoapele murdare. Golesc coşurile de gunoi.

Pe la miezul nopţii aud ropot de ploaie pe acoperiş. Mă

reped la fereastră.

Plouă. Plouă tare. Higrometrul indică o bandă zdravănă de furtuni care se îndreaptă de la est spre vest – o bandă lată de cincizeci de mile colorată în verde/galben/roşu. În câteva ore, Pârâiaşul dintre Stânci se va transforma într-un torent.

*

Mă scol înaintea ivirii zorilor şi îmi îmbrac costumul de secol optsprezece. Mănânc ceva şi îi trimit bunicului mesajul *Sunt bine.*

Soarele abia a răsărit când mă apropii de pârâu. Apa se revarsă acum în şuvoaie, fără să mai cadă convenabil între bolovanul de pe care urmează să sar şi bolovanul din lumea Susannei. Dimpotrivă, erupe ca un furtun de pompier. Un furtun lat de aproape doi metri. Intru în apă, mă proptesc de un bolovan, îmi iau avânt şi mă scufund în cascadă.

Cascada Şoaptelor mă înşfacă, sclipitoare şi vibrantă. Ies cu apa până la mijloc în secolul al optsprezecelea, tras la fund de hainele ude şi de pantofii de sport muiaţi. N-am timp să mă ocup acum de ei. E suficient de cald ca să se usuce în curând.

Mă salt pe un pinten de stâncă, la gura grotei, şi examinez cascada. Debitul nu e nici pe departe la fel de puternic ca în secolul meu, dar apa curge neîntrerupt. E foarte bine aşa, pentru că n-am niciun plan de rezervă pentru cazul în care de cealaltă parte a cascadei ar fi secetă.

Merg paralel cu drumul de pământ care duce către ferma familiei Pratt, pitindu-mă printre copaci, atent dar fără să-mi fac griji prea mari, căci încă nu s-a luminat. Ajung la marginea curţii, găsesc un loc în spatele latrinei şi mă ascund în tufişuri.

E linişte. Vizibilitatea este destul de bună, dar deocamdată nu am ce monitoriza. Sunt hotărât şi calm şi nu mă gândesc decât la Plan.

Soarele se iveşte încet pe după linia orizontului.

Un afro-american iese târşâindu-şi picioarele din hambar, cu un vas în mână. Urcă scara din spate de la bucătărie, dispare înăuntru şi reapare aproape imediat, molfăind o bucată de pâine. Se întoarce în hambar.

În corpul de clădire principal e liniște în continuare. Din când în când se aude o uşă trântită, dar nimeni nu iese încă din casă. Oamenii ăştia nu trebuie şi ei să facă pipi?

Dacă nu se va întâmpla ceva cât de curând, va trebui să provoc eu o mişcare. Poate o să ghicesc care dintre copii e Dorcas şi o s-o rog să mă conducă la Susanna.

După câteva clipe, două fete ies din casă – Deborah şi o fată mai mică. Intră în bucătărie şi ies după câteva secunde cărând nişte tăvi.

Trece o jumătate de oră. Tăvile sunt duse înapoi în bucătărie.

Nu Susanna e cea care le-a servit astăzi micul dejun.

De ce?

Trebuie să rămân concentrat. Nu contează de ce nu şi-a servit stăpânii azi la micul dejun. Oricum nu am de gând să plec de aici fără ea.

Pratt şi cu fiul său pleacă împreună spre sat. Bun. Nu i-aş fi lăsat să mă oprească, dar e mai bine că nu mai sunt aici.

Deborah iese din bucătărie şi dispare în casă. Fata mai mică aleargă spre un stejar înalt şi umbros. În afara cântecului pe care îl fredonează, în rest e liniște. Fumul se înalţă încolăcit din coşul de la bucătărie.

Nici urmă de Susanna.

Să fi ajuns prea târziu?

OK, opreşte-te. N-ai voie să gândeşti aşa. *Te rog, Susanna, vino.*

Un zgomot straniu, de zăngănit metalic, rupe tăcerea. Fetiţa care fredonează se opreşte din pirueta ei improvizată şi se uită înspre bucătărie.

Susanna îşi face apariţia în prag.

Închid ochii şi mă chircesc în patru labe. Respir pe gură şi fiori reci îmi zguduie corpul.

— Ai nevoie de ceva, Susanna? se aude o voce limpede şi tânără.

— Nu, mulţumesc, Dorcas.

Vocea ei aspră şi răguşită mă readuce cu picioarele pe pământ. Mă scutur de ultimul fior care mă traversează şi mă

ghemuiesc, pregătit de acţiune.

Susanna se îndreaptă în direcţia mea. Schimbarea survenită în înfăţişarea ei mă şochează.

A slăbit şi hainele stau agăţate pe ea ca pe nişte beţe. Are sub ochi cercuri vineţii, obrajii îi sunt scofâlciţi, iar părul îi atârnă în laţe unsuroase peste faţă.

Dar lucrul cel mai înfiorător îl remarc la picioare. Care se târşesc înainte legate în lanţuri. Zalele murdare din fier i-au săpat şanţuri în glezne. Geme de durere la fiecare pas.

Îmi acopăr gura cu amândouă mâinile ca să nu urlu de furie. Dacă ticălosul domn Pratt şi-ar face acum apariţia, l-aş snopi bucuros în bătaie.

Nu mă vede în timp ce vine spre latrină. Aştept până ce ajunge suficient de aproape cât să-mi audă şoapta.

— Susanna.

Se opreşte. Privirile ni se întâlnesc. Sunt conştient de sunetele care mă înconjoară. De ciripitul păsărilor. De zumzăitul insectelor. Dar niciun sunet nu vine dinspre ea, cu toate că îşi mişcă buzele.

— M-am întors ca să te salvez, îi spun.

Câte o lacrimă i se prelinge pe fiecare obraz. Dă să zică ceva, tuşeşte, apoi îşi freacă buzele cu încheietura mâinii.

— Mark. Scoate-mă de aici.

Mă simt precum un războinic de pe vremuri. Vederea ei mă umple de putere. Sunt invincibil. Nu-mi pasă la ce riscuri mă expun. O voi salva, orice ar fi.

— O să te scot chiar azi.

Genunchii îi cedează şi cade la pământ. Dau să mă apropii, însă îmi face semn să rămân la distanţă.

— Ai grijă la curte, Mark.

— OK.

Se chinuie să se ridice în picioare.

— O vezi pe Dorcas?

— Da. Se uită la tine. Vine încoace.

— Rămâi unde eşti.

Se zbate şi se saltă de la pământ, apoi se strecoară în latrină.

Fetiţa se întoarce la umbra copacului.

— Dorcas nu se mai uită încoace, o anunţ cu o voce pe cât de ridicată îndrăznesc.

După câteva secunde, Susanna iese din latrină şi-şi târşâie picioarele în spate. O iau în braţe şi o legăn ca pe un copil. E atât de uşoară, de fragilă. Ultima oară când ne-am văzut m-a respins cu forţa braţelor şi a opiniilor ei. Astăzi rămâne lipită de mine, moale şi tremurând de slăbiciune.

Simt înţepătura lacrimilor sub pleoape şi scutur din cap să le alung. Acum, mai mult ca niciodată, trebuie să fiu raţional, puternic şi pregătit. Nu mai e loc de emoţii.

— Sunt gata de plecare, îmi spune cu un glas înăbuşit de pieptul meu. Să mergem.

— Îmi pare rău, Susanna. Încă nu. O trag încetişor în sus şi fac un pas în spate. Urăsc să-i fac asta, dar lanţul reprezintă un risc prea mare. Te-a legat în lanţuri ca să te împiedice să fugi, îi spun. O idee foarte bună, pentru că dacă rămâi în lanţuri vom fi prinşi. Va trebui să le scot.

— Fă-o, atunci.

— Nu pot. Nu am la mine uneltele potrivite.

Cu capul plecat, începe să hohotească.

Lacrimile ei îmi sfâşie inima.

— Acasă am cleşti gură de lup. Nu va dura mult, Susanna. Mă întorc repede.

Se şterge pe obraji şi ochi cu palmele murdare.

— Şi ce să fac până te întorci?

— Să-ţi strângi lucrurile.

CAPITOLUL 35
O VEŞNICIE CARE SE SCURGE LENT

Ora care urmează va fi, fără îndoială, cea mai lungă din viaţa mea.

Traversez împleticit curtea şi mă opresc în drum ca să mă uit la Dorcas, care cântă şi se învârte. Zâmbesc şi mă desfăt cu vederea ei. Îmi face semn şi râde. Flutur şi eu mâna în direcţia ei şi zâmbetul îmi dispare de pe buze. I-am promis că o să-mi iau la revedere, dar acum, când a sosit momentul, ştiu nu voi putea s-o fac. Riscul e prea mare. N-am cum să vorbesc pentru ultima oară cu ea sau cu ceilalţi copilaşi ai mei. Vocea m-ar trăda.

Intru în bucătărie şi mă aşez pe bancă. Mai bine mă gândesc la lucruri cărora n-o să le simt lipsa. Mă uit în jur cu alţi ochi, cu ochii celui care ştie că nu se va mai întoarce nicicând în acel loc. Bucătăria este o încăpere mereu încinsă şi cât se poate de banală. Patru pereţi. Două uşi. O masă. Pe plita presărată cu cenuşă se bălăngăn furculiţe pentru prăjit pâinea, linguri şi cuţite, toate înnegrite de vreme. Mirosul de carne gătită şi de fum de lemn pătrunde prin fiecare scândură aspră a podelei.

Nu, sunt gata să las toate acestea în urmă fără pic de regret.

În viaţa mea sunt atât de mulţi oameni pe care îi voi da uitării bucuroasă. Dar ce voi face cu cei care îmi vor lipsi? Care îşi au un loc în inima mea? Cum voi putea să mă despart de adorabilul John? Sau de drăguţele de Dinah şi Delilah? Şi de iubita mea Phoebe?

Cât despre Dorcas… Dorcas cea de nestăpânit. Fiica sufletului meu, dacă nu a trupului. Pierdută pe veşnicie pentru

mine.

Simt ameninţarea lacrimilor şi mă forţez să mă stăpânesc. O să-mi conserv energia pentru fuga spre libertate.

Trebuie să-mi caut ceva de făcut. Mark mi-a spus să-mi strâng lucrurile, dar n-am de ce. Nu vreau să iau cu mine celălalt corsaj şi cealaltă jupă, ca stăpânul să nu spună că am furat.

Ce trist este că n-am nimic care să-mi aparţină.

Dumnezeule milostiv, era să uit de cele două cărţi – moştenirea tatei. Le-am ascuns în pod. Dar dacă ar fi să încerc să le iau de acolo, aş atrage atenţia tuturor. Zgomotul lanţurilor târâte pe podea s-ar auzi în toată casa.

Totuşi n-am ce să fac. Cărţile de la tata sunt singura mea comoară. N-o să le las aici.

Mă ridic cu un geamăt. Înaintez încet şi chinuit către corpul principal de clădire. Doamna Pratt şi cu Deborah stau în salon, adâncite în lecţia de tors. Cei trei micuţi sunt aşezaţi intr-un colţ şi se joacă în linişte cu pietricele. Îşi ridică toţi ochii spre mine când trec pe lângă ei.

— Ce cauţi sus, Susanna?

Mă opresc din mers şi îmi privesc cu gravitate stăpâna.

— Mă duc să iau nişte haine la cârpit.

Doamna Pratt pufneşte din nas şi îşi îndreaptă din nou atenţia spre lecţia de tors. Copiii mă urmăresc tăcuţi în timp ce urc scările.

Îmi croiesc drum cu mare greutate până în pod şi îngenunchez pe aşternutul meu de paie. Scot o scândură şi îndes mâna adânc în ascunzătoarea celor două cărţi. Cea mică iese fără probleme şi reuşesc să o îndes cu uşurinţă în buzunar, mascată de faldurile jupei. Cu cea de a doua voi avea însă dificultăţi. Stând pe o parte, întind braţul până ce ating cu degetele coperta. Cartea îşi părăseşte, împotrivindu-se, ascunzătoarea.

Suflu praful şi pânzele de păianjen adunate pe copertă şi mă gândesc cum aş putea să scot cartea din casă. E prea mare ca să-mi încapă în buzunar. Şi dacă ar fi s-o duc în mână până la bucătărie, poate că cineva ar observa-o. Trebuie să ascund

volumul, poate în coşuleţul pentru cârpit, care e în sufragerie, în drum spre ieşire.

Cobor scările fără să mă întâlnesc cu nimeni. Dacă reuşesc să trec de salon fără să fiu oprită, problema va fi ca şi rezolvată.

— Susanna? strigă doamna Pratt.

Încremenesc în uşă, cu cartea ţinută strâns în mână. Mă aplec astfel ca să o camuflez cât mai bine.

— Da, doamnă?

— Dacă tot ai timp să cârpeşti, poate că-i iei şi pe micuţi cu tine.

— Să-i iau pe micuţi?

Arunc o privire spre ei. Dinah şi Delilah îşi lasă pietricelele să cadă şi îmi zâmbesc. John sare imediat şi le ia pietricelele, pe care le adaugă la mormanul lui.

Tânjesc să îi îmbrăţişez şi sărut încă o dată. Ce bine ar fi să o pot face. Dar cu cei mici care să mi se încurce printre picioare, nu aş putea fugi în dimineaţa asta. Până ce Deborah sau doamna Pratt ar veni să-i ia, ar trebui să îi supraveghez încontinuu.

Oare am putea pune în aplicare planul lui Mark într-o altă zi?

O implor pe Deborah din priviri, sperând şi rugându-mă în gând să intervină.

— Micuţii stau foarte bine aici, mamă, zice ea. Hai să-i lăsăm în pace. Susanna are şi aşa destule pe cap, cu cârpitul şi gătitul.

— Foarte bine, spune doamna Pratt şi se apleacă peste firele de tors.

Dau din cap în semn de mulţumire. Deborah dă şi ea din cap. Şi-a plătit datoria.

Ajung în sufragerie, strecor cartea sub un morman de şorţuri rupte, le îndes în coşuleţ şi ies cu el din casă.

— Susanna, se ia Dorcas după mine, vrei să pregătesc eu prânzul?

— Nu, prânzul e aproape gata.

Trebuie să mă comport normal. Să nu plâng.

— Sunt gata vasele cu mâncare pentru tata şi Jedidiah?

— Nu încă. O să mă apuc acum.

E bine că mi-a amintit. Deborah va fi nevoită să lipsească un timp de acasă ca să le ducă mâncarea.

Intru în bucătărie, urmată de Dorcas, şi scot vasele, după care vâr coşuleţul de cârpit într-un colţ. Dorcas aşterne cu mare grijă câte un şervet curat pe fundul fiecărui vas.

Aşez în vase pâine unsă cu unt şi felii de brânză. Nu vor fi deloc mulţumiţi cu acest prânz sărăcăcios. Numai că nu voi mai fi aici ca să îmi pese. Gândul îmi dă putere.

Dorcas se încruntă.

— Asta e tot ce le dăm de mâncare?

— Vrei să pui şi fructe?

— Da.

Dispare în cămară şi revine cu două mere pe care le aşază în vase.

— Acoperă-le cu câte un ştergar şi gata. O sărut pe creştetul capului şi-i netezesc cârlionţii. Drăguţ din partea ta că mă ajuţi. În ultima vreme m-am simţit cam obosită.

Îşi lipeşte capul de pieptul meu.

— Urăsc că eşti în lanţuri. Şi îl urăsc pe tata că ţi-a făcut una ca asta.

Îngheţ la auzul vorbelor ei. Dacă ar fi să le repete în faţa altcuiva, cine ştie ce reacţie ar stârni.

— Şşt, nu mai spune asta.

— Dar e adevărat, Susanna.

— Cu vorbe dintr-astea poţi să dai de necazuri.

— Tot ce se poate. Ia vasele şi se îndreaptă spre uşă. Plec să îi duc mâncarea lui Deborah.

Iau capacul de pe oala cu şuncă şi legume. Tocana e gata. Cu mare grijă, ridic oala de pe foc şi o aşez pe masa de lucru. Mă mişc greoi din cauza oboselii. Mănânc o felie de pâine cu unt şi-mi torn o cană de cidru.

Gata cu ultima corvoadă pentru familia Pratt.

Emoţia îmi dă energie. Scot a doua carte din coşuleţ, ies pe uşa din spate a bucătăriei şi înaintez şchiopătând spre latrină. Îmi târşesc picioarele de-a latul curţii şi lanţul zdrăngăne în

praf şi mi se încurcă în tălpi. Mă opresc la fiecare câţiva paşi pentru a-mi trage răsuflarea, istovită de cât de tare sunt nevoită să-mi încordez muşchii pentru a putea merge.

Mark nu s-a întors încă.

Pătrund în umbra pădurii şi mă opresc când lanţul se agaţă de o rădăcină. Trag de el până ce îl eliberez şi mă cutremur de durere când o za din fier îmi intră în gleznă.

Mă uit în spate, spre curte. A observat careva că n-am intrat la latrină? Şi se va lua după mine?

Mark şi cu mine avem nevoie de cincisprezece minute ca să ajungem la cascadă şi la libertate. Oare am venit prea devreme?

De ce întârzie? Dacă nu mai vine?

Trebuie să încetez cu gândurile astea. Va veni cu siguranţă. Doar mi-a promis. Mă furişez înainte pe potecă şi mă afund tot mai adânc în pădure. Nu apuc să mă îndepărtez prea tare, când aud trosnet de crengi strivite sub picioare. Mark apare pe după copaci şi-şi dă jos de pe umeri un sac din pânză verde.

— Unde îţi sunt lucrurile?

Îi întind cele două cărţi.

— Altceva?

— E tot ce-mi trebuie.

Ia cărţile din mâna mea.

— O să le sigilez şi-o să le pun în sacul ăsta special, ca să nu se ude. Împachetează cărţile şi le pune în sac, apoi, cu o expresie îndârjită pe faţă, scoate o unealtă specială. Acum haide să rezolvăm şi cealaltă problemă.

Nervoasă, arunc o privire peste umăr, spre casă. Nu se mişcă nimic, cu excepţia vântului care suflă printre vârfurile copacilor. Să fie totul atât de uşor? Să dispar, pur şi simplu, în pădure pentru a nu mă mai întoarce niciodată?

Ţopăi dizgraţios până la o buturugă, mă las să cad pe ea, îmi suflec poalele fustei şi Mark îngenunchează în faţa mea. Icneşte de efortul tăierii lanţului. O za se rupe în centru.

— Gata, acum ai picioarele libere. Să văd dacă pot să tai şi încuietorile.

Unealta clănţăne şi fierul pătrunde în gleznele mele goale.

Durerea mă pocneşte precum un ciocan. Îmi apăs palmele peste faţă ca să-mi înăbuş geamătul.

Îşi ridică ochii şi se opreşte.

— Arăţi de parcă eşti pe punctul să leşini. Desface unealta şi şi-o vâră în buzunar. Nu vreau să mai insist, ca să nu-ţi fac rău. Să sperăm că lanţul n-o să te mai jeneze.

— N-o să pot merge prea repede.

— Dacă va fi nevoie, o să te car în spinare.

Se ridică în picioare şi mă saltă de pe buturugă.

Mă agăţ de braţul lui, cu speranţe reînnoite. Voi fi liberă. Peste mai puţin de o oră voi fi liberă.

— Susanna? se aude o voce de fetiţă.

Mă răsucesc pe călcâie.

— Dorcas? Mă sprijin de Mark. Ce cauţi aici?

— Susanna? Ce faci aici cu omul ăsta? mă întreabă, şi buza de jos îi tremură. Ce-ai de gând?

Fierbinţeala ruşinii îmi cuprinde mădularele. Am vrut să plec fără să-mi iau rămas-bun. Nu pot să mă supăr pe ea pentru că a forţat un alt deznodământ.

Îi fac semn să se apropie şi o prind de mână. Îi voi spune adevărul.

— O să plec cu el.

— Acum? În clipa asta?

— Da.

— Astăzi?

Lacrimile i se preling pe obrajii rozalii.

— Vrei să fugi?

Faptul că o părăsesc pe Dorcas e lucrul cel mai greu pe care l-am făcut vreodată.

— Da. Mark mă va duce într-un loc unde voi fi în siguranţă.

Îşi şterge ochii cu dosul palmei.

— O să ne mai vedem vreodată?

— Casa mea cea nouă e tare departe. Mă îndoiesc că mă voi mai întoarce aici.

Hohoteşte tare şi se îneacă şi îşi încolăceşte braţele pe după mijlocul meu.

— Înţeleg că a venit momentul, dar nu cred c-o să pot să

suport.

— Of, draga mea Dorcas, spun şi îi lipesc trupul tremurând de mine. Cel mai mare regret al meu este că te părăsesc. O să îmi fie foarte, foarte dor de tine.

— Susanna, îmi atrage atenţia Mark.

Dorcas se uită în sus spre el cu ochi mari şi umezi.

— Acum trebuie să pleci, drăguţă, îi spun eu.

Dă din cap şi îmi şterge lacrimile de pe obraji cu marginile şorţului ei.

Mark se lasă pe vine şi i se uită în ochi.

— Să nu spui nimănui că ne-ai văzut.

Mă gândesc la spusele lui şi-mi dau seama pe loc că trebuie să-l corectez. Dacă domnul Pratt va fi să afle că Dorcas a ştiut de dispariţia mea şi a ţinut secretă informaţia, Dorcas va da de belea. Nu aş avea linişte dacă aş pleca astfel, cu conştiinţa încărcată.

— Nu, Mark. Dorcas trebuie să spună ce a văzut.

Se încordează.

— De ce?

— Tatăl ei se va înfuria dacă nu o va face.

— Bine, dar…

Clatin din cap. Dă înapoi şi ochii îi fug cu îngrijorare spre curtea familiei Pratt.

— Dorcas, am ceva important să-ţi spun. Pot să am încredere în tine? Dă din cap solemn şi eu continui: Trebuie să-l cauţi pe tatăl tău şi să-l anunţi că am fugit.

Sughiţe.

— Ba nu, Susanna. N-am să fac asta.

— Trebuie. Poate c-ar trebui mai întâi să-l cauţi la prăvălia domnului Foster.

— Dar tata n-are ce să caute… Lasă fraza neterminată şi-şi încreţeşte fruntea. Gândeşte intens, apoi dă încet din cap. Da-da, o să-l caut mai întâi la prăvălie. Şi pe urmă poate c-o să mă duc la sala de întruniri.

— Bravo. Mă îndrept de şale şi o strâng de mână. N-are cum să se supere când va auzi ce eforturi ai făcut.

— Nu, n-are cum.

Două lacrimi uriaşe îi alunecă pe obraji. Mă îmbrăţişează încă o dată, apoi o ia la fugă înapoi spre casă.

— Hai să plecăm de aici, Susanna.

O ia din loc. Mă grăbesc cât pot de tare, dar nu pot ţine pasul cu el. Se opreşte. Mă ia de braţ şi mă trage în sus pe deal. Lanţul zdrăngăne şi mi se înfige în răni. Şuier şi mă opresc.

— Ţi s-a prins lanţul în rădăcini.

Se apleacă şi-l desface.

După câţiva paşi, lanţul se agaţă din nou. Mark oftează şi faţa i se încreţeşte de îngrijorare.

— Va trebui să tai şi încuietorile. Îmi pare rău.

Ochii mi se umezesc la gândul durerii.

— Nu poţi să mă cari în spinare?

— Nu tot drumul. Va trebui să mă opresc des. Şi vom fi în întârziere.

Ca pentru a-i sublinia spusele, din depărtare se aude un strigăt: *„Mama!"*

— E Deborah. Probabil că s-a întâlnit cu Dorcas în drum spre sat, spun şi dinţii îmi clănţăne în gură. Nu mai avem timp. Deborah poate să alerge repede. Cât timp îi va lua domnului Pratt ca să strângă potera şi să pornească în căutare? Bine, atunci. Dar grăbeşte-te.

Mă las să cad sub cel mai apropiat copac şi îmi lipesc spinarea de trunchiul lui.

— Îmi pare rău, repetă el.

Cleştele apucă o încuietoare.

Durerea mă cuprinde ca într-o menghină. Am crezut că ştiu la ce să mă aştept, însă m-am înşelat. Un geamăt îmi scapă printre buze.

— Îmi pare rău.

— Nu-ţi mai pierde timpul cu atâtea scuze, spun, icnind la fiecare cuvânt.

Încuietoarea se desface şi cade la pământ. O ia şi o azvârle în pădure, mormăind un blestem printre dinţi.

— OK. Fii pregătită.

A doua încuietoare rezistă. Îi alunecă printre degete şi marginile se înfig în carnea mea la fiecare încercare. Mă aplec

în faţă şi vomit.

— Am terminat. Să mergem.

Înaintăm încet. Durerea nu-mi dă pace. Chiar dacă lanţul a dispărut cu totul, picioarele îmi rămân ţepene şi umflate şi nu le pot îndoi bine. Mă forţez să ignor zvâcnetul din glezne şi să mă concentrez pe drumul din faţă. Abia avansăm, cu chiu, cu vai, preţ de câteva minute pe potecă, când auzim primele lătrături.

Mark mormăie şi se cutremură.

— Hai să te iau în spinare. Trebuie să avansăm mai repede.

O veşnicie se scurge lent înainte să ajungem la luminiş. Lătrăturile se aud tot mai aproape.

— La naiba. Ştiu unde să ne caute?

— M-au mai găsit aici o dată. Sunt suficient de isteţi ca să facă legătura între locul ăsta şi cel în care Dorcas m-a văzut intrând în pădure.

Cu mişcări precise mă lasă jos pe marginea stâncii.

— Crezi că poţi coborî singură?

Grota nu mi s-a părut niciodată atât de departe. Picioarele îmi tremură şi capul mi se învârte.

— Susanna? zice el cu voce încordată.

— Nu, nu cred că pot.

CAPITOLUL 36
UMBRE ROŞII

Blestemaţii ăia de câini urlă şi ies în goană din pădure. Oamenii nu sunt probabil mult în urmă. În viaţa mea n-am fost aşa de îngrozit.

— O să cobor eu mai întâi şi pe urmă o să te prind şi pe tine.

Ajung dintr-un salt în faţa grotei şi întind braţele spre ea.

— Hai, Susanna.

Se trage mai aproape de marginea stâncii.

— Uite-o, strigă o voce. E acolo, la cascadă.

— Nu mai e timp, strig eu. Sari odată.

Alunecă de pe marginea stâncii, se loveşte de o ieşitură şi ţipă de durere şi şoc. O prind în braţe şi o aşez pe picioare.

— Du-te la cascadă.

Se holbează la apa care se prăvale cu zgomot de pe culmea dealului în pârâu.

— Nu pot.

— Taci şi mişcă-te, îi ordon eu. Sunt în spatele tău.

Într-un coşmar, o scenă ca asta ar apărea ca filmată cu încetinitorul. Uf, la naiba, chiar trăim un coşmar. Aproape că îi văd fiecare muşchi din picioare contractându-se şi îndoindu-se la încheieturi, îmi trec un braţ pe după spatele ei, împingând-o în faţă. Nu suficient de iute însă.

O să mă interpun între ea şi poteră, căci şansele mele sunt mai mari decât ale ei. *Nu* voi pleca din Worthville fără ea. Şi vom *pleca* de aici.

Ajunge pe malul pârâului şi se clatină, hipnotizată de forţa

apei.

— Du-te. O să mă descurc eu. Uite, o să arunc mai întâi sacul. Azvârl rucsacul verde plin de unelte şi cărţi şi cascada îl învăluie într-un cocon sclipitor, apoi îl scuipă pe o piatră de pe malul celălalt.

— Opreşte-te, se aude un zbieret.

Ne răsucim amândoi pe călcâie. Domnul Pratt e sus pe stâncă, deasupra capetelor noastre.

— Opreşte-te, repetă el. Apa te va înghiţi, aşa cum s-a întâmplat şi cu tatăl tău.

Susanna încremeneşte.

— Nu-l lua în seamă. N-o să mori ca tatăl tău. Cascada e de partea noastră, îi spun eu pe un ton insistent. Hai, sari.

Domnul Pratt scoate un hohot de râs.

— Susanna, nu face o asemenea nebunie. Opreşte-te şi voi da totul uitării.

— Nu pot să intru în apă, se uită ea la mine cu ochi mari. Du-te tu. Salvează-te.

— Nici nu mă gândesc. Hai odată. O prind de cot şi o împing din nou. Sari tu prima.

În spatele meu se aude zgomot de pietre rostogolite.

— Haide, Susanna. O să învingem. Dar acum trebuie să te mişti.

Trage aer adânc în piept şi se aruncă în pârâu, gemând în timp ce apa clocoteşte înspumată în jurul coapselor ei.

— Nu te mai gândi la apă. Cascada te *iubeşte.* Ai încredere în ea.

Un muget de furie se înalţă din spatele nostru. Se izbeşte de pereţii grotei şi ecoul îl repetă. Domnul Pratt a coborât de pe stâncă.

— Susanna, draga mea, nu mă părăsi.

— Nu însemn nimic pentru tine, strigă ea în timp ce mai face un pas.

Corpul îi dispare sub apă.

Alerg la marginea bolovanului.

— Susanna?

Iese la suprafaţă, dar se află tot pe partea ei de cascadă.

— Mark, e în spatele tău.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Continuă să înaintezi.

O mână grea se lasă pe umărul meu şi mă smuceşte în spate.

Îmi ies complet din minţi. Aerul pare să ardă, transformat în umbre roşii, şi fierbinţeala furiei lui mă îmboldeşte să intru în acţiune. Mă răsucesc, cu pumnii strânşi, pregătit să suport orice fel de consecinţe, numai să îl îngenunchez pe ticălos. Lovitura mea trece pe lângă braţul lui.

Domnul Pratt râde şi-şi dă capul pe spate ca să se ferească.

Mă simt de parcă aş fi din nou la gimnaziu, închis în toaletă, înconjurat de bătăuşi care rânjesc şi dau în mine. Ei bine, acum sunt cu cinci ani mai în vârstă, cu cinci ani mai puternic şi – după ce am văzut ce i-a făcut Susannei – cu *secole* mai furios. Arunc un croşeu şi pumnul meu face contact cu nasul lui.

Poc.

E rândul meu să râd.

— Îţi place, ticălos nenorocit ce eşti?

Se clatină în spate şi-şi duce mâna la faţă. Pe bărbie i se scurge un fir de sânge. Zâmbesc feroce şi lansez o nouă lovitură. Icnetele i se transformă în mârâituri şi braţul îi zboară prin aer, aterizând în bărbia mea şi smucind-o în spate. Ar trebui să mă doară, dar nu-i aşa. Nu face decât să mă întărâte.

E un tip mai solid şi mai isteţ decât majoritatea bătăuşilor din gimnaziu, dar o să câştig şi lupta asta. Mă reechilibrez şi încep să dansez în jurul lui.

Se îndoaie de mijloc, cu mâinile aşezate pe genunchi, apoi se repede cu capul înainte înspre pieptul meu.

Mă prăbuşesc şi mă lovesc la cap. Rămân la pământ, cu braţele şi picioarele întinse în lături şi ameţit.

O umbră blochează cerul. Clipesc din ochi, încercând să-mi revin. Aud un râset, ca un soi de cloncănit al unui personaj negativ dintr-un film de desene animate de proastă calitate. Domnul Pratt stă în picioare, dominându-mă cu statura lui, şi poalele jachetei îi flutură în aer precum aripile unui vultur.

— Nu! strigă Susanna.

Domnul Pratt şovăie şi aruncă o privire peste umăr,

holbându-se la perdeaua de apă, cu faţa boţită de nedumerire.

— Susanna?

N-o poate vedea.

A ajuns pe partea cealaltă a cascadei. Este în siguranţă.

Asta îmi dă un nou avânt. Mă ridic, sprijinindu-mă în braţe. Mişcarea îi atrage probabil atenţia, căci se răsuceşte spre mine, face un pas în spate şi întinde piciorul ca să mă lovească tare în vintre. Mă feresc şi piciorul îi rămâne suspendat în aer. Se împiedică şi cade.

Mă arunc în pârâu.

Apa este mai rece şi mai adâncă decât am crezut. Dau cu piciorul de fund şi mă învârt, dezorientat de spuma gri-verzuie şi nesigur încotro ar trebui să mă îndrept. Mă mai răsucesc încă o dată pe sfert şi iată-l, cerul albastru de Carolina din secolul meu.

Revin la suprafaţă şi icnesc, încercând să trag aer în piept.

— Aici, strigă Susanna. Sunt aici, Mark.

Mă întorc în direcţia vocii ei.

— Aşa e bine. Cascada este drept în faţa ta.

Înaintez, împroşcând apa şi încercând cu disperare să-mi dau părul de pe faţă şi picăturile din ochi.

În spatele meu, domnul Pratt geme şi scuipă.

— Daţi drumul câinilor, strigă el. Sunt pe cale să ne scape.

Am uitat de blestemaţii ăia de câini.

Se aude un fluierat ascuţit. Întreaga haită se aruncă în apă.

Îmi târăsc picioarele obosite cu toată forţa rămasă în mine spre cascadă. De ce Dumnezeu o fi aşa departe?

Câinii mă urmăresc îndeaproape, mârâind şi dând să mă apuce cu boturile lor.

Plonjez în Cascada Şoaptelor.

CAPITOLUL 37
RĂSUCIRI ŞI ÎNCOLĂCIRI

Mark înaintează cu forţă prin torent, cu apa împrăştiind în jurul lui cioburi sclipitoare. Plonjează în pârâu în faţa mea, se scufundă, apoi iese din nou la suprafaţă.

Îţi mulţumesc, îi spun eu cascadei. Mark a avut dreptate; cascada s-a dovedit a fi de partea noastră. El e în siguranţă, iar eu sunt liberă.

Mă sprijin de un bolovan, incapabilă să mă mai ţin pe picioare.

— Eşti bine, Mark?

Împroaşcă apa.

— Sunt bine. Împroaşcă şi mai tare. Unde suntem? întreabă printre gâfâieli.

— În lumea ta.

Nu mai adaug nimic, fascinată de scena ce se desfăşoară de partea cealaltă a apei.

Cascada Şoaptelor curge într-un arc larg, iar prin apa translucidă oamenii din Worthville se întrezăresc sus pe culmea dealului ca nişte pete întunecate, nemişcate, de mărime umană. Ogarii scheaună şi se ghemuiesc la baza cascadei, după care se întorc cu spatele şi pornesc în goană pe poteca ce duce către stâncă, mişcându-se la unison precum o singură umbră cenuşie.

Domnul Pratt se saltă pe orbecăite în picioare, o matahală ameninţătoare, cu faţa îndreptată drept spre cascadă.

— Veniţi aici, idioţilor, strigă el, aproape că i-am prins.

Se ghemuieşte şi sare.

Cascada îl înfăşoară pe stăpânul meu ca într-o piele de cristal şi-l ţine suspendat în aer, un păstrăv nefericit ce se zbate într-o undiţă apoasă. Se răsuceşte şi urlă până ce cascada îi dă drumul, lăsându-l să se prăvale în mod neceremonios în pârâu.

Ori de câte ori reuşeşte să se zvârcolească aşa încât să se ridice în picioare, apa îl împinge înapoi la fund.

— Tată, strigă Jedidiah şi coboară spre apă, alunecând pe ultimii metri. Se scutură şi traversează împleticit stâncile, ajungând la marginea pârâului. Hai să te ajut.

— Pleacă de aici, prostule, spune domnul Pratt, respingând mâna întinsă de fiul său.

Inima mi se frânge când văd cum sentimentul de umilinţă ia locul expresiei adoratoare pe chipul lui Jedidiah. Cum a putut domnul Pratt să îl trateze astfel *de faţă cu martori*?

Sătenii se foiesc agitaţi şi şuşotesc între ei. Se aude un fluierat şi câinii se adună pe culmea dealului, gâfâind şi înghesuindu-se unii în alţii. Bărbaţii se răsucesc pe călcâie şi pornesc să coboare în grup pe drumul spre Worthville. Cu faţa roşie de ruşine, Jedidiah se îndepărtează şchiopătând de-a lungul malului şi se face nevăzut dincolo de deal.

— Întoarce-te, strigă după mine domnul Pratt în timp ce se caţără pe un bolovan. Încă nu e târziu.

A rămas singur, un bărbat vanitos, crud şi mârşav.

Tăcerea este singurul răspuns. Firele înalte de iarbă se unduiesc în bătaia vântului.

— Hei, zice Mark din spatele meu, cu mâinile aşezate uşor pe umerii mei. Ce s-a întâmplat aici?

— S-a făcut dreptate, răspund şi satisfacţia îmi curge prin vene. Domnul Pratt e pe cale să culeagă ce a semănat.

— Bun. Hai să mergem acasă. Mă trage sus pe mal, apoi mi se alătură. Cum te simţi?

— Frântă de oboseală. Şi bine, îl sărut eu uşurel pe buze. M-ai salvat.

Îmi prinde obrazul cu blândeţe în palmă.

— Ţi-am spus că voi veni după tine.

— Şi asta ai făcut.

Zâmbesc şi las nerostit un adevăr pe care îl cunoaştem amândoi. Şi anume că totul s-ar fi putut sfârşi prost. Că s-a purtat nebuneşte şi minunat în acelaşi timp.

Ne sărutăm din nou, un sărut dulce şi scurt dar plin de promisiuni.

— E timpul să mergem acasă şi să ne schimbăm cu haine uscate.

Aruncă o privire spre gleznele mele, dar nu zice nimic. Nu îndrăznesc să-i urmăresc privirea. Gleznele mă dor atât de tare, încât e imposibil să arate bine.

— Unde ţi-e sacul?

— A, era să uit. Îl ia de pe bolovan şi îl ascunde pe după un buştean. Pentru moment o să-l las aici. Mă întorc după el mai târziu.

Într-adevăr, este mai bine să ne concentrăm pe drumul pe care îl avem de făcut până la el acasă. Mă reazem de Mark, cu toată atenţia îndreptată asupra cărării aflate în faţă. Urcăm greoi panta. Când ajungem pe culmea dealului, mă uit la oamenii care trec pe lângă noi pe drumul verde. Se holbează la noi, cu gura căscată, şocaţi fără îndoială de cum arătăm, uzi leoarcă şi murdari. Îmi las ochii în pământ; nu vreau să văd dacă şocul li se transformă în dezaprobare.

— Poţi să mergi singură restul drumului?

Scutur din cap, căci corpul meu refuză să mai înainteze cu vreun pas. Tremur din toate încheieturile. Dinţii îmi clănţăne în gură. Am crampe musculare. Şi gleznele! Dumnezeule milostiv, gleznele mele ţipă după puţină atenţie şi durerea îmi taie răsuflarea. Pentru că n-am curaj să mă uit la ele, mă uit la Mark. Dintr-o tăietură din bărbie îi curge sânge.

— Eşti rănit.

— Nimic grav.

— Ba da.

Mă clatin şi mă agăţ de cămaşa lui ca să nu cad.

— Eşti sigură că te simţi bine?

Clatin din cap, prea istovită ca să vorbesc, şi mă las să alunec încet şi cu grijă la pământ.

— Odihneşte-te. Se aşază lângă mine şi mă trage spre el. Ţi-e frig?

— Nu.

— Atunci de ce tremuri?

Simt cum lacrimile îmi înţeapă ochii.

— De uşurare.

Mă culcuşesc, lipită de el, şi închid pleoapele ca să mă feresc de lumina soarelui, de trecători şi de soarta de care abia am scăpat. Tot ce-mi doresc este să simt atingerea lui puternică şi să aud sunetele mici de alinare pe care le scoate.

Minutele trec, suficiente pentru ca o rază de soare singuratică să alunece pe lângă noi şi să-şi facă iarăşi apariţia pe deasupra capetelor noastre. Poate că aţipesc la un moment dat, însă în cele din urmă mă trezesc.

Mark se foieşte.

— Cum te mai simţi acum?

— Sunt gata de plecare.

— Să mergem. Nu mai avem mult.

Drumul urcă, dar panta nu este abruptă. La cotitură, arunc o privire peste umăr către cărarea de pământ. Inima mi se strânge când cascada piere din ochii mei.

Îmi răsucesc faţa şi privesc din nou înainte, lăsând trecutul în urmă. Curând ajungem la casa lui Mark. Deschide poarta şi mă împinge uşor în faţă. Cu o mână mă strânge de braţ, iar cu cealaltă îmi înconjoară protector mijlocul.

Paşii mi se împleticesc, dar mai mult de surpriză decât de durere. Imensitatea casei lui mă intimidează. E mai mare decât casa familiei Eton şi n-are alte dependinţe în afară de un mic şopron. În plus, nu văd decât un singur coş de fum. Cum se încălzesc pe timpul iernii? Câţi oameni locuiesc în casa asta? Şi câţi servitori?

Servitorii mă vor trata ca pe un oaspete ori ca pe una de-a lor?

Ar trebui să mă port ca un oaspete sau ca o servitoare?

— Părinţii tăi sunt acasă?

— Acum nu.

Îmi dreg glasul.

— Oamenii din secolul tău au cu toţii case ca a ta?

— Nu.

Trei caturi din cărămidă. Şi peste tot ferestre.

— Pare destul de extravagantă.

— N-aş zice, dar nici nu e mică.

Îmi ridic ochii spre el, mirată. Se uită drept înainte şi-mi evită privirea.

— Familia ta e bogată?

— Se descurcă bine.

Ajungem în faţa unei uşi vopsite în roşu-închis şi apasă pe nişte năsturaşi negri de pe un pătrat mic şi alb.

— Mi se pare ciudat să discutăm despre asta, spune.

— Foarte bine. Atunci nu vom mai discuta.

Face un pas în spate şi mă invită să intru prima.

Întâiul lucru pe care îl remarc este răcoarea plăcută care domneşte înăuntru. Totuşi, pentru o clădire atât de plină de ferestre, prima încăpere în care intrăm mi se pare destul de întunecoasă.

Cotim după un colţ şi pătrundem într-un spaţiu imens – aproape la fel de mare cât tot parterul casei familiei Pratt. Aud un zumzet ciudat şi simt cum aerul suflă din nişte găuri aflate la picioarele noastre.

Mă conduce spre un scaun şi se lasă pe vine lângă mine.

— Aşteaptă puţin. Mă duc să-ţi aduc nişte medicamente pentru durere şi ceva de băut.

Dispare printr-o uşă.

Îmi împreunez mâinile pe masă şi cedez impulsului de a închide ochii.

— Susanna, poţi să stai dreaptă? mă întreabă Mark cu o voce îngroşată de îngrijorare.

Capul şi braţele mele par să se opună să coopereze, dar reuşesc să-mi îndrept spinarea. Mark lasă să-mi cadă în palmă două pilule şi îmi oferă un pahar.

Lichidul este rece şi dulce.

— Ce este? îl întreb după ce îl beau pe tot.

— Suc de portocale. Îţi face bine.

Îi simt zâmbetul din glas. Îşi strecoară un braţ cald pe după

umerii mei şi se cocoaţă pe un scaun, lângă mine.

— Cum te simţi?

— Mai bine.

De parcă m-aş fi trezit înainte de vreme dintr-un somn neobişnuit de fericit, îmi spun în gând.

— Eşti în stare să mergi?

— O să fiu peste puţin timp.

— OK. Odihneşte-te cât vrei. Pot să te las singură câteva minute? Vreau să dau o fugă până la pârâu ca să recuperez rucsacul şi cărţile tale.

Încuviinţez şi-mi las capul să cadă pe braţe. Un mic ciripit, ca de pasăre, răsună în clipa când uşa se închide în urma lui.

Somnul mă cuprinde imediat. Rămân nemişcată până ce simt o atingere pe umăr.

— Susanna, te-ai trezit?

Casc şi mă forţez să mă îndrept de spate.

— Oarecum.

— Mai stai aşezată câteva minute şi pe urmă o să încercăm să vedem dacă poţi umbla.

— Ce e cu cărţile mele?

— Sunt în aceeaşi stare ca atunci când mi le-ai dat. Mă prinde de mână într-o strânsoare plăcută. Apropo, să ştii că suntem în bucătărie.

— Bucătăria ta este în interiorul casei?

— Mda.

O bucătărie care să se afle înăuntru? Ciudat dar util.

— Şi nu vă faceţi griji pentru incendii?

— Nu tocmai.

Fac ochii mari şi mă uit cu atenţie în jur, în căutarea unor lucruri familiare. Nu există nici vatră, nici cuptor. Poate cutiile argintii împrăştiate pe pereţi îndeplinesc acest rol. Vizavi de locul unde stăm noi sunt două chiuvete. În mijlocul bucătăriei este o masă de lucru acoperită cu o piatră mare şi extraordinar de netedă. Nişte pietre pătrate cu tentă aurie acoperă podeaua. Sunt cel puţin zece geamuri.

Unde sunt tigăile şi oalele? Nu văd nici linguri, polonice sau cuţite. De fapt, singurul obiect pe care îl recunosc este un

ceainic.

Şi mirosurile lipsesc. Nici vorbă de iz de friptură, de foc de lemne ori de pâine coaptă. Totuşi, o aromă slabă de mirodenii dulci pluteşte în aer.

Capul mi se învârte de uimire.

— Unde e bucătăreasa voastră?

— N-avem bucătăreasă. Toţi din familie ne pricepem să gătim, dar mama găteşte cel mai des. Mă urmăreşte cu atenţie. Noi nu avem *niciun* servitor, Susanna.

Clipesc mărunt.

— Niciunul?

Clatină din cap.

Nu ştiu cum ar trebui să iau afirmaţia asta. Fără servitori în casă, înseamnă că sunt obligaţi să facă singuri toate treburile. Nu-mi vine să cred.

— Dar cum gătiţi mâncarea fără vatră?

— Vezi cutiile alea argintii? Li se spune aparate electrocasnice. Îşi curbează uşor în sus buzele. Obiectul ăla cu geam este aragazul, locul unde punem mâncarea la copt. Iar acela înalt este frigiderul. Acolo ţinem mâncarea la rece.

E prea mult pentru mine. Durerea de cap mă cuprinde din nou şi mă împiedică să gândesc. Nu mai sunt în stare să asimilez nimic. Cunoştinţele despre viaţa mea cea nouă vor trebui să mai aştepte, îmi las capul să cadă pe un umăr.

— Hei, te plictisesc cumva?

— Niciodată, casc eu.

— Bine. Se ridică în picioare şi mă trage în sus, ţinându-mă bine pe după talie. Hai să te speli.

Mă încordez.

— Chiar trebuie?

— Mda, ştiu, îmi pare rău. Te-ai rănit şi-ţi curge sânge pe picioare.

Are dreptate, sigur. Trebuie să mă îmbăiez.

Un hohot mă îneacă, gata-gata să-mi scape printre buze. Un hohot de plâns la gândul la ceea ce mă aşteaptă. Mi-e teamă de durere. Mi-e teamă de cum voi reacţiona la durere şi de reacţia lui Mark.

— Mă duc să-ţi caut nişte haine curate şi să-ţi dau drumul la baie.

— Baie? întreb eu şocată.

Imaginea băilor pe care le făceam acasă la familia Pratt mi se iveşte nepoftită în minte. O vană de metal plină cu apă murdară şi rece.

— Nu crezi că m-am spălat suficient de bine în Pârâiaşul dintre Stânci?

— Nu. Nu ştiu ce mizerii sunt în apa aia, zice şi mă cuprinde într-o îmbrăţişare. Trebuie să te bandajez şi să te ung cu alifie pe glezne şi nu pot face asta decât dacă sunt perfect curate. Va trebui să te obişnuieşti. În secolul meu noi ne spălăm zilnic. Ai să vezi, după ce o să te speli şi o să te bandajez, o să te simţi cu mult mai bine.

Nu vreau să mă obişnuiesc cu băile şi nici să stau în apă rece. Dar mai mult ca orice, nu vreau ca Mark să mă ajute să fac baie în vana de la el din casă.

Mă ajută să urc scările. E un chin să-mi ridic picioarele la fiecare pas. Tălpile mele lasă urme pe covorul gros, argintiu care se întinde din perete în perete.

— Mark, ar trebui să avem grijă la podea.

— Nu-mi pasă de covor, îşi apasă el buzele de tâmpla mea. Tu eşti importantă. Nu *el.*

Mă sprijină cu blândeţe, dar şi cu forţă până ce terminăm cu calvarul urcatului.

În partea asta a casei, totul este mai mare şi mai colorat decât în casa familiei Pratt. Scările sunt late şi curbate. Pereţii zugrăviţi într-o nuanţă plăcută de albastru. La intervale regulate, pe ei stau agăţate picturi atât de realiste, de nici nu zici că sunt tablouri. Or fi fotografii, dintr-acelea despre care mi-a povestit Mark? Mă opresc în faţa uneia în care Mark este înfăţişat zâmbind lângă o tânără domnişoară.

— Ea este sora mea Marissa.

— E foarte drăguţă.

Pufneşte.

— Zău? Stai s-o cunoşti.

Traversăm un hol şi pătrundem într-o încăpere lungă şi lată,

plină cu oglinzi şi lespezi din piatră.

— Asta e baia. Aici facem duş sau baie. Se foloseşte şi pentru… Face o pauză. E şi un soi de latrină.

Rămân în prag. Este cea mai albă cameră pe care mi-a fost dat s-o văd vreodată. Cu chiuvete albe şi podea albă. Vana albă e mare şi adâncă, cu picioare scurte, terminate cu labe, care o susţin. A fost împinsă sub o fereastră făcută dintr-o sticlă ciudată şi neacoperită de perdele.

Abia dacă pot cuprinde dintr-o singură privire toată încăperea asta dedicată îmbăierii. Vana este mai mare decât spaţiul meu de dormit din podul familiei Pratt.

Muşchii încep să-mi tremure, dar nu mă mişc şi nu ating nimic. Am murdărit deja podeaua. Dacă mai stric şi altceva?

— Unde sunt părinţii tăi?

— Sunt plecaţi într-o călătorie. La o nuntă, într-un alt stat. De care n-ai cum să fi auzit.

Mai bine nu întrebam. Închid ochii ca să mă apăr de lumea asta nouă şi trag adânc aer în piept. N-am încotro, trebuie să o iau aşa cum este. Am ştiut că va fi diferită şi greu de înţeles. Dar n-aş putea să mai amân un pic cunoaşterea ei, să nu mă arunc cu capul înainte? Nu mi-ar fi mai uşor s-o digerez bucată cu bucată – şi în momente când mă voi simţi mai bine?

Da, ăsta e răspunsul. Voi fi pregătită să aflu mai multe despre lumea mea cea nouă atunci când îmi voi mai reveni.

— Să mai dau un pic drumul la apă caldă.

O baie caldă? Revin cu picioarele pe pământ. Serios? Chiar voi avea parte de o baie caldă?

Mark îngenunchează lângă vană şi răsuceşte ceva ce seamănă cu un ciocănel de uşă. Apa ţâşneşte.

— Va trebui să te dezbraci.

Mă simt jenată de cererea lui. Şi nesigură pe mine.

— Ce vrei să spui?

— Nu-ţi face griji, n-am vrut să zic să te dezbraci cât sunt eu aici. O să te las singură să te speli. Mă duc să caut ceva de îmbrăcat pentru tine la sora mea în cameră. Întinde mâna şi ia dintr-un dulap un vraf de ştergare albe, pe care le aşază aproape de capătul vanei. Uite, foloseşte prosoapele astea.

— Mulţumesc.

Se strecoară pe lângă mine şi dă să iasă.

— Dacă mai ai nevoie de ceva, strigă-mă.

Îi zâmbesc timid, uşurată că nu mi-a cerut să mă dezbrac în faţa lui.

— Ce fel de haine poartă sora ta?

— O să le aleg pe cele mai modeste. Haide, Susanna, intră, mă îndeamnă el.

Pătrund în încăpere şi scot un icnet când simt răceala pardoselii. O picătură de sânge s-a scurs şi a format o pată lângă talpa mea. Oi fi lăsat pete de sânge şi pe covorul acela atât de frumos? Mă sprijin de bufetul în care sunt băgate chiuvetele şi mă abţin să ies ca să verific. La ce bun? Oricum n-aş şti să scot petele de pe un covor argintiu.

Este mai bine să fac ce mi-a spus Mark şi să las întrebările pentru mai târziu. Îmi desfac corsetul şi juponul. Boneta am pierdut-o, victimă a fugii spre libertate. Scot totul de pe mine în afară de cămaşă, mă cocoţ pe marginea vanei şi-mi plimb degetele prin apă. Apa îmi mângâie mâna şi este minunat de caldă. Într-un colţ aşteaptă un coşuleţ cu sticluţe divers colorate. Iau una şi o duc la nas. Miroase a trandafiri. Un parfum tare plăcut. În lumea mea cea veche, parfumul e un lux pe care şi-l permit doar cei bogaţi.

Familia lui Mark e bogată.

Ar trebui să adaug la lista mea cu întrebări de pus mai târziu încă una: în lumea asta oamenii săraci miros şi ei bine?

Aud o bătaie uşoară în uşă.

— Eşti în cadă?

Înşfac un prosop şi-l ţin în faţa mea.

— Nu încă.

— Pot să intru?

— Da.

Uşa se deschide încet. Mark îşi vâră capul înăuntru. S-a schimbat în haine curate şi uscate.

— Hei, zice el. Ţine în mâini o pereche de pantofi, o fustă lungă, foarte colorată, şi o cămaşă albastră ca de bărbat, cu mâneci largi şi mulţi nasturi. Crezi că-ţi vin hainele astea?

Încuviinţez cu o mişcare din cap.

— Bine. Le aşază morman lângă chiuvete. Dacă vrei, pot să-ţi spăl hainele cele vechi.

Un bărbat care spală rufe? Dau din nou din cap, emoţionată şi de întrebare, şi la gândul grijii pe care mi-o poartă. Oricum trebuie să-mi spăl hainele, nu? Va trebui să îi înapoiez lucrurile surorii lui.

Mark culege de pe jos hainele mele vechi.

— Mai ai nevoie de ceva?

— Da. Unde e săpunul?

— În sticluţele alea, ca cea pe care o ţii în mână. Alege ce îţi place.

— E săpun în ele?

Hm, deci nu-i parfum, îmi zic în sinea mea. Ce idee drăguţă. Poate că baia va fi, până la urmă, plăcută. Dar mai întâi trebuie să mă ocup de o altă nevoie urgentă.

— Şi latrina unde e? îl întreb.

Se înroşeşte.

— Uite aici. I se spune toaletă. Arată spre un vas mare şi alb. Te aşezi pe vas şi faci pipi înăuntru. Când termini, apeşi pe butonul ăsta argintiu şi apa o să-l îndepărteze din vas.

După ce pleacă, încerc toaleta. Face zgomot, dar funcţionează exact cum mi-a descris. O latrină înăuntrul casei şi care se menţine curată şi miroase frumos? Încă un lucru care îmi place aici. E minunat că printre atâtea lucruri noi de învăţat sunt invenţii care chiar îmi plac.

Nerăbdarea începe să mă încolţească şi îmi îndrept din nou atenţia către vană. Iau sticla cu săpun. Mi-ar plăcea să miros a trandafiri. Şi sunt convinsă că şi lui Mark i-ar plăcea. Torn puţin lichid în apă. Săpunul se împrăştie în apă, cu răsuciri şi încolăciri, ca o fundiţă rozalie.

Totul e de acum pregătit pentru baie. Îmi trec picioarele peste marginea vanei şi mă cufund în apă.

CAPITOLUL 33
URMĂRILE

M-am oferit să spăl hainele Susannei, dar adevărul e că aş dori să le ard. Chiar şi într-o lume în care oamenii sunt dispuşi să accepte aproape orice, boarfele ei ar arăta prost.

La naiba, sunt atâtea lucruri pe care va trebui să le înveţe – de la lucruri importante, precum tehnologia, la cele mărunte, ca de exemplu accentul pe care îl punem noi pe curăţenie. E ca şi cum ar fi aterizat aici dintr-o cultură primitivă dintr-o ţară din lumea a treia fără să aibă idee de viaţa care o aşteaptă. De îndată ce îşi va mai reveni, se va lovi pretutindeni de lucruri noi.

Ce se va alege de noi doi? Ce-o să le spun alor mei? Mama mi-a spus că Susanna este oricând bine-venită în casa noastră, dar pentru cât timp? Susanna nu are pe nimeni în lumea asta. Şi nu există din punct de vedere legal. Ce vom face în privinţa asta?

OK, de ajuns. Ce-i făcut e bun făcut. Este aici. Ne vom descurca noi, într-un fel sau altul. Avem şi-aşa destule pe cap acum ca să-mi mai fac griji şi pentru ziua de mâine.

E cazul să mă concentrez pe acele probleme care pot fi rezolvate, ca de exemplu spălatul hainelor ei.

Cobor scările, dar sunt oprit din drum de un ţipăt ca de animal sălbatic aflat în suferinţă. Un ţipăt întrerupt de un urlet scos pe jumătate, urmat de suspine zgomotoase, înecate. Las hainele să cadă pe podeaua din hol şi o iau la goană înapoi, spre baie.

Susanna stă cuibărită în cadă, cu cămaşa adunată în jurul pieptului ca un balon murdar şi transparent. Se uită în gol şi lacrimile îi şiroiesc pe obraji. Apa înroşită i se învolburează la picioare.

— Rahat. Am uitat că ai gleznele rănite.

Se uită la mine cu ochi sticloşi. Deschide gura ca să rostească ceva, dar nu face decât să scoată încă un hohot de plâns înăbuşit.

Mă doare s-o văd în halul ăsta.

— Îmi pare rău. Îngenunchez lângă cadă şi mă simt ca un prost total incapabil să facă faţă situaţiei. Ce-ar trebui să fac?

OK, Mark, gândeşte. Cum anume trebuie procedat, şi în ce ordine?

— Îmi pare rău, dar trebuie să văd ce e cu gleznele tale.

Dă din cap vag şi-şi fereşte privirea. Printre suspine, dinţii îi clănţăne în gură.

Nu sunt sigur cu ce ar trebui să încep. Rănile arată îngrozitor. Are probabil nevoie de îngrijire medicală, lucru pe care deocamdată nu ni-l putem permite. Ar însemna să ni se pună prea multe întrebări la care nu avem pregătite răspunsuri.

Ce bine ar fi dacă mama ar fi acasă. Mi-a spus o dată ceva despre îngrijirea pacienţilor. *Vorbeşte-le pe un ton liniştitor. Spune-le ce ai de gând să faci. Evită să-i iei prin surprindere.*

— Susanna, acum o să las apa să se scurgă, o să-ţi aplic nişte bandaje provizorii şi pe urmă o să umplu cada din nou.

Scot dopul de la cadă şi iau un prosop mare pe care îl las să cadă pe umerii ei ca o pătură.

Îşi reazemă capul de marginea căzii şi închide ochii. Cu cea mai mare atenţie, îi ridic un picior pe care îl proptesc pe un prosop rulat.

— O să te doară. Îmi pare rău.

— Nu faci decât să mă ajuţi, şopteşte ea. Dar, te rog, fă-o cât poţi de iute.

Apăs un şervet de faţă pe glezna ei. Şuieră printre lacrimi.

N-am încotro, trebuie să continui. Curăţ locul şi îndepărtez pielea moartă. Oriunde tamponez, sângele ţâşneşte din nou.

Nu sunt specialist, însă am impresia că a făcut o infecţie. Dar o să mă gândesc la asta mai târziu.

Glezna stângă e în sfârşit curată. Scot din cel mai apropiat dulăpior trusa de prim ajutor. Slavă Domnului că mama e aşa de paranoică: avem câte o trusă dintr-asta în fiecare baie.

Aplic o alifie cu antibiotic, acopăr cu un bandaj de tifon şi-i înfăşor piciorul. Am terminat, în fine, cu piciorul stâng. E timpul să mă ocup de dreptul. Mă uit la pacientă ca să văd cum se simte.

Stă cu o mână peste gură, de parcă ar vrea să îşi înăbuşe strigătele.

— Îmi pare rău. Vrei să fac o pauză?

Clatină din cap.

— OK. Piciorul drept acum.

Repet punct cu punct aceleaşi operaţiuni. Termin cu totul. Îi eliberez şi al doilea picior, îmi ridic ochii zâmbind în chip de încurajare şi încremenesc.

La naiba.

Cămaşa ei s-a transformat într-un fel de a doua piele. O a doua piele al dracului de sexy. Are nişte sâni tare frumoşi. La care nu ar trebui să mă gândesc deloc în clipa de faţă, numai că nu mă pot abţine.

Concentrează-te pe fata asta suferindă. Îmi fac de lucru strângând mizeria.

— Vrei să te ajut cu baia?

— Nu, mă descurc şi singură.

— OK. Să dau drumul la apă. Răsucesc robinetele, având grijă ca apa să nu curgă cu prea multă forţă. Poţi folosi câte prosoape ai nevoie ca să te usuci şi pe urmă lasă-le pe podea.

— Mulţumesc.

Dau din cap, fără să mă mai uit la ea. Mă simt cam neajutorat.

— Poate c-ar trebui…

— Zău aşa, Mark, nu-ţi face griji, sunt bine. Ne vedem când termin.

— Bine. Mă găseşti în bucătărie.

Pun hainele ei în maşina de spălat, aşez o altă trusă de prim

ajutor pe masa din bucătărie şi pregătesc o gustare. Brânză, biscuiţi şi felii de măr. Păcat că n-am cu ce prepara ceva mai consistent. Mama a lăsat dulapul aproape gol; se aştepta să mănânc la bunici.

Dintr-odată mă simt paralizat de panică – de sentimentul de a fi responsabil în totalitate pentru altcineva. Mă prăbuşesc pe un scaun şi încerc să îmi revăd în minte acţiunile. Oare am făcut tot ce trebuia? Sau am omis ceva important? Aş vrea să-i am aici pe ai mei. Ca să ştiu dacă am făcut tot ce trebuia pentru a o îngriji pe Susanna. Şi cum ai mei nu sunt aici, bunicii sunt cea mai bună alternativă.

Scot mobilul şi sun la casa de pe malul lacului.

— Ce-i? latră bunicul în receptor.

— Bunica e acasă?

— Mda.

Urmează o pauză lungă.

OK, o să intru în jocul lui, cu toate că de data asta nu mi se mai pare amuzant.

— Pot să vorbesc cu ea?

— Despre ce?

— Bunicule, te rog.

Lasă telefonul jos cu un păcănit.

După scurt timp, bunica răspunde.

— Bună, Mark, am văzut că ai plecat foarte devreme azi-dimineaţă. Ţi-ai luat micul dejun? Când te întorci?

Sună exact ca o bunică şi total în control, două din calităţile de care am nevoie acum.

Mă simt ciudat de agitat. O voi introduce pe Susanna în lumea secolului al douăzeci şi unulea şi o voi prezenta oamenilor din acest veac. Cum le voi explica lor situaţia? Cum îi voi convinge că Susanna şi cu mine nu suntem nebuni? Când am planificat ziua de azi, am fost atât de prins de urgenţa salvării Susannei, încât nu m-am gândit prea mult la urmări.

Pentru moment, mă voi limita la cât mai puţine explicaţii, iar la noapte mă voi gândi serios la asta.

— Bunico, ţi-a povestit mama despre prietena mea Susanna?

— Fata aceea din nu ştiu ce cult?

Cult? Perfect. Ideea îmi convine.

— Mda, mama i-a tratat o arsură.

— Da, am auzit de tânăra aceea. De ce? zice bunica cu o voce gravă.

— Susanna a fugit astăzi.

La simpla enunţare a acestei informaţii, valuri de emoţii mă cuprind. Îmi plec capul şi-mi ţin o clip respiraţia. Evenimentele petrecute azi-dimineaţă îmi trec prin faţa ochilor ca nişte stop-cadre. S-au întâmplat atât de multe lucruri. Prea multe dintre ele s-ar fi putut sfârşi prost şi mai sunt o groază de alte lucruri de făcut. Dar măcar Susanna a scăpat cu viaţă şi este liberă.

Bunica icneşte de surprindere.

— Se simte bine?

— E slăbită şi epuizată, dar se va face bine. În cele din urmă.

— Ai fost cu ea când a scăpat de acolo?

— Da. Şi sunt şi eu bine, mersi.

— Şi oamenii aceia nu au încercat să vă oprească?

— Ba da.

Corpul mă doare dintr-odată, o reacţie întârziată.

— Bunico, am nevoie de ajutor. Aş vrea să o aduc pe Susanna la voi acasă pentru restul weekendului. Poţi să o laşi să doarmă în cealaltă cameră de oaspeţi?

— Sigur că da. Nici n-ar fi trebuit să întrebi. Adoptă brusc un ton energic, ca de femeie de afaceri. Împachetează-i lucrurile şi ad-o imediat aici. Între timp o să-i pregătesc camera. Aţi mâncat ceva pe ziua de astăzi?

Zâmbesc. Mâncarea – remediul bunicii mele sudiste la orice fel de problemă.

— O să luăm o gustare uşoară. Dar sunt convins că ne va rămâne loc şi pentru prânz.

— OK, scumpule. Şi, Mark?

— Da?

— Bravo.

Clic.

Zâmbesc, aşez telefonul pe masă şi ridic ochii. Susanna stă

în pragul uşii. Arată mică şi adorabilă în hainele şi papucii Marissei. Îmi aruncă un surâs timid.

— Hei. Împing scaunul în spate, mă ridic şi mă îndrept spre ea. Cum te-ai descurcat?

— Bine.

Deschid braţele şi vine către mine şi se cuibăreşte la pieptul meu. Miroase a trandafiri. Îmi trec degetele prin părul ei, pe toată lungimea, din cap până la talie. E moale, ud şi superb.

Oftează.

— Am observat că multe din doamnele de pe drumul verde au părul tuns scurt. Cred că dacă mi-aş tăia părul aş duce lipsa greutăţii de pe cap.

— Mda, oamenii din secolul ăsta poartă tot felul de tunsori. Presupun că majoritatea preferă părul scurt pentru că este mai uşor de îngrijit. Îmi plimb degetele prin şuviţele ei întunecate. Nu cunosc pe nimeni cu păr atât de lung ca al tău. E minunat.

— Mă bucur că îţi place, dă ea din cap, lipită de pieptul meu. Te-am auzit cum vorbeai cu cineva.

— Cu bunica.

— Ai folosit telefonul?

— Da. Mă dau un pas în spate ca să o pot privi în ochi. La noapte o să dormim acasă la bunici.

Se încordează şi se desprinde din strânsoarea mea. Se duce la fereastră.

— Ce-or să creadă despre mine?

Mă apropii de ea, dornic să înlătur îngrijorarea pe care i-o citesc în ochi.

— Vor crede că eşti frumoasă şi înţeleaptă. Pentru ei nu va conta de unde vii.

— Dar cum le vei explica de ce sunt aşa de diferită?

— Nu cred că voi fi nevoit să le ofer vreo explicaţie. În secolul meu avem nişte chestii care se cheamă culte. De multe ori sunt conduse de oameni cu opinii neobişnuite în materie de religie, care câteodată răpesc copii şi îi tratează rău. Bunicii mei cred că aşa s-a întâmplat cu tine. Şi vor da vina pe cult pentru orice lucru pe care îl vei face şi pe care nu şi-l vor putea explica.

Lucrurile se vor complica mai târziu, îmi zic în sinea mea, dar în următoarele câteva zile o să ne descurcăm cu bunicul şi bunica pedalând pe ideea asta.

— Bunicii tăi sunt la fel de bogaţi ca şi tine?

— Se descurcă bine. Au o casă pe malul unui lac, în districtul Chatham. E undeva în mijlocul pădurii. De la ei din casă nici nu se văd casele vecinilor. S-ar putea ca asta să-ţi convină mai mult.

Înghite în sec.

— Au cunoscut-o pe Alexis?

— Da. Îmi împletesc degetele cu degetele ei şi mă bucur când îmi strânge mâna cu putere. Dar n-ai de ce să-ţi faci griji în privinţa lui Alexis. Nimeni de la mine din familie nu a plăcut-o.

Respiră greu şi nu pare să se fi liniştit deloc.

— Ce nasol.

Îmi înăbuş hohotul de râs care îmi stă în gât; deja a început să prindă nişte cuvinte din lumea mea – şi le foloseşte corect.

— Ce anume e nasol?

— Nu am mai mers la şcoală de la zece ani. Sunt plină de cicatrici. Nu ştiu nimic despre lumea ta. Şi…

— Opreşte-te, te rog, Susanna, o întrerup eu. Ţi-ai sacrificat viitorul de dragul surorii tale. Iubeşti nişte copii deşi tatăl lor te-a bătut cu cruzime. Şi totuşi nu ai cedat niciodată. Eşti omul cel mai bun pe care l-am cunoscut. Familia mea te va adora.

Îşi boţeşte faţa, de parcă ar durea-o ceva, şi îşi fereşte ochii.

— Când plecăm?

— În câteva minute, după ce o să-ţi schimb din nou bandajele – şi după ce o să ciuguleşti ceva.

— Cum ajungem acolo şi în cât timp?

Vocea îi tremură.

— O să mergem cu camioneta, care e un fel de şaretă mai elegantă şi mult mai mare. Şi închisă. Nu e trasă de cai dar, ai să vezi, se deplasează repede. O să ajungem în mai puţin de o oră.

Dă din cap fără să spună nimic.

— O să facem totul aşa cum vrei tu, în ce ritm vrei. Vei fi

bine. Îţi promit.

Privirile ni se întâlnesc. E palidă şi calmă.

— Sunt gata.

CAPITOLUL 39
MEMENTOURI NEOBOSITE

Camioneta lui Mark nu are nimic în comun cu o şaretă, cu excepţia faptului că ambele transportă persoane. Pe dinafară, este o maşinărie mare, neagră şi zgomotoasă. După ce mă saltă şi mă aşază înăuntru, Mark mă leagă de un scaun alunecos cu o curea care aproape că mă sufocă.

Cel mai rău e că această camionetă se mişcă înspăimântător de iute. La început încerc să mă uit pe geam. Dar cum alte vehicule trec pe lângă noi cu viteze şi mai mari, găsesc de cuviinţă că e mai bine ca în restul drumului să stau cu ochii închişi. Îmi apăs mâna pe stomacul care face tumbe şi mă rog să nu mi se facă rău în şareta asta frumoasă, fără cai.

— Am ajuns, zice Mark.

Mă scutur de neliniştea care nu mi-a dat pace în ultima oră şi privesc în jur. Ne aflăm într-un mic luminiş din pădure. O casă din buşteni se ridică între noi şi un lac sclipitor. O grădină cu tulpini înalte de porumb şi lujere încărcate de legume înfloreşte pe o latură, în timp ce flori se înghesuie în fiecare loc din curte unde pătrunde câte o rază de soare.

Locul ăsta nu mi se pare foarte străin de mine.

Mark sare din vehicul şi-i dă ocol ca să mă ridice de pe scaun şi să mă pună jos. Când îmi las greutatea pe un picior, nu îmi pot stăpâni o grimasă de durere. Îmi simt tot corpul bătut şi învineţit.

O uşă se aude trântindu-se în apropiere. Pe o tindă de lemn fără acoperiş stau un bărbat şi o femeie în vârstă.

— Eşti bine? mă întreabă Mark în timp ce mă cuprinde pe după mijloc cu mâini calde.

— Da, oftez eu, uşurată că goana s-a terminat.

— Să nu-ţi faci griji că nu vei şti ce să spui şi să faci. Ai să vezi, o să te descurci bine şi, oricum, voi fi tot timpul lângă tine.

— OK.

Încerc să îi zâmbesc. Nu sunt convinsă că şi reuşesc.

Îşi împleteşte degetele cu degetele mele şi mă conduce la bunicii lui. Dau să-mi desfac mâna din strânsoare, însă nu mă lasă. Semnele de afecţiune nu mai trebuie arătate doar în particular?

— Bună, Susanna, spune femeia cea vârstnică. Are aceiaşi ochi chihlimbarii ca Mark şi un surâs dulce şi amabil. Eu sunt Norah, iar el este soţul meu, Charlie.

Bărbatul vârstnic dă din cap o dată.

— Bună, spun.

Va trebui ca pe moment să mă adresez cu numele lor de botez, căci nu mi-au spus şi numele de familie. Ăsta-i un lucru foarte familiar.

— Mă bucur să vă cunosc, adaug.

— Şi noi ne bucurăm să te cunoaştem. Hai, intră, dragă.

Încăperea din faţă ocupă jumătate din casă şi nu are tavan, ci se întinde în sus până la grinzile acoperişului. Mă minunez de o asemenea cameră, înaltă cât două caturi – atât de neobişnuită şi de maiestuoasă totodată.

Are o vatră din piatră şi podeaua este lustruită şi străluceşte. Covoraşe în culori vii sunt împrăştiate peste tot. Mai văd două canapele mari şi mai multe scaune tapiţate în nuanţe maronii plăcute ochiului. Mobila pare mai degrabă confortabilă decât elegantă, o alegere pe care o aplaud.

— Mark, zice bunica lui, cum e cu gleznele Susannei?

Mă uit în jur şi-i văd pe toţi trei holbându-se la mine. Ce ciudat că pe moment aproape c-am uitat de ei. Durerea nu a dispărut. Doar m-a lăsat un pic. În locul ăsta nou sunt însă atât de multe lucruri de văzut, încât mintea mi-a fost ocupată cu altceva.

Mark oftează.

— Va trebui să arunci o privire, bunico, să vezi… ce e de făcut.

— Cum s-a întâmplat? întreabă Norah, mutându-şi privirea de la nepotul ei la mine.

Cât ar trebui să le împărtăşesc? Mă uit la Mark, în căutare de sprijin, şi văd că dă din cap încurajator.

— Stăpânul m-a legat în lanţuri acum trei săptămâni. I-a fost teamă să nu fug.

Nu-mi pot suprima un mic zâmbet de satisfacţie că temerea i s-a adeverit.

Norah face ochii mari, dar se abţine de la comentarii. În schimb, îmi face semn să o urmez.

— Bine. Hai să-ţi arăt partea cea mai importantă din casă, drăguţo. Baia.

Mă târăsc în urma ei de-a lungul unui coridor scurt. La mijlocul lui se opreşte şi deschide o uşă.

— Vrei să te las singură câteva clipe, dragă?

— Da, vă rog.

În încăperea asta sunt lucruri pe care nu le înţeleg, lucruri despre care Mark nu mi-a spus nimic la el acasă şi eu am fost prea ameţită ca să întreb. Într-un capăt se află un dulap gol cu uşă din sticlă şi fără rafturi. Lângă toaletă e un mosor mare cu hârtie albă. Pe bufet stau aliniate două sticle cu cep. Ar fi mai bine să discut despre toate astea cu Norah sau cu Mark?

Cu Mark, presupun. Va fi poate jenantă o astfel de discuţie cu un bărbat, dar sunt probabil unele lucruri pe care până şi o fată provenită dintr-un „cult" ar trebui să le ştie.

Mă uşurez, deschid uşa şi o găsesc pe Norah pe hol, aşteptându-mă. În spatele ei, pe perete, atârnă un tablou dintr-acelea, foarte realist. O fotografie. Două fetiţe, cea mare cu bucle scurte blonde, în timp ce fetiţa mică are părul lung, de un roşu intens. Amândouă cu ochi chihlimbarii. Mă opresc şi le privesc cu admiraţie.

— Pot să întreb cine sunt fetiţele?

Norah dă din cap.

— Fiicele mele. Arată înspre cea blondă. Ea e Sherri, mama

lui Mark. Iar cealaltă este Pamela. Se întoarce spre mine, cu o cută de tristeţe pe buze. A murit în urmă cu cinci ani.

— Dar amintirea ei nu vă doare?

— Mai mare durere aş simţi dacă aş da-o uitării, zice cu capul plecat. Dar tu? Ai lăsat în urmă mulţi oameni dragi?

— Da, doamnă.

Blândeţea vocii ei aproape că mă face să îi mărturisesc totul.

— Mama şi cu sora mea au rămas acolo. Şi câţiva copilaşi pe care i-am crescut.

— Îţi faci griji pentru ei?

Scutur din cap.

— Au o situaţie mai bună decât a mea.

— Poate că îi vei revedea cândva.

Durerea despărţirilor care nu au avut loc mă copleşeşte.

— Nu prea cred.

— Of, draga mea, spune Norah, îmbrăţişându-mă, ai făcut un lucru tare curajos astăzi. Dă frâu liber suferinţei. Şi să nu te mire dacă mult timp de aici încolo te vei simţi tristă şi confuză.

Stau lipită de ea, frântă de oboseală şi incapabilă să vărs o lacrimă. Oare tristeţea va pieri complet vreodată? Poate că nu. E însă atât de bine că femeia asta mă înţelege.

— Bun. Hai să ne întoarcem în camera de zi. Vreau să văd cum ţi-a pansat Mark gleznele.

Mark şi bunicul lui stau de vorbă, aşezaţi pe canapele, unul în faţa celuilalt. Se opresc din discuţie la intrarea noastră. Mă aşez lângă Mark şi aştept, nesigură de ceea ce ar trebui să fac, în timp ce Norah îngenunchează la picioarele mele.

Mark îmi şopteşte la ureche:

— Relaxează-te. Bunicii îi place să se agite în jurul altora.

Norah exclamă la vederea rănilor şi eu mă întind pe canapea, cufundându-mă în pernele moi.

Charlie se uită la mine pe sub sprâncenele stufoase.

— Mark mi-a povestit despre calvarul prin care ai trecut, Susanna. Îmi pare rău că n-am avut ocazia să-l bat şi eu pe ticălosul ăla de să-i meargă fulgii.

Norah aruncă o privire peste umăr.

— Zău aşa, Charlie.

Mă întorc spre el, abia stăpânindu-mi zâmbetul – şi un căscat.

— Vă sunt recunoscătoare.

Mormăie.

— Aici avem un locşor frumos, lângă lac. Poţi să stai cât doreşti.

— Mulţumesc, domnule.

Se ridică în picioare.

— Mark, am nevoie de ajutorul tău la ponton.

Face un semn spre uşă.

După câteva clipe, îi zăresc trecând pe lângă ferestrele laterale şi dispărând în direcţia lacului.

— Susanna, îţi voi bandaja din nou gleznele, dar mai întâi o să-ţi dau ceva care să-ţi mai aline durerea, zice Norah.

Mă bate uşurel pe genunchi şi iese din raza mea vizuală. Nu mă clintesc din loc; nevoia de a dormi e mult prea mare.

Iau ascultătoare pilulele pe care mi le dă şi pe urmă o urmăresc, cu ochii pe jumătate închişi, cum desface cu grijă pansamentele şi mă unge cu nişte alifii. În cele din urmă îmi las gândurile să plutească spre alte zări.

Totul e aşa de ciudat. Azi-dimineaţă, când m-am trezit din somn, eram legată în lanţuri. Nu mă gândeam decât la ziua care mă aştepta, la copilaşii pe care îi iubeam, la sora de care îmi era dor şi la nenumăratele sarcini pe care trebuia să le îndeplinesc înainte de a mă întoarce la aşternutul meu de paie. Refuzam să mă gândesc la viitor şi la acel eveniment de neconceput care avea să o aducă pe Joan Hinton în locul meu. Pentru ca în numai câteva ore să pierd şi lanţurile, şi pe cei dragi.

Un viitor nou se întinde în faţa mea, dar nu-mi pot obliga mintea să se gândească la el. Am prea multe de învăţat, prea multe de văzut, prea multe de simţit. Imensitatea lucrurilor care mă aşteaptă apasă greu pe umerii mei şi abia dacă pot să respir. Îmi vine să plâng şi să mă ascund.

Închid ochii şi mă las în voia lui Norah şi a alifiilor ei. Mă îngrijeşte cu aşa mare blândeţe.

Aşa mare blândeţe.

Şi sunt aşa de obosită…

*

Perna de lângă mine se mişcă.

— Hei, somnoroaso, zice Mark. Îmi pare rău că te deranjez, dar ar fi bine să te scoli.

Deschid pleoapele. Am adormit?

— Bunica ta trebuie că îşi închipuie că sunt foarte nepoliticoasă.

— Ba nu, nu crede decât că eşti epuizată, îmi zâmbeşte el. S-a dus cu bunicul la magazin ca să cumpere bandaje şi alte lucruri.

— Ne-au lăsat singuri? Încerc să zâmbesc, însă casc în schimb. Uite încă o diferenţă între secolele noastre. În secolul meu nu e cuviincios ca un băiat şi o fată să stea singuri, fără cineva care să îi supravegheze.

— Au încredere în noi.

— Şi tu le meriţi încrederea?

— Din nefericire, da.

Are o expresie atât de tristă întipărită pe faţă, încât nu pot să mă abţin şi chicotesc.

— Mă tentează să văd cât de adevărată este afirmaţia ta.

— Zău? zice şi ochii i se aprind de nerăbdare. Atunci de ce nu încerci?

Îmi ridic faţa spre el şi ne sărutăm. E un sărut dulce şi scurt şi lipsit de fierbinţeala fascinantă a primelor noastre săruturi. Totuşi îmi place şi ăsta.

— M-ai salvat, îi spun şi îmi las capul pe umărul lui.

— Ne-am salvat unul pe celălalt – din mai multe puncte de vedere decât ai putea crede. Mă sărută pe frunte. Nu te-am putut lăsa să mori acolo, Susanna. Aş fi venit la tine în fiecare zi, ca să mă asigur că eşti în siguranţă.

— Îţi datorez atât de mult.

Îşi apasă vârfurile degetelor pe buzele mele.

— Nu-mi datorezi nimic. Eşti în viaţă. E singura mulţumire care îmi trebuie.

Dau din cap, în semn că îi accept spusele, cu toate că ştiu

bine că nu e ultima discuţie pe care o vom avea pe acest subiect. Recunoştinţa mea va fi veşnică.

Îşi trece buzele uşor peste gura mea.

— Bun, acum spune-mi ce ai vrea să facem.

— Da, m-am gândit la câte ceva, îi răspund eu veselă. Am atâtea de învăţat. Şi sunt pregătită să încep. Vreau să-mi explici care e rostul unor lucruri din baie.

*

Luăm prânzul la o masă de lângă bucătărie. Mâncarea este simplă: pui, cartofi şi mazăre verde. Văd că ei beau ceai îndulcit cu zahăr, peste care toarnă bucăţi de gheaţă. Mi se pare destul de ciudat, dar beau şi eu.

— Te-ai săturat, Susanna? mă întreabă Norah, uitându-se la mâncarea pe care am lăsat-o în farfurie.

— Da, doamnă. E delicios, dar… las eu fraza neterminată şi mă scuz cu un zâmbet.

— Nu face nimic. Am terminat şi eu de mâncat. Împinge scaunul şi se ridică în picioare. Acum noi două o să mergem pe verandă ca să privim apusul de soare. Mark şi cu Charlie se vor ocupa de spălatul vaselor.

Aşa, deci tinda aia neacoperită se cheamă „verandă”. Lista cuvintelor pe care trebuie să le reţin se lungeşte cu fiecare propoziţie.

Bărbaţi care să se ocupe de treburile casei? Mark şi bunicul lui vor strânge masa în timp ce Norah şi cu mine vom sta de vorbă în tihnă. Îmi va lua probabil ceva timp ca să mă adaptez la obiceiul acesta al lor, dar sunt convinsă că va ajunge să-mi placă.

În timp ce traversăm încăperea spre uşa din faţă, Norah mă întreabă:

— Ai un păr aşa de frumos. Foarte des. Şi cu o nuanţă de castaniu foarte plăcută. Acolo unde ai trăit îl purtai lăsat pe spate?

— Nu. Trebuia să îl ţin strâns sus pe cap şi prins sub bonetă în timp ce lucram.

— Ce păcat. Dar acum s-a terminat. De acum încolo îl vei

putea purta aşa cum doreşti, îmi spune şi ochii ei lucesc. N-ai vrea să ţi-l perii şi să ţi-l împletesc?

Nimeni, de când eram copil mic, nu mi-a mai pus întrebarea asta cu atâta bucurie şi speranţă în glas.

— Mi-ar plăcea tare mult.

În următoarea oră stăm pe verandă şi Norah îmi perie părul cu mişcări blânde şi îmi vorbeşte despre grădina şi florile ei. Suntem cufundate în discuţie când Mark şi Charlie ies din casă, ne urmăresc preţ de câteva clipe, apoi se îndreaptă împreună spre zona mai întunecată a curţii. Nu se duc prea departe, căci le aud vocile înălţându-se peste copaci printre trosniturile crengilor pe care calcă.

— Susanna, văd că încerci să îţi ascunzi căscatul. Cred că ar trebui să mergi la culcare.

— Vă rog să nu vă simţiţi jignită. Vă sunt profund recunoscătoare pentru tot ce aţi făcut pentru mine.

Îi urmăresc neliniştită reacţia.

— Nu, drăguţo, eu sunt cea care ar trebui să-şi ceară scuze. Ai avut o zi traumatizantă. Ai nevoie de odihnă. Se ridică în picioare. Hai să intrăm în casă.

O ia înainte şi urcăm pe o scară îngustă de lângă peretele opus uşii. În capătul ei e un spaţiu mobilat simplu din care se vede peretele din faţă al casei, cu vatra aceea imensă. În încăperea mică şi deschisă nu sunt decât un scaun, o masă şi o canapea joasă fără rezemătoare.

Arată spre o uşă dintr-un capăt al încăperii.

— Camera de oaspeţi e acolo. E locul cel mai liniştit din casă.

Dau din cap în semn de încuviinţare.

— Mark? strigă ea peste balustradă.

Apare la parter şi se uită în sus.

— Da, bunico?

— O s-o ajut pe Susanna să se pregătească de culcare. În noaptea asta vei dormi aici, la etaj, ca să fii lângă ea dacă are nevoie de ceva.

Pregătirile nu durează mult. Norah îmi dă o rochie, căreia îi zice „cămaşă de noapte de bunicuţă". E frumoasă – într-o

nuanţă pală, mătăsoasă şi cu dantelă pe margini. O îmbrac şi mă vâr imediat în aşternut. Iese din cameră, nu înainte de a bătea cu degetul într-un pătrat alb, de unde se stinge lumina. Tresar din cauza întunericului care se lasă brusc şi mă întreb dacă voi ajunge vreodată să renunţ la preferinţa pentru strălucirea molatică a lumânărilor.

Mark îşi face apariţia după un minut în uşa lăsată deschisă. Silueta lui se conturează în lumina care vine dinspre parterul casei.

— Eşti obosită?

— Da.

Zac întinsă, nemişcată, în cămaşa de noapte a lui Norah, cu pledul tras până sub bărbie şi capul afundat în cea mai pufoasă pernă pe care am văzut-o în viaţa mea.

— Cum ţi s-a părut ziua de azi?

Îi zâmbesc cât de larg pot.

— Bunicii tăi au fost nemaipomenit de amabili. Le sunt foarte recunoscătoare.

Clatină din cap.

— Nu te-am întrebat ce părere ţi-ai făcut despre ei. Ci cum te simţi.

— Mi-ar fi plăcut să petrec toată seara ţinându-te de mână.

Roşesc la îndrăzneala afirmaţiei mele. Lumea asta a început deja să mă remodeleze, chiar dacă abia simţit.

— Da, şi mie mi-ar fi plăcut. Intră în cameră şi se opreşte în faţa patului. Se apleacă şi îşi apasă buzele pe gura mea. O să fiu imediat după uşă. Dacă ai nevoie de ceva, cheamă-mă.

— Aşa voi face.

— Orice. Se îndreaptă de spate şi se duce la uşă. Vorbesc serios, Susanna. Dacă ai nevoie de ceva, orice, cheamă-mă şi o să vin.

— O să ţin minte, promit.

*

La început dorm cu intermitenţe. După ce răsucirile şi foielile mă trezesc până la urmă din somn, stau întinsă, cu ochii în tavan, pândind toate zgomotele şi mişcările, însă casa

rămâne tăcută. Mă uit la ceasul cu cifre strălucind roşii în penumbră. Când s-au inventat ceasurile fără arătătoare? În secolul acesta ceasurile au devenit uşor de citit şi se pot găsi peste tot – nişte mementouri neobosite ale trecerii timpului. Precizia lor mă alarmează. Nu vreau să pot măsura minutele atât de exact.

E trecut de miezul nopţii.

Bunicii lui Mark dorm la parter, într-o cameră mare cu baie proprie. Camera mea se află deasupra, împreună cu mansarda şi o altă cămăruţă cu un pat îngust. În casă sunt patru oameni şi patru dormitoare. Atâta spaţiu pentru aşa de puţini oameni.

Mă răsucesc pe o parte. Patul este suficient de mare cât să încapă în el trei oameni, dar îl am numai pentru mine. Are o saltea groasă şi miroase ca o grădină cu flori. Îi prind marginea cu mâna şi netezesc cearşafurile. Sunt mătăsoase.

În viaţa mea nu m-am simţit atât de neconfortabil.

Este răcoare în casa asta de pe malul lacului. Stau întinsă sub o pătură. O pătură călduroasă într-o casă răcoroasă în mijlocul verii.

Casa zumzăie. N-aud ciripit de păsări şi nici urlete de coioţi sau trosnetul ramurilor de copaci legănate de vânt. Ci doar zumzetul casei.

Ce-am făcut? Ce caut eu aici?

Revăd în minte evenimentele de peste zi. Cum e posibil ca în urmă cu numai douăsprezece ore să fi trăit într-un alt loc, într-un alt secol?

De ce nu au încercat sătenii să mă urmărească dincolo de pârâu? Nu m-ar fi găsit, dar n-aveau cum să ştie asta.

Or fi crezut că am fost luată de apă, la fel ca tatăl meu?

Oare părinţii au pedepsit-o pe micuţa Dorcas?

Când va afla Phoebe că am plecat? Măcar dacă i-aş fi lăsat o scrisoare.

Cearşaful se umezeşte sub obrazul meu. Mi-e teamă să fiu aici, dar nu vreau să mor. De ce am fost nevoită să fac o astfel de alegere?

Îmi îndes pumnul în gură. Nu vreau să fiu singură acum.

CAPITOLUL 40
PLIN DE ADMIRAŢIE

Un strigăt înăbuşit mă trezeşte din somn, un scâncet ce pluteşte în liniştea mansardei. Sar de pe canapeaua extensibilă. Nu-mi vine să cred că am adormit îmbrăcat.

Traversez încăperea către camera de oaspeţi şi trag cu urechea.

Scâncetul se repetă.

— Susanna?

Cuvintele ei răzbat prin întuneric până la mine.

— Am nevoie de tine.

La naiba. Sigur că are. Mă urc în pat lângă ea şi o iau în braţe pe la spate. Se răsuceşte cu faţa spre mine. Are ochii umezi şi tremură.

— Te rog, ţine-mă în braţe.

— Nu-ţi fie teamă, sunt aici.

— Mulţumesc, Mark. Dă din cap şi ochii ei mă scrutează în lumina difuză. Dormeai?

— Mda. Dar mă bucur că m-ai sculat.

O trec fiorii, val după val. Inspiră şi expiră pe gură. Îndes cearşafurile în jurul ei, îmi mişc mâna de pe umărul pe spinarea ei şi îmi aşez capul pe pernă, lângă ea.

E prea mult? Sau prea puţin? Nu ştiu şi nu-mi rămâne decât să sper că va avea suficient curaj că să mă corecteze dacă greşesc.

Nu mai respiră sacadat. Trece de la icnete la răsuflare normală. Şi nu mai tremură. Poate că până la urmă n-am dat-o

chiar aşa de rău în bară.

— Te simţi mai bine? o întreb.

— Da. Îmi atinge obrazul cu degetele. În lumea mea, când un cuplu stă aşa întins în pat împreună, se spune că se înmănunchează. E acceptabil, atâta timp cât suntem despărţiţi de o pătură.

— Eşti în secolul al douăzeci şi unulea. Aici poţi să dormi cu cineva oricând vrei şi indiferent de motive – nu-i pasă nimănui.

— Poate doar bunicii tale.

Zâmbeşte. Un zâmbet slab, frumos.

— Adevărat, zâmbesc şi eu. Acum culcă-te. Nu plec nicăieri.

Îmi dă un sărut şi se întoarce cu spatele la mine.

Îi trag pătura peste umeri, mă culcuşesc mai aproape şi-mi înfăşor un braţ pe după mijlocul ei.

După câteva minute începe să respire regulat.

Stau întins lângă ea şi mă uit pe fereastra aflată sus pe perete. Pot desluşi stelele, lumina difuză împrăştiată de lună, legănatul ocazional al ramurilor de pini. Sentimentele mă copleşesc. Extenuarea de după cele trei săptămâni de aşteptare. Durerea de după prima – şi sper eu ultima – bătaie cu pumnii din viaţa mea. Mândria şi recunoştinţa pentru felul în care bunicii au întâmpinat-o pe Susanna. Teama de uriaşa responsabilitate pe care mi-am asumat-o aducând-o pe Susanna aici.

Însă împletirea tuturor acestor sentimente înseamnă dragoste. O iubesc. Merită să fac orice pentru ea.

Îmi ia mult mai mult timp decât ei ca să adorm.

*

Mirosul de scorţişoară mă ispiteşte să mă scol, dar nu cedez tentaţiei, deloc dispus să renunţ la visul meu frumos. Întind braţul şi nu dau decât peste patul gol şi pătură.

Deschid ochii. Mă aflu în camera de oaspeţi, singur în mijlocul patului. E dimineaţa devreme. Razele de soare încă nu pătrund prin geamul înalt şi rotund, însă cerul a căpătat deja strălucirea uşor cenuşie de dinaintea ivirii zorilor.

Mă ridic în şezut, mă frec la ochi şi trag cu urechea. Se aude ceva. Dinspre bucătărie vin zgomot de tigăi şi murmur de voci. Mă strecor afară din pat şi cobor treptele două câte două.

Susanna şi bunica sunt în bucătărie, cu şorţurile legate peste mijloc, aplecate deasupra unui vas. Susanna se uită cu ochi îngustaţi în timp ce bunica ia o bucată de cocă şi o lasă să cadă pe o foaie de hârtie cerată.

— Ai grijă cu coca, rosteşte Susanna cu glas autoritar, dar frământ-o bine. Simte-i textura.

— Hei, zic eu. Trag un taburet înalt de la bar şi mă aşez. Ce se petrece aici?

Se uită una la cealaltă şi zâmbesc. Bunica dă din cap şi îşi îndreaptă din nou atenţia către cocă.

— Gătim, răspunde Susanna. Norah m-a învăţat cum să fac biscuiţi.

Pune unul pe o farfurie şi o împinge spre mine.

— Susanna mă învaţă cum să fac foi de plăcintă din resturi, zice bunica şi frământă zdravăn coca.

— Grozav, spun eu şi muşc din biscuitul cu scorţişoară. Mestec şi mă opresc, plin de admiraţie. Gustul e nemaipomenit. Ce fel de plăcintă vreţi să faceţi? mormăi printre înghiţituri.

— Cu mere şi piersici, răspund ele la unison, apoi izbucnesc în râs.

— Sunt dispus să încerc din fiecare.

Susanna se uită la mine şi ochii îi sclipesc.

— Vei avea, fără îndoială, ocazia.

Nişte paşi se aud bocănind pe culoar, venind din spatele casei. După câteva clipe apare bunicul, deja echipat cu blugi, o cămaşă de golf şi pantofi sport.

— De ce te-ai trezit aşa de devreme? îl întreb eu.

— Cursa, se încruntă el la mine.

Cuvântul mă loveşte drept în stomac. Mă prefac că nu înţeleg.

— Ce cursă?

— Carolina Cross-Country Challenge, ridică el din sprâncene. Cursa pentru care te-ai antrenat şi despre care ne-ai

împuiat capul în ultimele patru luni. Cursa care începe peste două ore. Dacă vrei să ajungem la timp, trebuie s-o luăm repede din loc.

— Nu mă duc.

Mă doare să rostesc aceste cuvinte.

Susanna se încruntă la mine, cu mâinile în şolduri şi braţele acoperite până la cot de făină.

— De ce nu te duci?

— Am alte planuri.

— Alte planuri? se înalţă ca un tunet vocea bunicului în spaţiul aglomerat. Sherri m-a făcut să-i promit că o să fiu suporterul tău cel mai entuziast. Şi te asigur, tinere, că nu m-am sculat cu noaptea în cap fiindcă îmi face bine la sănătate.

Uau. Ce drăguţ din partea lui. Foarte, foarte drăguţ.

— Mersi, bunicule, dar m-am răzgândit.

Susanna se reazemă de masa de lucru şi îşi coboară vocea.

— Trebuie să te duci. Insist.

Te pomeneşti că a înnebunit. Chiar îşi închipuie că o s-o las baltă? Chiar dacă adevărul e că m-am antrenat luni în şir pentru cursa asta?

— Dar trebuie să stau aici, cu tine.

— Te rog, du-te.

Să nu mă fi trezit din vis?

— Chiar vrei să mă duc?

— Sigur. Nu are niciun rost să pierzi cursa din cauza mea. Întinde braţul şi mă prinde de mână. Eu voi găti cu Norah, iar tu te vei duce să te întreci în cursa aceea. Sunt două lucruri care pot fi făcute în acelaşi timp.

— Dar asta este prima ta zi aici.

— Ieri a fost prima. Astăzi este a doua. Zâmbeşte cu toată faţa. Te rog, du-te. E important pentru mine.

OK, şi pentru mine este important, dar, oricât ar părea de ciudat, nu la fel de important ca în urmă cu o lună. Mountain bikingul mi-a dat putere şi rezistenţă. Mi-a dat exact ceea ce trebuia pentru a o salva pe Susanna. Toate celelalte au venit ca bonus.

— Dar nu e absolut necesar să o fac. Nu mai e.

— Atunci fă-o de dragul meu.

Mi-e greu să procesez ce-mi spune. Alexis mi-a dat papucii din cauza pasiunii pentru ciclism. Susanna mă împinge să concurez atunci când *nu* mai vreau.

— Ieri am încasat-o destul de zdravăn.

— Atât de zdravăn încât să nu mai poţi concura?

— Nu. Am dureri prea mari ca să pot da tot ce pot, dar nu aşa de mari încât să nu mă pot prezenta. Oricum e prea târziu, spun eu. Nu am echipamentul la mine.

Bunicul pufneşte din nas.

— Atunci nu mai face atâta caz şi hai să plecăm odată. Mai avem două ore până la începerea cursei şi nouăzeci de minute până când trebuie să te înscrii. Timp suficient ca să trecem pe la tine pe acasă. Cu condiţia să termini de trăncănit şi pornim imediat.

Noaptea trecută am luat decizia să nu particip la cursă. Dar acasă totul e pregătit de săptămâni bune, şi bicicleta, şi echipamentul. Bunicul are dreptate. Avem timp suficient. Un val de adrenalină şi de bucurie mă cuprinde.

— Eşti sigură, Susanna?

— Sunt sigură.

La naiba. Cum poate fi cineva aşa de perfect? Mă las să alunec de pe taburet, dau în goană ocol mesei de lucru şi o prind în braţe.

— Eşti minunată, îi spun cu un glas care până şi mie îmi sună înfundat.

Se înroşeşte.

— Eşti frumoasă şi minunată şi curajoasă şi…

Rămân în pană de adjective, aşa că las faptele să vorbească pentru mine. O sărut, cu mâinile îi apăs spatele şi mă scald în căldura corpului ei, aşa cum îl simt prin bluza subţire. Cămeşoaia aia a ei este, din fericire, de domeniul trecutului, cu toate că ar trebui cu siguranţă să o înlocuiască cu nişte lenjerie mai modernă, căci pe bune, are nişte…

Bunicul îşi drege glasul.

— Mă ierţi că te deranjez, dar bunicii tăi sunt de faţă. Nu că am fi uitat cum era, dar…

— Charlie, îl bodogăne bunica.

Îmi las braţele să cadă.

— Scuze. Dau din cap spre bunicul. OK, hai să mergem. Răsuflă zgomotos. Se apleacă spre Susanna şi o mângâie pe păr.

Ea îl bate uşurel pe mână.

Mă holbez uluit. Bunicul obişnuia să facă gestul ăsta cu mătuşa Pamela. Măcar îşi dă seama că acum l-a repetat cu Susanna? Arunc o privire spre bunica. Îşi şterge ochii.

— Bunico, să ai grijă de ea, îi spun eu.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, Mark. O să ne descurcăm de minune.

— Bine. Am plecat.

CAPITOLUL 41
VARIATĂ ŞI DIN ABUNDENŢĂ

Un ciripit ca de pasăre răsună în apropiere şi mă trezeşte din somn. Sunetul e brusc întrerupt de vocea lui Norah, pe care o aud murmurând:

— Bună, Sherri.

Rămân întinsă în coconul meu cel cald şi moale şi ascult cum glasul blând al lui Norah se ridică şi coboară. Nu sunt atentă la ceea ce spune. În casă pluteşte miros de plăcintă cu mere şi de pâine coaptă. Nu vreau să deschid ochii, ca să nu tulbur senzaţia aceasta plăcută de linişte.

— Da, Susanna doarme. Când te-a sunat Mark?

Întredeschid ochii. Norah stă încolăcită pe un fotoliu de lângă canapea, cu telefonul lipit de ureche.

— Îmi fac griji din cauza gleznelor ei. Nu prea ştiu ce să fac… O clinică de urgenţă? Da, la Pittsboro funcţionează sâmbăta o clinică gratuită… Îşi muşcă buzele, oftează din greu şi deodată se uită spre mine pe deasupra ochelarilor. Scuză-mă o clipă, Sherri, zice şi lasă jos telefonul. Cum te simţi? mă întreabă.

Îmi las ochii să se deschidă larg.

— Odihnită.

— Bine, dă ea din cap. Tocmai vorbeam cu mama lui Mark. Termin imediat.

Mă ridic în şezut, înfăşurată în continuare în pătură, şi mă uit în jur. Ceasul de deasupra vetrei are arătătoare. E trecut cu puţin de miezul zilei.

Norah aşază telefonul pe o măsuţă şi se trage mai spre marginea fotoliului.

— Ţi-e foame?

— Nu, doamnă.

Aici mâncarea e variată şi din abundenţă, îmi zic în sinea mea, şi ai de ales dintre prea multe feluri, lucru cu care încă nu m-am obişnuit.

— Dar mi-e puţin sete, adaug.

— Am făcut nişte ceai. Vrei să bei?

— Da, mulţumesc.

Încerc să mă ridic şi ezit. Mă opresc. Capul mi se învârte.

— Nu te ridica. Ţi-l aduc eu.

Am căzut probabil în păcatul lenei, din moment ce nu-i resping oferta. Mă reazem de spătarul canapelei şi o aştept să revină cu cana de ceai. Sorb cu plăcere. A adăugat un pic de miere.

— Susanna, băieţii se vor întoarce curând.

— S-a terminat cursa?

— Da.

— A câştigat?

— O să îl las pe el să îţi spună. Suflă în propria cană cu ceai şi surâde. Când se vor întoarce, nu vom mai avea ocazia să discutăm în particular. Ai întrebări să-mi pui despre viaţa în afara… comunităţii tale?

Întrebări? Cum nu? Am capul plin de ele.

Oare părinţii lui Mark mă vor accepta?

Cum voi învăţa să lucrez cu toate aparatele acelea electrocasnice?

De ce se spală oamenii aceştia în fiecare zi şi ce mi s-ar putea întâmpla dacă nu fac şi eu la fel?

O să ajung vreodată să mă simt în largul meu aici?

— Norah, spun eu clătinând din cap, adevărul e că mă minunez de tot ce văd. Am atâtea întrebări de pus, încât nu ştiu cu ce să încep.

— De ce nu mă laşi pe mine să aleg un subiect? Eu o să vorbesc şi, dacă e ceva ce nu înţelegi, poţi să mă întrerupi ca să-mi pui întrebări.

— Da, e bună ideea.

Aşez cana cu ceai pe masa din capătul canapelei, mă înfăşor mai bine în pătură şi aştept cu nerăbdare să înceapă.

— Bun, hai să discutăm mai întâi despre treburile femeieşti.

Simt roşeaţa cum îmi cuprinde obrajii.

— Treburile femeieşti?

Încuviinţează cu o mişcare din cap. Are o expresie calmă întipărită pe faţă.

— O să-ţi explic cum ne îngrijim noi de corpurile noastre. Cum denumeşti tu lucrul acela care i se întâmplă unei femei în fiecare lună?

Roşeaţa începe să dispară din obrajii mei la auzul tonului ei blajin.

— Sângerare.

— E bine. E un termen care ar fi înţeles şi aici, cu toate că noi preferăm *ciclu*…

Sorb iarăşi din ceai şi mă desfăt cu dulceaţa zahărului şi ghimbirului. Norah continuă să-mi vorbească despre o mulţime de lucruri. Baie, îngrijirea dinţilor, raderea părului, coafatul. Foloseşte cuvinte pe care le cunosc, ca de pildă perie şi lamă. Dar şi altele pe care nu le ştiu – şi pe care îi voi cere să mi le repete.

Dar nu se abate niciodată de la tonul ei calm şi blând. Face pauză între subiecte şi mă urmăreşte plină de solicitudine. Şi eu devin din ce în ce mai încrezătoare că voi putea să învăţ totul având o asemenea doamnă în viaţa mea.

CAPITOLUL 42
LIMITĂRI ŞI POSIBILITĂŢI

Intru pe aleea care duce spre casa de pe marginea lacului şi o văd pe bunica stând pe verandă. Bea ceai cu gheaţă şi citeşte o carte. O lasă din mână când bunicul şi cu mine coborâm din maşină.

— Susanna e înăuntru, se odihneşte, spune înainte să apuc să întreb ceva.

Mă aplec şi o sărut pe obrazul moale şi catifelat.

— Îţi mulţumesc că ai avut grijă de ea astăzi.

— Cu plăcere. Mă mângâie pe mână. Sunt foarte mândră de tine, Mark.

Dau din cap fără să scot o vorbă.

Bunicul se lasă să cadă într-un balansoar şi mormăie:

— Mă bucur că s-a terminat. A fost al dracului de cald astăzi.

— Of, nu mai bombăni. Şi nu te mai preface că nu ţi-a plăcut, râde bunica.

Intru în casă şi închid uşa în urma mea, după care scrutez în grabă încăperea. Nu trebuie să caut prea departe. Susanna stă aşezată de-a curmezişul pe canapea, cu ochii închişi şi gura uşor căscată. Pare mică, palidă şi neajutorată. O pornire drăgăstoasă mă cuprinde – este ceva enorm, ca un val care mă ia pe sus.

Mă strecor pe canapea, lângă ea, şi-i iau mâna care se odihneşte pe pernă.

Deschide imediat ochii. Un zâmbet visător îi arcuieşte

buzele.

— Bună, zice cu o voce joasă, răguşită, aproape normală.

— Cum te mai simţi?

— Bine.

— Bravo. Şovăi. Ţi-a spus bunica despre doctorul la care vrem să te ducem să te consulte? O să vin cu tine.

— Da. Se întinde, apoi se trage mai aproape de mine. Ai câştigat cursa?

— Nu, dar nici nu m-am făcut de râs.

Traseul nu a fost foarte dificil, însă s-au prezentat prea mulţi concurenţi de valoare şi am avut dureri prea mari, aşa încât nu m-am clasat decât al douăzecilea în grupa mea de vârstă. Keefe a terminat, bineînţeles, primul, şi a făcut tot ce a putut ca să-mi dea peste nas, numai că dansul lui victorios nu m-a deranjat aşa de tare pe cât şi-a dorit. Clasarea în top douăzeci a fost un rezultat grozav – uimitor chiar –, având în vedere toate prin care am trecut. Amuzamentul meu l-a enervat, aşa că s-a îndepărtat mârâind printre dinţi.

Susanna îmi cercetează faţa.

— Îmi pare rău. Eşti supărat?

Îi răspund cu un sărut – un sărut apăsat, zdravăn, înfometat.

— Niciun pic, murmur cu buzele lipite de gura ei.

Zâmbeşte şi se retrage din îmbrăţişare. Ochii îi fug spre uşă.

— Mark, serios vorbind, Norah şi Charlie pot intra în orice clipă.

— OK, e timpul să-ţi servesc o lecţie despre relaţiile din secolul al douăzeci şi unulea. O iau în braţe şi o aşez în poală pe cât de confortabil se poate, cel puţin pentru moment. Punctul unu: mi-e mult mai uşor să mă descurc cu bunicii decât cu părinţii.

Râde.

— E cuviincios să şed în poala ta?

— E în regulă. Putem să ne ţinem de mână, să ne îmbrăţişăm, să ne sărutăm, dar nu cu prea mare pasiune – toate astea sunt în regulă aici.

— Şi de faţă cu părinţii tăi?

— Cred că de faţă cu ai mei va trebui să ne mulţumim să ne ţinem de mână. Mai ales când vine vorba de mama.

— Mark, zice ea, apoi tace. Îşi încreţeşte fruntea, semn că gândeşte intens. Se uită la mâinile noastre împreunate pe genunchiul ei. Eu nu sunt obişnuită cu asemenea manifestări deschise de afecţiune. Nu ştiu dacă mă voi simţi în largul meu cu ele.

— Hei, nu-ţi face griji. Doar suntem o echipă. Ceea ce facem va trebui să ne convină amândurora.

Stă lipită de pieptul meu şi se relaxează.

— Nu vreau să fii dezamăgit dacă îmi va lua mult timp să mă adaptez.

— Niciodată, îmi apăs eu buzele pe părul ei.

Miroase a trandafiri.

— Ce-ar fi să facem aşa? Eu o să mă ocup de posibilităţi şi tu de limitări.

— Limitări şi posibilităţi. O diviziune corectă a muncii. Zâmbeşte cu capul lipit de pieptul meu. Mark, sunt aşa de recunoscătoare…

— Termină, te rog.

Îi strâng şi mai tare în braţe corpul fragil. La naiba. Când suntem împreună, mă simt puternic şi de neînvins, ca şi cum împreună am putea trece peste orice obstacol.

— Te iubesc, Susanna, eşti aici, eşti în siguranţă şi tot ce a fost a rămas în urmă. OK?

— OK, oftează ea fericită. Şi eu te iubesc.

Aud scaunele târşâite afară, pe verandă. Văd umbrele bunicilor mişcându-se când se ridică. E timpul să o duc pe Susanna la clinică. Dar ne mai rămâne încă o clipă de împărţit – numai noi doi.

— Îmi pare rău pentru cursă, îşi freacă ea obrazul de obrazul meu. Îmi pare rău că nu ai câştigat.

— O, ba am câştigat, îi răspund eu zâmbind, şi e cea mai mare victorie din viaţa mea.

NOTA AUTOAREI

Am început documentarea pentru *Cascada Şoaptelor* cu şase ani înainte de a aşterne primul cuvânt.

Carolina de Nord este un loc extraordinar pentru cei care, la fel ca mine, iubesc istoria. La mică distanţă de casa mea se află zeci de locuri istorice – precum şi câteva dintre cele mai bune muzee din tot statul. Am păşit prin grădini reconstruite şi pivniţe mucegăite, m-am cocoţat prin case din perioadele colonială şi federalistă şi am urmărit reconstituiri de lupte cu flinte şi de lucru la morile de porumb. La North Carolina History Museum am probat costume de epocă, am dansat un dans popular şi am studiat modul corect de preparare a ceaiului.

După atâtea vizite, curiozitatea de a afla mai multe a venit ca ceva normal. Am găsit un exemplar al cărţii *Women's Life and Work în the Southern Colonies* de Julia Cherry Spruill şi m-am cufundat în examinarea vieţii deosebit de grele pe care o duceau în secolul al XVIII-lea femeile sudiste. Mulţumită cercetărilor meticuloase întreprinse de Spruill şi notelor ei de subsol laborioase, am putut explora dificultăţile cu care femeile din Sud s-au confruntat în materie de educaţie, locuri de muncă, credinţe şi practici religioase, căsătorie, copii, îngrijirea casei, cultură şi probleme legale.

În timp ce parcurgeam un capitol dedicat delictelor şi pedepselor, am dat pentru întâia oară peste informaţii privind tratamentul inuman la care erau supuse fetele angajate cu contracte de ucenicie. Din acele pagini s-a născut personajul Susanna Marsh.

Cu toate că satul în care trăieşte Susanna – Worthville, NE – este unul fictiv, locurile din lumea lui Mark (Umstead State Park, reţeaua de drumuri verzi din Raleigh, complexul guvernamental statal) sunt reale. La fel ca Mark, şi eu am intrat în clădirea Arhivelor Statului pentru a examina aceleaşi surse primare vechi de două secole: testamente, arhivele tribunalelor, ziare, certificate de căsătorie şi contracte de ucenicie.

Printre aceste documente vechi nu am găsit decât puţine scrise de servitoare; la vremea aceea, rareori se întâmpla ca acestea să poată scrie suficient de bine pentru a lăsa în urmă jurnale. Totuşi, poveştile lor le-am aflat din alte surse istorice, ca de exemplu din articole de ziar ce relatau despre fuga unora dintre ele, din legile care încercau, în chip inadecvat, să le ofere protecţie în faţa stăpânilor, şi din scrisorile şi jurnalele membrilor din înalta societate pe care îi serveau. Din aceste surse m-am inspirat pentru a crea viaţa pe care am presupus că ar fi putut să o ducă Susanna într-un orăşel ce exista la acea vreme în apropiere de Raleigh.

Pentru mai multe informaţii cu privire la traiul şi munca servitoarelor cu contract de ucenicie, precum Susanna Marsh, vă rog să accesaţi pagina Extras din website-ul meu, http://www.ElizabethLangston.net.

MULŢUMIRI

Toată recunoştinţa mea profundă şi sinceră se îndreaptă către următorii: istorici, profesori universitari, cercetători care se ocupă cu reconstituirea unor fapte istorice, pentru răspunsurile lor răbdătoare şi complexe; familia mea minunată şi prietenii fabuloşi, pentru sprijinul acordat, încurajările şi curiozitatea manifestată pentru preocupările mele; grupul Heart of Carolina Romance Writers, familia Ruby, amicii mei pensionari şi comunitatea generoasă a scriitorilor; Mike Manzella, care m-a învăţat cum să sparg nasuri; Tom şi Christina, pentru candoarea şi încrederea lor în mine; Laura Ownbey, ale cărei întrebări delicate au contribuit la cizelarea acestei poveşti; echipa de la Spencer Hill Press, şi în special Jessica Porteous şi Richard Storrs, oameni capabili să facă adevărate minuni cu talentul lor; minunatul meu agent literar, Kevan Lyon, care s-a ţinut mereu tare pe poziţie; cele mai grozave şi mai deştepte fiice pe care şi le-ar putea dori o mamă; dar, mai presus de orice, multe mulţumiri soţului meu, care a crezut în „aspiraţiile mele înalte" şi m-a îndemnat să le dau curs.

{1} Sărbătoare oficială în SUA, dedicată memoriei soldaţilor americani ucişi în luptă sau în serviciul militar. Se comemorează în ultima zi de luni din mai şi marchează totodată începutul sezonului vacanţelor de vară.

{2} Piesă a dramaturgului american Arthur Miller (1915-2005).

{3} *Vrăjitoarea de la Lacul Blackbird* – roman pentru tineret al autoarei americane Elizabeth George Speare, publicat în 1958. Acţiunea se petrece în secolul al XVII-lea în Noua Anglie.

{4} Personaj din musicalul *The Rocky Horror Show* (1973), un magician travestit din Transilvania.